CIRCUL NOPȚII

roman

ERIN MORGENSTERN

Erin Morgenstern

Circul Nopţii

Traducere din limba engleză
de Ondine Cristina Dăscăliţa

ANTICIPARE

Circul soseşte fără veste.

Fără înştiinţări, fără afişe pe stâlpii sau panourile din centru, fără anunţuri sau reclame în ziarele locale. E pur şi simplu acolo unde ieri nu era nimic.

Corturile înalte ca nişte turnuri sunt în dungi albe şi negre, fără purpură sau aur la vedere. Niciun fel de culoare, în afară de copacii din apropiere şi iarba câmpurilor dimprejur. Dungi albe şi negre pe cerul cenuşiu; nenumărate corturi de forme şi mărimi variate şi un gard de fier forjat cu multe încrengături care înconjoară această lume fără culoare. Chiar şi puţinul pământ care se vede de afară este fie alb, fie negru, vopsit sau pudrat, ori supus vreunei scamatorii magice.

Dar nu e deschis. Nu încă.

În câteva ore toată lumea din oraş a auzit de el. Spre după-amiază vestea se răspândise cale de câteva oraşe. Vorba transmisă din gură în gură este o metodă de informare mai eficientă decât cuvântul tipărit şi semnele de exclamare de pe orice hârtie sau afiş. E o veste impresionantă şi neobişnuită, apariţia din senin a unui circ misterios. Oamenii se miră de înălţimea uluitoare a celor mai semeţe corturi. Se holbează la ceasul aşezat în spatele porţilor, pe care nimeni nu e în stare să-l descrie cum se cuvine.

Şi panoul negru cu litere albe care atârnă chiar deasupra porţilor, cel pe care scrie:

Se deschide în amurg
Se închide în zori

„Ce fel de circ e deschis doar noaptea?”, se întreabă oamenii. Nimeni nu ştie răspunsul potrivit, dar când

începe să se lase seara, o mulţime se adună în faţa porţilor.

Te afli printre ei, fireşte. Curiozitatea s-a dovedit a fi mai puternică decât tine, aşa cum trebuie să fie orice curiozitate. Stai în lumina tot mai slabă a zilei, cu fularul înfăşurat în jurul gâtului, să te apere de adierea răcoroasă a serii, aşteptând să vezi cu ochii tăi ce fel de circ este acela care se deschide doar după apusul soarelui.

Casa de bilete clar vizibilă în spatele porţilor e închisă şi ferecată. Dinspre corturi linişte, cu excepţia foşnetului slab iscat când şi când de vânt. Singura mişcare din interiorul circului este ceasul care ticăie odată cu trecerea minutelor, dacă o asemenea minunăţie de sculptură poate fi numită ceas.

Circul pare abandonat şi pustiu. Dar parcă simţi, nu-i aşa, adieri de caramel purtate de vânticelul serii odată cu mirosul reavăn de frunziş tomnatec. O dulceaţă subtilă ce însoţeşte frigul.

Soarele dispare complet la orizont, iar lumina de amurg ce mai adastă pe cer se transformă în semiobscuritate. Oamenii din jur sunt tot mai neliniştiţi din cauza aşteptării, o mare de picioare mutate de colo-colo, un murmur de renunţare la efort în căutarea unui loc călduţ pentru a petrece seara. Tu însuţi te gândeai la plecare, când, dintr-odată, se întâmplă.

Mai întâi e un sunet ca un păcănit. Abia dacă se aude prin vânt şi conversaţie. Un zgomot slab, ca al unui ceainic în care apa stă să fiarbă. Urmează lumina.

Pe deasupra corturilor încep să pâlpâie lumini mici, de parcă tot circul ar fi acoperit de un roi de licurici deosebit de luminoşi. Mulţimea aflată în aşteptare se potoleşte în timp ce urmăreşte spectacolul iluminării. Cineva din apropiere suspină. Un copilaş bate din palme bucuros nevoie mare.

Când toate corturile s-au aprins, scânteind pe cerul nopţii, apare semnul.

Întinse pe deasupra porţilor, ascunse în bucle de fier, alte şi alte lumini-licurici prind viaţă. Pocnesc în timp ce devin mai luminoase, unele dintre ele însoţite de o jerbă de scântei albe strălucitoare şi de cozi de fum. Oamenii aflaţi în imediata apropiere a porţilor se dau câţiva paşi înapoi.

La început nu e decât un model oarecare de lumini. Dar pe măsură ce se aprind mai multe, devine clar că sunt aşezate pe litere. Mai întâi se desluşeşte un C, urmat de alte litere. Un *q,* destul de neobişnuit, şi mai mulţi *e.* Când şi ultimul beculeţ se aprinde pocnind, iar fumul şi scânteile se risipesc, devine în sfârşit lizibil anunţul elaborat, incandescent. Înclinând capul spre stânga pentru a avea un unghi mai bun, vezi că scrie:

Le Cirque des Rêves

Câţiva din mulţime zâmbesc atoateştiutor, în timp ce alţii pufnesc şi privesc întrebător spre cei din jur. Un copil de lângă tine o trage pe maică-sa de mânecă, rugând-o să-i spună ce scrie.

— Circul Viselor, vine răspunsul.

Fetiţa zâmbeşte încântată.

Apoi porţile de fier se cutremură şi se descuie aparent din proprie voinţă. Se deschid spre în afară, invitând mulţimea să intre.

Acum circul e deschis.

Acum poţi să intri.

Partea I
PRIMORDIUM

Întregul *Cirque des Rêves* este format din serii de cercuri. Poate că este o recunoaştere a originii cuvântului „circ”, care provine din grecescul *kirkos,* care înseamnă „cerc” sau „inel”. Sunt multe asemenea trimiteri la fenomenul circului în sens istoric, deşi nu poate fi vorba de un circ tradiţional. În loc de un singur cort cu arene în interiorul lui, acest circ cuprinde mulţimi de corturi ca nişte piramide, unele mari şi altele destul de mici. Sunt aşezate în interiorul unor cărări circulare, cuprinse în interiorul unui gard circular. Formând bucle continue.

— FRIEDRICK THIESSEN, 1892

Un visător este cineva care îşi găseşte drumul doar în miez de noapte şi a cărui pedeapsă este aceea că vede zorii înainte de restul lumii.

— OSCAR WILDE, 1888

Corespondenţă neaşteptată

NEW YORK, FEBRUARIE 1873

Bărbatul cunoscut drept Prospero Magicianul primeşte destul de multă corespondenţă pe adresa teatrului, dar acesta este primul plic care, fiindu-i adresat, conţine biletul unui sinucigaş şi este de asemenea primul care soseşte prins cu un ac de paltonul unei fetiţe de cinci ani.

Avocatul care o însoţeşte până la teatru refuză să dea explicaţii, în pofida protestelor directorului, şi o abandonează cât de repede cu putinţă, ridicând doar din umeri şi ducând mâna la pălărie.

Directorul teatrului nu trebuie să citească ce scrie pe plic pentru a şti cui îi este destinat. Perechea de ochi strălucitori care îl fixează de sub o claie castanie de bucle, răzvrătite, sunt versiunea în miniatură, larg deschisă, a ochilor magicianului.

O ia de mână în timp ce degeţelele ei rămân inerte în ale lui. Fetiţa refuză să îşi scoată paltonul, deşi în teatru e cald, scuturând neabătut capul când el o întreabă de ce.

Directorul o duce pe fetiţă în biroul său, neştiind ce altceva ar putea să facă. Fetiţa se aşază cuminte pe un scaun incomod de sub şirul de afişe ale unor producţii trecute, înconjurată de cutii cu bilete şi chitanţe. Directorul îi aduce o ceaşcă de ceai cu o bucată de zahăr în plus, dar ceaiul rămâne pe birou, neatins, şi se răceşte.

Fetiţa nu se mişcă, nu se foieşte pe scaun. Stă perfect liniştită, cu mâinile încrucişate în poală. Privirea o ţine în jos, aţintită asupra ghetelor care nu-i ajung până la podea. Pe unul din bombeuri e o mică zdrelitură, dar şireturile sunt legate cu o fundă desăvârşită.

Plicul sigilat rămâne prins de cel de-al doilea nasture de sus al paltonului până când soseşte Prospero.

Îl aude încă înainte ca uşa să se deschidă, paşii lui grei

reverberând în anticameră, cu totul altfel decât mersul directorului, care plecase şi venise de mai multe ori, fără zgomot, ca o pisică.

— A sosit şi un... pachet pentru dumneavoastră, domnule, spune directorul în timp ce deschide uşa, poftindu-l pe magician în biroul înghesuit, înainte de-a se retrage pentru a se ocupa de alte chestiuni ale teatrului, fără a avea nici cea mai mică dorinţă să asiste la întâlnirea ce urmează.

Magicianul scrutează încăperea – într-o mână ţine un teanc de scrisori; capa neagră din catifea căptuşită cu mătase izbitor de albă cade în falduri bogate de pe umerii lui – aşteptând să găsească vreo cutie învelită în hârtie sau vreo ladă. Doar în clipa în care fata îşi ridică privirea uitându-se la el cu ochii lui, îşi dă seama la ce se referea directorul.

Reacţia imediată a lui Prospero Magicianul la întâlnirea cu fiica lui se rezumă la o simplă exclamare:

— Asta-i bună!

Fetiţa îşi îndreaptă din nou atenţia spre ghetuţe.

Magicianul închide uşa în urma lui, dă drumul scrisorilor pe birou lângă ceaşca de ceai şi o priveşte pe fată.

Îi smulge plicul de pe haină, lăsând acul să atârne de nasture.

În timp ce înscrisul de pe plic poartă numele lui de scenă şi adresa teatrului, scrisoarea din interior i se adresează cu numele de botez, Hector Bowen.

Trece peste conţinut, impactul emoţional dorit de autorul misivei dând completamente şi definitiv greş. Se opreşte asupra unicului fapt ce i se pare relevant: că fetiţa ce i-a fost lăsată în grijă este, evident, fiica lui şi că numele ei este Celia.

— Ar fi trebuit să-ţi dea numele Miranda, îi spune cu un chicotit bărbatul zis Prospero Magicianul fetiţei. Dar presupun că nu era suficient de deşteaptă ca să se gândească la asta.

Fetiţa ridică din nou privirea spre el. Ochii întunecaţi de sub bucle se îngustează.

Ceaşca de ceai de pe birou începe să vibreze. Suprafaţa calmă a lichidului se unduieşte în timp ce crăpăturile se întind peste pereţii glazuraţi ai micului vas, iar apoi totul se prăbuşeşte în cioburi de porţelan înflorat. Ceaiul rece bălteşte în farfurioară şi picură pe podea, lăsând urme lipicioase pe lemnul lustruit.

Zâmbetul magicianului dispare. Aruncă o privire spre birou, oftează, iar ceaiul vărsat începe să se scurgă înapoi. Bucăţile crăpate şi sparte se ridică de pe podea şi se reaşază în jurul lichidului, iar ceaşca e din nou la locul ei, întreagă, vălătuci de aburi ridicându-se în aer.

Fata se uită ţintă la ceaşcă, cu ochii larg deschişi.

Hector Bowen prinde feţişoara copilei cu mâna lui înmănuşată, scrutându-i o clipă trăsăturile, apoi îi dă drumul, degetele lui lăsându-i urme lungi şi roşii pe obraji.

— S-ar putea să fii interesantă, spune el.

Fata nu răspunde.

În următoarele săptămâni mai face câteva încercări să-i dea alt nume, dar ea refuză să răspundă la altceva în afară de Celia.

*

Câteva luni mai târziu, în clipa în care a hotărât că fata e pregătită, magicianul scrie la rândul său o scrisoare. Nu pune nicio adresă, aceasta ajunge însă la destinaţie, de cealaltă parte a oceanului.

Un pariu între domni

LONDRA, OCTOMBRIE 1873

Astăzi are loc ultima reprezentaţie dintr-o serie extrem de limitată. Prospero Magicianul nu a mai onorat de mult timp scena londoneză, iar rezervările se fac pentru o singură săptămână de reprezentaţii, fără matinee.

Biletele, deşi vândute la preţuri exorbitante, s-au epuizat rapid, teatrul este plin ochi, iar doamnele îşi ţin evantaiele la îndemână, fluturându-le în dreptul decolteurilor pentru a alunga căldura care s-a instalat în sală în pofida frigului tomnatec de afară.

Într-un anumit moment al acelei seri, fiecare dintre aceste evantaie s-a transformat într-o pasăre mică, până ce stoluri întregi înconjoară sala în aplauzele furtunoase. Când fiecare păsăruie se întoarce, aşezându-se sub forma unui evantai frumos împăturit înapoi în poala stăpânei respective, aplauzele devin şi mai puternice, deşi unele dintre ele sunt prea uimite ca să mai bată din palme, răsucindu-şi cu mirare evantaiele din pene şi mătase în mâini, nemaifiind defel preocupate de căldură.

Bărbatul în costum cenuşiu care şade în loja stângă de lângă scenă nu aplaudă deloc. Nici la acesta şi nici la vreun alt număr de magie de pe parcursul întregii seri. Îl urmăreşte pe bărbatul de pe scenă cu o privire sfredelitoare, care nu ezită nicio clipă în timpul reprezentaţiei. Nu-şi ridică nici măcar o dată mâinile înmănuşate ca să bată din palme. Nu ridică nici măcar o sprânceană la numerele care provoacă aplauze ori tresăriri, sau chiar ţipete ocazionale de surpriză în rândul audienţei furate de spectacol.

După ce reprezentaţia s-a încheiat, bărbatul în costum cenuşiu navighează cu uşurinţă prin îmbulzeala de spectatori din holul teatrului. Se strecoară neobservat

printr-o uşă acoperită de o perdea care duce la cabinele din spatele scenei. Asistenţii ori costumierii abia dacă îi aruncă vreo privire.

Ciocăneşte în uşa de la capătul coridorului cu măciulia de argint a bastonului său.

Uşa se deschide de la sine, lăsând să se vadă o cabină căptuşită cu oglinzi, care reflectă fiecare o imagine diferită a lui Prospero.

Haina cu pulpane lungi zace aruncată neglijent peste un fotoliu de catifea, iar vesta îi atârnă descheiată peste cămaşa tivită cu dantelă. Jobenul atât de proeminent în timpul reprezentaţiei stă pe un suport din apropiere.

Bărbatul părea mai tânăr pe scenă, ascunzându-şi vârsta sub lumina reflectoarelor şi sub straturile de fard. Faţa din oglinzi e ridată, părul vizibil încărunţit. Dar există ceva tineresc în zâmbetul care îi apare pe faţă când îl vede pe bărbatul ivit în pragul uşii.

— N-a fost pe placul tău, aşa e? îl întreabă el fără să se întoarcă de la oglindă, adresându-se reflexiei cenuşii. Îşi şterge o urmă groasă de pudră de pe faţă cu o batistă care a fost odată albă.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Hector, răspunde bărbatul în costum cenuşiu, închizând fără zgomot uşa din spatele lui.

— Ţi-a displăcut fiecare minuţel, sunt sigur, spune Hector Bowen cu un surâs. Te-am urmărit, nu încerca să negi.

Se întoarce şi întinde o mână pe care bărbatul în costum cenuşiu nu o acceptă. Drept răspuns, Hector ridică din umeri şi îşi flutură cu energie degetele în direcţia peretelui opus. Fotoliul de catifea alunecă în faţă dinspre colţul ticsit cu valize şi eşarfe, în vreme ce fracul se ridică de pe fotoliu ca o umbră şi se agaţă ascultător în dulap.

— Ia loc, te rog, spune Hector. Deşi nu-i la fel de confortabil cum sunt cele de sus.

— N-aş zice că aprob asemenea demonstraţii, zice

bărbatul în costum cenuşiu, scoţându-şi mănuşile şi ştergând praful de pe fotoliu cu ele înainte de a se aşeza. Să degradezi manipularea folosind-o pentru trucuri şi iluzii. Să suprataxezi biletul de intrare.

Hector azvârle batista murdară de pudră pe o masă plină de periuţe şi borcănele cu farduri.

— Niciun spectator nu crede măcar pentru o secundă că ce fac acolo sus e real, spune el, agitându-şi mâna în direcţia scenei. În asta constă frumuseţea. Ai văzut dispozitivele pe care toţi aşa-zişii magicieni le construiesc pentru a realiza cele mai prozaice numere. Sunt ca un stol de peşti înveliţi în pene care se străduiesc să convingă publicul că sunt în stare să zboare, pe când eu sunt pasărea din mijlocul lor. Publicul nu vede diferenţa, ci doar faptul că eu sunt mai bun.

— Ceea ce nu înseamnă că strădania ta e mai puţin uşuratică.

— Oamenii ăştia vin aici ca să fie iluzionaţi, explică Hector. Eu le pot oferi asta mai uşor decât majoritatea. Ar fi regretabil dacă aş lăsa ocazia să treacă pe lângă mine. Şi, de asemenea, e mai bine recompensată decât ai crede. Vrei ceva de băut? Sunt o grămadă de sticle ascunse pe aici, deşi nu sunt sigur că am şi pahare.

Începe să scotocească prin lucrurile de pe o masă, dând deoparte vrafuri de ziare şi o colivie de păsări fără păsări în ea.

— Nu, mulţumesc, spune bărbatul în costum cenuşiu, foindu-se în fotoliu şi aşezându-şi palmele pe mânerul bastonului. Spectacolul tău mi s-a părut ciudat, iar reacţia publicului m-a uimit în oarecare măsură. Ţi-a lipsit precizia.

— Nu poţi să fii prea bun dacă vrei să-i faci să creadă că eşti la fel de fals ca toţi ceilalţi, ripostează Hector râzând. Îţi mulţumesc că ai venit şi că ai suportat cazna spectacolului meu. De altfel, sunt uimit că ţi-ai făcut apariţia, aproape că nu mai speram. Am ţinut loja

rezervată pentru tine toată săptămâna.

— Nu obişnuiesc să refuz invitaţiile. În scrisoarea ta spuneai că vrei să-mi faci o propunere.

— Într-adevăr, aşa e! zice Hector, împreunându-şi mâinile cu un sunet scurt şi ascuţit. Speram să accepţi un nou joc. A trecut prea mult timp de când am jucat. Dar mai întâi trebuie să faci cunoştinţă cu noul meu proiect.

— Aveam impresia că ai renunţat la lecţii.

— Renunţasem, dar a fost o ocazie specială, căreia nu am putut să-i rezist, spune Hector, ducându-se spre o uşă mai mult ascunsă în spatele unei oglinzi înalte. Celia, draga mea, strigă el spre camera alăturată înainte de a se întoarce la scaunul lui.

O clipă mai târziu, în pragul uşii se iveşte o fetiţă îmbrăcată mult prea drăguţ în comparaţie cu urâţenia haotică din jur. Numai funde şi dantelă, aranjată ca o păpuşă dintr-o vitrină, cu excepţia unor bucle rebele care au scăpat din codiţe. Şovăie, rămânând în prag, când vede că tatăl ei nu este singur.

— E-n ordine, draga mea. Vino înăuntru, hai, o îndeamnă Hector, invitând-o cu un semn al mâinii să înainteze. Domnul este un asociat al meu, nu trebuie să te temi.

Fetiţa se mai apropie câţiva paşi şi execută o reverenţă perfectă, măturând cu tivul dantelat al rochiei podelele roase.

— Aceasta este fiica mea, Celia, îi spune Hector bărbatului în costum cenuşiu, aşezându-şi mâna pe capul fetei. Celia, ţi-l prezint pe Alexander.

— Încântată de cunoştinţă, spune ea.

Glasul ei nu e decât o şoaptă, mai profund decât te-ai aştepta de la o fetiţă atât de mică.

Bărbatul în costum cenuşiu îi răspunde cu o înclinare politicoasă a capului.

— Aş dori să-i arăt acestui domn ce poţi tu să faci, zice Hector. Scoate din vestă un ceas de buzunar din argint cu un lanţ lung şi îl aşază pe masă. Hai, arată-ne.

Fetiţa face ochii mari.

— Mi-ai zis că nu trebuie să arăt nimănui ce pot, spune ea. Mi-ai promis.

— Dar domnul acesta nu e nimeni, îi răspunde Hector râzând.

— Ai zis că fără excepţie, protestează Celia.

Zâmbetul dispare de pe faţa tatălui ei. O ia de umeri şi se uită ţintă în ochii ei.

— Acesta este un caz cu totul deosebit, spune el. Te rog, arată-i domnului ce poţi să faci, la fel ca în timpul lecţiilor.

O împinge apoi spre masa cu ceasul.

Fata dă din cap şi îşi mută atenţia spre ceas, ţinând mâinile împreunate la spate.

După o clipă ceasul începe să se rotească încet, descriind cercuri pe suprafaţa mesei şi trăgând după el lanţul într-o spirală.

Apoi ceasul se ridică de pe masă, pluteşte prin aer de parcă ar fi în apă.

Hector priveşte spre bărbatul în costum cenuşiu în aşteptarea unei reacţii.

— Impresionant, spune acesta, dar destul de elementar.

Sprâncenele Celiei se încruntă deasupra ochilor întunecaţi, ceasul se dezmembrează, iar mecanismul se revarsă în aer.

— Celia! o admonestează tatăl ei.

Fetiţa roşeşte din pricina tonului sever şi mormăie o scuză. Mecanismul alunecă înapoi în ceas, aşezându-se la loc, până când ceasul e din nou întreg, cu limbile care înaintează ticăind ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei da, de data asta a fost mai impresionant, admite bărbatul în costum cenuşiu. Dar e plină de temperament.

— E tânără, spune Hector, mângâind-o pe Celia pe creştet şi ignorându-i încruntătura. Nu are niciun an de studiu, când va creşte va fi unică.

— Aş putea lua un copil de pe stradă şi să-l învăţ toate astea. Unică e în opinia ta, iar eu pot să nu fiu de acord cu

tine.
— Ha! exclamă Hector. Deci eşti dispus să intri în joc.
Bărbatul în costum cenuşiu şovăie doar o clipă, înainte de a încuviinţa.
— Ceva însă mai complex decât data trecută, şi da, s-ar putea să mă intereseze, spune el. E posibil.
— Fireşte că va fi mai complex! protestează Hector. Dispun de un talent natural cu care să mă joc. Nu-l pun la bătaie pentru ceva simplu!
— Talentul natural e un fenomen discutabil. Predispoziţie poate, dar capacităţile înnăscute sunt extrem de rare.
— E sânge din sângele meu, bineînţeles că are talentul înnăscut.
— Tu însuţi recunoşti că ai făcut lecţii cu ea, spune bărbatul în costum cenuşiu. Cum poţi să fii sigur?
— Celia, când ai început lecţiile? întreabă Hector fără să se uite la fetiţă.
— În martie, răspunde ea.
— În ce an, draga mea? adaugă Hector.
— Anul acesta, spune ea de parcă asta ar fi fost o întrebare deosebit de stupidă.
— Opt luni de lecţii, ţine să clarifice Hector. La frageda vârstă de şase ani. Dacă îmi amintesc bine, uneori începi cu elevii tăi ceva mai devreme. Celia n-ar fi atins nivelul ăsta dacă n-ar fi avut capacităţi înnăscute. A fost în stare să facă ceasul să leviteze de la prima încercare.
Bărbatul în costum cenuşiu îşi îndreaptă atenţia spre Celia.
— L-ai stricat din greşeală, nu-i aşa? o întreabă el, făcând semn cu capul spre ceasul de pe masă.
Celia se încruntă şi îi răspunde cu un mic semn din cap.
— Dispune de o putere de control remarcabilă pentru cineva atât de tânăr, i se adresează el apoi lui Hector. Dar un asemenea temperament poate oricând să-ţi joace feste. Să ducă la tot felul de ieşiri impulsive.

— Ori o să-i treacă odată cu vârsta, ori o să-nveţe să se controleze. Chestiunea nu prezintă importanţă.

Bărbatul în costum cenuşiu nu-şi ia ochii de la fetiţă, dar i se adresează lui Hector atunci când vorbeşte. Pentru urechile Celiei sunetele nu se mai transformă în cuvinte, şi e uimită să constate că răspunsurile tatălui ei sunt la fel de confuze.

— Ai fi dispus să pui rămăşag pe propriul copil?

— N-are să piardă, spune Hector. Îţi recomand să găseşti un discipol de care poţi să te desparţi, dacă nu cumva ai deja unul în plus.

— Presupun că mama ei nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune?

— Presupui corect.

Bărbatul în costum cenuşiu o mai măsoară o vreme din ochi pe fetiţă înainte de a vorbi din nou, şi iarăşi, ea nu-i pricepe cuvintele.

— Îţi înţeleg încrederea în capacităţile ei, deşi te poftesc să iei măcar în considerare posibilitatea de-a o pierde, în cazul în care competiţia nu se încheie în favoarea ei. Voi găsi un jucător care să fie cu adevărat pe măsură. Altfel n-aş avea niciun motiv să particip. Victoria ei nu poate fi garantată.

— Acesta este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum, răspunde Hector fără să arunce măcar o privire spre fiica lui. Dacă vrei să batem palma aici şi acum, sunt de acord.

Bărbatul în costum cenuşiu se uită din nou la Celia, iar atunci când vorbeşte, fata poate din nou să-i înţeleagă vorbele.

— Prea bine, spune el încuviinţând din cap.

— M-a făcut să nu aud cum trebuie, şopteşte Celia când tatăl ei se întoarce la ea.

— Ştiu, draga mea, şi n-a fost frumos din partea lui, spune Hector în timp ce o conduce spre fotoliul de unde bărbatul o măsoară cu o privire care este aproape la fel de luminoasă şi de cenuşie ca şi costumul lui.

— Ai fost mereu în stare să faci asemenea lucruri? o întreabă el, uitându-se din nou la ceas.

Celia încuviinţează.

— Ma… mama zicea că sunt un pui de drac, răspunde ea calm.

Bărbatul în costum cenuşiu se apleacă înainte şi-i şopteşte ceva la ureche, atât de încet, încât tatăl ei nu poate auzi. Un zâmbet mic înfloreşte pe chipul fetei.

— Întinde mâna dreaptă, îi spune el lăsându-se din nou pe spate.

Celia întinde imediat mâna, cu palma în sus, neştiind prea bine la ce să se aştepte. Dar bărbatul în costum cenuşiu nu-i pune nimic în palma deschisă. În schimb îi întoarce mâna şi îşi scoate inelul de argint de pe degetul mic. I-l pune apoi pe inelar, deşi e prea mare pentru degetele ei fine, ţinând-o cu cealaltă mână de încheietură.

Ea deschide gura ca să spună că în mod evident inelul, deşi foarte frumos, îi este prea mare, când îşi dă seama că acesta se strânge pe mâna ei.

Bucuria de o clipă, la vederea inelului care se micşorează, este înăbuşită de durerea pe care o simte pe măsură ce metalul continuă să se strângă în jurul degetului ei, pătrunzând ca o arsură în carne. Încearcă să-şi retragă mâna, dar bărbatul în costum cenuşiu o ţine strâns de încheietură.

Inelul se subţiază şi dispare, lăsând doar o cicatrice roşie pe degetul Celiei.

Bărbatul în costum cenuşiu îi dă drumul la mână, iar fata se dă înapoi, retrăgându-se într-un colţ ca să-şi contemple mâna.

— Bravo, fata tatii, îi spune tatăl ei.

— Îţi cer să-mi acorzi ceva timp ca să-mi pot pregăti şi eu un jucător, spune bărbatul în costum cenuşiu.

— Bineînţeles, răspunde Hector. Ia-ţi oricât timp ai nevoie. Apoi scoate un inel de aur de pe degetul lui şi-l aşază pe masă: Pentru momentul în care ai să-l găseşti.

— Eşti de acord să nu faci tu însuţi oficiile?

— Am încredere în tine.

Bărbatul în costum cenuşiu dă din cap şi scoate o batistă din haină, luând inelul fără să-l atingă şi băgându-l în buzunar.

— Sper că nu faci asta fiindcă jucătorul meu a câştigat ultima oară.

— Fireşte că nu, spune Hector. Fac asta fiindcă am o jucătoare care poate să învingă pe oricine ai alege s-o înfrunte, şi fiindcă timpurile s-au schimbat destul de mult, încât să devină interesant. În plus, cred că per total balanţa se înclină în favoarea mea.

Bărbatul în costum cenuşiu nu-l contrazice în această chestiune, o urmăreşte doar pe Celia cu aceeaşi privire scrutătoare. Ea încearcă să iasă din raza lui vizuală, dar camera este prea mică.

— Presupun că te-ai gândit deja la un loc de desfăşurare? întreabă el.

— Nu cu exactitate, răspunde Hector. M-am gândit că ar fi mai amuzant să lăsăm puţin spaţiu de manevră în ceea ce priveşte locul de desfăşurare. Un element-surpriză, dacă vrei. Cunosc un producător teatral aici la Londra, care ar putea fi dispus să pună în scenă ceva neobişnuit. Am să-i arunc o întrebare la timpul potrivit, dar sunt sigur că va veni cu ceva pe măsură. Mai bine să se desfăşoare pe un teren neutru, deşi m-am gândit că ai aprecia dacă am începe totul de partea ta a lacului.

— Şi care ar fi numele acestui domn?

— Lefèvre. Chandresh Christophe Lefèvre. Se spune că ar fi fiul nelegitim al unui prinţ indian sau ceva de genul ăsta. Mama lui era un fel de balerină. Am cartea lui de vizită pe undeva în dezordinea de aici. Are să-ţi placă, e destul de modernist în gândire. Avut, excentric. Un strop obsesiv, oarecum imprevizibil, dar presupun că asta vine la pachet cu temperamentul artistic.

Un vraf de hârtii de pe un birou din apropiere începe să

foşnească şi să se clatine până ce o carte de vizită iese la suprafaţă şi începe să străbată camera plutind. Hector o prinde cu mâna şi o verifică înainte de-a i-o înmâna bărbatului în costum cenuşiu.

— În plus, dă nişte petreceri grozave.

Bărbatul în costum cenuşiu o vâră în buzunar fără să-i arunce măcar o privire.

— N-am auzit de el, spune el. Şi nu agreez locurile publice pentru asemenea chestiuni. Va trebui să mai reflectez.

— Prostii, locurile publice fac parte din distracţie! Implică fel de fel de restricţii, de provocări, de care trebuie să ţii cont.

Bărbatul în costum cenuşiu rămâne o clipă pe gânduri, apoi încuviinţează din cap.

— Avem vreo clauză de prezentare? Mi s-ar părea cinstit, având în vedere că eu sunt în cunoştinţă de cauză asupra alegerii tale.

— Hai să nu avem niciun fel de clauze, în afară de regulile de bază cu privire la interferenţe, şi să vedem ce se întâmplă, spune Hector. Aş vrea să-mi depăşesc limitele în acest caz. De asemenea, nu există limită de timp. Îţi acord chiar dreptul să faci tu prima mişcare.

— Prea bine. Avem deci o înţelegere. Păstrăm legătura. Bărbatul în costum cenuşiu s-a ridicat şi îşi perie praful invizibil de pe mânecă: Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară Celia.

Celia execută din nou o reverenţă perfectă, uitându-se în tot acest timp cu atenţie la el.

Bărbatul în costum cenuşiu duce mâna la pălărie şi se strecoară pe uşă şi afară din teatru, mişcându-se ca o umbră pe străzile aglomerate.

*

În cabina sa, Hector Bowen râde înfundat în vreme ce fiica lui a rămas nemişcată în colţul camerei, contemplându-şi cicatricea de pe mână. Durerea a dispărut

la fel de repede ca inelul, dar a rămas urma roşie şi grosolană.

Hector ia ceasul de mână de pe masă verificând ora cu ajutorul ceasului de pe perete. Îl întoarce apoi încet, privind la limbile care se rotesc rapid pe cadran.

— Celia, spune el fără să-şi ridice privirea spre ea, de ce ne mai întoarcem ceasurile?

— Fiindcă orice are nevoie de energie, rosteşte ea cuminte, cu ochii aţintiţi în continuare asupra propriei mâini. Trebuie să investim efort şi energie în orice dorim să schimbăm.

— Prea bine.

Hector clatină uşor ceasul şi îl pune la loc în buzunar.

— De ce i-ai spus bărbatului acela Alexander? întreabă Celia.

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Nu e numele lui.

— Ei, şi de unde până unde ştii tu asta? o întreabă Hector pe fiica lui, ridicându-i bărbia ca s-o privească, ochii ei întunecaţi întâlnind ochii lui.

Celia îl priveşte fără să ştie cum să explice. În sinea ei revede imaginea bărbatului în costum cenuşiu cu ochii lui palizi şi trăsături aspre, încercând să înţeleagă de ce numele nu se potriveşte cum trebuie cu figura lui.

— Nu-i un nume adevărat, spune ea. Nu e cel pe care l-a avut dintotdeauna. E unul pe care îl poartă ca pe o pălărie. Pe care şi-l scoate dacă are chef. Aşa cum e numele Prospero pentru tine.

— Eşti chiar mai deşteaptă decât aş fi sperat, spune Hector fără să-şi mai dea osteneala să-i confirme ori să-i respingă presupunerile despre numele colegului său. Ia apoi jobenul de pe cuier şi i-l aşază pe cap, de unde acesta alunecă, ascunzându-i ochii iscoditori într-o colivie de mătase neagră.

Nuanţe de cenuşiu

LONDRA, IANUARIE 1874

Clădirea e la fel de cenuşie ca pavajul de dedesubt şi cerul de deasupra, vremelnică precum norii, de parcă ar putea oricând să se risipească în aer. Piatra cenuşie o face de nedeosebit de clădirile din jur, cu excepţia unei firme pătate agăţate lângă uşă. Până şi directoarea instituţiei e îmbrăcată într-un cenuşiu-închis.

Cu toate acestea, bărbatul în costum cenuşiu pare nelalocul lui.

Croiala costumului său este prea precisă. Mânerul bastonului său, prea bine lustruit sub mănuşile impecabile.

Se recomandă, dar directoarea îi uită numele aproape în aceeaşi clipă şi e prea jenată ca să-l roage să îl repete. Mai târziu, când semnează hârtiile de rigoare, semnătura lui se dovedeşte a fi complet ilizibilă, iar documentul în sine dispare după câteva săptămâni de la înregistrare.

Are criterii cu totul neobişnuite cu privire la ceea ce caută. Directoarea e derutată, dar după câteva întrebări şi clarificări, îi aduce trei copii: doi băieţi şi o fată. Bărbatul cere să discute cu fiecare în particular, iar directoarea acceptă fără prea multă tragere de inimă.

Cu primul băiat stă vreo două minute de vorbă, apoi îl expediază. Când băiatul trece pe hol, ceilalţi doi îl privesc, doar-doar vor primi vreo indicaţie cu privire la ce o să urmeze, dar el se mulţumeşte numai să clatine din cap.

Pe fată o reţine mai mult, dar şi ea e expediată, fără să înţeleagă ceva.

Apoi este condus înăuntru cel de-al doilea băiat, pentru a sta de vorbă cu bărbatul în costum cenuşiu. Este invitat să ia loc pe un scaun, de cealaltă parte a biroului, în timp ce bărbatul rămâne în picioare.

Băiatul se foieşte mai puţin decât cel dintâi. Stă acolo

calm şi răbdător, ochii lui cenuşiu-verzui înregistrează fiecare detaliu al încăperii şi îl studiază pe bărbat, cu discreţie, cu atenţie, dar fără insistenţă. Părul negru e prost tuns, ca şi cum frizerul s-ar fi preocupat de alte lucruri, dar se vede că s-au făcut încercări de a-l netezi. Hainele sunt jerpelite, dar îngrijite, deşi pantalonii sunt prea scurţi şi au fost odată maro sau verzi sau albaştri, dar s-au decolorat de atâta purtare.

— De cât timp eşti aici? întreabă bărbatul după ce timp de câteva clipe a examinat în tăcere apariţia jalnică a băiatului.

— Dintotdeauna, răspunde băiatul.

— Câţi ani ai?

— Împlinesc nouă în mai.

— Pari mai mic de atât.

— Nu-i minciună.

— N-am spus asta.

Bărbatul în costum cenuşiu îl cercetează pe băiat o vreme fără să spună nimic.

Băiatul îl cercetează la rândul său.

— Presupun că ştii să citeşti? întreabă bărbatul.

Băiatul dă din cap.

— Îmi place să citesc, spune el. Aici nu sunt destule cărţi. Le-am citit deja pe toate.

— Bine.

Fără veste bărbatul în costum cenuşiu îşi azvârle bastonul spre băiat. Băiatul îl prinde cu o mână fără să ezite, deşi ochii i se îngustează când se uită de la baston spre bărbat şi înapoi la baston.

Bărbatul încuviinţează în sinea lui, apoi îi cere bastonul, scoţând o batistă deschisă la culoare ca să şteargă amprentele băiatului de pe suprafaţa lucioasă.

— Prea bine, spune bărbatul. Ai să vii să studiezi cu mine. Te asigur că am o mulţime de cărţi. Am să rezolv hârţogăria necesară, apoi plecăm de aici.

— Am de ales?

— Doreşti să rămâi aici?

Băiatul rămâne o clipă pe gânduri.

— Nu, spune el.

— Prea bine.

— Nu vreţi să-mi ştiţi numele? întreabă băiatul.

— Numele nu sunt nici pe departe atât de importante precum le place oamenilor să creadă, spune bărbatul în costum cenuşiu. Eticheta pe care ţi-au pus-o fie instituţia, fie răposaţii tăi părinţi pentru a te identifica nu este de interes şi nu prezintă valoare pentru mine. Dacă vei simţi nevoia unui nume într-un anumit moment, poţi să ţi-l alegi tu însuţi. Deocamdată nu este necesar.

Băiatul este trimis înapoi ca să-şi strângă puţinele lucruri pe care le are. Bărbatul în costum cenuşiu semnează documentele şi răspunde la întrebările directoarei cu enunţuri pe care ea nu le înţelege pe deplin, dar nici nu se opune tranzacţiei.

Când băiatul este gata, bărbatul în costum cenuşiu îl ia din clădirea de piatră cenuşie, unde nu se va mai întoarce nicicând.

Lecţii de magie

1875 – 1880

Celia creşte în tot felul de teatre. Cele mai multe sunt în New York, dar petrece lungi perioade şi în alte oraşe. Boston. Chicago. San Francisco. Călătoreşte ocazional la Paris, Milano sau Londra. Totul se amestecă într-un nor de obligaţii, de catifea şi de rumeguş, încât de la un moment dat încolo nu-şi mai aminteşte în ce ţară este, lucru care de altfel nici nu contează.

Cât a fost mică, tatăl ei o căra peste tot, prezentând-o ca pe un preaiubit căţeluş îmbrăcat în rochiţe scumpe, care trebuie să se gudure pe lângă colegi şi cunoştinţe prin diferite localuri după spectacol.

Când a crescut prea mare ca să mai fie un accesoriu adorabil, a început să o abandoneze în cabinele teatrelor sau în hoteluri.

În fiecare seară se întreabă ce-ar fi dacă el nu s-ar mai întoarce, dar el revine împleticindu-se la cele mai nepotrivite ore, mângâind-o uneori uşor pe creştet în timp ce ea se preface că doarme, alteori ignorând-o completamente.

Lecţiile au devenit mai puţin formale. Dacă înainte obişnuia s-o pună la treabă la ore fixe, deşi neregulate, acum o testează continuu, dar niciodată în public.

Chiar şi pentru lucrurile simple, cum ar fi legatul şireturilor, îi este interzis să-şi folosească mâinile. Se uită ţintă la picioare, comandând pe tăcute şireturilor să se lege şi să se dezlege în bucle dezordonate, încruntându-se când acestea se încurcă în noduri.

Tatăl ei nu-i răspunde bucuros la întrebări. A înţeles totuşi că bărbatul în costum cenuşiu, căruia el îi spune Alexander, are şi el un elev şi că va fi un fel de joc.

— Ca un fel de şah? întreabă ea la un moment dat.

— Nu, răspunde tatăl ei. Nu ca şahul.

*

Băiatul creşte într-o casă din Londra. Nu vede pe nimeni, nici măcar atunci când i se aduce mâncarea, care soseşte pe tăvi acoperite în faţa uşii şi dispare în acelaşi fel. O dată pe lună, vine un bărbat care nu vorbeşte, să-i taie părul. O dată pe an, acelaşi bărbat îi ia măsura pentru haine.

Îşi petrece majoritatea timpului citind. Şi scriind, bineînţeles. Copiază pasaje întregi din cărţi, îşi scoate cuvinte şi simboluri pe care la început nu le înţelege, dar care îi devin tot mai familiare sub degetele pătate de cerneală pe măsură ce le desenează iar şi iar cu linii tot mai sigure. Citeşte istorii, mitologie şi romane. Încet-încet învaţă alte limbi, deşi îi este greu să le vorbească.

Din când în când au loc deplasări la muzee şi biblioteci, în afara orelor de program, când sunt puţini vizitatori sau deloc. Băiatul iubeşte aceste ieşiri, atât pentru ceea ce găseşte în acele clădiri, cât şi pentru abaterea de la rutina zilnică. Dar sunt rare şi nu i se permite niciodată să iasă singur din casă.

Bărbatul în costum cenuşiu îl vizitează în fiecare zi, aducând de regulă un nou vraf de cărţi, petrecând exact un ceas pentru a-i povesti lucruri despre care băiatul nu este sigur că le va înţelege vreodată cu adevărat.

O singură dată băiatul întreabă când i se va permite de fapt să facă unul din acele lucruri pe care bărbatul în costum cenuşiu le demonstrează el însuşi destul de rar în timpul orelor atât de strict programate.

— Când vei fi pregătit, este singurul răspuns pe care îl primeşte.

Mai trece un timp până să fie considerat pregătit.

*

Porumbeii care apar pe scenă şi uneori în mijlocul publicului din sală în timpul spectacolelor lui Prospero

sunt ţinuţi în colivii meşteşugite şi transportaţi de la un teatru la altul cu restul bagajelor şi ustensilelor sale. O uşă trântită provoacă prăbuşirea unui turn de valize şi cutii din cabina lui şi răstoarnă o colivie plină cu porumbei. Valizele se reaşază imediat în vreme ce Hector ridică el însuşi colivia, ca să-i poată inspecta stricăciunile.

În timp ce majoritatea porumbeilor sunt doar ameţiţi de la căzătură, unul are în mod cert o aripă ruptă. Hector scoate cu grijă pasărea afară, iar atunci când pune colivia jos, barele stricate se repară de la sine.

— Poţi s-o faci bine? întreabă Celia.

Tatăl ei se uită la porumbelul rănit, apoi din nou la fiica lui, aşteptând ca ea să-i pună altă întrebare.

— Pot eu s-o fac bine? întreabă ea după o clipă.

— Hai, încearcă, îi spune tatăl ei, dându-i pasărea.

Celia mângâie cu blândeţe porumbelul care tremură tot, uitându-se cu insistenţă la aripa ruptă.

Pasărea scoate un sunet dureros, înăbuşit, cu totul altfel decât obişnuitul uguit.

— Nu pot, spune Celia cu lacrimi în ochi, ridicând pasărea spre tatăl ei.

Hector apucă porumbelul şi îi suceşte rapid gâtul, ignorând strigătele de protest ale fiicei sale.

— Vieţuitoarele funcţionează după reguli diferite, spune el. Ar trebui să exersezi cu lucruri mai elementare.

Ia unica păpuşă a Celiei de pe un scaun din apropiere şi îi dă drumul pe podea, iar capul de porţelan se crapă.

Când Celia se întoarce a doua zi la tatăl ei cu păpuşa perfect reparată, el se mulţumeşte să dea din cap aprobator înainte să-i facă semn să plece, pentru a-şi vedea mai departe de pregătirile dinainte de spectacol.

— Ai fi putut să faci bine pasărea, spune Celia.

— În cazul ăsta n-ai mai fi învăţat nimic, vine replica lui Hector. Trebuie să-ţi înţelegi limitele ca să le poţi depăşi. Doar vrei să câştigi, nu-i aşa?

Celia dă din cap, uitându-se în jos spre păpuşă. Nu

există niciun semn că ar fi fost vreodată stricată, nicio fisură oricât de mică pe faţa goală şi zâmbitoare.

O aruncă sub un scaun şi n-o mai ia cu ea atunci când părăsesc teatrul.

*

Bărbatul în costum cenuşiu îl duce pe băiat pentru o săptămână în Franţa, în ceea ce nu este tocmai o vacanţă. Excursia vine pe neaşteptate, valiza mică a băiatului este împachetată fără ştirea lui.

Băiatul presupune că s-au dus acolo pentru un fel de lecţii, deşi nu se specifică niciun fel de domeniu de studiu. După prima zi, se întreabă dacă au venit doar pentru experienţa mâncării, vrăjit de sunetul ademenitor scos de coaja crocantă a pâinii proaspete din *boulangeries* şi de nesfârşita varietate de brânzeturi.

Mai sunt incursiuni în afara orelor de vizitare în muzee tăcute, unde băiatul încearcă, dar nu reuşeşte, să păşească fără zgomot prin galerii, la fel ca maestrul său, crispându-se la fiecare ecou al paşilor. Deşi cere să i se dea o mapă de desen, maestrul lui insistă că e mai bine pentru el să capteze imaginile în memorie.

Într-una din seri băiatul este trimis la teatru.

Se aştepta la o piesă sau poate la un balet, dar spectacolul este ceva neobişnuit pentru el.

Bărbatul de pe scenă, un individ cu barbă şi părul lins, ale cărui mănuşi albe alunecă precum nişte păsări pe negrul costumului, execută trucuri simple şi mişcări de prestidigitaţie. Păsări dispar din colivii cu funduri false, batiste ies din buzunare pentru a fi ascunse apoi în manşete.

Băiatul îi urmăreşte pe magician şi modestul său public plin de curiozitate. Spectatorii par impresionaţi de trucuri, adesea răsună aplauze politicoase.

Când după spectacol îi pune întrebări maestrului său, i se spune că întreaga chestiune nu va fi discutată înainte de a se întoarce la Londra, la sfârşitul săptămânii.

În următoarea seară băiatul este condus la un teatru mai mare şi lăsat din nou singur în timpul spectacolului. Simpla prezenţă a unui public numeros e de ajuns să-l facă să se simtă nervos, fiindcă nu a mai fost nicicând într-un loc atât de populat.

Bărbatul de pe scenă e mai în vârstă decât magicianul din seara precedentă. Poartă un costum mai frumos. Mişcările lui sunt mai precise. Fiecare demonstraţie nu este doar neobişnuită, ci şi captivantă.

Aplauzele sunt mai mult decât politicoase.

Iar acest magician nu ascunde batiste în dantela manşetelor. Păsările care apar din toate colţurile nu au niciun fel de colivii. Acestea sunt numere cum băiatul nu a mai văzut decât în lecţiile sale. Manipulări şi iluzii despre care fusese informat în mod explicit şi repetat că trebuie ţinute secrete.

Băiatul aplaudă chiar şi atunci când Prospero Magicianul face reverenţa finală.

Din nou, maestrul lui refuză să-i răspundă la vreuna din întrebări până când nu se vor întoarce la Londra.

Odată ajunşi înapoi în casa din oraş, revenind la vechea rutină care acum pare că nu a fost nicicând întreruptă, bărbatul în costum cenuşiu îi cere mai întâi băiatului să-i spună care este diferenţa dintre cele două spectacole.

— Primul bărbat a folosit dispozitive mecanice şi oglinzi, făcând publicul să se uite în altă direcţie atunci când nu-i convenea ca el să vadă un anumit lucru. Al doilea bărbat, cel care poartă numele ducelui din *Furtuna*, pretindea că face lucruri asemănătoare, dar nu folosea trucuri şi oglinzi. Exact ca noi.

— Foarte bine.

— Îl ştiţi pe bărbatul acela? întreabă băiatul.

— Îl ştiu de foarte mult timp pe acel bărbat, îi spune maestrul său.

— Şi dă şi el lecţii despre acele lucruri, aşa cum mă învăţaţi dumneavoastră pe mine?

Maestrul încuviinţează din cap, dar nu-i dă alte explicaţii.

— Cum e posibil ca oamenii care privesc să nu observe diferenţa? întreabă băiatul.

Pentru el e limpede, deşi nu poate să exprime în cuvinte de ce. Era ceva ce simţise în aer la fel de bine cum văzuse cu ochii lui.

— Oamenii văd ceea ce doresc să vadă. Şi în cele mai multe cazuri, ceea ce li se spune să vadă.

Cu aceste cuvinte subiectul este închis.

În vreme ce va mai avea parte şi de alte pseudovacanţe, deşi rare, băiatul nu va mai fi niciodată dus să vadă şi alţi magicieni.

*

Prospero Magicianul foloseşte un briceag pentru a face câte o tăietură în buricul degetelor fiicei lui, despicându-le pe rând, urmărind-o fără un cuvânt cum plânge până ce se linişteşte îndeajuns ca să şi le vindece, iar şiroaiele de sânge s-o ia încetişor înapoi.

Pielea se lipeşte, vălmăşagul amprentelor se ordonează şi se închide la loc, refăcut.

Celia îşi lasă umerii să cadă, eliberaţi din tensiunea care îi ţinuse strânşi, iar uşurarea ei e palpabilă atunci când se vede întreagă şi nevătămată.

Tatăl ei îi dă doar câteva clipe de pace înainte de a-i despica din nou buricele tocmai vindecate ale degetelor.

*

Bărbatul în costum cenuşiu scoate o altă batistă din buzunar şi-i dă drumul pe masă, unde aterizează cu o bufnitură surdă, având ceva greu ascuns în cutele ei. Apucă pătratul de mătase şi-l trage în sus, lăsând conţinutul, un inel de aur, să se rostogolească pe masă. E uşor mătuit, cu o inscripţie despre care băiatul crede că este în latină, dar are atâtea înflorituri şi bucle, încât nu reuşeşte s-o descifreze.

Bărbatul în costum cenuşiu pune batista acum goală la loc în buzunar.

— Azi vom învăţa câte ceva despre legăminte, spune el.

Când ajung la punctul din lecţie în care se impune demonstraţia practică, îl instruieşte pe băiat să-şi pună inelul pe mână. El nu-l atinge niciodată pe băiat, indiferent de circumstanţe.

Băiatul încearcă în zadar să-şi smulgă inelul de pe deget, în timp ce acesta se dizolvă în pielea lui.

— Legămintele sunt permanente, băiatule, spune bărbatul în costum cenuşiu.

— Faţă de ce m-am legat? întreabă băiatul uitându-se încruntat la cicatricea de pe degetul unde cu câteva clipe înainte fusese inelul.

— Faţă de o obligaţie pe care o aveai deja şi faţă de o persoană pe care nu o vei întâlni multă vreme de acum încolo. În acest moment detaliile nu sunt importante. Aici e vorba doar de o chestiune tehnică.

Băiatul se mulţumeşte să dea din cap şi nu mai pune alte întrebări, dar în aceeaşi noapte, când e din nou singur şi nu poate să adoarmă, petrece ore în şir contemplându-şi mâna la lumina lunii, întrebându-se cine ar putea fi persoana faţă de care s-a legat.

*

La mii de mile distanţă, într-un teatru arhiplin care răsună de aplauzele pentru bărbatul de pe scenă, ascunsă în spatele scenei, în umbrele decorurilor scoase din uz, Celia Bowen se face covrig şi plânge.

Le Bateleur

LONDRA, MAI-IUNIE 1884

Chiar înainte ca băiatul să împlinească nouăsprezece ani, bărbatul în costum cenuşiu îl mută pe neanunţate din casa aristocratică într-un apartament de dimensiuni mai mici cu vedere spre British Museum.

La început, presupune că e o chestiune temporară. În ultima vreme au avut loc călătorii de săptămâni, chiar luni în Franţa, Germania, Grecia, umplute mai mult cu studiu decât cu vizite. Dar aceasta nu este una dintre acele pseudovacanţe petrecute în hoteluri de lux.

E un apartament modest, cu mobilierul necesar, atât de asemănător cu încăperile dinainte, încât îi este greu să simtă ceva care să aducă măcar a nostalgie după vechea casă, cu excepţia poate a bibliotecii, deşi posedă şi acum un număr impresionant de cărţi.

Are un dulap plin de costume negre de nedeosebit. Cămăşi albe apretate. Un şir de pălării melon făcute la comandă.

Se interesează când urmează să înceapă ceea ce se numeşte *încercarea* lui. Bărbatul în costum cenuşiu refuză să-i spună, deşi mişcarea marchează în mod clar încheierea etapei de instrucţie formală.

În schimb, continuă să studieze independent. Ţine caiete pline de simboluri şi glife, parcurge vechile notiţe, găsind noi elemente de luat în considerare. Umblă tot timpul cu nişte carnete la el, pe care le transcrie în volume mai mari odată ce s-au umplut.

Îşi începe fiecare caiet în acelaşi fel, cu desenul amănunţit al unui copac făcut cu cerneală neagră pe interiorul copertei din faţă. De acolo crengile negre se întind spre următoarele pagini, unind linii care formează litere şi simboluri, fiecare pagină fiind acoperită aproape

pe de-a întregul cu cerneală. Toate acestea, rune, cuvinte ori glife, încârligate, crescând din copacul iniţial.

O pădure formată din aceşti copaci, înşiraţi cu grijă pe rafturi, se întinde pe pereţi.

Exersează lucrurile pe care le-a învăţat, deşi i-e greu să măsoare eficienţa iluziilor pe propria persoană. Petrece multă vreme privindu-şi reflexiile în oglindă.

Fără a mai avea program şi a mai fi ţinut sub cheie, face lungi plimbări prin oraş. Simpla prezenţă a oamenilor în număr mare e o încercare pentru nervii săi, dar bucuria de a putea să-şi părăsească apartamentul când are chef compensează spaima de a se lovi întâmplător de trecători atunci când traversează străzile.

Stă în parcuri şi cafenele, urmărind oamenii care nici măcar nu-l bagă în seamă, fiind de nedeosebit în mulţimea de tineri în costume şi pălării interşanjabile.

Într-una din după-amiezi se întoarce la vechea casă, zicându-şi că nu ar fi o nepoliteţe să-şi viziteze maestrul pentru a bea un ceai cu el, dar clădirea este părăsită, iar ferestrele bătute în scânduri.

În timp ce se îndreaptă înapoi spre apartamentul său, îşi duce mâna la buzunar şi constată că şi-a pierdut carnetul.

Supărat, blestemă în gura mare, atrăgând asupra lui privirea unei doamne care îl ocoleşte cu grijă pe cel oprit în mijlocul trotuarului aglomerat.

O ia pe drum înapoi, tot mai îngrijorat cu fiecare cotitură.

Începe să plouă mărunt, de fapt s-ar putea spune că burează, dar în mulţime încep să se deschidă umbrelele. Îşi trage melonul pe frunte, pentru a-şi apăra ochii atunci când cercetează pavajul umed, căutând o urmă a carnetului său.

Se opreşte la un colţ sub copertina unei cafenele, uitându-se la felinarele care pâlpâie de-a lungul străzii, întrebându-se dacă e mai bine să aştepte până ce se mai împuţinează mulţimea ori se opreşte ploaia. Apoi observă

că la câţiva paşi stă o fată, adăpostită şi ea sub copertină, care răsfoieşte paginile unui carnet despre care e foarte sigur că îi aparţine.

Are în jur de optsprezece ani, poate chiar mai puţin. Ochii îi sunt deschişi la culoare, iar părul are o nuanţă indecisă, de parcă nu s-ar putea hotărî dacă e blond sau şaten. Poartă o rochie umezită de ploaie care era la modă acum doi ani de zile.

Face câţiva paşi în direcţia ei, dar fata nu observă, fiind complet absorbită de carnet. Şi-a scos şi mănuşile, ca să se poată descurca mai bine cu paginile delicate. Acum poate să vadă că, într-adevăr, e carnetul lui, deschis la o pagină pe care este lipită o carte de joc având imprimate pe ea creaturi înaripate care se târăsc peste o roată cu spiţe. Scrisul lui acoperă cartea şi hârtia din jur, încorporând-o în text solid.

Îi urmăreşte expresia în timp ce răsfoieşte paginile, un amestec de confuzie şi curiozitate.

— Cred că acela e carnetul meu, îi spune el după câteva clipe.

Fata tresare şi aproape că scapă carnetul din mână, reuşeşte să-l prindă, dar în cursul evenimentelor o mănuşă aterizează pe jos. El se apleacă s-o ridice, iar atunci când se îndreaptă ca să i-o ofere, ea pare surprinsă să-l vadă zâmbindu-i.

— Îmi cer scuze, spune ea, luând mănuşa şi grăbindu-se să-i pună carnetul în mână. L-aţi scăpat în parc, iar eu am încercat să vi-l înapoiez, dar v-am pierdut urma, şi apoi… îmi cer scuze.

Se opreşte, încurcată.

— E-n ordine, o linişteşte el, bucuros de-a se vedea din nou în posesia carnetului. Mi-a fost teamă că l-am pierdut definitiv, ceea ce ar fi fost o nenorocire. Vă sunt profund recunoscător, domnişoară…?

— Martin, completează ea, dar sună ca o minciună. Isobel Martin. Urmează o privire întrebătoare, în

aşteptarea numelui său.

— Marco, spune el. Marco Alisdair. Numele său îi lasă un gust ciudat pe limbă, ocaziile să-l rostească fiind puţine şi foarte rare. A scris această variantă a numelui său de botez combinată cu o formă a pseudonimului instructorului său de atâtea ori, încât i se pare că e a lui, dar suprapunerea sunetului peste semne e un proces cu totul diferit.

Naturaleţea cu care Isobel îl acceptă îl face să pară mai real.

— Încântată de cunoştinţă, domnule Alisdair, spune ea.

Ar fi rândul lui să mulţumească, să ia carnetul şi să plece – lucrul cel mai cuminte pe care ar putea să-l facă. Dar nu prea are chef să se întoarcă în apartamentul pustiu.

— Îmi permiteţi să vă invit să bem împreună ceva, în semn de recunoştinţă, domnişoară Martin? întreabă el după ce îşi vâră carnetul în buzunar.

Isobel şovăie, ştiind probabil prea bine că nu se cuvine să accepte invitaţii de la străini făcute la colţ de stradă, dar spre uimirea lui, acceptă.

— Ar fi foarte plăcut, mulţumesc, spune ea.

— Prea bine, zice Marco. Există cafenele mai bune decât aceasta de aici – spune el făcând un semn spre vitrina de lângă ei – la distanţe rezonabile, dacă nu vă deranjează plimbarea prin ploaie. Din păcate, nu am o umbrelă la mine.

— Nu mă deranjează, spune Isobel. Marco îi oferă braţul, de care ea se agaţă şi împreună o iau pe stradă în jos prin ploaia măruntă.

Nu merg decât până la prima sau a doua intersecţie, iar apoi pe o alee destul de îngustă, iar Marco îi simte în întuneric încordarea. Se destinde când el se opreşte în faţa unei intrări bine luminate de lângă o fereastră cu sticlă colorată. Îi deschide uşa, invitând-o într-o cafenea micuţă, care a devenit preferata lui în ultimele luni, fiind unul dintre puţinele locuri din Londra unde se simte cu

adevărat în voia lui.

Lumânărele în boluri de sticlă stau aprinse peste tot, iar pereţii sunt coloraţi, într-un roşu îndrăzneţ, intens. Sunt doar câţiva clienţi răspândiţi în local şi o mulţime de mese libere. Se aşază la o masă mică chiar lângă fereastră. Marco îi face un semn femeii din spatele barului, care le aduce două pahare cu vin de Bordeaux, lăsând sticla pe masă chiar lângă o vază mică în care e pus un trandafir galben.

În timp ce ploaia cade cu un răpăit uşor pe geamuri, cei doi conversează politicos despre lucruri neimportante. Marco nu e dispus să ofere prea multe informaţii despre el, iar Isobel răspunde în acelaşi fel.

Când o întreabă dacă îi este foame, refuză politicos, lăsându-l să înţeleagă că este înfometată. Marco îi face din nou un semn femeii din spatele barului, care peste câteva minute se întoarce cu un platou cu brânză, fructe şi câteva felii de pâine.

— Cum de aţi descoperit locul ăsta? întreabă Isobel.

— După mai multe încercări nereuşite, spune el. Şi o mulţime de pahare de vin îngrozitor.

Isobel râde.

— Îmi pare rău, spune ea. Deşi până la urmă totul s-a terminat cu bine. Locul e minunat. E ca o oază.

— O oază cu un vin foarte bun, încuviinţează Marco, ridicând paharul spre ea.

— Îmi aminteşte de Franţa, spune Isobel.

— Sunteţi din Franţa? întreabă el.

— Nu, răspunde Isobel, dar am trăit o bună bucată de vreme acolo.

— La fel ca mine, spune Marco. Deşi asta a fost cu mult timp în urmă. Şi aveţi dreptate, locul acesta este foarte franţuzesc, cred că în asta constă farmecul său. Atât de multe locuri de aici nu se obosesc să fie fermecătoare.

— Dumneavoastră sunteţi fermecător, îl complimentează Isobel şi se îmbujorează pe loc, dând impresia că ar vrea

să-şi aspire cuvintele înapoi dacă ar putea.

— Mulţumesc, răspunde Marco, neştiind ce altceva ar putea să spună.

— Îmi cer scuze, spune Isobel, în mod vizibil încurcată. Nu voiam să… Ar vrea să bagatelizeze lucrurile, dar, îmboldită poate de un pahar şi jumătate de vin, continuă: Există vrăji în carnetul dumneavoastră. Se uită fix la el, aşteptând o reacţie. El însă nu spune nimic, iar ea îşi mută privirea într-o parte. Vrăji, continuă ea ca să umple tăcerea. Talismane, simboluri… Nu ştiu ce înseamnă toate, dar sunt vrăji, nu-i aşa?

Ia o înghiţitură de vin din pahar înainte de a îndrăzni să privească din nou spre el.

Marco îşi alege cuvintele cu grijă, atent la direcţia în care ar putea s-o ia conversaţia.

— Dar ce ştie oare o tânără doamnă care a trăit odată în Franţa despre talismane şi vrăji? întreabă el.

— Doar lucruri pe care le-am citit în cărţi, spune ea. Nu-mi amintesc ce înseamnă toate. Ştiu doar simbolurile astrologiei şi câteva simboluri ale alchimiei, dar nici pe astea din cale-afară de bine. Se opreşte ca şi cum n-ar putea să se hotărască dacă vrea să intre în detalii, dar adaugă: *La Roue de Fortune*, Roata Norocului. Cartea din carnetul dumneavoastră. O ştiu. Am şi eu un pachet de cărţi asemănător.

Dacă mai devreme Marco o categorisise drept o persoană oarecum interesantă şi destul de frumuşică, această dezvăluire îi arată mai mult decât atât. Se sprijină cu pieptul de masă, uitându-se la ea cu interes sporit.

— Vreţi să spuneţi că ştiţi să citiţi în cărţile de tarot, domnişoară Martin? întreabă el.

Isobel dă din cap.

— Da, ştiu, sau măcar îmi dau silinţa, spune ea. Dar numai pentru mine, ceea ce nu înseamnă, zic eu, a citi cu adevărat în cărţi. E… e un lucru pe care l-am deprins acum câţiva ani.

— Aveţi cărţile la dumneavoastră? o întreabă Marco, iar Isobel încuviinţează din nou. Mi-ar plăcea foarte mult să le văd, dacă nu vă deranjează, adaugă el, când ea nu face niciun gest ca să le scoată din geantă.

Isobel aruncă priviri spre clienţii din cafenea. Marco face un semn cu mâna ca s-o liniştească:

— Nu vă faceţi griji din pricina lor, spune el, e nevoie de mult mai mult decât de un pachet de cărţi, ca să bagi spaima în ei. Dar dacă preferaţi să nu-l scoateţi, înţeleg.

— Nu, nu e nicio problemă, zice Isobel, luându-şi geanta şi scoţând cu grijă un pachet de cărţi învelit într-o bucată de mătase neagră.

Scoate cărţile din învelitoare şi le aşază pe masă.

— Îmi permiteţi? întreabă Marco întinzând mâna după ele.

— Cum să nu, răspunde Isobel surprinsă.

— Sunt persoane cărora nu le place ca altcineva să le atingă cărţile, explică Marco, amintindu-şi amănunte din lecţiile de cartomanţie în timp ce ridică delicat pachetul. Şi n-aş dori să par prezumţios.

Întoarce cartea de deasupra, *Le Bateleur*, Magicianul. Nu se poate abţine să nu zâmbească înainte de a pune cartea înapoi.

— Citiţi şi dumneavoastră? îl întreabă Isobel.

— O, nu, spune el. Cărţile îmi sunt cunoscute, dar nu-mi vorbesc, nu în felul în care ar trebui pentru a citi din ele. Îşi ridică privirea de la cărţi spre Isobel, neştiind în continuare ce să creadă despre ea: Dumneavoastră însă vă vorbesc, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit niciodată la ele în felul ăsta, dar cred că aşa e, spune ea.

Stă liniştită, urmărindu-l cum trece prin pachetul de cărţi. Îl tratează cu aceeaşi grijă ca şi pe carnetul său, apucând cu delicateţe cărţile de margini. După ce-a examinat tot pachetul, le aşază înapoi pe masă.

— Sunt foarte vechi, remarcă el. Au mult mai mulţi ani

decât dumneavoastră, aş îndrăzni să spun. Îmi permiteţi să vă întreb cum au ajuns în posesia dumneavoastră?

— Le-am găsit cu mulţi ani în urmă într-o cutie de bijuterii la un magazin de antichităţi din Paris, spune Isobel. Femeia de acolo nici n-a vrut să mi le vândă, mi-a spus doar să le iau de acolo şi să plec din magazin. Cărţile diavolului, le-a zis ea. *Cartes du Diable.*

— Oamenii sunt naivi în privinţa acestor lucruri, zice Marco, folosind o expresie a maestrului său, repetată adesea atât ca admonestare, cât şi ca avertisment. Şi mai degrabă le consideră rele decât să încerce să le înţeleagă. Iată un adevăr nefericit, dar totuşi un adevăr.

— La ce vă serveşte carnetul? întreabă Isobel. Nu vreau să fiu indiscretă, dar mi s-a părut interesant. Sper să mă iertaţi că l-am răsfoit.

— În această privinţă suntem chit, de vreme ce mi-aţi permis să mă uit prin cărţile dumneavoastră, spune el. Dar mă tem că aici e vorba de o chestiune mai complicată, care nu e uşor de explicat ori de crezut.

— Sunt în stare să cred o mulţime de lucruri, îl asigură Isobel.

Marco nu spune nimic, o urmăreşte însă cu aceeaşi intensitate cu care îi privise cărţile. Isobel îi susţine privirea şi nu-şi pleacă ochii.

E mult prea tentant. Să găsească pe cineva care ar putea să înţeleagă câtuşi de puţin din lumea în care el a trăit aproape întreaga sa viaţă. Ştie că ar trebui s-o lase să plece, dar nu e în stare.

— Aş putea să vă arăt, dacă vreţi, spune el după o clipă.

— Mi-ar plăcea nespus, acceptă Isobel.

Termină de băut vinul, iar Marco achită nota femeii din spatele barului. Îşi pune melonul pe cap, o ia pe Isobel de braţ şi împreună părăsesc căldura cafenelei, ieşind din nou afară în ploaie.

Marco se opreşte dintr-odată în mijlocul drumului, chiar în faţa unei porţi. E mai retrasă faţă de stradă, o nişă din

piatră de râu între ziduri cenuşii.

— Aici e bine, spune el.

O conduce pe Isobel de pe trotuar până la locul dintre zid şi poartă, aşezând-o cu spatele lipit de piatra udă şi rece, şi se postează chiar în faţa ei, atât de aproape, încât fata poate să distingă fiecare picătură de ploaie de pe borul pălăriei lui.

— Bine pentru ce? întreabă ea, cu glasul gâtuit de spaimă.

Ploaia continuă să cadă şi nu-i loc de scăpare. Marco ridică pur şi simplu mâna înmănuşată ca s-o calmeze, concentrându-se asupra ploii şi a peretelui din spatele capului ei.

N-a mai avut nicicând pe cineva la dispoziţie pentru a încerca acest număr şi nu e nici măcar sigur că va reuşi.

— Aveţi încredere în mine, domnişoară Martin? întreabă el, urmărind-o cu aceeaşi privire stăruitoare ca în cafenea, doar că de data asta ochii lui sunt doar la câţiva centimetri de ai ei.

— Da, răspunde ea fără să şovăie.

— Bine, spune Marco şi cu o mişcare rapidă ridică mâna şi o aşază peste ochii lui Isobel.

*

Luată prin surprindere, Isobel încremeneşte. Vederea îi este complet întunecată, simte doar pielea umedă a mănuşii pe faţă. O cuprinde un tremur şi nu e tocmai sigură că este din cauza frigului şi a ploii. Un glas care se aude foarte aproape de urechea ei şopteşte cuvinte pe care se luptă să le desluşească şi pe care nu le înţelege. Apoi nu mai aude ploaia, iar zidul din spatele ei devine aspru, deşi acum câteva clipe era neted. Întunericul este oarecum mai luminos, iar Marco îşi ia mâna de pe faţa ei.

Clipind ca să se acomodeze cu lumina, Isobel îl vede mai întâi pe Marco în faţa ei, dar ceva e schimbat. Picăturile de ploaie de pe borul pălăriei au dispărut; în schimb e soare, iar lumina acestuia îl înconjoară într-un nimb plăcut. Dar

nu asta îi taie respiraţia lui Isobel.

Ceea ce o lasă fără suflare este faptul că se află într-o pădure, cu spatele lipit de trunchiul unui bătrân copac uriaş. Copacii sunt desfrunziţi şi negri, crengile lor se întind spre albastrul strălucitor al cerului de deasupra. Pământul este acoperit cu un strat pufos de zăpadă care scânteiază în lumina soarelui. E o zi de iarnă perfectă, iar pe o distanţă de mile întregi nu se vede vreo clădire, numai întinderi de zăpadă şi pădure. O pasăre începe să cânte într-un copac din apropiere, alta îi răspunde din depărtare.

Isobel este copleşită. Totul e adevărat. Poate simţi razele soarelui pe piele şi scoarţa copacului sub degete. Răceala zăpezii este palpabilă, deşi îşi dă seama că rochia ei nu mai este udă de la ploaie. Chiar şi aerul pe care îl inhalează plămânii ei este în mod cert aer proaspăt de ţară, fără urmă de smog londonez. Nu poate fi, dar este real.

— Nu-i cu putinţă! spune ea întorcându-se spre Marco.

El zâmbeşte, ochii lui verzi strălucind în soarele iernii.

— Nimic nu-i cu neputinţă, zice el.

Isobel râde, râsul cristalin şi plin de încântare al unui copil.

Un milion de întrebări i se năpustesc în minte, dar nu poate articula niciuna. Iar apoi o imagine clară a unei cărţi se iveşte în faţa ochilor, *Le Bateleur.*

— Eşti un magician, spune ea.

— Nu cred că mi-a mai spus cineva până acum aşa, răspunde Marco.

Isobel râde din nou şi continuă să râdă când el se apleacă spre ea şi o sărută.

Cele două păsări zboară în cercuri deasupra lor la fel de uşoare ca vântul care suflă printre copacii din jur.

Trecătorii de pe străzile întunecate ale Londrei nu văd nimic ieşit din comun, doar doi îndrăgostiţi care se sărută în ploaie.

False reprezentări

IULIE-NOIEMBRIE 1884

Prospero Magicianul nu oferă niciun motiv oficial pentru retragerea sa de pe scenă. În ultimii ani turneele sale au fost oricum sporadice, aşa că lipsa spectacolelor trece oarecum neobservată.

Însă Hector Bowen îşi continuă turneele într-un anumit fel, deşi Prospero Magicianul a încetat să mai apară.

Călătoreşte dintr-un oraş în altul prezentând-o pe fiica sa de şaisprezece ani drept mediu.

— Nu-mi place să fac asta, *papa,* protestează adesea Celia.

— Dacă găseşti un mod mai bun de a-ţi petrece timpul înainte de începerea competiţiei – şi să nu cumva să îndrăzneşti să-mi propui cititul – eşti bine-venită, cu condiţia să aducă la fel de mulţi bani ca asta. În plus, sunt bune ca antrenament, spectacolele cu public.

— Oamenii ăştia sunt insuportabili, ripostează Celia, deşi nu asta ar vrea să spună.

O fac să se simtă inconfortabil. Felul în care se uită la ea, privirile rugătoare şi ochii plini de lacrimi. O văd ca pe un lucru, o punte spre cei dragi, pe care i-au pierdut şi de care se agaţă cu disperare.

Vorbesc despre ea ca şi cum nici nu ar fi în încăpere, de parcă ar fi la fel de imaterială ca iubitele lor spirite. Trebuie să se forţeze să nu se scuture când inevitabil o îmbrăţişează şi îi mulţumesc printre sughiţuri.

— Oamenii ăştia nu înseamnă nimic, spune tatăl ei. Nici măcar nu sunt în stare să bănuiască ce este ceea ce cred ei că văd sau că aud. Este mai uşor pentru ei să-şi închipuie că primesc mesaje miraculoase din lumea cealaltă. De ce să nu profiţi de asta, mai ales că sunt atât de dornici să se despartă de banii lor pentru ceva atât de simplu?

Celia susţine în continuare că nicio sumă de bani nu merită experienţa extrem de supărătoare, dar Hector insistă, iar în acest fel îşi continuă călătoriile, făcând mesele să leviteze şi producând ciocănituri fantomatice în fel de fel de pereţi frumos tapetaţi.

Fata nu conteneşte să fie uimită de felul în care clienţii ei îşi doresc comunicarea şi alinarea. Nici măcar o singură dată în viaţă nu şi-a dorit să ia legătura cu răposata ei mamă şi are mari îndoieli că mama ei ar dori să-i vorbească dacă ar putea, mai ales pe căi atât de complicate.

Toate astea sunt minciuni, ar vrea ea să le spună. *Morţii nu bântuie primprejur ca să ciocănească în mod politicos în ceşcuţe ori în mese de ceai şi să şoptească prin draperii unduitoare.*

Când şi când le mai sparge câte un obiect preţios, dând vina pe spiritele neliniştite.

Tatăl ei îi alege diferite nume în timp ce schimbă locurile, dar foloseşte adesea Miranda, ştiind probabil cât de mult o enervează.

După luni de zile, a ajuns la capătul puterilor, încordată, extenuată de drumuri şi de faptul că tatăl ei abia dacă o lasă să mănânce, susţinând că dacă arată ca şi cum ar fi de pripas o să pară mai convingătoare, mai apropiată de cealaltă lume.

Dar abia după ce în timpul unei şedinţe de spiritism, când în loc să execute perfect înscenată coregrafie a leşinului şi-a pierdut de-adevăratelea cunoştinţa, îi permite o pauză la casa lor din New York.

Într-o după-amiază la ceai, între repetate căutături spre porţiile de dulceaţă şi de caimac pe care ea şi le întinde pe biscuiţi, Hector o anunţă că i-a contractat serviciile pentru acel sfârşit de săptămână, angajând-o la o văduvă neconsolată care locuieşte în cealaltă parte a oraşului şi care a fost de acord să plătească preţul dublu faţă de cel obişnuit.

— Am spus, ce-i drept, că poţi să te odihneşti, îi răspunde tatăl ei la refuz, fără măcar să-şi ridice ochii de pe hârtiile împrăştiate pe masa de sufragerie. Ai avut trei zile, care ar trebui să-ţi fie suficiente. Arăţi bine. Ai să devii într-o bună zi chiar mai frumoasă decât mama ta.

— Mă mir că mai ştii cum arăta mama, îi spune Celia.

— Dar *tu* oare mai ştii? o întreabă tatăl ei, ridicând privirea şi continuând abia după ce ea se încruntă spre el. Eu am petrecut doar câteva săptămâni în compania ei, dar mi-o amintesc cu mai multă claritate decât tine, deşi tu ai avut-o alături cinci ani de zile. Timpul e o chestiune extrem de ciudată, după cum vei afla şi tu în cele din urmă.

Apoi îşi vede mai departe de hârtiile din faţă.

— Dar ce se aude despre competiţia pentru care susţii că mă pregăteşti? întreabă Celia. Sau e şi ăsta un mod de-a face bani?

— Celia dragă, spune Hector. Te aşteaptă lucruri mari în viitor, dar am renunţat la dreptul de a controla momentul începerii. Nu facem noi prima mişcare. Vom fi pur şi simplu informaţi asupra momentului când intri în joc, orice ar fi.

— Şi atunci ce mai contează ce fac eu între timp?

— Ai nevoie de exerciţiu.

Celia îşi lasă capul într-o parte, uitându-se la el, şi îşi întinde mâinile pe masă. Toate hârtiile se pliază în forme complicate: piramide, elice şi păsări din hârtie cu aripi foşnitoare.

Tatăl ei o priveşte enervat. Ridică un prespapier din sticlă şi îi dă drumul pe mâna ei cu suficientă putere ca să-i rupă încheietura cu un trosnet ascuţit.

Hârtiile se desfac şi revin plutind pe suprafaţa mesei.

— Ai nevoie de exerciţiu, repetă el. Îţi lipseşte în continuare autocontrolul.

Celia părăseşte camera fără un cuvânt, ţinându-se de încheietură şi înăbuşindu-şi lacrimile.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai *plânge!*

strigă tatăl ei după ea.

Îi ia aproape o oră să pună la loc şi să vindece aşchiile de os.

*

Isobel stă într-un fotoliu rareori folosit dintr-un colţ al apartamentului lui Marco cu un curcubeu de panglici de mătase înfăşurat în jurul degetelor, încercând în zadar să-l preschimbe într-o împletitură complicată.

— Ce tâmpenie! se încruntă ea la amestecul de panglici.

— E cel mai simplu truc, spune Marco de la biroul la care stă înconjurat de cărţi deschise. O panglică pentru fiecare element, legată cu noduri şi intenţie. E la fel ca la cărţile tale, doar că influenţezi subiectul în loc să-i ghiceşti doar înţelesul. Dar n-are să meargă dacă tu nu crezi în asta, după cum bine ştii.

— Probabil că nu sunt în dispoziţia potrivită pentru a crede, zice Isobel, desfăcând nodurile şi punând panglicile deoparte, lăsându-le să se reverse de pe braţul fotoliului. Am să mai încerc mâine.

— Atunci ajută-mă pe mine, îi cere Marco, ridicându-şi ochii din cărţi. Gândeşte-te la ceva. Un obiect. Un obiect important pentru tine, de care eu nu am cum să ştiu.

Isobel oftează, dar închide ochii ascultătoare şi se concentrează.

— E un inel, spune Marco după o clipă, scoţând imaginea din mintea ei atât de uşor, de parcă ea i-ar fi făcut un desen. Un inel de aur cu un safir flancat de două diamante.

Isobel face ochii mari.

— Cum ai ştiut? întreabă ea.

— E cumva un inel de logodnă? îi răspunde el cu un zâmbet larg.

Ea îşi duce mâinile la gură înainte de a da din cap.

— Pe care l-ai vândut, spune Marco, culegând fragmente de amintire ataşate inelului. La Barcelona. Ai fugit de un mariaj aranjat, de aceea eşti la Londra. De ce nu mi-ai

spus?

— Nu-i tocmai un subiect potrivit de conversaţie, zice Isobel. Iar tu nu-mi povesteşti aproape nimic despre tine. Poate că şi tu ai fugit de o căsătorie aranjată.

O clipă se uită fix unul la altul, în timp ce Marco încearcă să găsească un răspuns potrivit, dar Isobel izbucneşte în râs.

— Probabil că a căutat inelul mai mult decât m-a căutat pe mine, spune ea, privind în jos spre mâna ei goală. Era un obiect foarte frumos. N-aş fi vrut să mă despart de el, dar nu aveam bani şi nimic altceva de vânzare.

Marco se pregăteşte să-i spună că a primit un preţ destul de bun pentru inel, dar atunci se aude un ciocănit în uşa apartamentului.

— E proprietarul? şopteşte Isobel, dar Marco îşi duce un deget la gură şi clatină din cap.

O singură persoană bate la uşa aceea pe neanunţate.

Marco îi face semn lui Isobel să se retragă în biroul de alături înainte ca el să deschidă uşa.

Bărbatul în costum cenuşiu nu intră în apartament. N-a intrat niciodată acolo de când a aranjat mutarea, împingându-şi discipolul în lume.

— Vei face o cerere de angajare la acest domn, spune el fără să salute, scoţând o carte de vizită îngălbenită din buzunar. Probabil că vei avea nevoie şi de un nume.

— Am deja un nume.

Bărbatul în costum cenuşiu nu întreabă care ar fi acesta.

— Întâlnirea e programată pentru mâine după-amiază, spune el. Am rezolvat o serie de afaceri pentru *Monsieur* Lefèvre în ultima vreme şi ţi-am făcut o recomandare serioasă, dar la rândul tău trebuie să faci tot ce este necesar pentru a obţine postul.

— Acesta e cumva începutul competiţiei? întreabă Marco.

— Este o manevră preliminară, care te plasează într-o poziţie avantajoasă.

— Şi atunci când începe competiţia? se interesează Marco, deşi a pus această întrebare de nenumărate ori şi n-a primit niciodată un răspuns ferm.

— Acest lucru va deveni clar la momentul potrivit, spune bărbatul în costum cenuşiu. Iar când va începe, te-aş sfătui să-ţi concentrezi atenţia asupra competiţiei în sine – adaugă el aţintindu-şi privirea asupra uşii închise a biroului –, fără alte distracţii.

Se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează, lăsându-l pe Marco în pragul uşii, citind şi recitind numele şi adresa de pe cartea de vizită îngălbenită.

*

Hector Bowen cedează în cele din urmă insistenţelor fiicei lui de a rămâne în New York, dar face acest lucru din motive personale.

Deşi ocazional face comentarii, cerându-i să exerseze mai mult, în cea mai mare parte a timpului o ignoră cu desăvârşire şi stă singur în biroul de sus.

Celia este cât se poate de mulţumită de acest aranjament şi îşi petrece timpul citind. Iese pe furiş din casă şi se duce în librării, uimită de faptul că tatăl ei nici măcar nu o întreabă de unde tot apar vrafurile de volume proaspăt legate.

De asemenea, adesea exersează, stricând tot felul de lucruri din casă, pentru ca apoi să le repare. Făcând cărţile să zboare în jurul ei prin cameră ca nişte păsări, calculând cât de departe pot să zboare înainte ca ea să fie nevoită să-şi îmbunătăţească tehnica.

Ajunge să fie destul de pricepută la manipularea ţesăturilor, schimbându-şi rochiile la fel de bine ca un meşter croitor, adaptându-le la greutatea pe care a recăpătat-o, simţindu-se din nou bine în pielea ei.

Trebuie să-i reamintească tatălui ei să-şi părăsească biroul şi să vină la masă, deşi în ultima vreme o refuză tot mai des şi abia dacă mai iese din cameră.

Azi nici măcar nu răspunde la ciocăniturile ei insistente.

Iritată şi conştientă că Hector a vrăjit încuietorile, astfel încât ea să nu le poată deschide fără voia lui, loveşte uşa cu piciorul, dar spre surprinderea ei, aceasta se deschide.

Tatăl ei stă în dreptul ferestrei, urmărindu-şi atent braţul pe care îl ţine întins în faţă, în lumina soarelui care se strecoară prin geamul îngheţat şi se revarsă pe mâneca hainei.

Mâna îi dispare complet, apoi reapare. Îşi întinde degetele, încruntându-se la auzul încheieturilor care trosnesc.

— *Papa,* ce faci acolo? întreabă Celia, curiozitatea fiind mai mare decât supărarea.

Nu l-a mai văzut niciodată făcând acest lucru, nici pe scenă, nici în intimitatea lecţiilor pe care i le dădea.

— Nimic care ar putea să te intereseze, spune tatăl ei, trăgându-şi manşeta împodobită a cămăşii peste mână.

Şi uşa se trânteşte în nasul ei.

Exerciţii la ţintă

LONDRA, DECEMBRIE 1884

Cartonul folosit drept ţintă atârnă pe un perete din birou între rafturi înalte cu cărţi şi tablouri în ulei frumos înrămate. E aproape ascuns în umbră, în pofida modelului ţipător, dar cuţitul îşi atinge ţinta de fiecare dată când este aruncat, aproape în punctul central ascuns sub tăietura din ziar prinsă pe carton.

Tăietura este recenzia unui spectacol, un articol decupat cu grijă din ziarul londonez *Times.* Este o recenzie pozitivă; unii ar putea s-o considere entuziastă. Cu toate acestea, a fost pusă într-un loc unde să fie executată, iar cuţitul cu mâner de argint este aruncat spre ea. Cuţitul despică hârtia şi se înfige în pluta ţintei. Este extras de acolo şi îndepărtat numai pentru ca procesul să fie luat de la capăt.

Cuţitul este aruncat cu graţie, din mâner, în aşa fel încât se roteşte o dată şi încă o dată până când vârful lamei ajunge la ţintă. Aruncătorul este Chandresh Christophe Lefèvre al cărui nume apare cu litere de tipar pe ultimul rând al tăieturii din ziar mai sus menţionate.

Fraza în care apare numele lui este cea care l-a enervat pe *M.* Lefèvre până într-atât, încât a pus mâna pe cuţit. O singură frază, care sună în următorul fel: „M. Chandresh Christophe Lefèvre continuă să lărgească orizontul înscenărilor moderne, uimindu-şi publicul cu un spectacol care este aproape transcendent.”

Cei mai mulţi producători teatrali s-ar simţi probabil flataţi de această observaţie. Ar decupa articolul pentru un album cu toate recenziile, l-ar cita pentru referinţe şi recomandări.

Dar nu şi acest producător de spectacole. Nu, *M.* Chandresh Christophe Lefèvre se concentrează şi insistă

asupra acelui penultim cuvânt. Aproape. *Aproape.*

Cuţitul zboară din nou prin încăpere, peste piese de mobilier din catifea şi lemn sculptat cu migală, trecând periculos de aproape de un decantor de coniac. Se roteşte rapid, mâner peste lamă, şi se înfige din nou în ţintă. De data asta străpunge hârtia zdrenţuită între cuvintele „publicul” şi „un spectacol”, distrugând aproape complet prepoziţia „cu”.

Chandresh se duce imediat după cuţit şi extrage lama din plută cu atenţie, dar şi cu o forţă considerabilă. Traversează camera, ţinând într-o mână cuţitul, iar în cealaltă un pahar de coniac, se răsuceşte rapid pe călcâie şi dă din nou drumul cuţitului, ţintind acel oribil cuvânt. „Aproape.”

E clar că greşeşte undeva. Dacă producţiile sale sunt aproape transcendente, iar posibilitatea adevăratei transcendenţe se află undeva foarte aproape, aşteptând să fie atinsă, înseamnă că trebuie încercat altceva.

Se gândeşte la asta de când recenzia a ajuns pe biroul lui, decupată şi etichetată cu grijă de către asistentul său. Alte exemplare au fost îndosariate spre păstrare sigură în alt loc, deoarece cele de pe birou au deseori parte de acelaşi tratament crud în timp ce Chandresh se tortureează cu un cuvânt sau cu altul.

Chandresh adoră reacţiile. Reacţiile autentice, nu aplauzele politicoase. Deseori reacţiile sunt mai importante decât spectacolul în sine. Un spectacol fără public nu înseamnă nimic la urma urmei. În răspunsul publicului, acolo stă puterea oricărei reprezentaţii.

A crescut în teatru, stând în lojă în timpul spectacolelor de balet. Fiind un copil neastâmpărat, s-a plictisit rapid de dansurile devenite familiare. A ales să se uite la oamenii din public. Ca să vadă când zâmbesc şi când tresar, când oftează femeile şi când încep să picotească bărbaţii.

Prin urmare, probabil că n-ar trebui să mire pe nimeni că acum, după atâţia ani, e mai degrabă interesat de

public decât de reprezentaţie în sine. Cu toate că reprezentaţia trebuie să fie spectaculoasă pentru a obţine cele mai bune reacţii.

Şi fiindcă îi este cu neputinţă să observe chipul fiecărui om din public la fiecare reprezentaţie a fiecărui spectacol (începând cu piesele dramatice impunătoare şi ajungând la dansurile exotice uşurele, dar trecând şi prin cele care combină cele două genuri), se bazează pe recenzii.

Dar de multă vreme nu s-a mai scris o recenzie care să-l vexeze aşa cum s-a întâmplat cu cea din urmă. Şi cu siguranţă au trecut ani de când o recenzie nu i-a mai provocat dorinţa de a azvârli un cuţit în ea.

Cuţitul mai zboară o dată, străpungând de data asta cuvântul „înscenări”.

Chandresh se duce după el ca să-l scoată, sorbind între timp din pahar. O clipă contemplă curios articolul sfâşiat, scrutând cuvintele devenite aproape ilizibile. Apoi strigă după Marco.

ÎNTUNERIC ŞI STELE

Ţinând biletul în mână, te aşezi în şirul continuu de spectatori ce se îndreaptă spre interiorul circului, urmărind, în timp ce aştepţi, mişcarea ritmică a ceasului alb-negru.

Dincolo de ghereta de bilete drumul duce spre o cortină grea în dungi. Oamenii trec unul câte unul prin ea şi dispar din vedere.

Când ţi-a venit rândul, dai materialul greu la o parte şi faci un pas înainte, pentru a te afunda în beznă îndată ce cortina se închide în urma ta.

Ochii au nevoie de ceva timp ca să se acomodeze, apoi încep să apară pete mici de lumină ca nişte steluţe ce mărginesc pereţii întunecaţi din faţă.

Iar dacă în urmă cu numai câteva clipe erai atât de aproape de ceilalţi spectatori, încât ai fi putut să-i atingi, acum eşti singur în timp ce înaintezi bâjbâind printr-un tunel întortocheat.

Tunelul coteşte şi se răsuceşte, lămpiţele fiind singura sursă de lumină. N-ai niciun reper ca să-ţi dai seama cât de departe ai mers sau în ce direcţie te îndrepţi.

În final, ajungi la o nouă cortină. Materialul de sub mâinile tale e moale ca o catifea şi se dă deoparte la simpla atingere.

De cealaltă parte, lumina este orbitoare.

Adevăr sau provocare

CONCORD, MASSACHUSETTS, SEPTEMBRIE 1897

Stau cocoţaţi toţi cinci în stejarul luminat de soarele după-amiezii. Caroline, sora lui, pe creanga cea mai înaltă, fiindcă ea se caţără mereu cel mai sus. Prietena ei, Millie, s-a ghemuit dedesubt. Fraţii Mackenzie, care aruncă cu ghinde în veveriţe, s-au instalat ceva mai jos, dar nu atât de jos încât să nu fie la înălţime. El, în schimb, stă întotdeauna pe crengile de jos. Nu pentru că i-ar fi frică de înălţime, ci fiindcă acesta e locul lui în cadrul grupului, atunci când i se permite să facă parte din el. Faptul că este fratele lui Caroline este în acest sens atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Lui Bailey i se permite uneori să li se alăture, dar e întotdeauna ţinut din scurt.

— Adevăr sau provocare, strigă Caroline de pe crengile de sus.

Nu primeşte niciun răspuns, aşa că dă drumul unei ghinde direct în capul fratelui ei.

— Adevăr sau provocare, Bailey, repetă ea.

Bailey şi freacă creştetul prin şapcă. Poate că ghinda îl face să aleagă cum alege. „Adevăr” este răspunsul resemnat, semn că ai cedat variantei agresive şi azvârlitoare de ghinde a lui Caroline. „Provocare” sună oarecum mai sfidător. Chiar dacă nu e pe placul ei, cel puţin dovedeşte că nu e laş.

Se pare că a fost o decizie bună, aşa că se simte mândru văzând cum lui Caroline îi trebuie ceva timp pentru a-i răspunde. Şade pe creanga ei undeva deasupra lui, legănându-şi picioarele şi privind în zare peste câmp în timp ce-şi formulează provocarea. Fraţii Mackenzie continuă să necăjească veveriţele. Apoi Caroline zâmbeşte şi îşi drege glasul pentru a face anunţul.

— Provocarea lui Bailey, începe ea, declarând-o astfel

numai şi numai a lui, legându-l de ea.

Începe să se simtă nesigur încă înainte ca ea să spună în ce constă de fapt provocarea. Face o pauză plină de suspans, înainte de a spune:

— Provocarea lui Bailey este să pătrundă ziua în Circul Nopţii.

Millie rămâne cu gura căscată, fraţii Mackenzie se opresc din aruncatul ghindelor şi privesc în sus spre ea, uitând cu totul de veveriţe. Un zâmbet uriaş se lăţeşte pe faţa lui Caroline în timp ce priveşte în jos spre Bailey.

— Şi nu uita să aduci ceva drept dovadă, adaugă ea, fără a-şi ascunde nota de triumf din glas.

E o provocare imposibilă şi cu toţii ştiu asta.

Bailey se uită peste câmp spre locul în care se înalţă corturile circului asemenea unor munţi în mijlocul văii. Fiind încă zi, nu sunt aprinse luminile, nu se aude muzica, nu se văd mulţimile de oameni. Doar o grămadă de corturi vărgate, într-o combinaţie mai degrabă de galben cu negru decât de alb cu negru în soarele după-amiezii.

Pare ciudat şi un pic misterios, poate, dar nu ieşit din comun. Nu în mijlocul zilei. Şi nici prea înfricoşător, îşi zice Bailey.

— Am s-o fac, spune el.

Sare jos de pe creanga lui şi porneşte peste câmp spre circ, nevrând să le mai aştepte răspunsurile ori s-o audă pe Caroline retractând provocarea. E sigur că ea se aştepta ca el s-o refuze. O ghindă îi trece şuierând pe lângă ureche, dar în rest nu se întâmplă nimic.

Şi din motive pe care Bailey nici măcar nu poate să le exprime, se îndreaptă spre circ foarte determinat.

Arată exact aşa cum era atunci când l-a văzut întâia oară, pe când nu împlinise încă şase ani.

S-a materializat în acelaşi loc, iar acum arată ca şi cum n-ar fi lipsit niciodată. Ca şi cum ar fi fost doar invizibil timp de cinci ani cât acolo n-a mai fost nimic.

La şase ani neîmpliniţi nu i s-a permis să meargă la circ.

Părinţii lui au considerat că e prea mic, aşa că n-a putut decât să se uite de afară, vrăjit, la corturi şi lumini.

Sperase că acel circ o să stea mai mult timp, până când o să ajungă şi el la vârsta potrivită, dar după două săptămâni dispăruse fără veste, frângându-i inima preatânărului Bailey.

Dar acum se întorsese.

A sosit cu câteva zile în urmă şi încă este o noutate. Dacă ar fi fost acolo de mai multă vreme, sora lui ar fi ales probabil altă provocare, dar circul este subiectul zilei în oraş, iar lui Caroline îi place ca provocările ei să fie *en vogue.*

Cu o seară înainte Bailey fusese pentru prima oară de-adevăratelea la circ.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Luminile, costumele, totul era deosebit. Ca şi cum ar fi părăsit lumea sa de zi cu zi şi ar fi ajuns în alta.

Se aşteptase la un spectacol. Ceva la care stai într-un scaun şi priveşti.

Foarte curând şi-a dat seama că era cu totul altceva.

Ceva ce trebuia descoperit.

L-a explorat cât de bine a putut, deşi simţea că este dureros de nepregătit. Nu ştia ce corturi să aleagă din mulţimea de oferte, fiecare cu firma lui, ademenitoare, făcând aluzie la ce puteai găsi în interior. Şi la fiecare cotitură apăreau alte corturi, alte firme, alte mistere.

A găsit un cort plin cu acrobaţi şi a rămas printre ei în timp ce se răsuceau şi zburau până când l-a durut ceafa de la atâta privit în sus. A trecut printr-un cort plin de oglinzi şi a văzut sute, mii de Bailey uitându-se cu ochi mari la el, fiecare cu o beretă cenuşie pe cap.

Până şi mâncarea era uimitoare. Mere cufundate într-un sos de caramel atât de închis la culoare, încât fructele păreau aproape negre, dar care era uşor, crocant şi dulce. Lilieci de ciocolată cu aripi imposibil de fine. Cel mai delicios cidru pe care Bailey îl băuse vreodată.

Totul era fermecat. Şi părea să nu se sfârşească vreodată. Potecile nu se terminau nicicând, ci şerpuiau una într-alta ori se întorceau înapoi în curtea principală.

După aceea n-a fost nici măcar în stare să-l descrie cum trebuie. Tot ce a putut să facă a fost să dea din cap când mama l-a întrebat dacă îi plăcuse.

Nici n-au stat atât cât ar fi vrut el. Bailey ar fi rămas acolo toată noaptea dacă părinţii l-ar fi lăsat, căci mai erau atâtea corturi de explorat. Dar a fost dus acasă la culcare după câteva ceasuri şi consolat cu promisiunea că aveau să se întoarcă în următorul sfârşit de săptămână, deşi el îşi amintea speriat cât de repede dispăruse ultima dată. Şi-a dorit cu ardoare să se întoarcă chiar din clipa în care a plecat de acolo.

Acum se întreabă dacă nu cumva a acceptat provocarea, măcar în parte, pentru a avea un motiv ca să se întoarcă la circ mai devreme.

Îi trebuie mai mult de zece minute ca să străbată câmpul, şi cu cât se apropie mai mult, cu atât mai mari şi mai impozante i se par corturile în timp ce hotărârea lui se clatină.

Deja încearcă să inventeze o scuză, pentru a nu mai fi obligat să intre, când ajunge la porţi.

Porţile sunt de vreo trei ori mai înalte decât el, literele din vârf care anunţă *LE CIRQUE DES RÊVES* sunt aproape ilizibile la lumina zilei, deşi fiecare e de mărimea unui dovleac. Înfloriturile de fier din jurul literelor îi amintesc de vrejii dovleacului. Un lacăt complicat ţine porţile închise, iar un mic anunţ dă de ştire:

Porţile se deschid la căderea nopţii & se închid în zori

scris cu litere îmbârligate, iar dedesubt, cu litere mici, clare:

Accesul străinilor interzis sub ameninţarea exsanguinării!

Bailey nu ştie ce înseamnă „exsanguinare”, dar nu îi place cum sună. Circul i se pare ciudat în plină zi, mult prea liniştit. Nu se aude muzică sau zgomot. Doar chemările păsărilor din apropiere şi foşnetul frunzelor din copaci. Pare că nu e nimeni acolo, ca şi cum locul ar fi pustiu. Miroase ca în timpul nopţii, dar mai slab, a caramel, pop-corn şi fum de rug aprins.

Băiatul se uită în urma lui. Ceilalţi sunt încă în copac, deşi par nişte firişoare din locul unde se află. Cu siguranţă îl urmăresc, aşa că hotărăşte să dea ocol gardului ca să ajungă în cealaltă parte. Nu mai e atât de sigur că vrea să-şi ducă la bun sfârşit provocarea, iar dacă o va face, nu are niciun chef să fie spionat.

În afară de poartă, cea mai mare parte a gardului trece chiar pe lângă marginea corturilor, aşa că nu prea există loc pe unde să intri. Bailey merge mai departe.

Stejarul a dispărut de câteva minute din vedere când descoperă un loc unde gardul nu stă chiar lipit de corturi, ci se învecinează cu un drumeag, o alee care înconjoară un cort pe o parte şi dispare după colţ. E un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a încerca să intre.

Bailey descoperă că de fapt îşi doreşte să intre. Nu doar din cauza provocării, dar şi pentru că este curios. Iremediabil, îngrozitor de curios. Căci, dincolo de dorinţa de a le dovedi lui Caroline şi găştii de ce este în stare, pe lângă curiozitate, mai este şi acea nevoie de a se întoarce care îl mână.

Drugii de fier care formează gardul sunt groşi şi netezi, iar Bailey ştie chiar fără să încerce că nu va fi în stare să se caţăre pe ei. În afara faptului că nu există un sprijin bun pentru picioare decât la bază, coama gardului se răsuceşte în afară, arătând ca un şir de ţepuşe. Nu sunt din cale afară de înspăimântătoare, dar cu siguranţă nici prietenoase.

Dar se vede că acest gard nu a fost construit cu scopul

expres de a-i ţine afară pe băieţii de zece ani, căci pe cât de solizi, pe atât de rari sunt drugii, înfipţi aproape la un picior distanţă unul de celălalt. Iar Bailey, care este mai plăpând, reuşeşte să se strecoare printre ei relativ uşor.

Şovăie însă, preţ de o clipă, dar ştie că se va urî mai târziu dacă nu încearcă măcar, indiferent de ce s-ar putea întâmpla.

Şi-a închipuit că totul avea să fie altfel, aşa cum era noaptea, dar după ce trece prin gard şi se vede pe poteca dintre corturi, se simte la fel ca atunci când stătea afară. Dacă în timpul zilei mai poate exista magie, el nu o poate simţi.

Iar locul pare complet pustiu, fără vreo urmă de muncitori sau artişti.

Înăuntru e şi mai multă linişte; nu mai aude nici păsările. Frunzele care foşneau în jurul picioarelor lui afară n-au venit după el dincolo de gard, deşi vântul ar avea destul loc ca să le poarte printre drugii gardului.

Bailey se întreabă încotro s-o apuce şi ce-ar putea fi luat în calcul ca dovadă a îndeplinirii provocării. În jur nu pare a se găsi nimic ce-ar putea fi luat, doar pământul golaş şi pereţii netezi şi vărgaţi ai corturilor. La lumină, corturile arată surprinzător de vechi şi de uzate, iar el se întreabă de cât timp oare călătoreşte circul şi unde se duce atunci când pleacă. Îşi zice că trebuie să existe un tren al circului, deşi nu e niciunul în gara cea mai apropiată, iar din câte ştie el, nimeni n-a văzut vreodată un tren sosind ori plecând.

Ajuns în capătul potecii, Bailey o ia la dreapta şi se trezeşte lângă un şir de corturi, fiecare având o uşă şi o plăcuţă care anunţă despre ce este vorba înăuntru. ZBORURI ALE FANTEZIEI, spune una; ENIGME ETERICE, alta. Bailey îşi ţine răsuflarea în timp ce trece pe lângă una care anunţă: FIARE ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE & CREATURI CIUDATE, dar din interior nu răzbate niciun sunet. Nu găseşte nimic pe care să-l poată lua cu el, pentru că n-ar

vrea să fure vreo plăcuţă, singurele lucruri la vedere fiind bucăţi de hârtie şi câteva grămăjoare de pop-corn lipicios.

Soarele după-amiezii aruncă umbre lungi peste corturi şi pe pământ. Curtea a fost vopsită sau pudrată cu alb în anumite zone, sau cu negru în altele. Bailey poate să distingă noroiul maro de dedesubt frământat de nenumăratele picioare care au trecut peste el. În timp ce coteşte din nou se întreabă dacă revopsesc pământul în fiecare seară şi, pentru că se uită în jos, aproape că se izbeşte de o fată.

Stă în mijlocul drumului dintre corturi, fără să se mişte, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Pare a fi de vârsta lui şi poartă ceea ce s-ar putea numi un costum, fiindcă sigur acelea nu sunt haine obişnuite. Ghetuţe albe cu o mulţime de nasturi, ciorapi albi şi o rochie albă făcută din toate materialele imaginabile, fâşii de dantelă, mătase şi bumbac, toate combinate într-una, cu o tunică albă militară pe deasupra şi mănuşi albe. De la gât în jos este complet înveşmântată în alb, ceea ce face ca părul ei roşu să fie cu atât mai şocant.

— N-ar trebui să fii aici, îi spune fetiţa cu păr roşu pe un ton liniştit.

Nu pare supărată, nici măcar surprinsă. Bailey clipeşte spre ea de câteva ori înainte de a reuşi să bâiguie:

— Îîî…, ştiu, spune el şi i se pare cel mai tâmpit lucru pe care ar fi putut să-l spună, dar fata continuă să-l privească. Îmi cer scuze, adaugă el, ceea ce sună şi mai stupid.

— Ar fi bine să pleci înainte să te mai vadă altcineva, îl sfătuieşte fata, uitându-se peste umăr, dar Bailey nu-şi dă seama la ce se uită. Pe unde ai intrat?

— Înapoi, îhî…, zice Bailey răsucindu-se pe călcâie, dar habar nu are pe ce drum a venit. Drumul coteşte şi revine, iar el nu mai vede niciuna din plăcuţele pe lângă care a trecut. Nu mai ştiu, recunoaşte el.

— E-n ordine, vino cu mine.

Fata îl ia de mână fără să-şi scoată mănuşa şi-l trage

după ea pe una dintre poteci. Nu mai spune nimic în timp ce merg printre corturi, deşi îl face să se oprească atunci când ajung la un colţ şi stau nemişcaţi aproape un minut. Când el deschide gura ca să întrebe ce aşteaptă, îşi duce pur şi simplu degetul la gură ca să-l facă să tacă, pornind mai departe peste câteva momente.

— Ai loc prin gard? întreabă ea, iar Bailey dă din cap.

Fata coteşte brusc prin spatele unui cort, o ia pe un drum pe care Bailey nici măcar nu-l observase, şi iată-i în faţa gardului şi a câmpului de afară.

— Ieşi pe aici, spune fata. O să fie bine.

Îl ajută pe Bailey să se strecoare printre drugi, care sunt ceva mai deşi pe această porţiune a gardului. Când a ajuns de cealaltă parte, se întoarce ca să se uite la ea.

— Mulţumesc, spune el.

Nu ştie ce altceva ar putea să spună.

— Cu plăcere, răspunde necunoscuta. Dar trebuie să fii mai atent. Nu ai voie să intri aici în timpul zilei, accesul e interzis.

— Ştiu, îmi pare rău, zice Bailey. Ce înseamnă „exsanguinare”?

Fata zâmbeşte.

— Înseamnă că îţi scoate tot sângele, spune ea. Dar n-o fac de fapt, nu cred s-o facă.

Se întoarce şi o ia pe drum înapoi.

— Stai, îi cere Bailey, deşi nu ştie de ce îi spune să stea.

Fata se întoarce la gard. Nu-i răspunde, aşteaptă doar să audă ce are el de spus.

— Ştii… ar trebui să mă întorc cu ceva, spune el şi regretă instantaneu.

Sprâncenele fetei se adună încruntate în timp ce-l priveşte printre drugii gardului.

— Să te întorci cu ceva? repetă ea.

— Daa, spune Bailey, uitându-se în jos la ghetele lui maro scâlciate şi la ghetele ei de cealaltă parte a gardului. A fost o provocare, adaugă el, sperând că ea va înţelege.

Fata zâmbeşte, îşi muşcă buza, pare să cadă pe gânduri, iar apoi îşi scoate una din mănuşile ei albe şi i-o întinde printre drugi. Bailey şovăie.

— E-n ordine, ia-o, spune ea. Am o cutie întreagă de mănuşi.

Bailey ia mănuşa albă şi o pune în buzunar.

— Mulţumesc, spune el din nou.

— Cu plăcere, Bailey, zice fata, iar de data asta când se întoarce cu spatele, el nu mai spune nimic, iar ea dispare după colţul unui cort vărgat.

Bailey rămâne locului o bună bucată de vreme, înainte s-o ia înapoi peste câmp. Nu mai e nimeni în stejar când ajunge el acolo, doar o grămadă de ghinde pe jos şi soarele care începe să apună.

A ajuns la jumătatea drumului spre casă când îşi dă seama că nu i-a spus niciodată fetei numele lui.

Asociaţi şi complotişti

LONDRA, FEBRUARIE 1885

Dineurile de la miezul nopţii sunt o tradiţie pentru *la maison* Lefèvre. Iniţial au fost născocite de Chandresh dintr-un moft, mânat de insomnia cronică de care suferă şi de orele reprezentaţiilor teatrale, toate astea combinate cu o repulsie înnăscută pentru eticheta supeurilor. Existau locuri unde puteai să iei masa după spectacol, dar niciunul dintre ele nu era tocmai pe placul lui Chandresh.

Aşa că a început să dea mese elaborate, cu multe feluri, din care primul este servit la miezul nopţii. Întotdeauna exact la miezul nopţii, în momentul în care ceasul din hol începe să bată, primele farfurii sosesc la masă. Chandresh simte că în acest fel ceremonia capătă greutate. Primele dineuri de la miezul nopţii adunau un grup mic, intim, de prieteni şi colegi. Cu vremea au devenit mai frecvente şi mai extravagante, transformându-se în cele din urmă într-un fel de eveniment underground. O invitaţie la un dineu de la miezul nopţii a ajuns să fie foarte vânată în anumite cercuri.

Sunt aleşi pe sprânceană invitaţii la aceste dineuri. Deşi ocazional se pot aduna chiar treizeci de persoane, deseori sunt doar cinci. Între doisprezece şi cincisprezece e numărul standard. Mâncarea servită este extrem de rafinată, indiferent de numărul oaspeţilor.

Chandresh nu oferă niciodată meniuri pentru aceste evenimente. Unele dineuri similare, dacă există dineuri care ar putea fi considerate similare, ar putea fi însoţite de meniuri caligrafiate pe hârtie groasă ce descriu în amănunţime fiecare fel, ori poate înşiră doar denumiri incitante.

Dineurile de la miezul nopţii au însă deja un aer de mister nocturn, iar Chandresh e de părere că lipsa

meniului scris, a unei hărţi referitoare la ruta culinară, nu face decât să aducă un plus de suspans. Felurile sunt aduse pe rând la masă, unele lesne identificabile drept prepeliţă, miel ori iepure, servit pe frunze de bananier, copt în felii de mere sau garnisit cu cireşe în coniac. Alte feluri sunt însă mai enigmatice, ascunse în sosuri dulci ori supe condimentate; feluri de carne neidentificabile, învelite în foitaje sau glazuri de tot felul.

În cazul în care un mesean se interesează de un anumit fel, de provenienţa vreunei bucăţele sau a unui condiment, a unei arome pe care nu izbuteşte s-o definească (fiindcă nici cei înzestraţi cu cel mai fin palat nu pot identifica unele arome), acesta nu va primi nicicând un răspuns mulţumitor.

Chandresh se va mulţumi să observe că „reţetele aparţin bucătarului şi nu sunt eu acela care le-ar divulga secretele". Musafirul curios se va întoarce la farfuria misterioasă din faţa sa, remarcând probabil că, oricare ar fi secretele, mâncarea este cu totul ieşită din comun şi continuând să se întrebe de unde provine acea aromă ciudată în timp ce va savura fiecare înghiţitură cu o profundă încântare. Conversaţia de la aceste dineuri se desfăşoară cu precădere între feluri.

În fapt, Chandresh preferă să nu cunoască toate ingredientele, să nu ştie fiecare manevră. Susţine că atare ignoranţă conferă fiecărui fel viaţă, făcându-l să fie mai mult decât suma părţilor sale componente.

(„Ah", observă unul dintre musafiri când s-a ajuns la acest subiect. „Preferaţi, aşadar, să nu cunoaşteţi rotiţele mecanismului ceasului, pentru a putea spune mai bine cât e ora.")

Deserturile sunt întotdeauna uluitoare. Cofeturi într-un delir de ciocolată şi caramel, fructe dând pe dinafară de creme şi lichioruri, torturi înălţate în straturi imposibil de imaginat, foitaje mai uşoare ca aerul. Curmale din care curge miere, zahăr suflat în formă de cârlionţi şi flori.

Deseori mesenii susţin că sunt prea frumoase pentru a fi mâncate, dar întotdeauna găsesc o cale de a le consuma.

Chandresh nu dezvăluie niciodată identitatea bucătarilor săi. După unii ar fi vorba de genii culinare din întreaga lume, oameni pe care i-a răpit şi pe care îi ţine captivi în bucătăriile sale, forţându-i prin mijloace îndoielnice să-i îndeplinească toate poftele. Alţii susţin că mâncarea nu este pregătită în casă, ci adusă de la cele mai bune restaurante londoneze, plătite special pentru a rămâne deschise până târziu. Acest zvon duce întotdeauna la discuţii despre metode de a păstra fierbinte mâncarea fierbinte şi rece pe cea rece, care nu ajung niciodată la concluzii satisfăcătoare şi sporesc doar pofta de mâncare a participanţilor.

Indiferent de origine, mâncarea este întotdeauna delicioasă. Decorul sufrageriei (sau sufrageriilor, în funcţie de amploarea evenimentului) este la fel de ieşit din comun ca tot restul casei, într-un somptuos roşu şi auriu, cu obiecte de artă din toată lumea etalate pe orice suprafaţă disponibilă. Totul este luminat de candelabre şi lumânări, în aşa fel încât lumina nu este strălucitoare, ci caldă, adâncă, învăluitoare.

Deseori există şi felurite alte divertismente: dansatori, scamatori, muzicieni exotici. Întâlnirile mai intime sunt de obicei acompaniate de pianista personală a lui Chandresh, o tânără foarte frumoasă, care cântă neîntrerupt întreaga seară şi nu scoate niciun cuvânt.

Sunt dineuri ca multe altele, deşi ambianţa şi ora târzie le fac să fie altceva, neobişnuite şi ciudate. Chandresh are un dar înnăscut pentru neobişnuit şi ciudat, înţelegând puterea atmosferei.

În această noapte dineul de la miezul nopţii este unul relativ restrâns, cu doar cinci invitaţi. În plus, nu este doar un eveniment social.

Prima care soseşte (după pianistă, care deja cântă) este *Madame* Ana Padva, o româncă fostă prim-balerină şi

prietenă apropiată a mamei lui Chandresh. Când era copil îi spunea *tante* Padva şi a continuat să-i spună aşa până în prezent. E o femeie impunătoare, graţia dansatoarei fiind încă vizibilă în pofida vârstei, dând dovadă de un bun-gust vestimentar desăvârşit, care este de altfel motivul principal pentru care a fost invitată în această seară. Este o estetă înrăită cu un ochi sigur pentru modă, lucru în egală măsură unic şi dorit, care îi asigură un venit respectabil de când s-a retras din dans.

Femeia e o vrăjitoare în privinţa hainelor, spun ziarele. Capabilă de adevărate minuni, *Mme* Padva respinge toate aceste comentarii, deşi îi place să glumească, spunând că dacă ar avea suficientă mătase şi un corset capabil să reziste în condiţii grele l-ar putea transforma pe însuşi Chandresh într-o doamnă extrem de şic.

În această seară, *Mme* Padva poartă ea însăşi o rochie neagră de mătase, pe care au fost brodate de mână modele complicate de flori de cireş, ceva ca un chimonou reîncarnat într-o rochie. Părul ei argintiu este strâns în vârful capului şi prins într-o colivie neagră cu nestemate. Un colier de rubine perfect şlefuite îi cuprinde gâtul, dând cumva impresia că cineva i-a tăiat beregata. Efectul general este uşor morbid, dar de o incredibilă eleganţă.

Domnul Ethan W. Barris, inginer şi arhitect cu oarecare notorietate, este al doilea oaspete care soseşte. Cu felul său timid de a fi, cu ochelari cu ramă argintie şi părul pieptănat cu grijă pentru a ascunde faptul că a început să se rărească, arată ca şi cum ar fi greşit clădirea şi s-ar simţi mult mai în largul său într-o clădire cu birouri sau o bancă. Îl întâlnise pe Chandresh doar o singură dată până atunci, la un simpozion despre arhitectura greacă. Invitaţia la dineu a fost oarecum o surpriză, domnul Barris nefiind genul de om care primeşte invitaţii pentru evenimente sociale la ore neobişnuite din noapte, dar a considerat că ar fi fost nepoliticos să refuze. Mai mult decât atât, îşi dorea de ceva timp să arunce un ochi în palatul din oraş al

domnului Lefèvre, care era un fel de legendă printre colegii lui din domeniul designului interior.

După câteva clipe de la sosire, ţine deja un pahar de şampanie în mână şi e prins într-un schimb de politeţuri cu o fostă prim-balerină. Drept care hotărăşte că de fapt îi plac evenimentele sociale de la miezul nopţii şi că se va strădui să participe mai des la ele.

Surorile Burgess sosesc împreună. Tara şi Lainie fac câte puţin din toate. Câteodată dansatoare, câteodată actriţe. La un moment dat au fost şi bibliotecare, dar acest subiect nu-l discută decât atunci când au băut foarte mult. În ultima vreme au pus pe picioare o mică afacere de consultanţă. În orice domeniu. Oferă consultanţă pe subiecte începând cu relaţiile şi finanţele până la călătorii şi pantofi. Secretul lor (pe care îl discută tot numai atunci când au băut foarte mult) constă în spiritul lor ascuţit de observaţie. Văd orice detaliu, observă şi cele mai mici nuanţe. Iar dacă din întâmplare Tarei i-ar scăpa la un moment dat ceva, Lainie ar prinde imediat de veste (şi viceversa).

Au descoperit că le place să rezolve problemele altor oameni mai degrabă prin sugestie decât făcând ele însele toată munca. E mult mai satisfăcător aşa, susţin ele.

Arată la fel: amândouă au acelaşi păr castaniu ondulat şi ochi mari căprui care le fac să pară mai tinere decât sunt în realitate, nu că vreuna din ele şi-ar recunoaşte vârsta ori ar fi dispusă să divulge care dintre ele este mai mare. Poartă rochii la modă care nu se potrivesc perfect, dar formează un frumos ansamblu, completându-se una pe cealaltă.

Mme Padva le salută cu dezinteresul bine exersat pe care îl acordă fiinţelor tinere şi drăguţe, dar se prinde în joc când ele îi complimentează cu entuziasm coafura, bijuteriile şi rochia. Domnul Barris se simte oarecum copleşit de cele două fiinţe, deşi de vină ar putea fi vinul. Îi vine destul de greu să înţeleagă puternicul accent scoţian

cu care vorbesc, întrebându-se dacă sunt într-adevăr scoţience. Căci nu e întru totul sigur.

Ultimul musafir soseşte puţin înainte de masă, când toţi ceilalţi şi-au ocupat deja locul, iar vinul a fost turnat în pahare. Poartă un frac cenuşiu impecabil şi îşi lasă la uşă jobenul şi bastonul împreună cu o carte de vizită cu numele „Dl A.H–”. Îşi înclină capul spre ceilalţi musafiri în timp ce se aşază, dar nu spune nimic.

În acest moment îşi face apariţia şi Chandresh urmat de asistentul său, Marco, un tânăr frumos cu nişte ochi verzi remarcabili, care le captează rapid atenţia surorilor Burgess.

— V-am invitat astă-seară aici pentru un motiv anume, spune Chandresh, după cum sunt sigur că presupuneţi deja. Dar cum este vorba de o chestiune de afaceri, iar eu sunt de părere că acestea se discută cel mai bine când ai stomacul îndestulat, vom amâna discursul oficial pentru după desert.

Face un semn nedefinit spre unul dintre chelneri, iar când ceasul din hol începe să bată de douăsprezece ori cu un sunet jos şi greu, ce reverberează în întreaga casă, la masă este adus primul fel.

Conversaţia este la fel de plăcută şi de curgătoare ca vinul care însoţeşte următoarele feluri. Doamnele sunt mai vorbăreţe decât domnii. De fapt, bărbatul în costum cenuşiu abia dacă rosteşte un cuvânt. Şi deşi prea puţini dintre ei se cunosc dinainte, atunci când se debarasează *les plats principaux,* un observator din afară ar putea crede că se ştiu unii pe alţii de veacuri.

După ce s-a încheiat şi desertul, cu câteva minute înainte de orele două ale nopţii, Chandresh se ridică în picioare şi îşi drege glasul.

— Dacă aţi vrea să fiţi amabili să mă urmaţi cu toţii în birou, pentru cafea şi coniac, am putea să trecem la discuţia propriu-zisă, spune el.

Îi face un semn cu capul asistentului, care se face

nevăzut, pentru a li se alătura în biroul de sus, purtând în braţe mai multe caiete şi suluri de hârtie. Se servesc cafelele şi coniacul, iar musafirii se instalează pe canapelele şi fotoliile din jurul focului aprins în şemineu. După ce şi-a aprins o ţigară de foi, Chandresh îşi începe discursul punctându-l cu pufăituri de fum în anumite momente.

— V-am solicitat prezenţa în această seară deoarece am în vedere un proiect care stă să înceapă, o întreprindere, s-ar putea spune. Este o întreprindere care, cred eu, are să vă intereseze, la a cărei planificare fiecare dintre dumneavoastră va contribui în felul său unic. Sprijinul dumneavoastră, care este pe de-a întregul voluntar, va fi de asemenea apreciat şi bine recompensat, anunţă el.

— Nu mai bate apa în piuă, Chandresh dragă, ci spune odată care este noul tău joc, intervine *Mme* Padva, agitându-şi coniacul în pahar. Unii dintre noi nu întinerim.

Una dintre surorile Burgess îşi reţine un chicotit.

— Desigur, *tante* Padva, se înclină Chandresh în direcţia ei. Noul meu joc, după cum atât de potrivit îl numeşti, este un circ.

— Un circ! exclamă Lainie Burgess cu un zâmbet. Ce minunat!

— Ca un fel de carnaval? întreabă domnul Barris cu un aer uşor neliniştit.

— Mai mult decât un carnaval, spune Chandresh. Mai mult decât un circ, de fapt, un circ cum nu a mai văzut nimeni vreodată. Nu cu un singur cort mare, ci cu o mulţime de corturi, fiecare cu propriul număr. Fără elefanţi şi clovni. Nu, ceva mult mai rafinat. Nimic obişnuit. Va fi ceva diferit, o experienţă complet nouă, o sărbătoare pentru simţuri. Teatralitate fără teatru, divertisment imersiv. Vom arunca în aer toate prejudecăţile şi noţiunile preconcepute despre ceea ce este circul şi-l vom face să fie cu totul altceva, ceva inedit.

Face un semn spre Marco, iar acesta începe să deruleze

sulurile de hârtie pe masă, fixându-le la colţuri cu câte un prespapier sau alte ciudăţenii (un craniu de maimuţă, un fluture suspendat într-un borcan).

Planurile constau în cea mai mare parte din schiţe înconjurate de notiţe. Redau doar fragmente de idei: un cerc de corturi, o promenadă centrală. Liste cu posibile atracţii sau numere sunt înşirate pe părţi, câte unele sunt tăiate cu o linie, altele sunt încercuite. Prezicător. Acrobaţi. Magician. Contorsionişti. Dansatori. Jongleri.

Surorile Burgess şi domnul Barris se apleacă peste schiţe, citind toate notiţele în timp ce Chandresh continuă. *Mme* Padva zâmbeşte, dar rămâne la locul ei, sorbind din coniac. Domnul A.H– nu face nicio mişcare, expresia lui este neschimbată şi de nepătruns.

— Totul este într-o fază conceptuală şi de aceea v-am invitat aici şi acum, pentru iniţiere şi dezvoltare. Are nevoie de stil şi de îndrăzneală, ca un soi de panaş. De ingeniozitate în realizarea tehnică şi structură. Să fie captivant şi, poate, puţin misterios. Cred că dumneavoastră sunteţi grupul potrivit pentru a realiza această întreprindere. Dacă cineva dintre dumneavoastră nu este de acord, poate oricând să plece, dar îl rog cu respect să nu vorbească nimănui despre asta. Prefer ca aceste planuri să nu fie deconspirate în întregime, cel puţin în acest moment. Problema e foarte delicată, la urma urmei. Trage apoi îndelung din ţigară şi expiră fumul încet, înainte de a conchide: Dacă facem lucrurile cum trebuie, îşi va trăi propria viaţă.

Se lasă liniştea atunci când încheie. Doar trosnetul focului se mai aude în cameră timp de câteva clipe cât musafirii se uită unul la altul, fiecare aşteptându-l pe celălalt să reacţioneze.

— Îmi puteţi da un creion? întreabă domnul Barris.

Marco îi întinde unul, iar domnul Barris începe să deseneze pornind de la schiţa rudimentară a planului şi dezvoltând-o într-un proiect elaborat.

Oaspeţii lui Chandresh rămân până în zori, iar când se despart lasă în urmă de trei ori mai multe diagrame, planuri şi note decât la sosirea lor, împrăştiate şi prinse în piuneze prin tot biroul, ca nişte hărţi spre o comoară necunoscută.

Condoleanţe

NEW YORK, MARTIE 1885

Ferparul din ziar anunţă doar că Hector Bowen, cunoscut mai bine drept Prospero Magicianul, om de scenă şi iluzionist de mare renume, a încetat din viaţă pe 15 martie, la domiciliul său, în urma unui atac de cord.

Continuă cu informaţii despre munca lui şi moştenirea pe care o lasă. Vârsta indicată este greşită, amănunt pe care prea puţini cititori îl observă. Un scurt paragraf la sfârşitul necrologului menţionează că lasă în urmă o fiică de şaptesprezece ani, o domnişoară Celia Bowen. De data asta cifra este corectă. Se mai spune că, deşi slujba funerară se va desfăşura în familie, scrisorile de condoleanţe pot fi trimise pe adresa unuia dintre teatrele locale.

Scrisorile şi cărţile de vizită sunt adunate, puse în serviete şi aduse prin curier la reşedinţa familiei Bowen, o clădire impunătoare care este deja inundată de aranjamente florale sumbre, în ton cu momentul. Parfumul de crini a devenit înăbuşitor, iar atunci când Celia simte că nu-l mai poate suporta, transformă toate florile în trandafiri.

Celia lasă scrisorile de condoleanţe să se adune pe masa din sufragerie, până când încep să se reverse în hol. Nu vrea să aibă de-a face cu ele, dar nici nu are inima să le arunce necitite.

Când nu mai are scăpare, îşi pregăteşte un ceainic plin cu ceai şi începe sortarea munţilor de hârtie. Deschide scrisorile una câte una şi le aşază în grămezi.

Sunt lipite pe ele timbre din toată lumea. Sunt printre ele scrisori lungi, grave, pline de autentică tristeţe. Mai sunt şi urări fără noimă şi laude goale la adresa talentelor părintelui ei. Multe dintre ele menţionează că expeditorul

nu ştia că marele Prospero avea o fiică. Altele îşi amintesc cu tandreţe de ea, descriind-o ca pe o fetiţă delicată şi încântătoare, cum Celia nu ştie să fi fost vreodată. Câteva conţin cereri în căsătorie supărător de expresive.

Pe acestea mai ales, Celia le mototoleşte, aşază misivele făcute ghemotoc una câte una în palmă şi se concentrează asupra lor până când încep să ardă, făcându-se scrum, pe care îl îndepărtează cu o suflare.

— Sunt deja *măritată,* se adresează ea camerei goale, învârtind inelul de pe mâna dreaptă, care ascunde o cicatrice veche încă vizibilă.

Printre scrisori şi cărţi de vizită se află un plic simplu cenuşiu.

Celia îl extrage din grămadă, îl deschide cu un cuţitaş de argint, gata să-l arunce la un loc cu celelalte.

Dar spre deosebire de ele, această scrisoare îi este adresată direct tatălui ei, deşi ştampila poştei indică o dată după moartea lui. Scrisoarea din interior nu conţine rânduri de compasiune ori condoleanţe pentru pierderea pe care ea a suferit-o.

Nu conţine nici vreun cuvânt de salut. Nici semnătură. Cuvintele scrise de mână pe bucata de carton spun:

E rândul vostru.

Nimic altceva.

Celia întoarce cartonul pe cealaltă parte, dar nu găseşte nimic. Nici măcar marca vreunui fabricant de hârtie. Nici vreo adresă a expeditorului pe plic.

Citeşte cele trei cuvinte de pe hârtia cenuşie de mai multe ori.

N-ar putea să spună dacă senzaţia care o cuprinde este de nerăbdare sau de spaimă.

Abandonând restul corespondenţei, Celia ia bucata de carton şi iese din cameră, urcând scara în formă de melc ce duce spre salonul de la etaj. Scoate o legătură de chei

din buzunar şi descuie nerăbdătoare trei broaşte separate pentru a pătrunde în încăperea cufundată în soarele strălucitor al după-amiezii.

— Ce-nseamnă asta? spune Celia, ridicând cartonul şi ţinându-l în faţă în timp ce intră.

Silueta postată în dreptul ferestrei se întoarce. Acolo unde razele soarelui o ating este complet invizibilă. O parte dintr-un umăr pare a lipsi, creştetul capului se pierde într-o zburătăcire de firişoare de praf strălucind în soare. Restul este transparent, ca o reflexie într-un geam.

Ceea ce a mai rămas din Hector Bowen citeşte nota şi izbucneşte în râs.

Tatuajul contorsionistei

LONDRA, SEPTEMBRIE 1885

Cam o dată pe lună au loc nişte întâlniri care nu sunt tocmai obişnuitele dineuri de la miezul nopţii şi cărora musafirii de cele mai multe ori le spun dineurile circului. Sunt un amalgam nocturn de eveniment social şi întâlnire de afaceri.

Mme Padva e întotdeauna prezentă, iar una sau ambele surori Burgess sunt şi ele acolo. Domnul Barris li se alătură cât de des îi permite programul, deoarece călătoreşte mult şi nu e atât de flexibil pe cât şi-ar dori.

Domnul A.H- îşi face rar apariţia. Tara observă însă că sunt parcă mai productivi la întâlnirile la care participă şi el, deşi el însuşi nu oferă decât ocazional sugestii despre felul în care circul ar trebui organizat.

În această seară sunt de faţă doar doamnele.

— Dar unde este domnul Barris al nostru? întreabă *Mme* Padva după ce surorile Burgess sosesc singure, având în vedere că în general vin însoţite de el.

— E în Germania, răspund Lainie şi Tara la unison, făcându-l pe Chandresh să izbucnească în râs în timp ce le oferă câte un pahar de vin.

— E pe urmele unui ceasornicar, continuă Lainie. E vorba de o comandă pentru circ, era teribil de entuziasmat când a plecat.

Dineul din această seară nu are programat niciun divertisment, nici măcar obişnuitul acompaniament la pian, dar divertismentul îşi face cu toate astea apariţia pe neanunţate în faţa uşii.

Se recomandă drept Tsukiko, deşi nu este clar dacă acesta este numele ei mic sau de familie.

Este micuţă, dar nu plăpândă. Părul lung, negru ca noaptea, este împletit artistic în vârful capului. E

îmbrăcată într-un mantou închis la culoare care este cam mare pe ea, dar pe care îl poartă ca pe o capă, în aşa fel încât dă senzaţia de eleganţă.

Marco o lasă în vestibul, aşteptând răbdătoare lângă statuia aurită cu cap de elefant ce domină locul, în timp ce el încearcă să-i explice lui Chandresh situaţia, ceea ce îi determină până la urmă pe toţi să iasă afară pentru a vedea despre ce e vorba.

— Ce vă aduce aici la această oră? întreabă Chandresh uluit.

S-au întâmplat lucruri mai ciudate la reşedinţa lui Lefèvre decât o ofertă neaşteptată de divertisment, iar pianista obişnuieşte să trimită uneori un înlocuitor când nu poate onora dineul.

— Am fost întotdeauna nocturnă, se mulţumeşte Tsukiko să răspundă şi nu mai intră în detalii legate de încurcatele căi ale sorţii ce au adus-o în acel loc, la acea oră, dar zâmbetul care însoţeşte criptica explicaţie e cald şi molipsitor.

Surorile Burgess îl roagă pe Chandresh să-i permită să stea.

— Ne pregăteam să ne aşezăm la masă, spune Chandresh încruntându-se, dar sunteţi bine-venită să poftiţi în sufragerie, să ne prezentaţi… ceea ce ştiţi.

Tsukiko se înclină, iar zâmbetul apare din nou.

În timp ce toţi ceilalţi merg spre sufragerie, Marco îi ia paltonul, şovăind în clipa în care vede ce se află dedesubt. O bucăţică de rochie care ar fi considerată scandaloasă în altă societate, dar cei adunaţi aici nu se scandalizează atât de uşor. E mai degrabă un înveliş delicat de mătase roşie ţinut laolaltă de un corset bine strâns decât o rochie adevărată.

Dar nu relativa puţinătate a îmbrăcămintei l-a făcut pe Marco să tresară, cât tatuajul care şerpuieşte pe pielea ei.

La început îi e greu să priceapă ce este acea revărsare de semne negre care se încolăceşte în jurul umărului şi

gâtului ei, sfârşind chiar deasupra şanţului dintre sâni şi dispărând apoi sub şireturile corsetului, în spate. De acolo, e imposibil să-ţi dai seama până unde continuă.

Iar la o privire mai atentă, realizezi că tatuajul este mai mult decât o sumă de semne negre. Este o cascadă de simboluri din astrologie şi alchimie, semne străvechi ale planetelor şi elementelor, toate desenate cu cerneală neagră pe pielea ei deschisă la culoare. Mercur. Plumb. Antimoniu. O lună nouă e aşezată pe ceafă, semnul egiptean *ankh* lângă claviculă. Mai există şi alte simboluri: rune nordice, caractere chinezeşti. Sunt nenumărate tatuaje care se contopesc şi curg într-un unic desen ce-o împodobesc cu graţie, precum un giuvaier elegant şi neobişnuit.

Tsukiko surprinde privirea lui Marco şi, cu toate că el n-o întreabă nimic, îi explică pe un ton calm:

— Face parte din cine am fost, cine sunt şi cine voi fi.

Apoi zâmbeşte şi porneşte spre sufragerie, lăsându-l pe Marco singur în hol, exact în momentul în care ceasul bate miezul nopţii şi se aduce primul fel.

Îşi scoate pantofii în dreptul uşii şi păşeşte desculţă spre o zonă din apropierea pianului în care cade cea mai bună lumină de la candelabru şi sfeşnice.

La început stă acolo relaxată şi calmă, în timp ce mesenii o privesc curios, dar apoi devine clar ce fel de divertisment are să le ofere.

Tsukiko e contorsionistă.

În mod tradiţional, contorsioniştii se încovoaie fie spre faţă, fie spre spate, în funcţie de flexibilitatea propriei coloane vertebrale, iar performanţele şi numerele lor se bazează pe această deosebire. Tsukiko însă aparţine speciei rare de contorsionişti a căror flexibilitate este egală în ambele direcţii.

Se îndoaie cu graţia unei balerine profesioniste, un detaliu pe care *Mme* Padva îl observă şi-l comunică în şoaptă surorilor Burgess, încă înainte să înceapă

demonstraţiile mai impresionante de agilitate.

— Puteai să faci asemenea lucruri pe vremea când dansai? o întreabă Tara atunci când Tsukiko îşi ridică unul dintre picioare mult deasupra capului.

— Agenda mea socială ar fi fost mult mai aglomerată, dacă aş fi putut, răspunde *Mme* Padva clătinând din cap.

Tsukiko este o artistă desăvârşită. Adaugă înfloritura perfectă, se opreşte în câte o poziţie şi rămâne aşa exact cât trebuie. Deşi îşi încovoiază trupul în poziţii inimaginabile şi evident dureroase, zâmbetul angelic nu i se şterge de pe faţă.

Spectatorii ei uită de conversaţie şi chiar de mâncare în timp ce-o privesc.

După aceea, Laine îi mărturiseşte surorii ei că a auzit şi muzică, deşi nu erau alte sunete decât foşnetul mătăsii în contact cu pielea şi trosniturile din şemineu.

— Despre asta vorbeam, izbucneşte Chandresh, izbind cu pumnul în masă şi rupând pe neaşteptate vraja.

Tarei aproape că îi scapă furculiţa pe care o ţinea nemişcată în mână, reuşind s-o prindă înainte să cadă în farfuria din care nu a mâncat decât jumătate din stridiile preparate în vermut. Tsukiko însă continuă netulburată, zâmbind chiar mai larg.

— Asta? întreabă *Mme* Padva.

— Asta! repetă Chandresh şi îi face un semn cu mâna lui Tsukiko. Este întocmai aroma pe care circul trebuie s-o aibă. Să fie neobişnuit, dar totuşi frumos. Provocator, în timp ce nu-şi pierde eleganţa. Venirea ei aici în seara asta e un semn. Trebuie să fie a noastră, nu accept mai puţin de atât. Marco, du-te şi adu un scaun pentru această doamnă.

La masă se adaugă un tacâm pentru Tsukiko; aceasta zâmbeşte amuzată în clipa în care se alătură oaspeţilor.

În conversaţia care are loc în continuare este vorba mai mult de constrângerea creatoare decât de vreo ofertă de muncă, şi se fac numeroase divagaţii pe subiecte precum baletul, moda ori mitologia japoneză.

După cinci feluri de mâncare şi o cantitate apreciabilă de vin, Tsukiko se lasă convinsă să accepte invitaţia de a apărea în programul unui circ care încă nu există.

— Ei bine, spune Chandresh. Am stabilit cum e cu artiştii contorsionişti. E-un început.

— N-ar trebui oare să fie mai mult decât unul? întreabă Laine. Un cort întreg, cum e cel al acrobaţilor.

— Nici pomeneală, răspunde Chandresh. Mai bine avem un singur diamant perfect decât un sac de pietre cu defecte. Vom face din ea un spectacol, o plasăm în curte sau altundeva.

Pe moment, chestiunea este considerată închisă, iar în timpul desertului şi al băuturilor de după masă, singurul subiect despre care se discută este circul în sine.

*

La plecare, Tsukiko îi lasă lui Marco o carte de vizită cu informaţii despre cum poate fi contactată, şi în curând devine unul dintre punctele fixe ale dineurilor de la miezul nopţii, producându-se adesea înainte sau după masă, în aşa fel încât să nu-i distragă pe musafiri de la mâncare.

Mult timp va fi criteriul favorit şi adesea citat de Chandresh când e vorba despre ce trebuie să fie circul.

Orologerie

MÜNCHEN, 1885

Herr Friedrick Thiessen primeşte un oaspete neaşteptat în atelierul său din München, un domn englez pe nume Ethan Barris. Domnul Barris mărturiseşte că a tot încercat să-i dea de urmă după ce a avut ocazia să admire câteva ceasuri cu cuc create de el şi că în cele din urmă a fost îndrumat de unul dintre proprietarii de magazine din zonă.

Domnul Barris întreabă dacă *Herr* Thiessen ar fi interesat să realizeze o comandă specială. *Herr* Thiessen are însă un şir constant de comenzi şi-i atrage atenţia domnului Barris asupra acestui lucru, arătându-i un raft întreg cu variante ale tradiţionalului ceas cu cuc, de la cele mai simple la cele mai ornamentate.

— Cred că nu aţi înţeles despre ce este vorba, *Herr* Thiessen, spune domnul Barris. Acesta ar fi o piesă de vitrină, o curiozitate. Ceasurile dumneavoastră sunt impresionante, dar ceea ce vă cer eu ar fi ceva cu totul ieşit din comun, *das Meisterwerk.* Iar banii nu sunt o problemă.

Intrigat, *Herr* Thiessen vrea să afle acum mai multe detalii, specificaţii. I se dau foarte puţine. Unele limitări în privinţa dimensiunilor (dar cu toate astea foarte mare) şi că trebuie să fie vopsit doar în alb, negru şi nuanţe de gri. În rest, concepţia şi decoraţiile depind numai de el. Autoritatea artistică, cum spune domnul Barris. „De vis” este unica expresie pe care o foloseşte pentru a descrie obiectul.

Herr Thiessen este de acord, apoi cei doi bărbaţi îşi dau mâna, domnul Barris îi spune că vor rămâne în legătură, iar peste câteva zile soseşte un plic ce conţine o sumă excesivă de bani, un termen de finalizare peste câteva luni şi o adresă din Londra la care urmează să fie livrat ceasul

construit.

Lui *Herr* Thiessen îi ia o mare parte din acele luni să realizeze ceasul. Nu mai lucrează la aproape nimic altceva, suma de bani oferită fiind mai mult decât satisfăcătoare pentru a duce la îndeplinire proiectul. Săptămâni în şir se ocupă de proiect şi mecanism. Angajează un asistent care să execute lucrările de lemnărie, dar se îngrijeşte personal de toate detaliile. Lui *Herr* Thiessen îi plac detaliile şi iubeşte provocările. Îşi axează întregul proiect pe acea expresie folosită de domnul Barris. *De vis.*

Ceasul construit este splendid. La prima vedere este doar un ceas, un ceas negru destul de mare cu un cadran alb şi un pendul argintiu. Bine făcut, se vede de la o poştă, cu un cadru din lemn sculptat cu migală şi un cadran perfect vopsit, dar rămâne totuşi un ceas.

Dar asta înainte de a fi întors. Înainte să ticăie, iar pendulul să se pună în mişcare, egal şi constant. În acel moment devine cu totul altceva.

Modificările se produc încet. Mai întâi se schimbă culoarea cadranului care din alb devine cenuşiu, iar pe suprafaţa lui se perindă nori, ce dispar când ajung la margine.

Între timp părţi din ceas se dilată şi se contractă, asemenea pieselor unui puzzle. De parcă ceasul s-ar descompune, lent şi cu graţie.

Toate astea se petrec în decursul mai multor ore.

Cadranul ceasului se colorează într-un cenuşiu şi mai închis, apoi devine negru cu stele ce licăresc în locul unde înainte erau cifrele. Corpul ceasului care s-a dilatat constant, desfăşurându-se din interior spre exterior, prezintă acum o paletă de nuanţe de alb şi cenuşiu. Dar nu sunt doar piese de mecanism, ci figuri şi obiecte, flori şi planete perfect sculptate şi o carte minusculă cu pagini adevărate care se întorc. Mai e şi un dragon de argint care se încolăceşte în jurul unei părţi a mecanismului devenit acum vizibil, o prinţesă mititică într-un turn, care păşeşte

întristată în aşteptarea prinţului absent. Ceainice din care curge ceai în ceşti şi vălătuci minusculi de abur care se ridică din ele în timp ce secundele ticăie. Pachete de cadouri ce se desfac. Pisici mititele ce aleargă după căţei mititei. Are loc un întreg joc de salt.

În centru, unde într-un ceas tradiţional ar trebui să stea cucul, se află jonglerul. Îmbrăcat ca un arlechin şi purtând o mască cenuşie, jonglează cu mici bile de argint care corespund orelor. Când ceasul bate ora, o nouă bilă se adaugă celor în mişcare, până când la ora douăsprezece jonglează cu douăsprezece bile după o schemă destul de complicată.

După miezul nopţii, ceasul începe să se plieze la loc. Cadranul se luminează, iar norii se întorc. Numărul bilelor cu care se joacă jonglerul scade, iar în cele din urmă dispare şi acesta.

Spre prânz a devenit din nou un ceas, nu mai e vis.

Peste câteva săptămâni de la expediţie, primeşte o scrisoare de la domnul Barris, prin care îi mulţumeşte şi îşi exprimă admiraţia pentru ingeniozitatea realizării. „Este pur şi simplu perfect”, scrie el. Scrisoarea este însoţită de o nouă sumă exorbitantă, care i-ar ajunge lui *Herr* Thiessen să se retragă în condiţii confortabile, dacă şi-ar dori acest lucru. Dar n-o face, ci continuă să-şi vadă de ceasuri în atelierul său.

Nu se mai gândeşte la opera lui decât în trecere, întrebându-se cum merge şi pe unde o fi (deşi în mod eronat presupune că trebuie să fie la Londra), mai ales în timp ce lucrează la câte un ceas ce-i aminteşte de ceasul *Wunschtraum*[1], cum obişnuia să-i spună în timpul perioadelor mai agitate ale construcţiei acestuia, când nu mai era atât de sigur că visul se putea realiza.

De la domnul Barris nu mai primeşte nicio veste în afara acelei scrisori.

---

[1] În traducere literală „vis al dorinţei” (lb. germană).

Audiţie

LONDRA, APRILIE 1886

În foaierul teatrului s-a adunat un număr nemaivăzut de iluzionişti. Un cârd de costume strălucitoare şi batiste de mătase plasate strategic. Unii au venit cu valize şi cape, alţii şi-au adus coliviile cu păsări ori baghetele cu vârf de argint. Nu vorbesc între ei în timp ce aşteaptă să fie chemaţi înăuntru, câte unul pe rând, nu după nume (de botez ori de scenă), ci după un număr notat pe o bucăţică de hârtie ce le-a fost înmânată la sosire. În loc să trăncănească, să bârfească ori să-şi împărtăşească trucuri ce ţin de meserie, se foiesc în scaune, aruncând priviri destul de grăitoare spre fată.

Câţiva au confundat-o atunci când au sosit cu vreun asistent, ea însă a rămas pe scaunul ei, în aşteptare, ţinând în mână propria fiţuică numerotată (23).

Nu are la ea nici valiză, nici capă, nici colivie ori baghetă. Este îmbrăcată într-o rochie verde-închis şi pe deasupra poartă o jachetă neagră cu mâneci bufante, închisă cu nasturi. O claie de păr şaten cârlionţat este prinsă cu grijă în vârful capului şi acoperită de o mică pălărie neagră, cu pene, destul de comună altminteri. Chipul ei, cu gene foarte lungi şi gura uşor bosumflată, are ceva de fetiţă, deşi este clar prea mare ca să mai poată trece drept o fetiţă. Dar e greu să-i ghiceşti vârsta şi nimeni nu îndrăzneşte s-o întrebe. Cu toate astea toţi se gândesc la ea ca la fata de la audiţie şi se vor referi la ea ca atare în discuţiile de după. Nu dă vreun semn că ar cunoaşte pe cineva, deşi uneori mai aruncă o privire pe furiş ori se încăpăţânează să se uite drept înainte.

Numărul fiecărui iluzionist este strigat de către un bărbat care ţine în mână un carnet şi o listă şi îi conduce printr-o uşă aurită în sala de spectacol, şi, rând pe rând,

fiecare se întoarce în foaier şi părăseşte teatrul. Câte unii stau înăuntru doar câteva minute, în timp ce alţii rămân acolo destul de mult timp. Cei cu numere mai mari se foiesc nerăbdători în scaune, aşteptându-l pe bărbatul cu carnetul să revină şi să anunţe politicos numărul notat pe fiţuica lor de hârtie.

Ultimul iluzionist care păşeşte prin uşa aurită (un personaj rubicond cu joben şi o capă sclipicioasă) se întoarce destul de repede, vizibil agitat, şi se repede afară în stradă pe ieşirea de serviciu, trântind uşile teatrului în urma lui. Sunetul încă reverberează în foaier când bărbatul cu carnetul revine, dă absent din cap spre încăpere şi îşi drege glasul.

— Numărul douăzeci şi trei, anunţă Marco, verificând numărul de pe lista sa.

Toţi ochii din încăpere se întorc spre fata care se ridică din scaun şi face un pas înainte.

Marco o urmăreşte în timp ce se apropie, mai întâi tulburat, dar apoi tulburarea lui este înlocuită de ceva cu totul diferit.

Şi-a putut da seama de pe partea cealaltă a încăperii că e frumoasă, dar când fata s-a apropiat destul de mult ca să-l privească în ochi, frumuseţea ei – forma chipului, contrastul dintre piele şi păr – se preschimbă în mai mult decât atât.

Este strălucitoare. O clipă, cât se uită unul la celălalt, nu-şi mai aminteşte nici ce avea de făcut şi nici de ce ea îi întinde un bileţel cu numărul douăzeci şi trei, scris de mâna lui.

— Pe aici, vă rog, izbuteşte el să spună în timp ce-i ia biletul şi-i deschide uşa.

Ea încuviinţează făcând o mică reverenţă, iar foaierul tot începe să şuşotească încă înainte ca uşa să se închidă în urma lor.

*

Sala de spectacol este impunătoare şi împodobită, cu

nenumărate rânduri de scaune roşii din pluş, parterul, mezaninul şi balcoanele întinzându-se de la scena goală într-o cascadă purpurie. E goală până la cele două persoane aşezate cam în rândul zece de la scenă. Chandresh Christophe Lefèvre şade cu picioarele sprijinite de scaunul din faţa lui. *Mme* Padva şade în dreapta lui şi tocmai scoate un ceas din poşetă în timp ce-şi înăbuşă un căscat.

Marco apare dintr-o parte a scenei urmat îndeaproape de fata în rochie verde. Îi face semn să se ducă spre centrul scenei, incapabil să-şi ia ochii de la ea în timp ce se adresează sălii pustii.

— Numărul douăzeci şi trei, spune el, apoi coboară pe o scară mică de lângă avanscenă şi se opreşte la marginea primului rând, cu tocul ridicat deasupra carnetului deschis.

Mme Padva ridică ochii şi zâmbeşte, îndesându-şi ceasul la loc în geantă.

— Ce se întâmplă aici? întreabă Chandresh, fără a adresa întrebarea cuiva anume.

Fata nu răspunde.

— Este numărul douăzeci şi trei, repetă Marco, verificându-şi notiţele pentru a se asigura că numărul este cel corect.

— Aici ţinem o audiţie pentru iluzionişti, draga mea, spune Chandresh, destul de tare, încât vocea îi răsună în spaţiul gol. Magicieni, scamatori etcetera. Nu asistente prezentabile căutăm noi acum.

— Eu sunt iluzionistă, domnule, zice fata. Cu calm şi nu prea tare. Am venit pentru audiţia dumneavoastră.

— Înţeleg, spune Chandresh, încruntându-se în timp ce o măsoară din creştet până în vârful picioarelor.

Stă perfect nemişcată în mijlocul scenei, răbdătoare, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o asemenea reacţie.

— Este vreo problemă cu ea? întreabă *Mme* Padva.

— Nu sunt tocmai sigur că se potriveşte, răspunde

Chandresh, măsurând-o gânditor pe fată.

— După toate discursurile extaziate legate de contorsionistă?

Chandresh reflectează, continuând s-o privească pe fata de pe scenă care, deşi e o apariţie elegantă, nu pare să aibă ceva deosebit în ea.

— Dar acolo e vorba de altceva, e tot ce reuşeşte să spună el în concluzie.

— Zău aşa, Chandresh, zice *Mme* Padva. Ar trebui să-i permitem mai întâi să ne arate cât este de pricepută, înainte de a discuta dacă o femeie iluzionist este potrivită ori nu.

— Dar are mâneci mult mai largi în care să ascundă lucruri, protestează el.

Drept răspuns, fata îşi descheie jacheta cu mâneci bufante şi o lasă pur şi simplu să cadă la picioarele ei pe scenă. Rochia ei verde nu are nici mâneci, nici bretele, lăsându-i braţele şi umerii complet dezgoliţi, cu excepţia unui lanţ lung de argint cu medalion pe care îl poartă la gât. Apoi îşi scoate şi mănuşile şi le azvârle una câte una peste jacheta de pe jos. *Mme* Padva îi aruncă lui Chandresh o privire ascuţită, la care el răspunde cu un oftat.

— Prea bine, zice Chandresh. Să-i dăm drumul.

Apoi face un semn spre Marco.

— Da, domnule, spune Marco, întorcându-se spre fată. Avem câteva întrebări preliminare înainte de a trece la demonstraţia practică. Numele dumneavoastră, domnişoară?

— Celia Bowen.

Marco înregistrează informaţia în carnet.

— Şi numele dumneavoastră de scenă? întreabă el.

— Nu am un nume de scenă, spune Celia, iar Marco notează şi asta.

— Unde aţi mai dat reprezentaţii?

— Nu am dat niciodată reprezentaţii până acum.

Chandresh vrea să intervină, însă *Mme* Padva îl opreşte.
— Dar atunci cu cine aţi studiat? întreabă Marco.
— Cu tatăl meu, Hector Bowen, răspunde Celia. Face o pauză înainte de a adăuga: Deşi, probabil, este mai cunoscut sub numele de Prospero Magicianul.
Lui Marco îi scapă creionul din mână.
— Prospero Magicianul? Chandresh îşi dă jos picioarele de pe scaunul din faţă şi se apleacă înainte, holbându-se la Celia ca şi cum ar fi cu totul altă persoană. Tatăl dumneavoastră este Prospero Magicianul?
— A fost, explică Celia. A... decedat anul trecut.
— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, draga mea, spune *Mme* Padva. Dar cine, rogu-te să-mi spui, este Prospero Magicianul?
— Doar cel mai mare magician al generaţiei sale, o lămureşte Chandresh. Cu ani în urmă obişnuiam să-l prezint ori de câte ori reuşeam să pun mâna pe el. Absolut strălucitor, reuşea să vrăjească orice public. N-am văzut niciodată pe cineva care să-l ajungă, niciodată.
— Ar fi fost încântat să audă asta, domnule, spune Celia, aruncând o privire scurtă în lateral spre cortina aflată în umbră.
— I-am spus eu mai multe, dar acum realizez că nu l-am mai văzut de-un secol. Ne-am îmbătat amândoi criţă într-o cârciumă cu ceva ani în urmă, iar el îi dădea înainte cu depăşirea limitelor a ceea ce poate fi teatrul, prin inventarea unui lucru cu totul ieşit din comun. Probabil că i-ar fi plăcut strădania noastră de acum. Mare păcat. Oftează din greu, clătinând din cap. Ei bine, să-i dăm drumul atunci, zice el, lăsându-se pe spate în scaun şi uitându-se la Celia cu mult interes.
Marco, cu tocul în mână, se întoarce la lista lui de întrebări.
— Ăă, sunteţi capabilă să daţi reprezentaţii şi fără scenă?
— Da, spune Celia.

— Numerele dumneavoastră de magie pot fi privite din orice unghi?

Celia zâmbeşte.

— Căutaţi pe cineva care să stea în mijlocul mulţimii? îl întreabă ea pe Chandresh, iar acesta dă din cap.

— Înţeleg, zice Celia.

Iar apoi, cu o mişcare atât de rapidă, încât nici nu este percepută, îşi ia jacheta de pe jos şi o aruncă în aer peste rândurile de scaune din sală, unde, în loc să cadă la pământ, se umflă şi se preschimbă. Într-o clipită, cutele de catifea s-au transformat în pene negre lucioase, în aripi mari care fâlfâie, fiind cu neputinţă să prinzi momentul când bucata de pânză a devenit un corb în carne şi oase. Corbul se avântă peste scaunele din catifea spre balcon, unde zboară în cercuri ciudate.

— Impresionant, spune *Mme* Padva.

— Dacă nu cumva l-a ţinut ascuns în mânecile acelea uriaşe, mormăie Chandresh.

Pe scenă, Celia se îndreaptă spre Marco.

— Puteţi să-mi împrumutaţi asta pentru o clipă? îl întreabă ea, arătând cu degetul spre carnet. El şovăie înainte de a i-l înmâna. Mulţumesc, spune ea, întorcându-se în centrul scenei.

Abia dacă aruncă o privire peste lista de întrebări scrise desluşit înainte de a azvârli carnetul în aer, unde acesta se răsuceşte, foile de hârtie fluturânde transformându-se într-un porumbel alb care dă din aripi şi porneşte în zbor înconjurând sala. Corbul croncăne spre el de pe balustrada balconului.

— Ha! exclamă Chandresh, la vederea porumbelului şi a expresiei de pe chipul lui Marco.

Porumbelul se avântă spre Celia şi aterizează uşor pe mâna ei întinsă. Ea îi mângâie aripile, apoi îi dă iar drumul în aer. Pasărea nu se ridică însă decât puţin deasupra capului ei înainte ca aripile ei să se transforme din nou în hârtie şi să cadă. Celia îl prinde cu o mână şi i-l dă înapoi

lui Marco, care s-a făcut destul de palid.

— Mulţumesc, spune Celia cu un zâmbet.

Marco dă din cap cu un aer absent, fără să o privească în ochi şi se retrage rapid în colţul lui.

— Magnific, pur şi simplu magnific! zice Chandresh. Ar trebui să meargă. În mod cert trebuie să meargă.

Se ridică şi coboară pe interval, oprindu-se în faţa fosei pentru orchestră unde păşeşte gânditor de-a lungul luminilor de veghe.

— Mai este problema costumului ei, îl anunţă *Mme* Padva. Până acum n-am avut în vedere decât costume clasice. O rochie de aceeaşi factură ar fi cât se poate de potrivită, presupun.

— Ce fel de costum aveţi în vedere? întreabă Celia.

— E vorba de o schemă de culori cu care lucrăm, draga mea, spune *Mme* Padva. Sau, mai bine zis, de lipsa lor. Totul e în alb şi negru. Deşi pe tine o costumaţie neagră din cap până în picioare ar fi cam funebră.

— Înţeleg, zice Celia.

Mme Padva se ridică în picioare şi porneşte pe interval spre locul unde patrulează Chandresh. Îi şopteşte ceva la ureche, iar el se întoarce pentru a se consulta cu ea, luându-şi pentru o clipă ochii de la Celia.

Nimeni nu o urmăreşte, cu excepţia lui Marco, în timp ce stă perfect nemişcată în mijlocul scenei, aşteptând răbdătoare. Iar apoi, încet de tot, rochia ei începe să se schimbe.

Pornind de la baza gâtului şi alunecând în jos ca o cerneală, catifeaua verde se închide la culoare, apoi se face neagră ca pana corbului.

Marco scoate un icnet. Chandresh şi *Mme* Padva se întorc auzindu-l şi apucă să vadă cum negrul revărsat pe rochie se preschimbă într-un alb strălucitor la poale, iar orice urmă de verde a dispărut complet.

— Ei bine, sarcina mea devine în acest fel foarte uşoară, remarcă *Mme* Padva, deşi nu-şi poate ascunde licărul de

încântare din ochi. Dar cred că părul a rămas o nuanţă prea deschis.

Celia îşi clatină capul, iar cârlionţii castanii se închid la culoare, devenind aproape negri şi la fel de strălucitori ca aripile corbului.

— Magnific, spune Chandresh, aproape pentru sine.

Celia se mulţumeşte să zâmbească. Chandresh se avântă pe scenă, urcând treptele din doi paşi. Inspectează rochia Celiei din toate unghiurile.

— Îmi permiteţi? întreabă el înainte de a atinge ţesătura fustei.

Celia încuviinţează. Mătasea este în mod cert neagră şi albă, iar trecerea de la o culoare la alta se face printr-o nuanţă plăcută de gri, cu fire distincte în ţesătură.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl dumneavoastră, iertată-mi fie curiozitatea? întreabă el, cu ochii în continuare aţintiţi asupra rochiei.

— Nu e nicio problemă, spune Celia. Unul dintre trucurile lui nu a ieşit tocmai cum plănuia.

— Mare păcat, zice el, făcând un pas înapoi. Domnişoară Bowen, aţi fi interesată de o ofertă de lucru cu totul unică?

Pocneşte din degete. Marco se apropie cu carnetul, oprindu-se la câţiva paşi de Celia în timp ce ochii îi alunecă de la rochie la păr şi înapoi, rămânând o bună bucată de vreme în contemplare.

Înainte ca ea să poată răspunde, în teatru răsună un croncănit dinspre corbul care a poposit pe balcon şi care urmăreşte curios scena din faţa lui.

— O clipă, vă rog, spune Celia.

Ridică mâna cu o mişcare delicată şi o îndreaptă spre corb. Drept răspuns acesta croncăne din nou şi îşi întinde aripile mari, luând-o în zbor în direcţia scenei, apropiindu-se din ce în ce mai rapid. Coborând dintr-odată, plonjează cu viteză direct spre Celia, fără să şovăie sau să încetinească atunci când ajunge la scenă.

Uluit, Chandresh face un salt înapoi, aproape căzând

peste Marco, în clipa în care corbul se izbeşte de Celia într-un fâlfâit de pene.

Apoi dispare. Nici urmă de pană. Celia poartă din nou o jachetă neagră, cu mâneci bufante, încheiată până sus peste rochia neagră cu alb.

Din faţa orchestrei *Mme* Padva aplaudă.

Celia se înclină, folosindu-se de ocazie pentru a-şi ridica mănuşile de pe podea.

— E desăvârşită, observă Chandresh, scoţând o ţigaretă din buzunar. Absolut desăvârşită.

— Da, domnule, spune Marco din spatele lui, în timp ce carnetul din mână îi tremură uşor.

*

Iluzioniştii care aşteaptă în foaier pleacă mormăind atunci când li se mulţumeşte pentru timpul acordat şi sunt concediaţi în mod politicos.

Strategie

LONDRA, APRILIE 1886

— E prea bună ca să fie amestecată afară în mulţime, declară Chandresh. Pur şi simplu trebuie să aibă cortul ei. Vom aşeza scaunele în cerc sau ceva asemănător, pentru ca publicul să se afle în mijlocul acţiunii.

— Da, domnule, spune Marco, ţinând carnetul în mâini, trecându-şi degetele peste paginile care cu doar câteva minute în urmă erau aripi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu dumneavoastră? întreabă Chandresh. Sunteţi alb ca varul.

Vocea lui răsună în sala goală unde nu mai sunt decât ei doi pe scenă, pentru că *Mme* Padva a condus-o pe domnişoara Bowen afară, asaltând-o cu întrebări despre rochii şi coafuri.

— Sunt bine, domnule, spune Marco.

— Arătaţi îngrozitor, zice Chandresh, pufăind din ţigară. Duceţi-vă acasă.

Marco îl priveşte surprins.

— Dar e multă hârţogărie de rezolvat, domnule, protestează el.

— O rezolvaţi mâine, e suficient timp pentru lucrurile astea. Eu şi *tante* Padva o vom lua pe domnişoara Bowen acasă la ceai, aşa că vom lăsa trierea detaliilor şi hârtiile pe mai târziu. Mergeţi să vă odihniţi, beţi şi dumneavoastră un pahar ori îndeletniciţi-vă cu ce vă place.

Chandresh face un semn cu mâna spre el, absent, trimiţând valuri-valuri de fum de ţigară.

— Dacă insistaţi, domnule.

— Bineînţeles că insist! Şi scăpaţi de restul indivizilor din foaier. N-avem de ce să mai vedem o grămadă de costume şi cape când am găsit deja o persoană mult mai interesantă. Şi extrem de atrăgătoare, aş zice, dacă ai

gusturile formate în acest sens.

— Într-adevăr, domnule, spune Marco, şi o uşoară roşeaţă se întinde peste paloarea obrazului său. Pe mâine, aşadar.

Înclină capul schiţând un salut, apoi se răsuceşte graţios pe călcâie şi o ia spre foaier.

— N-aş fi zis că sunteţi genul de om care poate fi vrăjit uşor, Marco, strigă Chandresh pe urmele lui, Marco însă nu se întoarce.

Marco îi concediază politicos pe iluzioniştii rămaşi în foaier, explicându-le că postul a fost ocupat şi mulţumindu-le pentru timpul acordat. Niciunul dintre ei nu observă că mâinile îi tremură şi că strânge stiloul din mână atât de tare, încât i s-au albit încheieturile. Şi nici nu observă când acesta se rupe în două, iar cerneala neagră i se scurge pe mână.

După ce iluzioniştii au plecat, Marco îşi strânge lucrurile, ştergându-şi mâna pătată de cerneală pe paltonul negru. Îşi aşază pe cap melonul înainte de a părăsi clădirea teatrului.

Cu fiecare pas, expresia de pe chipul lui e tot mai disperată. Oamenii de pe trotuarul aglomerat se dau la o parte din calea lui.

Când ajunge în casă, dă drumul la geantă pe jos şi se sprijină de uşă cu un oftat adânc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Isobel din fotoliul aşezat lângă şemineul gol.

Ascunde în buzunar şuviţa de păr pe care o împletea, încruntându-se, fiindcă ştie prea bine că va fi nevoită s-o împletească toată din nou, din moment ce atenţia i-a fost distrasă. În această privinţă, a atenţiei şi concentrării, mai are încă mult de lucru.

Acum însă abandonează lucrul şi-l urmăreşte pe Marco care traversează camera spre biblioteca mare care umple peretele.

— Îmi cunosc de acum adversarul, spune Marco, scoţând

mai multe cărţi de pe rafturi şi întinzându-le la întâmplare pe mese, punându-le în vrafuri pe podea.

Cele rămase pe rafturi se răstoarnă, câteva volume cad pe jos, dar Marco nu pare a lua aminte.

— E japoneza aceea în legătură cu care erai atât de curios? întreabă Isobel, urmărind cum impecabilul sistem de clasare al lui Marco se scufundă în haos.

Apartamentul a fost ţinut mereu în ordine desăvârşită, iar această bruscă răsturnare o nelinişteşte.

— Nu, spune Marco în timp ce răsfoieşte grăbit o carte. E fiica lui Prospero.

Isobel ridică un ghiveci cu o violetă care fusese prinsă între cărţile aflate în cădere şi o aşază înapoi pe raft.

— Prospero? repetă ea. Magicianul, cel pe care l-ai văzut la Paris?

Marco dă din cap.

— Nu ştiam că are o fiică, adaugă ea.

— Nici eu nu aveam habar de ea, recunoaşte Marco, abandonând o carte şi luând alta. Tocmai a fost angajată de Chandresh ca iluzionistă la circ.

— Chiar aşa? se miră Isobel. Şi are să facă ceea ce spuneai tu că făcea el, adică magie adevărată deghizată în numere de iluzionism. A făcut asta şi la audiţie?

— Da, asta a făcut, răspunde Marco fără să ridice ochii din carte.

— Probabil că e bună.

— E prea bună, zice Marco trecând la alt raft de cărţi, pe care le scoate de la locul lor şi le mută pe masă, violeta căzând din nou victimă. Lucrurile ar putea deveni extrem de complicate, spune el, mai mult pentru sine.

Un vraf de carnete alunecă de pe masă şi cade pe podea într-un fâlfâit de pagini, scoţând un sunet ca de pasăre în zbor.

Isobel ia din nou violeta şi o plasează în cealaltă parte a camerei.

— Ea ştie cine eşti? se interesează tânăra.

— Nu cred, răspunde Marco.

— Asta înseamnă că circul face parte din competiţie? continuă Isobel.

Marco se opreşte din răsfoit şi ridică ochii spre ea.

— Cel mai probabil, spune el înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre cărţi. Poate că din această cauză am fost trimis să lucrez cu Chandresh, ca să fiu deja implicat. Circul este locul de desfăşurare.

— Şi asta e oare bine? vrea să ştie Isobel, dar Marco nu răspunde, afundându-se din nou în torentul de cărţi şi cerneală.

Cu o mână pipăie stofa celeilalte mâneci. O pată de cerneală neagră se întinde pe manşetele albe.

A schimbat ţesătura, mormăie el pentru sine. *Cum a reuşit să schimbe ţesătura?*

Isobel mută un vraf de cărţi abandonate spre pupitrul unde se află pachetul ei de cărţi de joc. Se uită spre Marco, care e cu totul cufundat într-un anume volum. Isobel îşi întinde în linişte cărţile de joc într-o linie lungă pe pupitru.

Cu ochii aţintiţi asupra lui Marco, trage o singură carte. Aşezând-o pe pupitru, o întoarce cu faţa în sus şi se uită să vadă ce au cărţile ei de spus în această privinţă.

Un bărbat se află între două femei, în timp ce un amoraş cu arc şi săgeţi planează deasupra lor. *L'Amoureux.* Îndrăgostiţii.

— E frumoasă? întreabă Isobel.

Marco nu răspunde.

Mai trage o carte din linie şi o aşază peste prima. *La Maison Dieu.*

Se încruntă la imaginea turnului ce se prăvăleşte şi la figura care cade. Pune apoi ambele cărţi înapoi în pachet şi îl aşază în ordine la loc.

— E mai puternică decât tine? îl chestionează mai departe Isobel.

Din nou Marco nu răspunde, ci continuă să răsfoiască un

carnet.

Ani de zile se simţise destul de bine pregătit. Exerciţiile cu Isobel reprezentaseră un avantaj, dându-i posibilitatea să îmbunătăţească aspecte ale iluziilor până la punctul în care până şi ea, care era familiarizată cu ele, nu mai putea să discearnă ce era real şi ce nu.

Dar după întâlnirea cu Celia, sentimentele lui legate de competiţie s-au schimbat dintr-odată, fiind înlocuite de nervi şi de o stare de confuzie.

Într-un fel se aşteptase ca, atunci când venea timpul, să ştie pur şi simplu ce are de făcut.

Şi nutrise gândul că acel timp nu avea să vină probabil niciodată, că jocul promis era doar un mod de a-i motiva studiile, nimic altceva.

— Deci competiţia va începe când se deschide circul? merge mai departe cu întrebările Isobel.

Aproape că uitase că era şi ea acolo.

— Presupun că aşa ar fi logic, spune Marco. Nu prea înţeleg însă cum a fost gândită competiţia, din moment ce acest circ va pleca în turnee, în timp ce eu sunt nevoit să stau la Londra. Va trebui să fac totul de la distanţă.

— Aş putea să plec eu, propune Isobel.

— Poftim? întreabă Marco şi ridică din nou ochii spre ea.

— Chiar tu spuneai că circul are nevoie de un prezicător, nu? Aş putea să ghicesc în cărţile mele. Până acum am ghicit doar pentru mine, dar sunt tot mai pricepută. Aş putea să-ţi scriu scrisori cât timp circul este plecat. Aş avea unde să mă duc, dacă n-ar trebui să fiu aici pe durata jocului.

— Nu sunt convins că e o idee prea bună, zice Marco, deşi nu este în stare să argumenteze de ce.

Nu luase nicicând în considerare posibilitatea de a o implica pe Isobel în viaţa lui din afara pereţilor apartamentului. O ţinuse departe de Chandresh şi de circ, pe de o parte ca să aibă ceva ce era al lui, iar pe de altă parte, fiindcă aşa i se păruse potrivit, având mai ales în

vedere sfaturile vagi ale maestrului său în această privinţă.

— Te rog, îi cere Isobel. În felul ăsta aş putea să te ajut.

Marco ezită, priveşte spre cărţi în vreme ce gândurile lui sunt mai degrabă ocupate cu imaginea fetei de la teatru.

— Te-aş ajuta să fii mai aproape de circ, continuă Isobel, iar mie mi-ar da o ocupaţie pe durata înfruntării. Când jocul se va sfârşi, aş putea să vin înapoi la Londra.

— Nici măcar nu ştiu cum se va desfăşura înfruntarea, constată Marco.

— Dar eşti sigur că nu voi putea să stau aici în timpul ei? întreabă ea.

Marco oftează. Mai discutaseră chestiunea şi înainte, fără să intre în detalii, dar suficient pentru a stabili că în momentul în care avea să înceapă jocul, ea trebuia să plece.

— Sunt deja destul de ocupat cu munca pentru Chandresh şi voi fi nevoit să mă concentrez asupra competiţiei fără… să fiu distras, explică el, folosind cuvintele alese de maestrul său într-un ordin deghizat sub formă de sugestie.

Nu e prea sigur care dintre opţiuni îl nemulţumeşte mai tare: faptul că o implică pe Isobel în joc ori că renunţă la unica relaţie din viaţa lui care nu i-a fost impusă.

— În felul ăsta nu aş mai fi o distragere, ci te-aş ajuta, insistă Isobel. Iar dacă nu trebuie să primeşti ajutor, ei bine, n-aş face decât să-ţi scriu nişte scrisori. Şi nu e nimic rău în asta, nu-i aşa? Mi se pare că e soluţia perfectă.

— Îţi pot aranja o întâlnire cu Chandresh, sugerează Marco.

— Ai putea oare să-l… convingi să mă angajeze? întreabă Isobel. Dacă trebuie convins?

Marco încuviinţează, neştiind încă prea bine ce să creadă, dar căutând disperat o strategie. O tactică pe care să o folosească în relaţia cu adversara ce tocmai i-a fost revelată.

În mintea lui îi întoarce numele pe toate feţele.

— Care e numele fiicei lui Prospero? vrea să ştie Isobel, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Bowen, spune Marco. Numele ei este Celia Bowen.

— Un nume frumos, zice Isobel. Ai păţit ceva la mână?

Marco se uită în jos, uimit să constate că îşi ţine mâna dreaptă în mâna stângă, mângâind absent locul gol unde odinioară i-a fost pusă amprenta unui inel.

— Nu, răspunde el, luând un carnet ca să-şi ţină mâinile ocupate. Nu-i nimic.

Aparent mulţumită de răspuns, Isobel ridică un vraf de cărţi de pe podea şi le aşază pe pupitru.

Marco răsuflă uşurat, văzând că ea nu are capacitatea să dibuiască amintirea inelului în mintea lui.

LUMINĂ ŞI FOC

Păşeşti într-o curte deschisă, strălucitoare, înconjurată de corturi vărgate.

Cărări ce şerpuiesc de-a lungul perimetrului te duc tot mai departe, spre nevăzute mistere, punctate de lumini clipitoare.

Întâlneşti vânzători ambulanţi care străbat mulţimea, oferind răcoritoare şi specialităţi, creaţii aromate cu vanilie şi miere, ciocolată şi scorţişoară.

O contorsionistă într-un costum negru strălucitor se răsuceşte pe o platformă din apropiere, îndoindu-şi corpul în forme de-a dreptul imposibile.

Un scamator azvârle globuri albe, negre şi argintii sus în aer, unde par a rămâne suspendate înainte de a-i cădea înapoi în mâini, în vreme ce spectatorii, atenţi, aplaudă. Totul este scăldat într-o lumină strălucitoare.

Lumina vine dinspre un uriaş rug aprins în mijlocul curţii.

Pe măsură ce te apropii, observi că focul arde într-un ceaun negru de fier, aşezat pe mai multe picioare cu gheare. Acolo unde ar trebui să fie marginea ceaunului, acesta se desface în şuviţe lungi de fier şerpuitor, de parcă ar fi fost topit şi întins ca o pastă de zahăr. Fierul şerpuitor se înalţă, se răsuceşte spre interior şi se întreţese cu alte bucle, dând impresia că formează o colivie. Flăcările se văd printre ochiurile ţesăturii, ridicându-se uşor deasupra. Sunt ascunse privirii doar la bază, aşa încât e cu neputinţă să spui ce arde acolo, dacă e lemn, cărbune ori cu totul altceva.

Flăcările nu sunt galbene sau portocalii, ci albe ca zăpada, dansând necontenit.

Lucruri ascunse

CONCORD, MASSACHUSETTS, OCTOMBRIE 1902

Discuţiile legate de viitorul lui Bailey au început de timpuriu şi sunt reluate adesea, deşi s-a atins punctul în care de cele mai multe ori degenerează în replici repetitive şi tăceri tensionate.

Bailey dă vina pe Caroline pentru declanşarea discuţiei, deşi chestiunea a fost ridicată de bunica pe linie maternă. Dar Bailey o îndrăgeşte mult mai mult pe bunică decât pe sora lui, aşa că toată vina îi aparţine lui Caroline. Dacă ea nu ar fi dat înapoi, el nu ar fi nevoit să ducă această luptă.

Era una dintre pretenţiile bunicii, prezentată sub formă de sugestie, şi încă una aparent inofensivă, ca nepoata Caroline să urmeze Colegiul Radcliffe.

Caroline a părut preocupată de idee pe tot parcursul acelui ceai luat în atmosfera calmă cu canapele şi tapet înflorat a salonului bunicii din Cambridge.

Dar oricare ar fi fost hotărârea ei în chestiunea de faţă, aceasta s-a dezintegrat de cum au ajuns înapoi la Concord, iar tata şi-a spus cuvântul.

— În niciun caz.

Caroline a acceptat situaţia cu o îmbufnare mai mult decât trecătoare, hotărând că probabil ar fi însemnat prea multă muncă, iar ei, oricum, nu-i plăcea nici oraşul în mod deosebit. În plus, era logodna lui Millie şi urma o nuntă care trebuia pusă la cale, ceea ce reprezenta un subiect mult mai interesant pentru Caroline decât propria educaţie.

Aşa că asta a fost.

Apoi a venit răspunsul de la Cambridge, bunica decretând că accepta refuzul, dar că Bailey avea să se ducă la Harvard, desigur.

Iar aceasta nu mai era o rugăminte deghizată în vreun

fel. Ci un fapt hotărât pur şi simplu. Orice proteste legate de finanţe au fost zdrobite încă înainte de a apuca să fie rostite, prin statuarea faptului că banii pentru studii erau asiguraţi.

Discuţiile au început încă dinainte ca Bailey să fie întrebat ce părere avea.

— Aş vrea să mă duc, a spus el, când a apărut o pauză destul de lungă pentru cele câteva cuvinte.

— Tu eşti cel care va prelua ferma, a fost răspunsul tatălui său.

Cel mai uşor lucru de făcut ar fi fost să abandoneze subiectul şi să-l reia mai târziu, mai ales că Bailey nu împlinise nici şaisprezece ani şi mai era timp până când vreuna dintre opţiuni să se înfăptuiască.

În schimb, şi n-ar putea să spună din ce motiv, continua să pună subiectul pe tapet ori de câte ori se ivea ocazia. Subliniind că ar putea prea bine să meargă la studii şi să se întoarcă după aceea la fermă, că patru ani nu sunt o perioadă chiar aşa de lungă.

Aceste declaraţii erau întâmpinate mai întâi cu discursuri, dar se transformau curând în enunţuri decretate cu voce tare şi uşi trântite. Pe cât putea, mama se ţinea departe de discuţii, dar când era presată, lua partea soţului, deşi în acelaşi timp susţinea că decizia ar trebui să-i aparţină lui Bailey.

Bailey nici măcar nu e sigur că ar vrea să se ducă la Harvard. Îi place însă oraşul mai mult decât lui Caroline şi i se pare că aceasta ar fi opţiunea mai încărcată de mister, mai promiţătoare.

În vreme ce ferma nu înseamnă decât oi, mere şi lucruri previzibile.

Îşi poate uşor imagina cum se va desfăşura totul. Fiecare zi. Fiecare anotimp. Când vor cădea merele, când vor trebui tunse oile şi când va veni gerul.

Mereu la fel, an de an.

Îi povesteşte mamei ceva despre nesfârşita repetiţie,

sperând că va ajunge la o conversaţie mai cumpătată legată de întrebarea dacă îi vor da sau nu voie să plece, ea însă îi spune doar că ciclicitatea vieţii de la fermă i se pare liniştitoare, iar apoi îl întreabă dacă şi-a dus sarcinile la bun sfârşit.

Invitaţiile la ceai la Cambridge nu mai sosesc acum decât pe numele lui Bailey, ignorând-o complet pe Caroline. Aceasta mormăie ceva despre faptul că oricum nu ar avea timp de aşa ceva, iar Bailey face vizitele singur, bucuros că poate să se bucure de excursie fără trăncăneala necontenită a lui Caroline.

— Nu ţin în mod deosebit ca tu să studiezi la Harvard, îi spune bunica într-una din după-amiezi, deşi Bailey n-a făcut nicio referire la asta.

În general, se străduieşte să evite subiectul, presupunând că ştie exact care e situaţia.

Îşi mai pune o linguriţă de zahăr în ceai şi o aşteaptă să continue.

— Cred că ţi-ar oferi nişte ocazii în plus, zice ea. Iar ăsta ar fi un lucru de care mi-ar plăcea să ai parte, chiar dacă părinţii tăi nu sunt entuziasmaţi de idee. Ştii de ce i-am dat fiicei mele permisiunea să se mărite cu tatăl tău?

— Nu, răspunde Bailey.

Nu este un subiect care să fi fost vreodată discutat în prezenţa lui, deşi Caroline îi spusese o dată în secret că auzise de un scandal legat de asta. Chiar şi după aproape douăzeci de ani, tatăl lui nu pune niciodată piciorul în casa bunicii, iar ea nu vine nicicând la ei, la Concord.

— Fiindcă ar fi fugit cu el oricum, se confesează ea. Acesta era lucrul pe care şi-l dorea. Nu era alegerea mea pentru ea, dar unui copil nu trebuie să-i dictezi cum să aleagă. Te-am auzit citind cu voce tare cărţi pisicilor mele. Când aveai cinci ani ai transformat un lighean din spălătorie într-o corabie de piraţi şi ai pornit un atac împotriva hortensiilor din grădina mea. Nu încerca să mă convingi că eşti dispus să alegi ferma.

— Am această responsabilitate, zice Bailey, repetând cuvântul pe care a început să-l urască.

Bunica lui scoate un zgomot care ar putea fi râs, tuse sau o combinaţie între cele două.

— Urmează-ţi visurile, Bailey, îl îndeamnă ea. Indiferent că ele înseamnă Harvard sau cu totul altceva. Indiferent ce ţi-ar spune tatăl acela al tău, sau cât de insistent ar fi. El uită că a fost, acum ceva vreme, visul cuiva.

Bailey dă din cap, iar bunica se lasă pe spate în fotoliu şi se plânge o vreme de vecini, fără să mai amintească de tata sau de visele lui. Dar înainte ca el să plece, adaugă:

— Şi nu uita ce ţi-am spus.

— N-am să uit, o asigură el.

Nu-i spune că nu are decât un singur vis, care este la fel de improbabil ca o carieră de pirat al grădinilor. Dar continuă cu îndârjire să se contrazică în mod regulat cu tatăl său.

— Părerea mea oare chiar nu contează? întreabă el într-o seară înainte ca discuţia să culmineze cu uşi trântite.

— Nu, nu contează, îi răspunde tatăl său.

— Poate că ar fi bine să renunţi, Bailey, sugerează mama pe un ton calm, după ce tatăl a ieşit din cameră.

Bailey începe să-şi petreacă foarte mult timp în afara casei.

Şcoala nu-i umple atât de multe ore pe cât şi-ar dori. La început lucrează mai mult la şirurile de pomi din capătul livezii, alegând cele mai îndepărtate locuri de locul unde ar putea fi tatăl său.

Apoi recurge la plimbări lungi, peste câmpii, prin păduri şi cimitire.

Trece pe lângă morminte ce aparţin unor poeţi şi filosofi, autori ale căror cărţi le ştie din biblioteca bunicii. Dar sunt nenumărate alte pietre inscripţionate cu nume pe care nu le cunoaşte şi multe altele atât de mâncate de timp şi de vânt, încât au devenit ilizibile, iar purtătorii lor sunt de mult uitaţi.

Umblă fără o destinaţie anume în minte, dar locul în care ajunge cel mai des este acelaşi stejar în care a şezut de atâtea ori cu sora lui şi prietenii ei.

E mai accesibil de când a crescut şi el, aşa că se caţără cu uşurinţă până la crengile din vârf. E destul de ferit pentru a te simţi la adăpost, dar suficient de luminos pentru a citi o carte, ceea ce curând are să devină un obicei al său.

Citeşte istorii, mitologie şi basme, întrebându-se de ce, din câte vede el, numai fetele scapă de existenţa lor măruntă de la fermă fiind răpite de către cavaleri, prinţi ori lupi. I se pare nedrept că o asemenea mirifică ocazie nu i se oferă şi lui. Iar el nu se află în situaţia de a se salva pe sine însuşi.

În timpul orelor pe care le petrece urmărind oile care umblă haihui pe câmp, ajunge să-şi pună tot felul de dorinţe, să vină cineva şi să-l ia de acolo, de exemplu, dar asemenea năzuinţe nu se îndeplinesc niciodată.

Încearcă să se convingă că nu-i o viaţă rea, că nu e nimic rău în a fi fermier.

Dar cu toate astea, nemulţumirea persistă. Până şi pământul de dedesubt nu-i pe placul cizmelor lui.

Aşa că îşi găseşte refugiu în copacul său.

Pentru ca acesta să devină cu adevărat al lui, merge până într-acolo încât mută cutia de lemn în care ţine lucrurile lui cele mai preţioase din ascunzătoarea obişnuită de sub o scândură desprinsă de sub pat, într-o scobitură din stejar, considerabil de mare, chiar dacă nu-i o scorbură propriu-zisă, dar destul de sigură pentru scopurile sale.

Cutia, nu prea mare, are balamale şi încuietori din aramă. E învelită într-o bucată de sac ca s-o protejeze de intemperii şi stă destul de bine la locul ei, pentru că veveriţele, cu toată inventivitatea lor, nu au reuşit s-o desprindă.

Conţine un vârf de săgeată pe care l-a găsit pe câmp când avea vreo cinci ani. O piatră cu o gaură în ea, despre

care se zice că îţi poartă noroc. O pană neagră. O piatră strălucitoare despre care mama lui a spus că este un cuarţ. O monedă care reprezintă primii lui bani de buzunar, nicicând cheltuiţi. Zgarda de piele maro a câinelui familiei, care a murit când Bailey avea nouă ani. O mănuşă albă solitară care a devenit cenuşie din cauza timpului şi a faptului că e păstrată într-o cutie cu pietre.

Şi mai multe foi îngălbenite şi îndoite umplute cu un text scris de mână.

După plecarea circului, a notat fiecare detaliu pe care şi-l amintea în legătură cu el, ca să nu-i dispară din minte. Floricelele în glazură de ciocolată. Cortul plin de oameni pe platforme circulare care executau scamatorii cu un foc alb şi strălucitor. Ceasul magic aşezat vizavi de ghereta unde se vindeau biletele, care făcea mult mai mult decât să măsoare timpul.

Notase fiecare element al circului cu un scris de mână tremurat, dar nu a reuşit nicicum să înregistreze întâlnirea cu fata care avea părul roşu ca focul. N-a povestit niciodată cuiva despre ea. S-a uitat după ea cu ocazia următoarelor două vizite la circ, în timpul orelor propriu-zise de spectacol, dar n-a fost în stare să-i dea de urmă.

Apoi circul a plecat, dispărând pe neaşteptate aşa cum venise, ca un vis ce se destramă.

Şi nu s-a mai întors.

Singura dovadă pe care o are că fata a existat cu adevărat, şi nu e doar un rod al imaginaţiei lui, este mănuşa.

Dar nu mai deschide cutia. Aceasta se află, bine închisă, în copac.

Îşi zice că poate ar trebui s-o arunce, dar nu se îndură s-o facă.

Poate că are s-o lase în copac, să crească scoarţă deasupra, pierzând-o în interior.

*

E o dimineaţă frumoasă de sâmbătă, iar Bailey s-a trezit

mai devreme decât restul familiei, ceea ce nu e un lucru neobişnuit. Îşi îndeplineşte sarcinile cât mai rapid cu putinţă, pune un măr şi o carte în geantă şi porneşte spre copacul lui. La jumătatea drumului îi trece prin minte că ar fi trebuit să-şi pună fularul la gât, dar ziua se anunţă caldă. Consolându-se cu gândul ăsta, se caţără tot mai sus în copac, lăsând în urmă crengile la care era condamnat cu ani în urmă. *Asta-i creanga lui Millie,* îşi zice el când piciorul o atinge. Un sentiment de satisfacţie îl cuprinde atunci când trece de creanga lui Caroline, chiar şi după atâta timp. Înconjurat de frunze care foşnesc în adierea vântului, Bailey se aşază în locul lui preferat, cu ghetele sprijinite foarte aproape de scorbura unde se află cutia lui cu comori aproape uitată.

Când în cele din urmă îşi ridică ochii din carte, Bailey este într-atât de şocat de priveliştea corturilor vărgate în alb şi negru de pe câmp, că e cât pe-aci să cadă din copac.

Partea a II-a
ILUMINARE

E atât de multă strălucire în circ, începând de la flăcări şi felinare, până la stele. Am auzit atât de des expresia „magia luminii” folosită în legătură cu ceea ce vezi în *Le Cirque des Rêves,* încât uneori mă întreb dacă nu cumva tot circul nu este decât o complexă iluzie creată cu ajutorul luminii.

— FRIEDRICK THIESSEN, 1894

Noaptea deschiderii I: Începutul

LONDRA, 13 – 14 OCTOMBRIE 1886

Ziua deschiderii sau, mai degrabă, noaptea deschiderii este spectaculoasă. Totul este plănuit până în cel mai mic detaliu şi o mulţime impresionantă s-a adunat în faţa porţilor cu mult înainte de apusul soarelui. Când, în sfârşit, li se permite să intre, oamenii fac ochii mari şi se mută de la un cort la altul, tot mai uimiţi.

Fiecare element al circului se înscrie într-un ansamblu minunat. Numere care au fost exersate în ţări diferite, pe continente diferite, acum se desfăşoară în corturi învecinate, fiecare parte contopindu-se fără cusur cu întregul. Fiecare costum, fiecare gest, fiecare anunţ de pe fiecare cort îl întrece în desăvârşire pe cel dinainte.

Aerul în sine e ideal, limpede, proaspăt şi răcoros, străbătut de parfumuri şi de sunete ce-l îmboldesc şi-l încântă pe fiecare spectator în parte.

La miezul nopţii, are loc ceremonia aprinderii rugului din ceaun, care toată seara a stat gol, aducând mai degrabă cu o simplă lucrare de fier forjat. Doisprezece dintre jonglerii focului pătrund în curte cu nişte mici platforme pe care le aşază de jur împrejur ca pe cifrele unui cadran de ceas. Exact cu un minut înainte de fix, se urcă pe platforme şi scot din tolbele aflate la spate câte un arc şi o săgeată neagră strălucitoare. Cu treizeci de secunde înainte de miezul nopţii îşi aprind vârfurile săgeţilor de la nişte luminiţe galbene jucăuşe. Oamenii din mulţime care nu-i remarcaseră până acum privesc uluiţi. Când mai sunt zece secunde până la fix, îşi ridică arcurile, îndreptând săgeţile aprinse spre bazinul din fier răsucit. În momentul în care ceasul din apropierea porţii începe să bată, primul arcaş slobozeşte săgeata, trimiţând-o în boltă peste mulţime şi nimerind ţinta într-o jerbă de scântei.

Rugul prinde viaţă într-o erupţie de flăcări galbene.

Urmează apoi a doua bătaie a ceasului, al doilea arcaş îşi trimite săgeata în flăcările galbene, iar acestea devin albastre precum cerul.

O a treia bătaie cu a treia săgeată, şi vâlvătaia e caldă şi rozalie.

Flăcări de culoarea dovleacului copt urmează cu a patra săgeată.

A cincea, iar flăcările devin roşii ca sângele.

A şasea le transformă într-un purpuriu adânc, strălucitor.

Şapte, şi focul este inundat de o culoare ca un vin incandescent.

Opt, şi flăcările bat în violet.

Nouă, şi violetul devine indigo.

A zecea bătaie, a zecea săgeată, iar rugul ia culoarea albastră de miez de noapte.

La penultima bătaie, vâlvătaia flăcărilor se preschimbă din albastru în negru, iar timp de o clipă e greu să deosebeşti focul de ceaunul în care arde.

Iar la bătaia finală, flăcările întunecate sunt înlocuite de un alb orbitor, o cascadă de scântei care cad împrejur ca nişte fulgi de zăpadă. Fuioare de fum alb, dens, se ridică încolăcindu-se pe cerul nopţii.

Reacţia mulţimii e copleşitoare. Spectatorii care se gândiseră deja să plece hotărăsc să mai rămână şi comentează entuziast aprinderea focurilor. Celor care nu au asistat la spectacol nu le vine să-şi creadă urechilor când aud poveştile istorisite după câteva minute sau ceasuri.

Oamenii se plimbă de la un cort la altul, înaintând pe aleile care şerpuiesc şi se întretaie, dând impresia că nu se sfârşesc niciodată. Unii intră în fiecare cort pe lângă care trec, în timp ce alţii sunt mai selectivi, alegând cortul în care intră după ce au cântărit bine inscripţiile. Câţiva sunt atât de fascinaţi de un anumit cort, încât sunt incapabili să

mai iasă, alegând să stea acolo pe toată durata vizitei lor. Sunt spectatori care le fac sugestii celorlalţi atunci când li se încrucişează drumurile, atrăgându-le atenţia asupra unor corturi ieşite din comun pe care le-au vizitat. Sfaturile sunt acceptate cu plăcere, deşi cei care le primesc sunt de cele mai multe ori distraşi de alte corturi încă înainte de a le localiza pe cele recomandate.

Şi nu-i uşor să-i îndrepţi spre ieşire pe ultimii rămaşi, atunci când începe să se crape de ziuă, dându-le asigurări pentru a-i consola că pot să revină la apusul soarelui.

Acestea fiind zise, noaptea deschiderii a fost un succes de necontestat.

A existat doar o tulburare minoră, o întâmplare neprevăzută. A trecut neobservată de către spectatori şi chiar mulţi dintre artişti nu au aflat de ea decât ulterior.

Chiar înainte de apusul soarelui, când se făceau ultimele pregătiri (se retuşau costumele, se topea caramelul), nevasta îmblânzitorului de lei a intrat pe neaşteptate în travaliu, ea fiind, înainte de sarcină, asistenta soţului ei. Modificaseră, ce-i drept, numărul pentru perioada cât avea să fie absentă, dar animalele păreau agitate în acea seară.

Aştepta gemeni, dar abia peste câteva săptămâni. După aceea, cei din jur obişnuiau să glumească, spunând că micuţii n-au vrut să rateze noaptea deschiderii.

A fost adus un doctor la circ înainte de deschidere şi introdus discret pe uşa din spate, pentru furnizori (ceea ce a fost mai simplu decât s-o fi dus pe ea la spital).

Cu şase minute înainte de miezul nopţii s-a născut Winston Aidan Murray.

La şapte minute după miezul nopţii, a urmat sora lui, Penelope Aislin Murray.

Când vestea a ajuns la Chandresh Christophe Lefèvre, acesta a fost uşor dezamăgit că gemenii nu erau identici. Imaginase deja tot felul de roluri pe care nişte gemeni identici ar fi putut să le interpreteze în momentul în care erau destul de mari. Gemenii diferiţi, în schimb, erau lipsiţi

de dramatismul la care sperase, dar cu toate astea l-a pus pe Marco să trimită două buchete enorme de trandafiri roşii.

Sunt două făpturi mititele, fiecare înzestrată cu o cantitate considerabilă de păr roşu strălucitor. Abia dacă plâng, stau treji şi atenţi, privind cu două perechi de ochi mari, albaştri. Sunt înfăşaţi în satin şi mătase, albe pentru ea, negre pentru el.

Un şir neîntrerupt de artişti de circ se perindă ca să-i vadă în pauze, ţinându-i cu rândul în braţe şi comentând obligatoriu felul remarcabil în care şi-au sincronizat venirea pe lume. „Se vor potrivi de minune locului”, spune fiecare, „până la păr”. Cineva sugerează pălării până când vor fi destul de mari ca să-şi vopsească părul. Altcineva susţine că ar fi o parodie să pui vopsea peste asemenea culoare, un roşu izbitor, mult mai strălucitor decât arămiul mamei.

— E o culoare prevestitoare, comentează Tsukiko, dar refuză să explice ce vrea să spună cu asta.

Îl sărută pe fiecare geamăn pe frunte, iar mai târziu le confecţionează jucărele din hârtie care să atârne deasupra leagănului lor.

Spre zorii zilei, când circul se goleşte, cei doi sunt duşi la plimbare în jurul corturilor şi până în curte. Scopul evident este acela de a-i adormi, dar ei rămân treji, urmărind luminile, costumele şi dungile de pe corturile din jur, ciudat de alerţi pentru nişte făpturi care abia au împlinit câteva ore.

Abia când soarele a răsărit adorm în sfârşit şi ei, unul lângă altul în leagănul negru din fier forjat, căptuşit cu cearşafuri vărgate ce-i aştepta deja, în ciuda venirii lor premature. Fusese livrat cu câteva săptămâni în urmă, drept cadou, deşi nu exista nicio carte de vizită, niciun rând. Soţii Murray au presupus că era un cadou de la Chandresh, deşi atunci când i-au mulţumit acesta a susţinut că habar nu are despre ce vorbeau.

Gemenilor le-a plăcut însă, în ciuda originii sale necunoscute.

Nimeni nu-şi mai aminteşte cu precizie cine le-a zis mai apoi Poppet şi Widget. La fel ca în cazul leagănului, nimeni nu-şi asumă paternitatea.

Dar poreclele rămân, aşa cum se întâmplă de obicei cu poreclele.

Noaptea deschiderii II: Scântei

LONDRA, 13 – 14 OCTOMBRIE 1886

Marco petrece primele ore ale serii aruncând priviri furişe spre ceasul său, aşteptând cu nerăbdare ca limbile să indice miezul nopţii.

Sosirea neaşteptată a gemenilor Murray i-a complicat deja programul, dar dacă aprinderea rugului se desfăşoară cum a fost plănuit, totul ar trebui să fie în ordine.

Este cea mai bună soluţie pe care o poate propune, ştiind că în câteva săptămâni circul va fi la sute de mile distanţă, lăsându-l singur la Londra.

Şi cu toate că Isobel ar putea fi de folos, ştie că are nevoie de o legătură mai puternică.

De când a descoperit care este locul de desfăşurare al competiţiei, a început să preia tot mai multe responsabilităţi legate de circ. Făcând tot ceea ce îi cere Chandresh, ba chiar mai mult, până la punctul în care i s-a dat mână liberă în toate, de la aprobarea proiectului pentru porţi până la comandarea pânzei pentru corturi.

Este îngrijorat însă de anvergura întregului. N-a mai încercat nicicând ceva la o asemenea scară, dar nici nu vede vreun motiv întemeiat de a nu începe jocul în forţă.

Rugul aprins îi va asigura legătura cu circul, deşi nu este prea sigur cât de bine va funcţiona. Având în vedere numărul mare de oameni implicaţi, e cât se poate de raţional să adaugi un element de siguranţă.

A avut nevoie de luni întregi de pregătiri.

Chandresh a fost mai mult decât încântat să-i lase în seamă organizarea iluminării, considerându-l deja indispensabil la planificarea lucrurilor, fără prea multe îndrumări. Un semn cu mâna, iar de detalii se ocupa el.

Şi lucrul cel mai important, Chandresh fusese de acord ca totul să fie ţinut secret. Aprinderea rugului s-a făcut

după modelul dineurilor de la miezul nopţii, fără a fi permise întrebări legate de ingrediente sau meniu.

Nu s-au dat răspunsuri despre ce conţin vârfurile săgeţilor pentru a crea un efect atât de surprinzător. Cum pot flăcările să treacă dintr-o culoare în alta, la fel de puternică.

Celor care întrebau, în timpul pregătirilor şi al repetiţiilor, li se spunea că revelarea metodelor ar distruge efectul.

Deşi, bineînţeles, cea mai importantă parte nu putuse fi repetată.

Îi este destul de uşor să se îndepărteze de Chandresh şi să se piardă în curtea aglomerată chiar înainte de miezul nopţii.

Îşi croieşte drum spre obiectul din fier forjat, apropiindu-se cât poate de mult de ceaunul gol. Scoate din haină un carnet mare legat în piele, o copie perfectă a celui care stă sub lacăt în biroul lui. Nimeni din mulţimea care se frământă nu observă când îl azvârle pe fundul ceaunului. Aterizează acolo cu un bufnet, amortizat de zgomotul din jur.

Coperta se deschide, expunând complicatul copac din cerneală cerului acoperit de stele.

Rămâne aproape de marginea din metal răsucit în timp ce arcaşii îşi ocupă locurile.

Atenţia lui rămâne concentrată asupra flăcărilor în pofida presiunii exercitate de spectatorii din jur, pe măsură ce focul se transformă într-un curcubeu.

Când ultima săgeată îşi atinge ţinta, închide ochii. Prin perdeaua pleoapelor flăcările albe îi par roşii.

*

Celia se aştepta să se simtă ca o imitaţie palidă a tatălui ei în timpul primelor numere, dar spre uşurarea ei experienţa se dovedeşte a fi cu totul diferită decât ceea ce văzuse ea de atâtea ori că se întâmpla în sălile de spectacol.

Spaţiul este mic şi intim. Publicul nu este numeros, oamenii rămânând individualizaţi, fără să se contopească într-o masă anonimă.

Constată că reuşeşte să facă din fiecare număr un unicat, ghidându-se după reacţia publicului pentru alegerea următorului.

Deşi ceea ce face îi place mai mult decât s-ar fi aşteptat, este recunoscătoare pentru perioadele de timp pe care le are pentru ea între numere. Pe măsură ce se apropie miezul nopţii, se decide să caute un loc de unde să poată urmări neştiută aprinderea rugului.

Dar în timp ce-şi croieşte drum prin zona cunoscută deja drept spatele scenei, în pofida faptului că nu există o scenă, este rapid înghiţită de haosul oarecum ordonat creat de venirea pe lume a gemenilor Murray.

Artişti şi membri ai personalului s-au adunat în număr destul de mare, aşteptând nerăbdători. Doctorului adus la circ situaţia i se pare oarecum ciudată. Contorsionista vine şi pleacă. Aidan Murray păşeşte ca unul dintre leii lui.

Celia se străduieşte să fie cât mai utilă cu putinţă, ceea ce constă în principal în a servi ceai şi a-i asigura pe toţi că totul va fi bine.

Situaţia îi aminteşte atât de mult de vechii ei clienţi spiritişti, încât este surprinsă când i se mulţumeşte rostindu-i-se numele.

Plânsetul slab ce răsună înainte de miezul nopţii aduce o primă uşurare şi este primit cu oftaturi şi chiote.

Iar apoi urmează ceva diferit.

Celia simte acel ceva înainte de a auzi aplauzele care răzbat din curte, o mişcare ce străbate circul ca un val.

Trece prin corpul ei, înfiorând-o de-a lungul şirei spinării, aproape doborând-o.

— Eşti bine? întreabă o voce chiar din spatele ei, şi când se întoarce dă peste Tsukiko care pune o mână caldă pe braţul ei, ca s-o liniştească.

Licărul de recunoaştere pe care Celia începe să-l

resimtă ca pe ceva familiar luminează ochii zâmbitori ai contorsionistei.

— Sunt bine, mulţumesc, o asigură Celia, luptându-se să-şi revină.

— Eşti o fiinţă sensibilă, spune Tsukiko. Nu e un lucru neobişnuit ca oamenii sensibili să fie afectaţi de asemenea evenimente.

Un alt plânset răzbate din camera învecinată, alăturându-se celui dintâi.

— S-au sincronizat într-un mod remarcabil, remarcă Tsukiko, îndreptându-şi atenţia spre gemenii nou-născuţi.

Celia se mulţumeşte să dea din cap.

— Păcat că ai ratat aprinderea, continuă Tsukiko. A fost de asemenea remarcabilă.

În timp ce plânsetul gemenilor Murray se stinge, Celia încearcă să se scuture de senzaţia care i-a rămas lipită de piele.

Continuă să fie nesigură cu privire la adversarul ei, dar indiferent de mişcarea făcută, aceasta a zdruncinat-o.

Simte circul ca un întreg radiind în jurul ei, de parcă o plasă ar fi fost aruncată peste el, prinzând totul în interiorul gardului de fier, bătând din aripi ca un fluture.

Se întreabă cum ar trebui să răspundă.

Noaptea deschiderii III: Fum şi oglinzi

LONDRA, 13 – 14 OCTOMBRIE 1886

Chandresh Christophe Lefèvre nu intră în niciun cort în noaptea deschiderii. În schimb, se plimbă pe alei, se amestecă în mulţime şi dă ocol curţii, urmat îndeaproape de Marco, care notează de câte ori Chandresh are de comentat asupra vreunui lucru.

Chandresh urmăreşte mulţimea, încercând să afle cum se hotărăsc oamenii în ce cort să intre. Descoperă inscripţiile ce trebuie ajustate sau ridicate pentru a fi mai uşor de citit, uşi care nu sunt suficient de vizibile şi altele care sunt prea stridente, atrăgând prea puţin atenţia sau prea multă lume.

Dar astea sunt detalii minore, zău aşa, ulei pentru balamale care nu se aud scârţâind. Nici că s-ar putea mai bine. Oamenii sunt încântaţi. Coada la bilete se întinde de-a lungul gardului de afară. Tot circul străluceşte de bună dispoziţie.

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Chandresh se postează la marginea curţii pentru aprinderea rugului. Alege un loc de unde poate să vadă atât rugul, cât şi o mare parte din mulţime.

— Totul e pregătit pentru aprindere, da? cere el confirmarea.

Nimeni nu-i răspunde.

Se întoarce spre stânga şi spre dreapta, văzând doar spectatori euforici ce se preling pe lângă el.

— Marco? întreabă el, dar acesta nu-i de găsit.

Una dintre surorile Burgess îl descoperă pe Chandresh şi se apropie de el, navigând cu grijă prin curtea aglomerată.

— Bună seara, Chandresh, îl salută ea. S-a întâmplat ceva?

— Se pare că l-am pierdut pe Marco, o anunţă el. Ciudat. Dar nu-i niciun motiv de îngrijorare, Lainie dragă.

— Tara, îl corectează ea.

— Semănaţi aşa de mult! zice Chandresh, pufăind din ţigară. Mă puneţi de fiecare dată în încurcătură. Ar trebui să staţi mereu împreună, ca un set, pentru a evita asemenea *faux pas.*

— Zău aşa, Chandresh, nu suntem nici măcar gemene.

— Şi atunci care dintre voi e mai mare?

— Asta e un secret, îl asigură Tara zâmbind. Putem deja declara că seara a fost un succes?

— Până acum totul a decurs satisfăcător, dar noaptea abia a început, draga mea. Cum se simte doamna Murray?

— E bine, cred, deşi a trecut o oră de când am avut veşti despre ea. Va fi o zi de naştere memorabilă pentru gemeni, după părerea mea.

— Ar putea fi folositori dacă sunt de nedeosebit ca tine şi sora ta. I-am putea îmbrăca în costume asemănătoare.

— Ai putea să aştepţi cel puţin până când au să meargă, râde Tara.

În jurul vasului în care va arde rugul, îşi iau locul cei doisprezece arcaşi. Tara şi Chandresh se opresc din conversaţie pentru a-i privi. Tara se uită la arcaşi în vreme ce Chandresh urmăreşte mulţimea a cărei atenţie se îndreaptă asupra spectacolului. Se transformă din mulţime în public spectator de parcă s-ar ghida după aceeaşi coregrafie ca arcaşii. Totul conform planului.

Arcaşii îşi trimit săgeţile în zbor, una câte una, desfăşurând un curcubeu de flăcări. Circul e scufundat în culoare în timp ce bate ceasul, douăsprezece bătăi grave ce reverberează peste tot locul.

La a douăsprezecea lovitură, rugul irupe alb şi fierbinte. Curtea se cutremură pentru o clipă. Baticurile flutură deşi vântul nici măcar nu adie, pânza corturilor freamătă.

Mulţimea izbucneşte în aplauze. Tara bate şi ea din palme, în vreme ce, chiar lângă ea, Chandresh se

împiedică, iar ţigara îi scapă pe jos.

— Chandresh, ce-i cu tine? întreabă Tara.

— M-a luat o ameţeală, spune el.

Tara îl prinde de braţ ca să-l susţină, trăgându-l lângă peretele unui cort din apropiere, din calea mulţimii care a început să se reverse în toate direcţiile.

— Ai simţit? vrea să ştie el.

Picioarele îi tremură, iar Tara se luptă să-l susţină în înghesuiala trecătorilor.

— Să simt ce? întreabă ea, dar Chandresh nu-i răspunde, vădit neliniştit.

— Cum de nu s-a gândit nimeni să pună nişte bănci în curte, mormăie Tara pentru sine.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Burgess? se aude o voce în spatele ei.

Se răsuceşte pe călcâie şi-l descoperă pe Marco foindu-se, ţinând carnetul în mână cu o mină preocupată.

— O, Marco, iată-vă! exclamă Tara. Chandresh nu se simte prea bine.

Au început să atragă priviri din mulţime, aşa că Marco îl prinde pe Chandresh de braţ şi-l trage într-un colţ mai liniştit, aşezându-se cu spatele spre curte pentru a-i oferi un strop de intimitate.

— De cât timp e aşa? se interesează Marco în timp ce-l sprijină pe Chandresh.

— S-a întâmplat dintr-odată, răspunde ea. Mi-e teamă să nu leşine.

— Sunt sigur că nu-i nimic, o asigură Marco. Ar putea fi din cauza căldurii. Mă ocup eu de el, domnişoară Burgess. N-aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Tara îşi încreţeşte fruntea, neîncrezătoare.

— Nu-i nimic, repetă Marco pe un ton liniştitor.

Chandresh priveşte în pământ ca şi cum ar fi pierdut ceva şi nu pare să înregistreze conversaţia.

— Dacă insistaţi, se înduplecă Tara.

— E în cele mai bune mâini, domnişoară Burgess, spune

Marco, iar apoi se întoarce înainte ca ea să apuce să mai spună ceva şi pleacă împreună cu Chandresh, pierzându-se în mulţime.

— Aici erai! o ia în primire Lainie, ivindu-se lângă umărul surorii ei. Te-am căutat peste tot. Ai văzut aprinderea rugului? Nu-i aşa că a fost spectaculoasă?

— Aşa e, spune Tara, continuând să scruteze mulţimea.

— Ce se petrece acolo? întreabă Lainie. S-a întâmplat ceva?

— Ce ştii despre asistentul lui Chandresh? o descoase Tara în loc de răspuns.

— Despre Marco? Nu prea multe, zice Lainie. Lucrează pentru Chandresh de ani de zile, e specializat în contabilitate. Înainte de asta a urmat nişte studii, din câte ştiu. Nu sunt prea sigură ce a studiat. Sau unde. Nu e prea vorbăreţ. Dar de ce mă întrebi? Eşti cumva din nou în căutarea unei frumoase şi întunecate cuceriri?

Tara izbucneşte în râs, deşi este încă preocupată de subiect.

— Nu, nimic din toate astea. Doar de curiozitate. O ia pe sora ei de braţ. Hai să pornim în căutarea altor mistere pe care să le explorăm pe moment.

Braţ la braţ, cele două navighează prin mulţime, dau ocol rugului dogoritor, la care o grămadă de spectatori continuă să se holbeze, vrăjiţi de dansul flăcărilor albe.

SPÂNZURATUL

În acest cort, suspendaţi sus, deasupra capului tău, sunt oameni.

Acrobaţi, trapezişti, echilibrişti. În lumina unor lămpi rotunde care atârnă din tavanul cortului ca nişte planete sau aştri.

Dedesubt nu se află plase.

Urmăreşti spectacolul din acest punct de observaţie precar, aflându-te sub ei, cu nimic între voi.

Sunt acolo fete în costume din pene care se rotesc la diferite înălţimi, suspendate de panglici pe care le pot manipula. Marionete care îşi controlează sforile.

Scaune obişnuite cu picioare şi speteze sunt folosite ca trapeze.

Sfere asemănătoare unor colivii se ridică şi coboară, în timp ce unul sau mai mulţi acrobaţi se deplasează din interiorul spre exteriorul unei sfere, postându-se în vârf sau prinzându-se de barele de la bază.

În centrul cortului se află un bărbat în frac, care stă agăţat, cu un picior prins într-o frânghie argintie, cu mâinile strânse la spate.

Începe să se mişte lent, extrem de lent. Braţele i se depărtează de corp, mai întâi unul, apoi celălalt, până când amândouă îi atârnă sub cap.

Începe să se rotească. Tot mai iute şi mai iute, până când nu mai e decât un vârtej la capătul frânghiei.

Dintr-odată, se opreşte şi cade.

Mulţimea se desparte în două sub el, eliberând pământul golaş şi dur de dedesubt.

Nu suporţi să vezi aşa ceva. Dar nici nu poţi să-ţi iei privirile de la el.

Apoi se opreşte la nivelul ochilor mulţimii, agăţat de frânghia argintie care acum pare nesfârşit de lungă. Cu

jobenul neclintit pe cap, cu braţele lipite de corp.

În timp ce mulţimea îşi recapătă suflarea, el ridică o mână înmănuşată şi îşi scoate pălăria.

Îndoindu-se din talie, execută o reverenţă răsturnată, teatrală.

Oniromanţie

CONCORD, MASSACHUSETTS, OCTOMBRIE 1902

Bailey petrece întreaga zi rugându-se ca soarele să apună, dar acesta îl sfidează şi îşi parcurge drumul pe cer în ritmul obişnuit, ritm pe care Bailey nu l-a prea băgat în seamă până acum şi care azi i se pare ucigător de lent. Aproape că îşi doreşte să fi fost o zi de şcoală, ca să fi avut ceva de făcut pentru a trece timpul mai repede. Se întreabă dacă e cazul să tragă un pui de somn, dar e mult prea surescitat de apariţia neaşteptată a circului pentru a putea să doarmă.

Masa de prânz trece la fel ca în ultimele luni, cu lungi perioade de tăcere, întrerupte de încercările mamei de a face conversaţie şi de oftatul ocazional al lui Caroline.

Mama aduce vorba despre circ sau, mai degrabă, despre afluxul de oameni pe care îl va atrage.

Băiatul se aşteaptă să se lase din nou tăcerea, dar Caroline se întoarce spre el.

— Bailey, parcă ultima dată când circul a fost aici te-am provocat să te furişezi înăuntru, nu-i aşa?

Tonul este uşor, străbătut de curiozitate, de parcă, într-adevăr, nu şi-ar aminti dacă respectivul lucru s-a întâmplat ori ba.

— În timpul zilei? întreabă mama.

Caroline dă din cap nesigură.

— Da, spune Bailey liniştit, dorind ca tăcerea apăsătoare dinainte să se lase din nou.

— Bailey! zice mama lui, reuşind să-i facă numele să sune a dezamăgire combinată cu admonestare.

Nu prea înţelege în ce constă vina lui, el fiind cel provocat şi nu provocatorul, dar Caroline răspunde înainte ca el să apuce să protesteze.

— Dar n-a făcut-o, mai spune ea, ca şi cum dintr-odată

şi-ar aminti cât se poate de clar incidentul.

Bailey se mulţumeşte să dea din umeri.

— Sper că nu, spune şi mama.

Tăcerea revine, iar Bailey priveşte pe fereastră afară, întrebându-se ce înseamnă exact căderea serii. Îşi zice că poate cel mai bine ar fi să se ducă la porţi de îndată ce se lasă amurgul şi să aştepte acolo, dacă e nevoie. Simte cum îl mănâncă tălpile sub masă şi se întreabă oare când va reuşi să scape.

Durează o veşnicie până când masa este debarasată, o veşnicie cât o ajută pe mama la spălatul vaselor. Caroline se face nevăzută în camera ei, iar tata scoate ziarul.

— Unde te duci? îl întreabă mama, văzându-l că îşi pune fularul la gât.

— Mă duc la circ, răspunde Bailey.

— Să nu vii târziu, îi cere ea. Ştii că ai treabă.

— N-am să vin, promite Bailey, fericit că mama a uitat să specifice o oră, lăsând „târziu” la voia interpretării fiecăruia.

— Ia-o şi pe sora ta, adaugă ea.

Numai pentru că nu-i chip să iasă din casă fără ca mama să vadă dacă a trecut sau nu pe la Caroline, Bailey se opreşte şi bate în uşa pe jumătate închisă a surorii lui.

— Pleacă de aici, îl alungă Caroline.

— Mă duc la circ, dacă ai chef să vii cu mine, zice Bailey pe un ton morocănos.

Ştie prea bine care va fi răspunsul ei.

— Nu, răspunde ea la fel de previzibil ca tăcerea de la masă. Ce prostie, mai zice, aruncându-i o privire dispreţuitoare.

Bailey părăseşte casa fără vreun cuvânt, lăsând vântul să trântească uşa din faţă în urma lui.

Soarele tocmai începe să apună, şi afară sunt mult mai mulţi oameni ca de obicei la această oră, cu toţii îndreptându-se în aceeaşi direcţie.

În timp ce merge, entuziasmul începe să-i piară. Poate

că e într-adevăr o prostie. Poate că nu va mai fi la fel.

Când ajunge pe câmpul unde se află circul, mulţimea s-a adunat deja, iar el constată uşurat că sunt numeroşi spectatori de vârsta lui, sau mai mari, şi doar puţini dintre ei sunt cu copii. Două fete cam de-o seamă cu el chicotesc când trece pe lângă ele, încercând să-i capteze atenţia. N-ar putea spune dacă trebuie să se simtă flatat ori nu.

Bailey îşi găseşte un loc în mulţime unde să stea. Aşteaptă, cu ochii aţintiţi asupra porţilor de fier închise, întrebându-se dacă circul va fi diferit de cel pe care şi-l aminteşte.

Şi se mai întreabă, cu inima strânsă, dacă fata cu păr roşu îmbrăcată în alb o fi pe undeva pe acolo.

Razele portocalii ale soarelui la apus fac ca totul, inclusiv circul, să pară că a luat foc, ca apoi lumina să dispară complet. Se întâmplă mai repede decât se aşteptase Bailey, acel moment de trecere de la foc la amurg, iar apoi luminile circului încep să scapere pe toate corturile. Mulţimea scoate exclamaţii de uimire pe măsură, iar cei din faţă rămân cu gura căscată când pancarta mare de deasupra porţilor începe să licărească şi să scânteieze. Bailey nu-şi poate ascunde zâmbetul când se luminează pe deplin, strălucind ca un far: *Le Cirque des Rêves.*

În timp ce ziua a trecut obositor de încet, coada care s-a făcut la intrare se mişcă remarcabil de repede, şi curând Bailey e la ghereta de bilete, cumpărând un singur bilet.

Aleea şerpuitoare presărată cu stele pare fără sfârşit în timp ce-şi pipăie drumul prin cotloane întunecate, anticipând nerăbdător strălucirea de la capăt.

Primul lucru care-i vine în minte când ajunge în curtea luminată este că mirosul este acelaşi, de fum, caramel şi altceva pe care nu reuşeşte să-l identifice.

Nu-i sigur de unde să înceapă. Sunt atât de multe corturi, atât de multe opţiuni. Îşi zice că mai bine s-ar plimba o vreme de colo-colo înainte de a hotărî în care cort să intre.

Îşi zice de asemenea că, învârtindu-se pur şi simplu prin circ, ar putea să-şi mărească şansele de a da peste fata cu păr roşu. Deşi refuză să recunoască faţă de sine însuşi că pe ea o caută. E stupid să te uiţi după o fată pe care n-ai văzut-o decât o singură dată, cu ani în urmă, în circumstanţe extrem de ciudate. Nu există niciun motiv ca ea să-şi amintească de el, ori să-l recunoască, şi de fapt nici el nu e prea sigur că o va recunoaşte.

Se hotărăşte să se plimbe prin curtea cu rugul aprins şi mai departe, iar apoi să se întoarcă. E un plan la fel de bun ca oricare altul şi poate că sunt mai puţini oameni la celălalt capăt.

Dar mai întâi decide să-şi ia un cidru fiert. Nu-i ia mult timp până găseşte în curte un vânzător ambulant. Plăteşte pentru o ceaşcă de băutură aromată şi aburindă, servită în nişte vase cu pătrăţele alb-negre, iar timp de o clipă se întreabă dacă prima sorbitură va fi la fel de gustoasă ca în amintirea lui. A rechemat acel gust de nenumărate ori în minte şi, în pofida abundenţei de mere din zonă, niciun cidru cu sau fără mirodenii n-a mai fost aşa de bun. Şovăie înainte de a bea. Are un gust chiar mai bun decât în amintire.

Alege o alee şi porneşte pe ea printre intrările în diferitele corturi. Un grup s-a adunat în jurul unei platforme mai înalte. O femeie stă pe platformă îmbrăcată într-un costum mulat, acoperit cu paiete negre şi argintii. Se răsuceşte şi se îndoaie într-un fel care este în acelaşi timp respingător şi elegant. Bailey se opreşte, alăturându-se spectatorilor, deşi e aproape dureros s-o priveşti.

Contorsionista ridică un cerc mic de metal de pe jos, fluturându-l în aer din câteva mişcări simple, dar impresionante. Îl întinde unui bărbat din primele rânduri, pentru a confirma că este solid. Când el i-l dă înapoi, ea îşi trece trupul prin el, întinzându-şi membrele cu mişcări fluide, ca de dans.

După ce termină cu cercul, aşază o cutie mică în mijlocul

platformei.

Cutia nu pare a fi mai lungă sau mai înaltă de un picior, deşi în realitate este ceva mai mare. În timp ce spectacolul în sine al unei persoane adulte (chiar dacă minione) care se comprimă într-un spaţiu atât de restrâns este impresionant, făcând abstracţie de detaliile cutiei, în cazul de faţă performanţa e copleşitoare datorită faptului că acea cutie este din sticlă, complet transparentă.

Marginile sunt din metal, oxidat ca să aibă o nuanţă închisă, dar pereţii laterali şi capacul sunt din sticlă, aşa că femeia este vizibilă tot timpul, permiţându-ţi să vezi cum se îndoaie, se răsuceşte şi se pliază în acel spaţiu minuscul. O face foarte încet, încât cea mai mică mişcare a ei este o reprezentaţie de sine stătătoare, până când trupul şi capul au intrat în cutie şi a rămas afară doar o mână, înălţată peste pereţii din sticlă. Priveliştea din unghiul lui Bailey pare imposibilă, ici o bucată de picior, colo curbura unui umăr, o parte din celălalt braţ sub o talpă.

Mâna rămasă afară face semne vesele înainte de a trage capacul după ea. Acesta se încuie automat, iar cutia este în mod cert închisă, cu trupul contorsionistei cât se poate de vizibil în interior.

Apoi cutia din sticlă cu femeia prinsă în interior se umple încet cu fum alb. Acesta se încolăceşte prin crăpăturile şi spaţiile minuscule care nu sunt ocupate de torsul ori de membrele ei şi se prelinge printre degetele ei care stau lipite de sticlă.

Fumul se îngroaşă ascunzând-o complet pe contorsionistă. În interiorul cutiei nu se mai vede decât fumul alb, iar acesta continuă să se învolbureze şi să se vălurească pe sticlă.

Dintr-odată, cutia se deschide cu un pocnet. Pereţii de sticlă cad, iar capacul se prăbuşeşte. Fuioare de fum alb se încolăcesc în aerul nopţii. Cutia sau, mai bine zis, grămada mică de sticlă care a fost o cutie e goală. Contorsionista a dispărut.

Mulţimea aşteaptă câteva momente, dar nimic nu se întâmplă. Ultimele dâre de fum se risipesc, mulţimea începe să se disperseze.

Din mers, Bailey cercetează cu atenţie locul, întrebându-se dacă nu cumva contorsionista s-a ascuns sub platformă, dar aceasta e din lemn solid şi goală pe dedesubt. Femeia a dispărut complet, în ciuda faptului că e cât se poate de clar că nu avea unde să se ducă.

Bailey merge mai departe pe aleea şerpuită. Îşi termină cidrul şi găseşte o ladă în care să arunce ceaşca, deşi îndată ce-a aruncat-o în container, aceasta se face nevăzută.

Îşi vede de drum, citind inscripţiile de pe panouri, încercând să se hotărască în care cort să intre. Unele sunt mai mari şi decorate cu înflorituri şi descrieri lungi ale ofertei lor.

Dar cel care îi atrage privirea e mai degrabă mic, la fel şi cortul pe care este pus. Litere albe ronde pe un fundal negru.

Numere de iluzionism ilustre

Uşa e deschisă şi spectatorii se înşiră pe un rând ca să intre în cort. Bailey li se alătură.

Interiorul este luminat de felinare negre din fier înşirate de-a lungul peretelui curb şi nu conţine altceva decât un cerc de scaune obişnuite din lemn cu o scenă în mijloc. Nu sunt decât vreo douăzeci, aşezate pe două rânduri, în trepte, astfel încât spectatorul să vadă la fel de bine de pe oricare din ele. Bailey alege un scaun de pe rândul interior, vizavi de intrare.

Restul scaunelor se ocupă repede, în afară de două: cel din stânga sa şi altul de cealaltă parte a scenei.

Bailey observă două lucruri dintr-odată.

Mai întâi, că nu mai poate să vadă intrarea. Locul prin care publicul a intrat apare acum ca un perete, care se

confundă cu restul cortului.

Apoi, că o femeie cu păr închis la culoare, îmbrăcată într-o haină neagră, s-a aşezat pe scaunul din stânga lui. E sigur că nu era acolo înainte ca uşa să dispară.

Atenţia îi este distrasă de la cele două evenimente în clipa în care scaunul gol aflat de cealaltă parte a scenei este cuprins de flăcări.

Imediat se instalează panica. Cei care ocupau locurile de lângă scaunul în flăcări îşi abandonează poziţiile repezindu-se spre uşă, pentru a descoperi că nu mai există nicio uşă, ci doar un perete compact.

Flăcările cresc în înălţime, înconjurând de aproape scaunul, prelingându-se pe lângă lemn, deşi acesta nu pare să ardă.

Bailey se uită din nou spre femeia din stânga lui, iar ea îi face cu ochiul înainte de a se ridica în picioare şi a porni spre centrul scenei. În mijlocul agitaţiei, ea îşi descheie calm nasturii hainei, şi-o scoate, aruncând-o cu un gest delicat spre scaunul care arde.

Ceea ce fusese o haină grea din lână se transformă într-o bucată lungă de mătase neagră, care unduieşte ca o apă peste scaun. Flăcările pier. Rămân doar nişte fuioare de fum suspendate în aer şi mirosul iute de lemn carbonizat, ce se preschimbă lent în parfumul liniştitor al unui şemineu, amestecat cu un iz de scorţişoară ori de cuişoare.

Femeia aflată în mijlocul scenei trage mătasea neagră, făcând-o să fluture şi scoţând la iveală un scaun intact pe care s-au cocoţat câţiva porumbei albi ca spuma laptelui.

Încă un fâlfâit, iar mătasea neagră se pliază şi se curbează transformându-se într-un joben negru. Femeia şi-l pune pe cap, etalând totodată o toaletă care seamănă cu o rochie de seară croită dintr-o bucată de cer înstelat: mătase neagră presărată cu nişte cristale albe, scăpărătoare. Mulţumeşte publicului cu o uşoară înclinare.

Iluzionista şi-a făcut intrarea.

Câţiva spectatori, printre care şi Bailey, reuşesc să

aplaude, pe când cei care şi-au părăsit locurile se întorc la ele cu un aer tulburat şi totodată curios.

Spectacolul curge neîntrerupt. Numere despre care lui Bailey îi este greu să accepte că ar fi trucuri se topesc unul într-altul. Porumbeii dispar adesea doar pentru a reapărea de sub pălării ori scaune. Mai e şi un corb negru, mult prea mare pentru a putea fi ascuns. Şi numai după un timp, Bailey începe să realizeze că, din cauza scaunelor aşezate în cerc, a formei şi dimensiunii reduse a spaţiului, nu e loc nici de oglinzi şi nici de trucaje cu lumina. Totul este aici. Palpabil. Iluzionista schimbă chiar şi ceasul de buzunar al unui spectator din metal în nisip şi din nou în ce a fost. La un moment dat, toate scaunele plutesc la o mică distanţă de pământ, iar în timp ce mişcarea e lină şi sigură, tocurile lui Bailey abia dacă mai ating podeaua, iar el se prinde cu mâinile de marginile scaunului.

La sfârşitul spectacolului, iluzionista se înclină rotindu-se, mulţumind întregului public în timp ce acesta aplaudă. Încheindu-şi rotaţia, ea nu mai e acolo. Rămân câteva reflexe scăpărătoare, ecouri ale cristalelor de pe rochia ei.

Uşa reapare în peretele cortului, iar spectatorii ies pe rând. Bailey rămâne în urmă, aruncând priviri spre locul unde a stat iluzionista.

Afară, deşi mai devreme nu era nimic acolo, a apărut o platformă, foarte asemănătoare cu cea pe care stătuse contorsionista. Doar că silueta aşezată pe platformă stă nemişcată. Bailey e tentat să creadă că e o statuie, îmbrăcată într-o rochie albă garnisită cu blană asortată, care coboară până la pământ. Părul şi pielea, chiar şi genele, sunt de un alb glaciar.

Dar se mişcă. Foarte, foarte încet. Atât de încet, încât Bailey nu poate sesiza mişcările, ci doar uşoarele modificări. Fulgi uşori de zăpadă iridescentă plutesc spre pământ, căzând de pe ea ca frunzele dintr-un copac.

Bailey se plimbă în jurul ei, privind-o din toate unghiurile. Ochii ei îl urmăresc, deşi pleoapele cu fulgi de

zăpadă pe ele nu clipesc.

Pe platformă e prinsă o plăcuţă, pe jumătate ascunsă de rochia care coboară spre pământ.

Pe ea scrie: IN MEMORIAM, dar nu se spune despre cine este vorba.

Regulile jocului

1887 – 1889

Se ţin mult mai puţine dineuri ale circului acum, de când circul a fost pus pe picioare şi funcţionează cum trebuie, ajungând de sine stătător, cum s-a exprimat Chandresh la unul dintre aceste ospeţe, curând după noaptea deschiderii. Conspiratorii iniţiali se mai adună când şi când la un dineu, mai ales când circul are spectacole în apropiere, dar acest lucru se întâmplă destul de rar.

Domnul A.H- nu apare niciodată, deşi este permanent invitat.

Iar aceste întâlniri erau unicele ocazii pentru Marco de a-şi revedea maestrul.

Această absenţă continuă îi dă un sentiment de frustrare.

După un an fără niciun semn, fără un cuvânt sau măcar o apariţie scurtă a melonului său sur, Marco hotărăşte să-l caute.

Nu-i ştie adresa din acel moment. Presupune pe bună dreptate că probabil e vorba de un loc în care s-a stabilit temporar şi că în momentul în care el i-ar da de urmă, acesta se va fi mutat deja într-o locuinţă nouă, la fel de temporară.

De aceea, Marco scrijeleşte o serie de simboluri în promoroaca de pe geamul dinspre stradă al apartamentului său, folosindu-se pentru ghidare de coloanele muzeului de vizavi. Majoritatea simbolurilor sunt indescifrabile atât timp cât lumina nu cade pe ele într-un anumit unghi, dar împreună formează un A mare.

A doua zi, răsună un ciocănit la uşă.

Ca de obicei, bărbatul în costum cenuşiu refuză să intre în apartament. Rămâne pe hol, fixându-l pe Marco cu o privire rece, cenuşie.

— Care îţi este dorinţa? îl întreabă el.

— Aş vrea să ştiu dacă mă descurc bine, spune Marco.

Maestrul îl priveşte o clipă cu aceeaşi expresie indescifrabilă pe chip ca întotdeauna.

— Munca ta a fost suficientă, zice el.

— În felul ăsta o să se desfăşoare competiţia? vrea să ştie Marco. Manipulând circul? Cât timp o să ţină?

— Ţi s-a oferit un loc în cadrul căruia să te desfăşori, îi spune instructorul. Îţi expui priceperea cât de bine poţi, iar adversarul tău procedează la fel. Activitatea voastră nu se interferează. Totul va continua în acest fel până când vom avea un învingător. Nu-i chiar atât de complicat.

— Nu sunt sigur că am înţeles regulile, continuă Marco.

— Nici nu trebuie să le înţelegi. Trebuie doar să le urmezi. După cum am spus, munca ta a fost suficientă.

E pe cale să plece, dar apoi şovăie.

— Să nu mai faci asta niciodată, spune el arătând peste umărul lui Marco spre geamul acoperit de promoroacă.

Apoi se întoarce cu spatele şi pleacă.

Simbolurile de pe geam se topesc în dâre lipsite de înţeles.

*

E miezul zilei, iar circul doarme liniştit, doar Celia Bowen stă în faţa Caruselului şi se uită cum creaturile albe, negre şi argintii îi trec prin faţa ochilor suspendate de nişte panglici, fără călăreţi.

— Nu-mi place, spune o voce din spatele ei.

Hector Bowen nu e mai mult decât o apariţie în cortul slab luminat. Costumul lui închis la culoare se pierde în penumbră. Lumina schimbătoare prinde şi reflectă strălucirea cămăşii lui, argintiul părului, iar privirea lui dezaprobatoare scânteiază în timp ce urmăreşte Caruselul peste umărul fiicei sale.

— De ce nu? îi răspunde Celia fără să se întoarcă. Este extrem de popular. Şi a însemnat foarte multă muncă; ceea ce ar trebui să conteze, *papa.*

Pufnetul lui dispreţuitor e doar un ecou a ceea ce era odinioară, iar Celia e mulţumită că el nu-i poate vedea zâmbetul la auzul sunetului acela moale.

— N-ai fi atât de nechibzuită dacă eu nu…

Vocea i se stinge odată cu un fluturat al mâinii lui transparente chiar lângă braţul ei.

— Nu trebuie să fii supărat pe mine din cauza asta, spune Celia. Ţi-ai făcut-o cu mâna ta şi nu e vina mea că nu mai poţi s-o dregi. Iar în ceea ce mă priveşte, nu sunt defel nechibzuită.

— Cât de multe i-ai povestit arhitectului ăla al tău? o întreabă tatăl ei.

— I-am povestit cât am considerat eu că trebuie să ştie, răspunde Celia în timp ce el alunecă pe lângă ea, ducându-se să inspecteze Caruselul. Îi place să-şi depăşească limitele, iar eu m-am oferit să-l ajut să meargă şi mai departe. E cumva domnul Barris adversarul meu? Ar fi o mare perfidie din partea lui să-mi construiască un carusel numai pentru a evita orice bănuială.

— Nu este el adversarul tău, rosteşte Hector cu un gest depreciativ, făcând să fâlfâie dantela de la manşetele cămăşii. Deşi acest lucru ar putea fi prea bine considerat înşelăciune.

— Dar de ce folosirea unui inginer care să pună în practică o idee nu se potriveşte în ansamblu, *papa?* Am discutat ideea, el s-a ocupat de proiect şi de construcţie, iar eu… am îmbogăţit-o. Nu vrei să te dai în Carusel? Face mai mult decât să meargă în cerc.

— Evident, zice Hector, uitându-se în jos spre tunelul întunecat în care dispare şirul de creaturi. Dar tot nu-mi place.

Celia oftează, îndreptându-se spre marginea Caruselului pentru a mângâia capul unui corb supradimensionat când acesta trece prin faţa ei.

— Sunt deja nenumărate elemente în acest circ care se bazează pe colaborare, spune ea. De ce nu pot folosi asta

în avantajul meu? Îmi tot spui că trebuie să fac mai mult decât spectacolele mele, dar eu sunt nevoită să-mi creez mai întâi ocaziile pentru a ajunge acolo. Iar domnul Barris îmi este de mare ajutor în acest sens.

— Munca alături de altă persoană nu va face decât să te tragă în jos. Oamenii ăştia nu-ţi sunt prieteni, sunt irelevanţi, iar unul dintre ei îţi este adversar, nu uita asta.

— Deci ştii cine e, nu-i aşa? întreabă Celia.

— Am o bănuială.

— Dar n-ai să-mi spui.

— Identitatea adversarului tău nu contează.

— Contează pentru mine.

Hector se încruntă, urmărind-o cum se joacă fără vreun gând anume cu inelul de pe mâna ei dreaptă.

— N-ar trebui, spune el.

— Dar adversarul meu ştie cine sunt, nu-i aşa?

— Într-adevăr, în afară de cazul în care ar fi de-a dreptul idiot, dar nu-i stă în fire lui Alexander să-şi aleagă elevi proşti. Dar asta nu contează. E mai bine pentru tine să-ţi faci treaba fără a fi influenţată de adversarul tău, şi fără aceste *colaborări* cum le spui tu.

Face un gest cu braţul spre Carusel, iar panglicile încep să tremure, de parcă un vânticel din cele mai uşoare ar fi pătruns în cort.

— Cum e mai bine? întreabă Celia. Cum poate fi ceva mai bine decât orice altceva de aici? Cum poate fi comparat un cort cu celălalt? Cum ai putea să judeci lucrurile de aici?

— Asta nu-i treaba ta.

— Cum pot să excelez într-un joc dacă nu-mi spui care sunt regulile?

Creaturile suspendate îşi întorc capul spre strigoiul din mijlocul lor. Grifoni, vulpi şi dragoni se holbează spre el cu ochi negri, lucioşi.

— Încetează, se răsteşte Hector la fiica lui.

Creaturile privesc din nou ţintă înainte, dar unul dintre

lupi mârâie în momentul în care îşi reia poziţia.

— Nu iei lucrurile în serios aşa cum ar trebui, o ceartă el.

— E un circ, răspunde Celia, e greu să iei totul în serios.

— Circul e doar un loc de desfăşurare.

— Atunci nu este vorba de un joc sau de o competiţie, ci de o expoziţie.

— E mai mult decât atât.

— Cum adică? întreabă Celia, dar tatăl ei se mulţumeşte să dea din cap.

— Ţi-am spus toate regulile pe care trebuie să le ştii. Încerci să atingi limita de sus a priceperii tale folosind acest circ ca pe un loc de expunere. Te dovedeşti a fi mai bună şi mai puternică. Faci tot ce poţi pentru a-ţi eclipsa adversarul.

— Şi când se va hotărî că unul dintre noi l-a eclipsat pe celălalt?

— Eu nu hotărăsc nimic, spune Hector. Încetează cu întrebările. Fă mai mult. Şi pune capăt acestor colaborări.

Înainte ca ea să-i răspundă, se face nevăzut, lăsând-o singură în lumina strălucitoare a Caruselului.

*

La început, scrisorile pe care Marco le primea de la Isobel soseau des, dar pe măsură ce minunatul circ călătoreşte spre oraşe şi ţări tot mai îndepărtate, trec săptămâni, chiar luni, între aceste misive.

Când, în sfârşit, soseşte o scrisoare, nici măcar nu-şi mai scoate haina înainte de a deschide plicul.

Trece rapid peste paginile de început cu întrebări politicoase despre felul în care îşi petrece el zilele la Londra, cu remarci despre cât de tare îi lipseşte oraşul, cât de tare îi lipseşte el.

Evenimentele de la circ sunt relatate cu grijă, dar cu asemenea precizie şi simţ al realităţii, încât îi este cu neputinţă să-şi imagineze lucrurile în toată bogăţia detaliilor, aşa cum şi-ar dori. Descrierile ei sar peste ce i

se pare anodin, cum ar fi călătoria şi trenul, deşi Marco e sigur că nu se pot deplasa doar cu trenul.

Depărtarea e resimţită cu putere, în pofida contactului menţinut cu ajutorul hârtiei şi al cernelii.

Şi sunt atât de puţine lucruri despre *ea.* Isobel nici măcar nu-i notează numele pe vreuna din pagini, referindu-se la ea în trecere, drept iluzionista, o măsură de precauţie pe care el însuşi a impus-o, iar acum o regretă.

Vrea să ştie totul despre ea.

Cum îşi petrece timpul când nu are spectacol.

Cum interacţionează cu publicul.

Cum îşi bea ceaiul.

Nu se poate hotărî s-o întrebe pe Isobel toate aceste lucruri.

Când îi răspunde, îi cere să-i scrie cât mai des cu putinţă. Subliniind cât de mult înseamnă scrisorile ei pentru el.

Ia paginile umplute cu scrisul ei, descrieri ale unor corturi vărgate şi ale unor ceruri înstelate, şi le pliază, făcând din ele păsări pe care le lasă să zboare prin apartamentul gol.

*

Se întâmplă atât de rar să apară un cort nou, încât Celia se gândeşte să-şi amâne cu totul spectacolele pentru a-şi petrece seara cercetând locul.

Dar n-o face, ci execută numerele obişnuite ale spectacolului ei, terminând cu câteva ore înainte de răsărit. Abia atunci porneşte la drum pe aleile aproape pustii, pentru a descoperi ultima adăugire la circ.

Un panou anunţă ceva numit Grădina de Gheaţă, iar Celia zâmbeşte la explicaţiile de dedesubt, prin care se cer scuze pentru posibilele inconvenienţe termice.

În pofida numelui, nu este pregătită pentru ceea ce o întâmpină în interior.

Este exact ceea ce spune panoul. Dar e cu mult mai mult decât atât.

Nu se văd dungi pe pereţi, totul străluceşte în alb. N-ar putea spune cât de mare este, dimensiunile cortului fiind mascate de sălcii pletoase şi de lăstari de viţă.

Aerul însuşi e magic. Proaspăt şi totodată dulce atunci când îl inspiră, făcând-o să se înfioreze din cap până în picioare, dar nu din cauza anunţatei scăderi a temperaturii.

În cort nu se află alţi spectatori în timp ce-l explorează, dând roată singură unor garduri acoperite cu trandafiri palizi şi unei fântâni frumos împodobite, în care apa susură.

Şi totul, cu excepţia unor panglici albe din mătase care atârnă ca nişte ghirlande, este făcut din gheaţă.

Curioasă, Celia apucă unul dintre bujorii de gheaţă, rupându-l cu uşurinţă de pe tijă.

Dar petalele suprapuse în multe straturi se desprind şi cad la pământ, dispărând printre firele de iarbă ivoar.

Când se uită înapoi la creangă, o floare identică a apărut deja.

Celia nici nu-şi poate imagina de câtă putere şi pricepere este nevoie nu doar pentru a construi asemenea lucru, dar şi pentru a-l menţine.

Şi tare îşi doreşte să afle cum i-a venit adversarului ei o asemenea idee. Conştientă că fiecare element perfect structurat, fiecare detaliu, până la pietricelele ce mărginesc aleile, trebuie să fi fost planificat.

Ar fi atât de solicitant să realizeze ceva asemănător, încât se simte istovită numai gândindu-se la asta. Aproape că şi-ar dori ca tatăl ei să fie acolo, căci începe să înţeleagă de ce a fost întotdeauna atât de necruţător când era vorba de educarea puterii şi stăpânirii de sine.

Deşi nu e pe de-a-ntregul convinsă, acum îi vine să-i mulţumească pentru asta.

Se bucură că are acel loc pentru ea, în liniştea şi calmul lui îndulcit cu parfumul înăbuşit al florilor îngheţate.

Celia rămâne în Grădina de Gheaţă mult timp după ce

soarele a răsărit, iar porţile s-au închis pentru restul zilei.

*

Circul soseşte la Londra pentru prima oară după timp îndelungat, iar în după-amiaza dinaintea deschiderii cineva ciocăneşte la uşa apartamentului lui Marco.

Acesta deschide uşa pe jumătate şi o ţine aşa, descoperind-o pe Isobel în holul de afară.

— Ţi-ai schimbat frizura, spune ea.

— De ce nu mi-ai spus că vii? întreabă Marco.

— M-am gândit să-ţi fac o surpriză, răspunde Isobel.

Marco refuză să o lase să intre în apartament şi o pune să aştepte câteva secunde înainte de a se întoarce cu melonul în mână, gata de plecare.

E o după-amiază răcoroasă, dar luminoasă, iar el o invită la un ceai.

— Ce-i aia? o iscodeşte Marco uitându-se la încheietura mâinii lui Isobel.

— Nimic, rosteşte ea, trăgând de manşetă, ca să ascundă brăţara de privirea lui.

O cosiţă împletită din părul ei, amestecat cu al lui.

Dar el nu-i mai pune alte întrebări.

Deşi Isobel nu-şi scoate niciodată brăţara, când se întoarce spre seară la circ, aceasta nu mai e. A dispărut de pe mâna ei ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo.

Degustări

LYON, SEPTEMBRIE 1889

Herr Friedrick Thiessen e în vacanţă în Franţa. Merge în vacanţă în Franţa de obicei toamna, fiindcă este un mare iubitor de vinuri. Alege câte o regiune şi colindă zona o săptămână sau două, vizitând podgorii şi colecţionând sticle din producţii care îi sunt pe plac pentru a le trimite la München.

Herr Thiessen s-a împrietenit cu mai mulţi podgoreni francezi şi a construit ceasuri pentru câţiva. Îl vizitează pe unul dintre ei în această vacanţă ca să-l salute şi să încerce ultimele mostre. La un pahar de vin de Burgundia, podgoreanul îi sugerează să viziteze circul care s-a instalat pe un câmp la câteva mile de oraş. Un circ destul de neobişnuit, deschis doar noaptea.

Dar e ceasul, ceasul acela alb-negru foarte complicat, amplasat chiar dincolo de porţi, care ar putea să-l intereseze în mod special pe *Herr* Thiessen, crede podgoreanul.

— Îmi aminteşte de creaţiile dumneavoastră, spune omul, făcând un semn cu paharul spre ceasul de deasupra barului, construit sub forma unor struguri care se rostogolesc într-o sticlă ce se umple cu vin pe măsură ce arătătoarele de pe cadran (replică precisă a firmei podgoriei) înregistrează secundele.

Herr Thiessen e intrigat, iar după cina luată devreme, îşi pune pălăria şi mănuşile şi porneşte în direcţia pe care i-a indicat-o prietenul lui, podgoreanul. Nu e greu să se orienteze, căci mulţi dintre orăşeni au apucat-o într-acolo, iar odată ce ieşi din oraş şi ajungi pe câmp, circul nu mai poate fi ratat.

Străluceşte. Aceasta e prima impresie a domnului Thiessen despre *Le Cirque des Rêves,* văzut de la o

jumătate de milă depărtare şi încă dinainte de a-i şti numele. Merge spre el în această seară răcoroasă printr-o zonă rurală a Franţei precum fluturele atras de flacără.

Când *Herr* Thiessen ajunge în sfârşit la porţi, afară s-a adunat o mulţime impresionantă, şi chiar dacă nu i s-ar fi spus nimic despre el, şi-ar fi recunoscut ceasul imediat. Se află vizavi de ghereta pentru bilete, chiar dincolo de porţile mari din fier. E pe cale să bată ora şapte, iar *Herr* Thiessen se dă un pas înapoi ca să-l urmărească, lăsând coada de la bilete să-i treacă prin faţă, exact în momentul în care jonglerul-arlechin scoate o a şaptea minge de nu se ştie unde, când coada dragonului tresaltă, iar ceasul bate de şapte ori, liniştit, abia făcându-se auzit peste zarva circului.

Herr Thiessen e mulţumit. Ceasul pare a fi în stare perfectă de funcţionare şi se vede că a fost bine îngrijit, deşi este ţinut afară în ploaie şi vânt. Se întreabă dacă are cumva nevoie de o vopsea mai rezistentă şi regretă că nu fost informat, încă de pe vremea când îl construia, că avea să fie folosit în exterior, deşi nu pare să fi suferit din cauza uzurii. Stă cu ochii pe el în timp ce s-a aşezat la rând, întrebându-se dacă n-ar trebui să ia legătura cu domnul Barris în această privinţă, dacă mai e valabilă adresa din Londra pe care o are notată în dosarele lui din München.

Când ajunge la gheretă, întinde vânzătoarei de bilete suma de franci afişată. E o femeie tânără într-o rochie lungă, neagră, cu mănuşi lungi, albe, arătând mai degrabă ca şi cum s-ar pregăti să meargă la un spectacol de operă, decât ca o vânzătoare de bilete la circ. În timp ce ea scoate biletul o întreabă, mai întâi în franceză, apoi, văzând că nu-l înţelege, în engleză, dacă ştie cumva cui ar putea să se adreseze în legătură cu ceasul. Nu-i răspunde, dar ochii i se aprind când el se prezintă drept persoana care este responsabilă de construcţia ceasului. Îi returnează banii odată cu biletul în pofida protestelor lui, iar după ce cotrobăie într-o cutiuţă, scoate o carte de vizită pe care i-o

înmânează.

Herr Thiessen îi mulţumeşte, iese din rând şi se dă deoparte ca să inspecteze cartea de vizită. E de cea mai bună calitate. Fond negru cu litere argintii în relief.

Le Cirque des Rêves
Chandresh Christophe Lefèvre, proprietar

Pe spate e o adresă din Londra. *Herr* Thiessen o pune în buzunarul de la piept cu biletul şi francii pe care i-a economisit, apoi face primii paşi în circ.

Începe prin a se plimba pur şi simplu, explorând casa mai puţin obişnuită a ceasului *Wunschtraum.* Poate că din cauza lunilor pe care le-a petrecut absorbit de munca la ceas, circul i se pare familiar, plăcut. Schema coloristică, cercurile nesfârşite ale aleilor, ca mecanismul unui ceas. *Herr* Thiessen este uimit de cât de bine se potriveşte ceasul cu circul, şi cât de bine se potriveşte circul cu ceasul.

Intră doar într-o părticică din corturi în acea primă noapte, oprindu-se să-i vadă pe înghiţitorii de flăcări şi pe dansatorii cu săbii, degustând un foarte fin *Eiswein*[2] într-un cort semnalat drept vinărie, numai pentru vizitatori adulţi. Când se interesează de vin, barmanul (singura persoană din tot circul pe care Friedrick o întâlneşte şi care vorbeşte când cineva i se adresează, chiar dacă foarte puţin) îl informează că este un vin canadian şi îi notează numele podgoriei.

La ora la care *Herr* Thiessen părăseşte circul, mânat numai şi numai de oboseală, este complet ameţit. Se mai duce de două ori la circ înainte de a se întoarce la München şi de fiecare dată plăteşte bilet de intrare.

Ajuns acasă, îi scrie o scrisoare lui M. Lefèvre,

---

[2] Soi de vin de înaltă calitate, obţinut din struguri îngheţaţi (n. tr.).

mulţumindu-i pentru căminul mirific pe care i l-a oferit ceasului său, dar şi pentru experienţa circului în sine. Continuă lăudând pe larg măiestria întregului şi remarcă, din câte a înţeles el, că nu există criterii şi motive de stabilire a itinerarului, dar îşi exprimă speranţa că acesta va călători şi în Germania.

Peste câteva săptămâni primeşte o scrisoare din partea asistentului lui M. Lefèvre, care îi aduce la cunoştinţă că M. Lefèvre apreciază complimentele lui, mai ales că acestea vin de la un artist atât de talentat. Scrisoarea face un elogiu ceasului şi menţionează că, în cazul în care ar apărea vreo problemă, se va lua imediat legătura cu el.

Scrisoarea nu menţionează nimic despre locul unde s-ar afla în acel moment circul sau despre venirea sa în Germania, spre marea dezamăgire a lui *Herr* Thiessen.

Se gândeşte frecvent la circ, adesea când lucrează, iar acest lucru începe să-i influenţeze munca. Multe din noile ceasuri sunt realizate în alb-negru, unele în dungi şi multe dintre ele cu scene de circ: acrobaţi minusculi, leoparzi albi miniaturali, o prezicătoare care întinde minuscule cărţi de tarot la fiecare oră.

Deşi se teme că nu reuşeşte nici pe departe să fie pe măsura circului cu aceste omagii sub formă de ceasuri.

Sub supraveghere

CAIRO, NOIEMBRIE 1890

În vreme ce gemenilor Murray li se permite să alerge mai mult sau mai puţin de capul lor prin toate ungherele locului numit spatele scenei – un spaţiu cam cât un conac, compus din cotloane şi coridoare unde artiştii circului îşi trăiesc vieţile când nu au spectacol –, în momentul în care doresc să iasă afară şi să exploreze circul propriu-zis în timpul orelor de spectacol, trebuie să aibă întotdeauna un însoţitor. Protestează uneori cu glas tare, dar tatăl lor insistă ca aceste reguli să fie respectate cel puţin până când vor împlini opt ani.

Widget întreabă adesea dacă opt se socoteşte luându-i împreună, căci în acest caz îndeplinesc deja condiţiile.

Li se atrage în mod repetat atenţia că ar trebui să existe o anumită structură în programul lor nocturn, fiind singurii copii dintr-o gospodărie destul de neconvenţională.

Până una-alta, cei doi fraţi sunt supravegheaţi cu rândul, iar în această seară de serviciu e iluzionista. Nu i se dă prea des această însărcinare, deşi gemenii o îndrăgesc destul de mult. Dar acum are destul timp liber între spectacole, ca să-i poată însoţi o vreme pe gemeni.

Niciunul dintre spectatori n-o recunoaşte pe Celia fără joben şi rochia ei alb-neagră, nici măcar cei care i-au urmărit spectacolul mai devreme în aceeaşi seară. Dacă trecătorii îi dau vreo atenţie, e doar pentru a se mira cum de copiii agăţaţi de fusta ei au ieşit cu un păr atât de roşu, când al ei e destul de închis la culoare. Dincolo de asta, arată ca o tânără femeie într-o haină albastră care se plimbă prin circ, la fel ca orice alt spectator.

Încep de la Grădina de Gheaţă, deşi gemenii devin nerăbdători din cauza pasului molcom în care Celia preferă să se plimbe în jurul copacilor de gheaţă. Înainte

de a fi ajuns la jumătate, o roagă deja să se ducă mai bine la Carusel.

Se ceartă care va călări grifonul, dar Widget renunţă când Celia le spune povestea vulpii cu nouă cozi din spatele lui, care dintr-odată devine mult mai interesantă. De cum coboară din Carusel, cer să se mai dea o dată. Pentru a doua tură prin interiorul din argint al unui ceas şi prin tunele, se urcă pe un şarpe şi un iepure, fără să se mai plângă.

După ce s-au dat în Carusel, Widget vrea să mănânce ceva, aşa că pornesc tustrei spre curtea principală. Când Celia îi cumpără o pungă de hârtie în dungi alb-negre plină cu floricele, el insistă că le vrea cu un strop de caramel şi că nu le mănâncă goale.

Vânzătorul care cufundă mere pe băţ în sosul de caramel închis la culoare şi lipicios îi face pe plac şi îi picură caramel peste floricele. Cei aflaţi în jur vor şi ei la fel.

Poppet susţine că nu-i e foame. Pare abătută, aşa că, luând-o spre o alee mai liniştită, Celia o întreabă dacă o supără ceva.

— Nu vreau ca doamna aceea drăguţă să moară, spune Poppet apucând-o uşor pe Celia de fustă.

Celia se opreşte locului, întinzând mâna după Widget care merge înainte, uitând de toţi şi de toate, atent doar la punga lui cu floricele.

— Ce vrei să spui, draga mea? o întreabă ea pe Poppet.

— Au s-o bage în pământ, îi explică Poppet. Şi mi se pare foarte trist.

— Care doamnă drăguţă? insistă Celia.

Poppet îşi încreţeşte mutrişoara în timp ce se gândeşte.

— Nu ştiu, zice ea. Amândouă arată la fel.

— Poppet, scumpete, spune Celia trăgându-i pe gemeni într-o parte, spre un loc mai ferit, şi lăsându-se în jos ca să poată vorbi faţă în faţă. Unde e doamna aceasta în pământ? Vreau să zic, unde ai văzut-o?

— În stele, răspunde Poppet.

Se ridică în vârful picioarelor şi arată cu degetul în sus.

Celia aruncă o privire la cerul înstelat, văzând cum dispare luna după un nor înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre Poppet.

— Ţi se întâmplă adesea să vezi lucruri în stele? întreabă ea.

— Doar uneori, recunoaşte Poppet. Widget vede lucruri pe oameni.

Celia se întoarce spre Widget, care înfulecă din căuşul palmei floricelele stropite cu sos de caramel.

— Poţi să vezi lucruri pe oameni? îl chestionează ea.

— Câteodată, mormăie el cu gura plină.

— Ce fel de lucruri? vrea să ştie Celia.

Widget dă din umeri.

— Pe unde au fost, spune el. Sau ce-au făcut.

Îşi mai îndeasă un pumn de floricele lipicioase în gură.

— Interesant, rosteşte Celia.

Gemenii i-au mai povestit o grămadă de lucruri ciudate până acum, dar asta pare a fi mai mult decât rodul imaginaţiei unor copii.

— Poţi să vezi ceva pe mine? îl întreabă pe Widget.

Băieţelul îşi mijeşte o vreme ochii în direcţia ei în timp ce mestecă floricele.

— Camere care miros a pudră şi haine vechi, spune el. O doamnă care plânge tot timpul. Un bărbat-stafie într-o cămaşă cu volane care te urmăreşte peste tot şi… Widget se opreşte, încruntându-se.

— L-ai făcut să dispară, adaugă el. Nu mai e nimic acolo. Cum ai făcut asta?

— Unele lucruri nu sunt pentru a fi văzute, remarcă Celia.

Widget îşi răsfrânge buza de jos, bosumflându-se, dar asta durează doar până vâră un nou pumn de floricele în gură.

Celia priveşte înapoi spre curtea principală unde rugul

aprins luminează marginile corturilor, proiectând umbrele mişcătoare ale spectatorilor pe pânza vărgată.

Rugul nu se stinge niciodată, flăcările nu contenesc să ardă.

Chiar şi atunci când circul se deplasează, focul nu se stinge, ci este mutat ca atare dintr-un loc în altul. Arzând mocnit pe toată durata călătoriei cu trenul, pus la adăpost în cazanul său de fier.

A ars necontenit de la ceremonia aprinderii din seara de deschidere.

Iar din acea clipă, Celia ştie cu certitudine că, în momentul în care focul a fost aprins, ceva a fost pus în mişcare, cuprinzând întreg circul şi pe toţi cei din interiorul său.

Inclusiv pe gemenii nou-născuţi.

Widget născut chiar înainte de miezul nopţii, la sfârşitul vechii zile. Poppet, câteva clipe mai târziu, în noua zi care tocmai începea.

— Poppet, spune Celia îndreptându-şi din nou atenţia spre fetiţa care îşi face de lucru cu manşeta jachetei, dacă mai vezi lucruri în stele care ţi se par importante, te rog să-mi spui şi mie de ele, da?

Poppet încuviinţează cu un aer solemn, vălătuci de păr roşu mişcându-se în valuri. Se întinde s-o întrebe pe Celia ceva, cu o privire extrem de serioasă.

— Aş putea primi un măr învelit în caramel? zice ea.

— Mie mi s-au terminat floricelele, se plânge Widget arătând punga goală.

Tânăra femeie ia punga şi o împătureşte sub privirile gemenilor în pătrate tot mai mici, până când aceasta dispare complet. Când bat din palme, mâinile lui Widget nu mai sunt pline de caramel, deşi el nici măcar nu observă.

Celia cumpăneşte o clipă, în timp ce Widget încearcă să ghicească unde ar fi putut să dispară punga de floricele, iar Poppet aruncă priviri gânditoare spre cer.

Nu-i o idee bună. Ştie că nu-i o idee bună, dar ar fi totuşi mai bine dacă i-ar ţine pe gemeni aproape, ca să-i poată urmări mai atent, având în vedere circumstanţele şi talentele lor evidente.

— V-ar plăcea să învăţaţi cum se fac lucrurile astea? îi întreabă Celia.

Widget dă imediat din cap cu un asemenea entuziasm, încât pălăria îi alunecă peste ochi. Poppet şovăie, dar apoi încuviinţează şi ea.

— Atunci promit că am să vă dau lecţii când mai creşteţi puţin, dar trebuie să fie secretul nostru. Puteţi păstra un secret?

Gemenii dau din cap la unison. Widget trebuie să-şi ridice din nou pălăria de pe ochi.

O urmează fericiţi pe Celia, care porneşte înapoi spre curtea principală.

Dorinţe şi imbolduri

PARIS, MAI 1891

Când perdeaua de mărgele se desparte cu un sunet ca un ropot de ploaie, cel care intră în încăperea ghicitoarei este Marco, iar Isobel îşi ridică imediat vălul de pe faţă, lăsând mătasea neagră extrem de subţire să i se aşeze pe cap ca o ceaţă.

— Ce faci aici? întreabă ea.

— De ce nu mi-ai povestit nimic despre asta?

Ignorându-i întrebarea, Marco îi arată un carnet deschis, iar în lumina pâlpâitoare Isobel izbuteşte să desluşească un copac negru şi golaş. Nu seamănă cu cei desenaţi în carnetele lui, pentru că acesta este acoperit cu lumânări albe, arzând. De jur împrejurul desenului principal sunt schiţe amănunţite ale unor crengi răsucite, surprinse din diverse unghiuri.

— Ăsta-i Copacul Dorinţelor, zice Isobel. E nou.

— Ştiu că e nou. De ce nu mi-ai spus nimic despre el?

— N-am avut timp să-ţi scriu, răspunde Isobel. Şi nici măcar nu eram sigură dacă era sau nu făcut de tine. Semăna cu ceva ce ar fi putut fi făcut de tine. E minunat cum se adaugă dorinţele, aprinzând o lumânare de la una care arde deja şi aşezând-o pe o creangă. Dorinţe noi aprinse de vechi dorinţe.

— E al ei, zice Marco, retrăgând carnetul.

— Cum de eşti atât de sigur? vrea să ştie Isobel.

Marco se opreşte o clipă, uitându-se în jos spre schiţă, nemulţumit că nu a reuşit să surprindă frumuseţea copacului în desenele făcute la repezeală.

— Simt asta, spune el. E ca atunci când ştii că vine furtuna, o schimbare a curenţilor de aer dimprejur. De cum am intrat în cort, am simţit-o, şi devine mai puternică în apropierea copacului. Nu ştiu dacă e perceptibilă pentru

cineva neobişnuit cu asemenea senzaţii.

— Şi crezi că ea poate simţi ce faci tu în acelaşi fel? întreabă Isobel.

Marco nu se gândise la acest lucru până acum, deşi pare plauzibil. Ideea îi provoacă o ciudată senzaţie de plăcere.

— Nu ştiu, se mulţumeşte el să-i spună lui Isobel.

Isobel ridică pe creştet vălul care îi aluneca peste faţă.

— Ei bine, spune ea, acum ştii de el şi poţi să faci ce vrei în privinţa lui.

— Nu merge chiar aşa, explică Marco. Nu pot folosi ceea ce face ea în scop personal. Părţile trebuie să rămână separate. Dacă am juca şah, aş putea să-i elimin pur şi simplu piesele de pe tablă. Singurul lucru pe care pot să îl fac este să ripostez cu piesele mele când ea face o mişcare.

— Dar în cazul ăsta jocul nu se va sfârşi niciodată, remarcă Isobel. Cum poţi face şah mat un circ întreg? Nu are sens.

— Nu e ca la şah, protestează Marco, străduindu-se să explice ceva ce el a început în sfârşit să priceapă, deşi nu-şi găseşte cuvintele.

Aruncă o privire spre masa ei, unde câteva cărţi au rămas cu faţa în sus. Una dintre ele îi atrage în mod special atenţia.

— E ca asta, spune el, arătând spre femeia care ţine în mâini o balanţă şi o spadă, având cuvintele *La Justice* scrise sub picioare. E ca perechea de talgere a balanţei: o parte e a mea, cealaltă a ei.

O balanţă din argint apare pe masă între cărţile de joc, într-un echilibru precar, pe fiecare talger fiind îngrămădite diamante ce scânteiază în lumina lumânării.

— Aşadar, scopul este să înclini balanţa în favoarea ta? întreabă Isobel.

Marco dă din cap, răsfoindu-şi carnetul. Dă foile înapoi spre pagina cu copacul.

— Dar dacă amândoi tot adăugaţi în talgerul vostru, sporind pe rând greutatea de pe fiecare parte, spune

Isobel, urmărind balanţa ce se leagănă uşor, nu veţi sfârşi prin a o rupe?

— Nu cred că asta e cea mai bună comparaţie, zice Marco, iar balanţa dispare.

Isobel se încruntă spre locul rămas gol.

— Cât timp are să dureze asta? se interesează ea.

— Habar nu am, spune Marco. Vrei să pleci? o întreabă, ridicându-şi ochii spre ea. Neştiind ce răspuns ar vrea să primească la întrebare.

— Nu, spune Isobel. Nu... nu vreau să plec. Îmi place aici. Dar mi-ar face plăcere să şi înţeleg. Poate că dacă aş înţelege mai bine, aş putea fi mai de folos.

— Eşti de folos, o asigură Marco. Probabil că singurul meu avantaj este că ea nu ştie cine sunt eu. Nu are decât circul la care să reacţioneze, pe când eu te am pe tine care o urmăreşti.

— Dar n-am observat nicio reacţie, protestează Isobel. E foarte retrasă. Citeşte mai mult decât oricine. Gemenii Murray o adoră. Faţă de mine a fost mereu foarte îndatoritoare. N-am văzut-o niciodată făcând ceva ieşit din comun în afara spectacolelor. Spui că face toate aceste mişcări, şi cu toate astea eu n-o văd niciodată făcând ceva. De unde ştii că nu e opera lui Ethan Barris copacul acela?

— Domnul Barris este capabil să creeze mecanisme impresionante, dar ăsta nu e opera lui. Ea a fost cea care i-a înfrumuseţat caruselul, sunt sigur. Mă îndoiesc că un inginer, chiar înzestrat cu talentul domnului Barris, e în stare să facă un grifon pictat *să respire.* Copacul ăsta are rădăcini în pământ, e un copac viu, chiar dacă nu are frunze.

Marco îşi îndreaptă din nou atenţia spre desen, urmărind liniile copacului cu vârful degetelor.

— Ţi-ai pus vreo dorinţă? întreabă Isobel calm.

Marco închide carnetul fără să-i răspundă la întrebare.

— Spectacolele ei încep tot la şi un sfert? întreabă la rândul lui Marco, scoţând un ceas din buzunar.

— Da, dar… ai de gând să stai acolo şi să-i urmăreşti spectacolul? vrea să ştie Isobel. Abia dacă au loc douăzeci de oameni în cortul ei, o să te vadă. N-o să i se pară ciudat că eşti aici?

— N-are să mă recunoască, o asigură Marco. Ceasul se face nevăzut din mâna lui. De câte ori apare un nou cort, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da de veste.

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă atât de repede, încât flăcările lumânărilor se zbat în curentul de aer iscat.

— Mi-e dor de tine, spune Isobel când el pleacă, dar cuvintele ei se pierd în ropotul şiragurilor din perdeaua ce se închide în urma lui.

Isobel îşi trage din nou vălul negru ca o ceaţă peste faţă.

*

După ce şi ultimul dintre clienţi a plecat la primele ore ale dimineţii, Isobel scoate pachetul de cărţi de Marseilles din buzunar. Îl poartă întotdeauna la ea, dar pentru ghicitul la circ foloseşte alt pachet, o variantă făcută la comandă, în alb, negru şi nuanţe de gri.

Din pachetul de cărţi trage una singură. Ştie ce este încă înainte de-a o întoarce pe faţă. Îngerul desenat pe faţă este doar o confirmare a ceea ce ea bănuieşte deja.

Nu mai pune cartea la loc în pachet.

Atmosferă

LONDRA, SEPTEMBRIE 1891

Circul e din nou în apropiere de Londra, trenul sosind chiar după căderea nopţii, fără să atragă atenţia. Vagoanele se desfac, uşile şi coridoarele alunecă într-o parte, formând şiruri de camere fără ferestre, fâşii de ţesătură se înfăşoară în jurul lor, frânghii se întind şi diferite platforme se asamblează de la sine printre perdele atent aranjate în falduri.

(Membrii trupei presupuneau că există o echipă care executa montajul în timp ce ei îşi despachetau cuferele, deşi unele etape ale procesului erau în mod clar automatizate. Asta a fost pe vremuri, acum însă nu există nicio echipă, nu există manipulanţi nevăzuţi care mută piesele de decor la locul lor. Nu mai sunt necesari.)

Corturile se înalţă de acum liniştite şi întunecate, deoarece circul nu se va deschide până a doua zi seara.

Pe când cei mai mulţi artişti îşi petrec seara în oraş cu vechi prieteni şi prin localurile favorite, Celia Bowen stă singură în apartamentul ei din spatele scenei.

Camerele ei sunt modeste în comparaţie cu ale altora, ascunse în spatele corturilor, dar sunt pline cu piese de mobilier vechi şi cărţi. Lumânări de toate felurile ard zglobiu peste tot, luminând porumbeii care dorm în coliviile lor atârnate printre perdelele bogate din brocat frumos colorat. Un sanctuar intim, confortabil şi liniştit.

Bătaia în uşă o ia prin surprindere.

— Aşa ai de gând să-ţi petreci întreaga seară? întreabă Tsukiko aruncând o privire spre cartea din mâna Celiei.

— Înţeleg că ai venit să-mi sugerezi o alternativă? răspunde Celia.

Contorsionista arareori vine în vizită doar de dragul vizitei.

— Am o invitaţie şi mă gândeam că ai putea să mă însoţeşti, spune Tsukiko. Stai prea mult timp singură.

Celia încearcă să protesteze, dar Tsukiko insistă, scoate una dintre cele mai elegante rochii ale Celiei, una dintre puţinele cu un strop de culoare, dintr-o catifea albastru-închis cu garnituri aurii.

— Unde ne ducem? se interesează Celia, dar Tsukiko refuză să-i răspundă. Şi e prea târziu pentru teatru sau balet.

Celia izbucneşte în râs când ajung la Lefèvre.

— Ai fi putut să-mi spui, îi reproşează ea contorsionistei.

— Atunci n-ar mai fi fost nicio surpriză, răspunde Tsukiko.

Celia n-a participat decât la o singură reuniune organizată de Lefèvre, iar aceea a fost mai mult o recepţie în avanpremiera deschiderii circului decât un dineu de la miezul nopţii. Şi, deşi a fost în casă doar de câteva ori de la audiţie până în seara deschiderii, descoperă că îi cunoaşte pe toţi oaspeţii.

Sosirea ei împreună cu Tsukiko e o surpriză pentru toţi, dar este salutată cu căldură de Chandresh, este servită cu un pahar de şampanie şi condusă degrabă în salon înainte să apuce să se scuze pentru venirea neanunţată.

— Cere să se mai pună un tacâm la masă, îi spune Chandresh lui Marco, înainte de a face alături de ea turul invitaţilor pentru a se asigura că îi cunoaşte pe toţi.

Ciudat e că el este singurul care pare a nu-şi aminti că ea îi ştie.

Mme Padva, elegantă ca de obicei, poartă o rochie în culorile ruginii ale toamnei, strălucind în luminile lumânărilor. Surorile Burgess şi domnul Barris par să se amuze deja pe socoteala faptului că toţi trei sunt îmbrăcaţi în diferite nuanţe de albastru, un detaliu cu totul neplanificat, rochia Celiei fiind văzută ca o dovadă în plus că albastrul e pur şi simplu culoarea la modă.

Vine vorba şi de un alt musafir, care ar putea sau nu să

apară, dar Celia nu îi reţine numele.

Se simte uşor stingheră în această societate de oameni care se cunosc de multă vreme, dar Tsukiko se străduieşte s-o includă în conversaţie, iar domnul Barris e într-atât de atent la orice cuvânt pe care îl rosteşte, încât Lainie simte nevoia să-l necăjească în legătură cu asta.

Deşi Celia îl cunoaşte pe domnul Barris destul de bine, căci s-au întâlnit de mai multe ori şi au schimbat numeroase scrisori, e de-a dreptul remarcabil cum reuşeşte el să dea impresia că nu sunt decât nişte cunoştinţe întâmplătoare.

— Ar fi trebuit să vă faceţi actor, îi şopteşte ea când e sigură cu nu-i poate auzi nimeni.

— Ştiu, îi răspunde el sincer mâhnit. E într-adevăr păcat că mi-am ratat vocaţia.

Celia n-a stat niciodată de vorbă cu vreuna din surorile Burgess – Lainie e mai vorbăreaţă decât Tara –, dar în această seară află mai multe detalii despre contribuţia lor în proiectarea circului. În vreme ce costumele create de *Mme* Padva şi realizările inginereşti ale domnului Barris sunt evidente, amprenta surorilor Burgess e mai subtilă, deşi este prezentă în aproape orice lucru din circ.

Parfumurile, sunetele, calitatea luminii. Chiar şi greutatea perdelelor de catifea de la intrare li se datorează. Au făcut în aşa fel încât orice element să pară de la sine înţeles.

— Ne place să ne adresăm tuturor simţurilor, spune Lainie.

— Unora mai mult decât altora, adaugă Tara.

— Adevărat, o aprobă sora ei. Mirosul e adesea subestimat, deşi are o mare putere evocatoare.

— Sunt inegalabile când vine vorba de atmosferă, se adresează Chandresh Celiei, alăturându-li-se şi schimbându-i paharul gol de şampanie cu unul plin. Amândouă sunt pur şi simplu inegalabile, repetă el.

— Şmecheria e să faci ca şi cum nimic nu ar fi dinadins,

şopteşte Lainie. Să faci artificialul să pară natural.

— Să uneşti toate elementele, o completează Tara.

Celiei i se pare că fac ceva asemănător şi cu societatea din acea seară. Se îndoieşte că întâlnirile ar fi continuat atâta vreme după deschiderea circului fără hohotele de râs contagios al surorilor Burgess. Ştiu să pună întrebările cele mai potrivite pentru a înviora conversaţia, evitând orice derapaje.

Iar domnul Barris oferă un contrast plăcut, prin firea lui serioasă şi prevenitoare, echilibrând dinamica grupului.

O mişcare în hol îi atrage atenţia Celiei, iar ea ştie imediat care e cauza, deşi oricine altcineva ar crede că responsabile pentru acea reflexie sunt nişte lumânări sau oglinzi.

Iese neobservată în hol şi se furişează pentru a nu fi văzută în biblioteca întunecoasă care se află vizavi de salon. E luminată doar de un panou din sticlă colorată, un apus de soare ce se întinde pe un perete, revărsând valuri de culori calde peste rafturile din apropiere în timp ce restul camerei rămâne cufundat în întuneric.

— Oare chiar nu am dreptul să mă bucur şi eu de o seară fără a fi urmărită de tine? şopteşte Celia în întuneric.

— Nu cred că angajamentele de acest fel sunt un mod potrivit de a-ţi petrece timpul, îi răspunde tatăl ei, în vreme ce lumina apusului îi prinde o parte din chip, iar plastronul cămăşii i se colorează în roşu.

— Nu poţi să-mi dictezi cum să-mi petrec fiecare clipă din viaţă, *papa.*

— Te risipeşti, ripostează Hector.

— N-am cum să mă risipesc, spune Celia. Între corturi noi şi îmbunătăţiri, controlez activ o parte semnificativă a circului. Care în acest moment este închis, dacă cumva n-ai observat. Şi cu cât ştiu mai multe despre aceşti oameni, cu atât voi reuşi să manipulez mai bine ceea ce deja au realizat. Fiindcă, la urma urmei, ei l-au creat.

— Ai dreptate în această privinţă, recunoaşte Hector, iar

Celia bănuieşte că face o grimasă, deşi a fost de acord cu ea, dar e prea întuneric ca să fie sigură. Dar ai face bine să-ţi aminteşti că nu poţi avea încredere în nimeni din camera aceea.

— Lasă-mă în pace, *papa,* zice Celia şi oftează.

— Domnişoară Bowen? răsună un glas în spatele ei, iar când se întoarce îl descoperă pe asistentul lui Chandresh în pragul uşii, căutând-o din priviri. Masa urmează să fie servită, vă rog să aveţi amabilitatea de a vă alătura celorlalţi musafiri în sufragerie.

— Îmi cer scuze, răspunde Celia, aruncând o privire rapidă spre umbrele din spate, dar tatăl ei a dispărut. Am fost absorbită de biblioteca aceasta atât de mare. Nu credeam că cineva are să-mi observe lipsa.

— Sunt convins că au observat-o, o asigură Marco. Deşi, la rândul meu, am fost adesea absorbit de bibliotecă.

Zâmbetul fermecător care însoţeşte cuvintele o ia pe Celia pe nepregătite, căci rareori a văzut pe chipul lui altceva decât o expresie de atenţie reţinută ori, ocazional, o oarecare nervozitate.

— Mulţumesc că aţi venit să mă chemaţi, spune ea, trăgând speranţa că musafirii care vorbesc singuri în bibliotecă în timp ce, chipurile, cercetează cărţi fără să aibă nevoie de lumină, să nu fie ceva ieşit din comun pentru *la maison* Lefèvre.

— Ceilalţi şi-au închipuit că v-aţi evaporat pur şi simplu, o informează Marco în timp ce traversează împreună holul. Eu însă am fost convins că nu era cazul.

Îi deschide fiecare uşă în timp ce-o conduce spre sufragerie.

Celia este aşezată între Chandresh şi Tsukiko.

— E mai bine aşa decât să fi petrecut seara de una singură, nu eşti de acord? o întreabă Tsukiko şi zâmbeşte atunci când Celia îi dă dreptate.

În timp ce felurile sosesc pe rând, atunci când nu este întru totul captivată de calitatea uimitoare a mâncărurilor,

Celia se amuză, desluşind relaţiile dintre musafiri. Citind în felul în care interacţionează, intuind emoţiile ascunse în spatele hohotelor de râs şi al conversaţiilor, surprinzând locurile de care le rămân agăţate privirile.

Ocheadele pe care Chandresh le aruncă spre arătosul lui asistent devin tot mai evidente cu fiecare pahar de vin, iar Celia bănuieşte că domnul Alisdair e foarte conştient de ele, deşi rămâne o prezenţă tăcută la marginea societăţii.

Timp de trei feluri încearcă să ghicească pe care dintre surorile Burgess o preferă domnul Barris, dar când sosesc platourile savant aranjate cu ceea ce par a fi porumbei întregi condimentaţi cu scorţişoară, e sigură de descoperirea ei, deşi n-ar putea spune dacă Lainie însăşi ştie.

Lui *Mme* Padva i se spune *tante,* deşi ea se simte mai degrabă ca o mamă a tuturor decât o simplă mătuşă. Când Celia i se adresează cu *madame*, toată lumea se întoarce spre ea, surprinsă.

— Atât de potrivit pentru o fată bine-crescută, remarcă *Mme* Padva cu o strălucire jucăuşă în ochi. Vom fi nevoiţi să mai dăm drumul la şireturile corsetului ăla dacă vrem să te păstrăm în cercul intim al dineurilor.

— Mă aşteptam ca şireturile să se dezlege *după* dineu, zice Celia calm, stârnind un cor de râsete.

— O vom păstra pe domnişoara Bowen în cercul intim al dineurilor, indiferent de starea corsetului ei, hotărăşte Chandresh. Te rog notează, adaugă el făcând un semn spre Marco.

— Corsetul domnişoarei Bowen e notat, răspunde Marco, iar râsetele se rostogolesc din nou peste masă.

Marco surprinde privirea Celiei luminată de un surâs, înainte de a se întoarce, făcându-se din nou nevăzut în fundal, aproape cu aceeaşi uşurinţă cu care tatăl ei dispare printre umbre.

Soseşte următorul fel, iar Celia e din nou preocupată să asculte şi să observe, încercând în acelaşi timp să

ghicească dacă felul de carne ascuns într-un foitaj uşor, însoţit de un sos de vin, este de fapt miel sau ceva mai exotic.

E ceva în comportamentul Tarei, care i se pare neliniştitor. Are o expresie de om hăituit, care apare şi dispare. Când e în vervă, conversând şi râzând, când pare distantă, privind fix printre lumânările scurse.

Abia când râsul ei sună pentru o clipă aproape ca un hohot de plâns, realizează Celia că Tara îi aminteşte de propria mamă.

Sosirea desertului pune capăt tuturor conversaţiilor. Globuri suflate din zahăr, aşezate pe farfurii, trebuie sparte pentru a se ajunge la norii de cremă din interior.

După ce sunetele discordante produse de spargerea zahărului au încetat, nu trece mult până când invitaţii realizează că, deşi globurile sunt identice, fiecare conţine o aromă unică.

Urmează un schimb intens de linguriţe, iar în timp ce unele arome sunt ghicite cu uşurinţă, cum ar fi ghimbirul cu piersică sau nuca de cocos, altele rămân nişte enigme delicioase.

Crema din globul Celiei este în mod cert de miere, dar cu un amestec de mirodenii pe care nimeni nu e în stare să-l definească.

După masă, conversaţia continuă în salon la o cafea şi un pahar de coniac, până la o oră târzie din noapte, după cum o consideră cei mai mulţi dintre musafiri, pe când Tsukiko observă că pentru fetele de la circ e încă devreme.

Când încep să-şi ia rămas-bun, Celia este îmbrăţişată la fel ca toţi ceilalţi şi primeşte o serie de invitaţii la ceai pe perioada cât circul rămâne la Londra.

— Mulţumesc, îi spune ea lui Tsukiko când pleacă. M-am simţit mult mai bine decât mă aşteptam.

— Cele mai plăcute evenimente sunt întotdeauna cele neaşteptate, îi răspunde Tsukiko.

*

Marco îi urmăreşte de la fereastră pe musafirii care pleacă, surprinzând o ultimă imagine a Celiei înainte de a dispărea în noapte.

Mai face un tur prin salon şi sufragerie, apoi jos la bucătărie, ca să se asigure că totul e în ordine. Restul personalului a plecat deja. Stinge ultimele lumânări înainte de a urca scările pentru cele din urmă instrucţiuni ale lui Chandresh.

— Reuşit dineul din seara asta? îl întreabă acesta când ajunge în apartamentul care ocupă tot etajul cinci, fiecare cameră fiind luminată de o mulţime de felinare marocane, care aruncă umbre frânte peste mobilierul opulent.

— Într-adevăr, domnule, spune Marco.

— Sper că nu e nimic în program mâine. Sau azi, mai târziu, habar nu am cât e ceasul.

— Ar fi întâlnirea de după-amiază privind programul baletului din stagiunea viitoare.

— Ah, uitasem. Amân-o, te rog.

— Bineînţeles, domnule, zice Marco scoţând un carnet din buzunar şi notând.

— Ah, şi comandă o duzină de cutii din coniacul pe care l-a adus Ethan. Grozavă licoare, mi-a plăcut.

Marco dă din cap, adăugând comanda la notele sale.

— Mai pleci la ora asta? întreabă Chandresh.

— Nu, domnule, răspunde Marco, m-am gândit că e prea târziu să mai plec acasă.

— *Acasă,* repetă Chandresh de parcă ar rosti un cuvânt străin. Asta e în aceeaşi măsură casa ta ca şi apartamentul pe care insişti să-l păstrezi. Ba chiar mai mult.

— Am să mă străduiesc să-mi amintesc asta, domnule, promite Marco.

— Domnişoara Bowen e o femeie încântătoare, nu-i aşa? remarcă Chandresh pe neaşteptate, întorcându-se ca să urmărească reacţia lui Marco la întrebare.

Luat prin surprindere, Marco abia izbuteşte să îngaime ceva, sperând să semene cu obişnuitele lui răspunsuri

convenţionale.

— Trebuie s-o invităm la dineu ori de câte ori circul e în oraş, ca în felul ăsta s-o cunoaştem mai bine, punctează Chandresh, întărindu-şi afirmaţia cu un rânjet satisfăcut.

— Da, domnule, e de acord Marco, luptându-se să păstreze o expresie impasibilă. Asta e tot, domnule?

Chandresh râde în timp ce-i face semn cu mâna să plece.

Înainte de a se retrage în apartamentul care îi este rezervat, de trei ori mai mare decât casa lui, Marco se întoarce în bibliotecă.

Stă o vreme în locul unde a găsit-o pe Celia cu câteva ore în urmă, scrutând rafturile familiare şi peretele din sticlă colorată.

Nu-şi poate da seama ce anume făcea ea acolo.

Şi nu observă nici ochii care îl fixează din umbră.

Rêveurs

1891 – 1892

Herr Friedrick Thiessen primeşte înştiinţarea prin poştă, un plic obişnuit printre facturi şi corespondenţă de afaceri. Plicul nu conţine o scrisoare sau vreun bilet, ci o cartolină neagră pe o parte, albă pe cealaltă. *Le Cirque des Rêves* scrie pe faţă cu cerneală argintie. Pe spate, un scris de mână cu cerneală neagră pe alb anunţă:

Douăzeci şi nouă septembrie
Chiar lângă Dresda, Saxonia

Ceasornicarul îşi stăpâneşte cu greu bucuria. Aranjează treburile cu clienţii, termină în timp record ceasurile aflate în lucru şi închiriază pe termen scurt un apartament în Dresda.

Soseşte la Dresda pe 28 septembrie şi îşi petrece ziua cercetând împrejurimile oraşului, întrebându-se unde oare se va stabili circul. Nu e niciun semn cu privire la sosirea lui iminentă, doar un soi de electricitate în aer, deşi *Herr* Thiessen nu ştie dacă şi altcineva poate să o simtă. Se simte extrem de onorat că a fost informat dinainte.

În dimineaţa zilei de 29 septembrie, doarme mai mult, anticipând noaptea lungă care îl aşteaptă. Când iese din casă la începutul după-amiezii ca să caute ceva de mâncare, vestea s-a răspândit deja pe toate străzile: un circ ciudat a sosit peste noapte şi s-a instalat chiar în partea de vest a oraşului. O chestie urieşească, corturi vărgate, povestesc toţi când ajunge la restaurant, nu s-a mai văzut ceva asemănător. *Herr* Thiessen nu suflă un cuvânt, savurând surescitarea şi curiozitatea din jur.

Cu puţin timp înainte de apusul soarelui, *Herr* Thiessen o porneşte spre vest, găsind circul uşor, deoarece s-a

adunat deja o mulţime considerabilă în faţa porţilor. În timp ce aşteaptă împreună cu ceilalţi, se întreabă cum reuşeşte oare circul să se instaleze atât de repede.

Poate să bage mâna în foc că locul pe care se ridică acum circul, de parcă ar fi dintotdeauna acolo, fusese gol cu o zi în urmă când el se plimbase în jurul oraşului. Circul pur şi simplu s-a materializat. „Ca prin farmec”, aude el o remarcă şi nu poate decât să fie de acord cu ea.

Când porţile se deschid în sfârşit, *Herr* Friedrick Thiessen se simte ca şi cum s-ar fi întors acasă după o absenţă îndelungată.

Petrece aproape fiecare seară acolo, iar în timpul zilei stă în apartamentul său închiriat ori în vreun local, cu un pahar de vin roşu şi un jurnal în care scrie de zor despre circ. Pagini după pagini de observaţii, relatări ale experienţelor, puse pe hârtie ca să nu le uite, dar şi ca să capteze ceva din magia circului, ceva de care să se poată agăţa.

Uneori conversează despre circ cu alţi clienţi din local. Unul dintre ei este editorul ziarului local, care după o oarecare muncă de convingere şi mai multe pahare de vin, reuşeşte să-l facă pe Friedrick să-i arate jurnalul. Iar după unu, două păhărele de burbon, îl convinge pe Friedrick să-i permită să publice fragmente din jurnal în ziarul lui.

Circul părăseşte oraşul Dresda la sfârşit de octombrie, dar editorul continuă să-i publice articolele.

Primul articol este bine primit, îi urmează altul, şi altul.

Herr Thiessen continuă să scrie, iar în următoarele luni unele articole sunt republicate în alte ziare germane, iar în cele din urmă traduse în Suedia, Danemarca şi Franţa. Unul dintre ele îşi face loc într-un ziar londonez fiind publicat sub titlul „Nopţi la circ”.

Aceste articole sunt cele care fac din *Herr* Thiessen conducătorul neoficial, figura călăuzitoare a celor mai înflăcăraţi simpatizanţi ai circului.

Unii află despre *Le Cirque des Rêves* datorită scrierilor

lui, în timp ce alţii, citindu-i cuvintele, simt pe loc o legătură cu el, o afinitate faţă de acest om care trăieşte experienţele oferite de circ la fel cu ei, ca pe ceva mirific şi inimitabil.

Unii dintre ei îl caută, iar întâlnirile şi mesele care urmează sunt preambulul formării unui soi de club, o societate a iubitorilor circului.

Numele de *rêveurs* începe prin a fi o glumă, dar rămâne, potrivindu-se tuturor fără greş.

Herr Thiessen este mai mult decât fericit să fie înconjurat de spirite înrudite din toată Europa, şi chiar de mai departe, conversând cu ei despre circ la nesfârşit. Transcrie însemnările altor *rêveurs* pentru a le include în scrierile lui. Construieşte pentru ei ceasuri, reprezentând numerele sau spectacolele lor preferate. (Unul dintre ele este o minunăţie cu mici acrobaţi pe sârme, pe care l-a făcut pentru o tânără care, atunci când merge la circ, petrece cele mai multe ore în cortul mare al acrobaţilor, uitându-se în sus.)

Ba chiar iniţiază, oarecum fără voia lui, o modă printre *rêveurs.* La un dineu la München – unde au loc multe dintre dineuri, fiind aproape de casa lui, deşi se organizează întâlniri şi la Londra, Paris ori în nenumărate alte oraşe – povesteşte că atunci când merge la circ preferă să poarte o haină neagră, pentru a se confunda cu locul şi pentru a simţi că este parte a circului. Dar că la haină poartă un fular roşu aprins, pentru a se şi deosebi, semnalizând că în fond este un spectator, un observator.

Vorbele se răspândesc repede într-un cerc atât de restrâns, iar în acest fel se statorniceşte un obicei printre *rêveurs*, de a asista la spectacolele circului îmbrăcaţi în negru, alb sau gri, având o pată de roşu pe ei: un fular, o pălărie sau, dacă afară e cald, un trandafir roşu la butonieră sau după ureche. Este şi foarte util pentru a-i repera pe ceilalţi *rêveurs*, un semnal pentru cei în cunoştinţă de cauză.

Există o categorie care dispune de mijloacele necesare, dar sunt şi unii care, deşi mai strâmtoraţi, găsesc modalităţi de a urma circul dintr-un loc în altul. Nu există un itinerar care să fie făcut public. Circul se mută dintr-un loc în altul la câteva săptămâni, cu câte o pauză uneori mai mare, şi nimeni nu ştie cu certitudine unde ar putea să apară, până când corturile nu sunt deja ridicate pe un câmp de lângă un oraş sau undeva la ţară.

Dar există cei puţini, cei aleşi dintre *rêveurs,* care sunt mai familiarizaţi cu circul şi cu obiceiurile acestuia, care au făcut cunoştinţă şi întreţin relaţii politicoase cu cine trebuie şi care primesc informaţii despre locurile unde urmează să se ducă, iar ei, la rândul lor, îi anunţă pe alţii, din alte ţări, din alte oraşe.

Metoda de comunicare este simplă, subtilă, şi funcţionează atât de la om la om, cât şi prin poştă.

Îşi trimit cărţi poştale. Mici cartoline dreptunghiulare, foarte asemănătoare cu nişte ilustrate, dar care sunt întotdeauna negre pe o parte şi albe pe cealaltă. Câte unii folosesc cartolinele existente, alţii aleg să le fabrice. Anunţul e simplu:

Circul soseşte…

Apoi este specificat locul. Uneori apare şi o dată, dar nu întotdeauna. Circul funcţionează în termeni mai degrabă aproximativi decât exacţi. Dar notificarea şi locul sunt de cele mai multe ori suficiente.

Cei mai mulţi dintre *rêveurs* au o casă şi un rost şi preferă să nu călătorească prea departe. Aceia care locuiesc în Canada şovăie să meargă până în Rusia, dar fac cu plăcere vizite până la Boston ori Chicago, în vreme ce marocanii pleacă spre numeroase destinaţii din Europa, deşi probabil că nu vor bate drumul până în China ori Japonia.

Sunt însă unii care urmează circul oriunde s-ar duce,

având bani, noroc sau beneficiind de favoruri din partea altor *rêveurs.* Dar cu toţii sunt *rêveurs,* fiecare în felul său, chiar şi cei care nu au posibilitatea să viziteze circul decât atunci când vine la ei şi nu invers. Îşi zâmbesc când se văd. Se întâlnesc la restaurantele din zonă să bea ceva împreună şi să stea de vorbă, în timp ce aşteaptă nerăbdători apusul soarelui.

Aceşti *aficionados*, aceşti *rêveurs* sunt cei capabili să vadă detaliile în imaginea de ansamblu. Observă nuanţele costumelor, complexitatea semnelor. Cumpără flori din zahăr, dar nu le mănâncă, ci le învelesc în hârtie şi le duc cu grijă acasă. Sunt entuziaştii, devotaţii. Posedaţii. Ceva din circ îi mişcă în profunzime şi îi resimt acut absenţa.

Se găsesc unii pe alţii, aceşti oameni atât de asemănători în cugetul lor deosebit. Povestesc despre cum au descoperit circul, cum de la primii paşi au fost fermecaţi.

De parcă ar fi păşit într-un basm sub o perdea de stele. Nu mai contenesc să preamărească pufoşenia floricelelor de porumb şi dulceaţa ciocolatei. Petrec ore întregi discutând despre calitatea luminii, vipia rugului. Stau la un pahar, zâmbind ca nişte copii, bucuroşi că sunt înconjuraţi de spirite înrudite, chiar dacă numai pentru o seară. Când se despart, îşi strâng mâinile şi se îmbrăţişează ca nişte vechi prieteni, chiar dacă abia s-au întâlnit, şi, apucând-o apoi fiecare pe calea lui, se simt mai puţin singuri decât înainte.

Circul a luat cunoştinţă de existenţa lor şi îi apreciază. Deseori, când cineva îmbrăcat cu o haină neagră şi o eşarfă roşie se apropie de ghişeul de bilete, i se va face semn cu mâna să intre fără a plăti bilet, ori i se va oferi o cană cu cidru sau o pungă cu floricele. La rândul lor, artiştii, reperându-i în audienţă, se vor strădui să-şi prezinte cele mai reuşite numere. Unii dintre *rêveurs* obişnuiesc să parcurgă tot circul, vizitând metodic fiecare cort, urmărind fiecare spectacol. Alţii au locurile lor

preferate, pe care arareori le părăsesc, alegând să petreacă toată noaptea în Menajerie sau în Sala Oglinzilor. Sunt cei care rămân şi cel mai mult, până la orele mici ale dimineţii, când cei mai mulţi vizitatori au plecat să se culce.

Adesea, înainte de zori, în tot circul nu se vede nicio altă culoare cu excepţia micilor pete de roşu.

*

Herr Thiessen primeşte zeci de scrisori de la alţi *rêveurs*, iar el răspunde fiecăruia în parte. Pe când unii se rezumă la o unică misivă, mulţumiţi de răspunsul primit, alţii prelungesc schimbul, transformându-l într-o colecţie de convorbiri în desfăşurare.

Azi răspunde unei scrisori care îi atrage în mod special atenţia. Autorul scrie despre circ dovedind o uimitoare înţelegere a acestuia, iar scrisoarea este mai personală decât majoritatea, adâncindu-se în reflecţii asupra scrierilor sale, comentariile despre ceasul *Wunschtraum* ajungând la un nivel al detalierii care presupune observarea acestuia timp de ore şi ore. Citeşte scrisoarea de trei ori înainte de a se aşeza la birou, pentru a compune răspunsul.

Timbrul este de la New York, dar semnătura nu pare a aparţine vreunui *rêveur* întâlnit în oraşele prin care a trecut.

Dragă domnişoară Bowen, începe el.

Speră din toată inima să primească şi un răspuns.

Marco soseşte la biroul din Londra al domnului Barris cu doar câteva minute înainte de ora stabilită, surprins să găsească spaţiul altminteri bine pus la punct întors pe dos, plin de lăzi pe jumătate împachetate şi mormane de cutii. Masa nici nu se mai vede în haosul din jur.

— E deja atât de târziu? întreabă domnul Barris când Marco se opreşte şi bate în uşa deschisă, incapabil să mai facă vreun pas din lipsă de spaţiu. Ar fi trebuit să las ceasul afară, e într-una din lăzile astea, mai spune el, făcând semn spre un şir de lăzi mari din lemn, înşirate de-a lungul peretelui. Este însă cu neputinţă să spui dacă vreuna ticăie. Şi intenţionam să eliberez puţin locul, adaugă el, dând la o parte cutiile şi ridicând sulurile cu proiecte.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spune Marco. Voiam însă să vorbesc cu dumneavoastră înainte de a pleca din oraş. Aş fi putut aştepta până când eraţi instalat la noua adresă, dar doream să discutăm chestiunea faţă în faţă.

— Fireşte, zice domnul Barris. Voiam oricum să vă dau copiile de rezervă ale planurilor. Trebuie să fie pe aici.

Cotrobăie printre sulurile cu proiecte, verificând etichetele şi datele.

Uşa biroului se închide uşor, fără să fie atinsă.

— Aş putea să vă pun o întrebare, domnule Barris? întreabă Marco.

— Desigur, răspunde domnul Barris, continuând să trieze sulurile de hârtie heliografică.

— Cât de mult ştiţi?

Domnul Barris pune jos sulul pe care îl ţine în mână, împingându-şi ochelarii până la rădăcina nasului, ca să se uite mai bine la Marco.

— Cât de mult ştiu despre ce? se interesează el după o pauză lungă.

— Cât de mult v-a povestit domnişoara Bowen? întreabă Marco în loc de răspuns.

Domnul Barris îl priveşte o clipă curios, înainte de a vorbi.

— Dumneavoastră sunteţi, aşadar, adversarul? spune el, iar zâmbetul i se lăţeşte pe toată faţa, atunci când Marco încuviinţează.

— V-a povestit despre competiţie? vrea să ştie Marco.

— Doar în câteva cuvinte, deconspiră domnul Barris. A venit la mine acum câţiva ani şi m-a întrebat ce părere aş avea dacă mi-ar spune că tot ceea ce face este real. I-am răspuns că aş fi nevoit s-o cred pe cuvânt ori să o consider mincinoasă, dar că nicicând nu mi-aş putea închipui că o domnişoară atât de drăgălaşă ar putea fi o mincinoasă. Iar apoi m-a întrebat ce-aş putea proiecta dacă nu aş avea limitări, cum ar fi gravitaţia, de pildă, de care să ţin cont. Ăsta a fost începutul Caruselului, dar îmi închipui că ştiţi deja asta.

— Am presupus, zice Marco. Deşi nu eram sigur în ce măsură v-aţi implicat şi dacă eraţi în cunoştinţă de cauză.

— Mă aflu în situaţia de a putea fi folositor, după cum văd eu lucrurile. Cred că magicienii angajează ingineri pentru ca trucurile pe care le prezintă pe scenă să pară ceea ce nu sunt. În acest caz, eu ofer tocmai opusul, ajutând magia adevărată să pară o construcţie ingenioasă. Domnişoara Bowen se referă la asta numind-o „fundamentare”, adică a face incredibilul credibil.

— A avut vreun amestec în Observatorul Stelar? întreabă Marco.

— Nu, Observatorul este pur mecanic, spune domnul Barris. Vă pot arăta proiectele structurii, dacă reuşesc să le găsesc în dezordinea de aici. A fost inspirat de o vizită la Expoziţia Columbiană de la Chicago din acest an. Domnişoara Bowen mi-a spus insistent că nu există nicio

cale de a-l îmbunătăţi, deşi am impresia că menţinerea lui în bună stare de funcţionare i se datorează.

— În cazul ăsta, sunteţi la rândul dumneavoastră un adevărat magician, domnule, constată Marco.

— Poate că pur şi simplu facem lucruri asemănătoare în feluri diferite, acceptă domnul Barris. Mi-am zis, ştiind că domnişoara Bowen are pe undeva un adversar la pândă, că oricine ar fi acesta nu are nevoie de niciun sprijin. Animalele din hârtie sunt uimitoare, de pildă.

— Mulţumesc, spune Marco. A trebuit să recurg la câteva improvizaţii, încercând să pun pe picioare corturi care nu necesitau proiecte.

— De aceea sunteţi acum aici? întreabă domnul Barris. Pentru corturile care necesită proiecte?

— În primul rând, am dorit să mă asigur de gradul dumneavoastră de implicare în acest joc, zice Marco. Să ştiţi că aş putea să vă fac să uitaţi întreaga conversaţie.

— O, dar nu e nevoie de asemenea precauţii, protestează domnul Barris, cu o mişcare vehementă a capului. Vă asigur că sunt capabil să-mi menţin neutralitatea. Nu-mi place părtinirea. Vă ajut pe dumneavoastră ori pe domnişoara Bowen, în măsura în care îmi cereţi acest lucru, şi nu voi dezvălui nicicând celuilalt ceea ce mi-a fost încredinţat de dumneavoastră sau de ea. Şi nu voi spune nimănui vreun cuvânt despre toată tărăşenia. Puteţi să aveţi încredere în mine.

Marco îndreaptă un vraf de cutii ce stau să cadă, în timp ce reflectă asupra problemei.

— Prea bine, încuviinţează el. Deşi trebuie să recunosc, domnule Barris, că sunt surprins cât de uşor acceptaţi toată situaţia.

Drept răspuns, domnul Barris surâde amuzat.

— Trebuie să admit că dintre toţi, de la mine te-ai aştepta cel mai puţin la asta, spune el. Dar lumea este un loc mult mai interesant decât îmi imaginam eu când am participat pentru prima oară la un dineu de la miezul

nopţii. Să fie oare pentru că domnişoara Bowen poate să dea viaţă unor creaturi din lemn de pe un carusel, fiindcă dumneavoastră îmi puteţi manipula memoria, sau pentru că însuşi circul a împins limitele posibilului dincolo de ce aş fi putut eu visa, încă dinainte de a crede în magia adevărată? N-aş putea spune. Dar nu aş renunţa la asta pentru nimic în lume.

— Şi nu îi veţi divulga domnişoarei Bowen identitatea mea?

— N-am s-o fac, promite domnul Barris. Aveţi cuvântul meu.

— În acest caz, spune Marco, mi-aş permite să vă cer sprijinul într-o chestiune.

*

Când soseşte scrisoarea, domnul Barris se teme o clipă că domnişoara Bowen ar putea fi supărată în legătura cu evoluţia lucrurilor, ori că ar putea să-l întrebe cine e adversarul ei, căci îşi va fi dat lesne seama că el ştie deja.

Dar atunci când deschide plicul, pe bilet scrie doar: *Aş putea să fac adăugiri la el?*

Îi răspunde, informând-o că, din plecare, a fost proiectat pentru a fi manipulat de ambele părţi, aşa încât e liberă să adauge ce doreşte.

*

Celia se plimbă printr-o galerie plină cu zăpadă. Fulgi scânteietori i se agaţă în păr şi i se lipesc de tivul rochiei. Întinde mâna, zâmbind în timp ce cristalele de zăpadă se topesc pe pielea ei.

De-a lungul galeriei se înşiră nişte uşi, iar ea o alege pe cea din capăt, fiind însoţită de o adiere cu miros de zăpadă topită atunci când intră într-o cameră unde trebuie să se aplece ca să nu se lovească de cărţile revărsate din tavan, cu paginile desfăcute ca nişte valuri îngheţate.

Întinde mâna ca să mângâie hârtia, şi un freamăt străbate camera când mişcarea trece de la o pagină la alta.

Îi trebuie ceva timp ca să repereze cealaltă uşă, ascunsă într-un colţ întunecat, şi izbucneşte în râs când ghetele i se scufundă în nisipul fin ca o pulbere, ce umple camera de alături.

Celia se află într-un deşert alb sub un cer strălucitor de noapte ce se întinde în toate direcţiile. Senzaţia de spaţiu e atât de vie, încât trebuie să ducă mâna în faţă ca să găsească peretele ascuns printre stele şi e chiar uimită când degetele ei dau peste suprafaţa lui solidă.

Îşi caută drumul cu degetele de-a lungul pereţilor acoperiţi cu stele, încercând să dea de o altă ieşire.

— E scandalos ce se întâmplă, răsună vocea tatălui ei, deşi nu reuşeşte să-l vadă în lumina slabă. Era vorba să lucraţi separat, nu în această… juxtapunere vicioasă. Te-am avertizat cu privire la colaborări, care nu sunt modul cel mai potrivit de a-ţi pune în evidenţă talentele.

Celia oftează.

— Eu cred că e un lucru deştept, spune ea. Ce mod mai bun de a concura, dacă nu în cadrul aceluiaşi cort? Şi nici nu poţi să-i spui colaborare. Cum aş putea să colaborez cu cineva a cărui identitate nici măcar nu o cunosc?

Îi zăreşte doar în trecere faţa, care se holbează la ea, iar apoi se întoarce, îndreptându-şi atenţia din nou spre perete.

— Aşadar, care e mai bună? întreabă ea. O încăpere plină cu copaci ori una plină cu nisip? Ştii măcar care dintre ele e a mea? Situaţia începe să devină obositoare, *papa.* Adversarul meu dispune în mod clar de talente comparabile. Cum veţi reuşi să stabiliţi vreodată câştigătorul?

— Asta nu-i treaba ta, se aude glasul şuierat al tatălui ei, mult mai aproape de urechea ei decât şi-ar fi dorit. Sunt dezamăgit, mă aşteptam la mai mult de la tine. Trebuie să faci mai mult de atât.

— A face mai mult mă secătuieşte, protestează Celia. Nu pot să controlez mai mult de atât.

— Nu-i de ajuns, spune tatăl ei.

— Când are să fie de ajuns? întreabă Celia, dar nu primeşte niciun răspuns, căci a rămas singură printre stele.

Se lasă în jos, luând o mână de nisip ivoriu, pe care îl lasă să i se scurgă încetişor printre degete.

*

Singur în apartamentul său, Marco face încăperi mici din fiţuici de hârtie. Galerii şi uşi construite din file de carte şi fâşii de hârtie heliografică, bucăţi de tapet ori fragmente de scrisori.

Construieşte interioare care duc spre cele create de Celia, trepte ce se înfăşoară în jurul galeriilor ei.

Lăsând spaţii libere, ca ea să poată răspunde.

Tic-tacul ceasornicului

VIENA, IANUARIE 1894

Biroul e spaţios, dar pare mai mic decât este din cauza obiectelor voluminoase pe care le adăposteşte. O mare parte din pereţi sunt din sticlă mată, aceasta fiind obturată de dulapuri şi rafturi. Planşeta de proiectare de lângă fereastră este bine ascunsă în haosul meticulos alcătuit din hârtii, diagrame şi proiecte. Bărbatul cu ochelari aşezat în spatele ei abia dacă se vede, confundându-se cu decorul. Scârţâitul creionului pe hârtie răsună la fel de metodic şi precis ca tic-tacul ceasornicului din colţ.

Se aude un ciocănit în geamul mat al uşii, iar scârţâitul creionului se opreşte, cu toate că ceasul continuă să ticăie neabătut.

— O anume domnişoară Burgess doreşte să vă vadă, domnule, anunţă unul dintre asistenţi din uşa deschisă. Spune că nu vrea să deranjeze în cazul în care sunteţi ocupat.

— Nu e niciun deranj, spune domnul Barris, punând creionul jos şi ridicându-se în picioare. Vă rog s-o poftiţi înăuntru.

Asistentul se retrage din cadrul uşii, locul lui fiind luat de o tânără femeie într-o rochie elegantă, tivită cu dantelă.

— Bună ziua, Ethan, îl salută Tara Burgess. Îmi cer scuze că sosesc neanunţată.

— Nu trebuie să te scuzi, dragă Tara. Arăţi minunat, ca de obicei, zice domnul Barris, sărutând-o pe obraji.

— Iar tu n-ai îmbătrânit nici măcar cu o zi, remarcă Tara.

Zâmbetul lui devine nesigur, priveşte în altă parte, apropiindu-se de uşa din spatele ei ca s-o închidă.

— Ce te aduce la Viena? întreabă el. Şi unde e sora ta? Se întâmplă rareori să vă văd despărţite.

— Lainie e la Dublin, cu circul, îl pune la curent Tara, îndreptându-şi atenţia asupra lucrurilor din încăpere. Eu… nu prea eram în apele mele, aşa că mi-am zis că ar fi mai bine să fac o călătorie de una singură. Să vizitez prieteni mutaţi departe mi s-a părut a fi o bază bună de plecare. Aş fi trimis o telegramă, dar s-a petrecut totul…

Domnul Barris îi oferă un scaun, dar ea nu observă, plimbându-se printre mesele acoperite cu modele de clădiri, oprindu-se ici-colo ca să fixeze câte un detaliu: bolta unei intrări, spirala unei scări.

— E tot mai greu, după părerea mea, să faci diferenţa între vechi prieteni şi parteneri de afaceri într-un caz ca al nostru, zice Tara. Dacă suntem doar genul de oameni care poartă conversaţii politicoase pentru a acoperi secrete pe care le împărtăşesc sau ceva mai mult decât atât. Asta e minunat, adaugă ea, oprindu-se în faţa modelului unei coloane goale în interior cu un ceas suspendat la mijloc.

— Mulţumesc, spune domnul Barris. E încă departe de a fi terminat. Trebuie să trimit proiectul final lui Friedrick, ca să poată începe construcţia ceasului. Presupun că va fi şi mai impresionant când va fi executat la scară.

— Planurile circului sunt şi ele aici? întreabă Tara, examinând diagramele prinse pe pereţi.

— Nu, nu sunt. I le-am lăsat lui Marco la Londra. Am avut de gând să fac nişte cópii ca să le păstrez la dosar, dar se vede treaba că am uitat.

— Ai mai uitat vreodată să faci cópii după vreunul dintre proiectele tale? întreabă Tara, trecându-şi degetul peste un şir de dulapuri cu rafturi lungi şi înguste, pe care sunt aşezate în ordine documente.

— Nu, răspunde domnul Barris.

— Şi nu… nu ţi se pare ciudat? vrea să ştie Tara.

— Nu în mod special, vine răspunsul domnului Barris. Crezi că e ciudat?

— Cred că o mulţime de lucruri legate de circ sunt ciudate, spune Tara, făcându-şi de lucru cu dantela

manşetei.

Domnul Barris stă în continuare la biroul său, sprijinit de spătarul scaunului.

— Nu crezi că ar fi mai bine să vorbim despre lucrul pentru care ai venit aici în loc să ne tot învârtim în jurul subiectului? îi propune el. N-am fost niciodată bun la învârteli.

— Ceea ce nu-i adevărat, îl contrazice Tara, aşezându-se pe scaunul de vizavi, deşi continuă să cerceteze camera cu privirea. Dar nu strică să încercăm o abordare directă, deşi mă întreb dacă vreunul din noi mai ştie cum. De ce-ai plecat din Londra?

— Presupun că am plecat din acelaşi motiv pentru care tu şi sora ta călătoriţi atât de mult, spune domnul Barris. Prea multe priviri insistente şi complimente ambigue. Mă îndoiesc că cineva şi-a dat seama că părul meu a încetat să se rărească din seara deschiderii circului, dar după un timp au prins de veste. Şi dacă despre *tante* Padva se poate spune că îmbătrâneşte frumos, iar în cazul lui Chandresh totul poate fi pus pe seama excentricităţii lui, noi, ceilalţi, suntem supuşi unui alt fel de control, fiind ceva mai banali.

— E mai simplu pentru cei care pot pur şi simplu să dispară în interiorul circului, remarcă Tara, privind pierdută pe fereastră. Din când în când Lainie sugerează să-l urmăm, mie însă mi se pare o soluţie temporară, suntem prea schimbătoare ca să ne fie bine.

— Aţi putea să renunţaţi pur şi simplu, o sfătuieşte domnul Barris liniştit.

Tara clatină din cap.

— Cât durează până când oraşele în care te muţi devin insuficiente? Care e soluţia în afară de asta? Să ne schimbăm numele? Nu… nu-mi place să fiu nevoită să apelez la asemenea tertipuri.

— Nu ştiu, recunoaşte domnul Barris.

— Se petrec mult mai multe decât lucrurile la care avem

noi acces, de asta sunt sigură, spune Tara cu un oftat. Am încercat să discut cu Chandresh, dar a fost ca şi cum am fi vorbit limbi diferite. Nu-mi place să stau cu mâinile în sân când în mod clar ceva nu e în ordine. Mă simt… nu neapărat prizonieră, dar ceva pe aproape, şi nu ştiu ce să fac.

— Şi cauţi răspunsuri, continuă domnul Barris.

— Nu ştiu ce caut, mărturiseşte Tara, iar o clipă chipul i se încreţeşte ca şi cum ar fi gata să izbucnească în lacrimi, dar imediat îşi recapătă stăpânirea de sine. Ethan, nu simţi câteodată că de fapt visezi, tot timpul?

— Nu, n-aş zice asta.

— Mie mi se pare tot mai greu să fac deosebirea între somn şi trezie, se confesează Tara, jucându-se din nou cu dantela manşetelor. Nu-mi place să fiu lăsată în întuneric. Şi nu sunt în mod particular dispusă să cred în lucruri imposibile.

Înainte de a răspunde, domnul Barris îşi scoate ochelarii, ştergându-şi lentilele cu batista şi ţinându-i în lumină ca să verifice dacă mai sunt urme de murdărie.

— Am avut ocazia să văd o mulţime de lucruri pe care altădată le-aş fi considerat imposibile ori incredibile. Constat că nu mai dispun de repere clare pentru asemenea chestiuni. Mă străduiesc să-mi fac treaba cât mai bine cu putinţă şi să-i las pe ceilalţi să-şi vadă de ale lor.

Deschide apoi un sertar şi, după ce caută o clipă, scoate la iveală o carte de vizită pe care nu scrie decât un nume. Deşi bucăţica de hârtie e cu susul în jos, Tara reuşeşte cu uşurinţă să desluşească literele A şi H, chiar dacă nimic altceva. Domnul Barris ia un creion şi notează o adresă din Londra sub numele tipărit.

— Cred că niciunul dintre noi nu ştia cu exactitate în seara aceea în ce aveam să intrăm, spune el. Dacă insişti să sapi mai adânc, cred că doar el ar putea să-ţi fie de ajutor, deşi nu pot garanta că va fi prea binevoitor.

Împinge cartea de vizită pe masă. Tara o priveşte cu

atenţie înainte de-a o vârî în geantă, de parcă nu ar fi sigură că e reală.

— Mulţumesc, Ethan, zice ea fără să-l privească. Îţi sunt foarte recunoscătoare, crede-mă.

— Cu plăcere, draga mea, spune domnul Barris. Sper… sper să găseşti ceea ce cauţi.

Tara se mulţumeşte să dea din cap, apoi trec la chestiuni mai puţin importante, pe când ceasul ticăie, parcurgând orele după-amiezii, iar lumina de dincolo de geamurile mate scade vizibil. Deşi o invită să ia masa împreună, Tara îl refuză politicos şi pleacă.

Domnul Barris se întoarce la planşeta lui, creionul trasează din nou linii, ceasul ticăie, armonia a fost restabilită.

Umbrela Magicianului

PRAGA, MARTIE 1894

Anunţul de astă-seară de pe porţile circului e mare, prins în panglici împletite, înfăşurate în jurul barelor chiar deasupra încuietorii. Literele sunt destul de mari încât să poată fi văzute de la distanţă, dar oamenii vin chiar până în faţă ca să-l citească.

Închis din cauza vremii nefavorabile

scrie pe anunţ cu litere jucăuşe înconjurate de norişori cenuşii.

Oamenii citesc anunţul, chiar şi de două ori, apoi privesc spre soarele care apune şi spre cerul violet şi senin şi se scarpină în cap. Rămân prin preajmă, iar unii aşteaptă ca anunţul să fie scos şi circul să se deschidă, însă nu se vede nicio mişcare. În cele din urmă, mica adunare se risipeşte, fiecare căutându-şi un alt program pentru seara respectivă.

Peste o oră începe: plouă torenţial, iar vântul încreţeşte suprafaţa corturilor vărgate. Anunţul de pe poartă dansează în vânt, strălucind sub şiroaiele de apă.

*

În celălalt capăt al circului, într-un loc unde gardul nu arată defel ca o poartă, dar se deschide totuşi, Celia Bowen iese din umbra corturilor întunecate, deschizându-şi umbrela cu greutate. E o umbrelă mare, cu un mâner greu, curbat, dar în momentul în care reuşeşte s-o deschidă, oferă o bună protecţie împotriva ploii. Cu toate astea, jumătatea de jos a fustei ei de culoarea vinului se îmbibă rapid cu apă, încât devine neagră.

Trece aproape neobservată prin oraş, deşi nici n-ar avea cine s-o observe sub puhoiul care se varsă de sus. Doar

câţiva trecători pe străzile pavate cu piatră de râu, fiecare ascuns parţial sub o umbrelă.

În cele din urmă, Celia se opreşte într-o cafenea cu multe lumini, aglomerată şi plină de viaţă, în pofida vremii de afară. Îşi pune umbrela în stativul de lângă uşă, îmbogăţind colecţia adunată acolo.

Mai sunt câteva mese libere, dar scaunul gol care atrage privirea Celiei este cel de lângă şemineu, vizavi de Isobel, care şade acolo cu o ceaşcă de ceai, cu nasul vârât într-o carte.

Celia n-a fost niciodată prea sigură în privinţa ghicitoarei. Apoi mai e şi reticenţa înnăscută faţă de cei a căror ocupaţie constă în a spune oamenilor ceea ce doresc să audă. Iar Isobel are uneori aceeaşi expresie pe care Celia o surprinde adesea în privirile lui Tsukiko, care sugerează că ar şti mai mult decât spune.

Deşi probabil că nu e un lucru neobişnuit la cei a căror ocupaţie este de a le spune oamenilor ce le rezervă viitorul.

— Pot să mă aşez la masa ta? întreabă Celia.

Isobel ridică privirea, vădit surprinsă, dar uimirea este rapid înlocuită de un zâmbet luminos.

— Fireşte, spune ea, punând un semn în carte înainte de a o împinge deoparte. Nu-mi vine să cred că te-ai aventurat să ieşi pe o asemenea vreme. Eu am plecat puţin înainte să înceapă, aşa că mi-am zis să aştept până se termină. Trebuia să mă întâlnesc cu cineva, dar nu cred că mai vine, având în vedere vremea.

— Nici nu poţi să i-o iei în nume de rău, zice Celia, scoţându-şi mănuşile umede. Le scutură uşor, iar acestea se usucă imediat. Afară e ca şi cum ai umbla prin apele unui râu.

— Ai vrut să scapi de petrecerea-de-vreme-rea?

— Am dat o fugă înainte de a evada, nu prea sunt în dispoziţie de petrecere în seara asta. În plus, nu-mi place să ratez ocazia de a pleca din circ pentru a schimba

atmosfera, chiar dacă asta înseamnă să te îneci la propriu.

— Şi mie îmi place să evadez din când în când, îi mărturiseşte Isobel. Ai provocat ploaia ca să ai o seară liberă?

— Bineînţeles că nu, răspunde Celia. Deşi, dacă ar fi adevărat, cred că am exagerat.

În timp ce vorbeşte, rochia ei îmbibată de apă se usucă, culoarea închisă revenind la rubiniul vinului, dar nu e pe deplin clar dacă asta se datorează focului care arde în apropiere ori dacă e vorba de o subtilă transformare pe care o conduce ea însăşi.

Celia şi Isobel trăncănesc despre vreme, Praga şi cărţi fără a evita voit subiectul circului, dar păstrând distanţa. Sunt două femei care stau împreună la o masă, nu o ghicitoare şi o iluzionistă, ocazie care nu se iveşte prea des în existenţa lor.

Uşa cafenelei se deschide de la vânt, trimiţând un curent de aer şi picături de ploaie în interior, provocând o rumoare dezaprobatoare printre clienţi şi făcând umbrelele să zdrăngăne în stativ.

O chelneriţă cu un aer hărţuit se opreşte la masa lor, iar Celia comandă un ceai de mentă. În timp ce chelneriţa se îndepărtează, Celia aruncă o privire lungă prin încăpere, scrutând mulţimea, ca şi cum ar căuta pe cineva, dar fără a fixa un punct.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Isobel.

— Nu, nu-i nimic, răspunde Celia. Am doar senzaţia că suntem urmărite, dar probabil că e totul în închipuirea mea.

— Poate că te-a recunoscut cineva, îi sugerează Isobel.

— Mă îndoiesc, zice Celia uitându-se la clienţii din jur, neîntâlnind nicio privire întoarsă în direcţia lor. Oamenii văd ceea ce vor să vadă. Sunt sigură că locul ăsta a avut parte cu vârf şi îndesat de clienţi neobişnuiţi, ţinând cont că circul e în oraş. Asta ne ajută să ne amestecăm mai uşor în mulţime.

— Sunt întotdeauna uimită că nimeni nu mă recunoaşte în afara circului, adaugă Isobel. Le-am ghicit mai multor persoane din încăperea asta în ultimele nopţi şi niciuna nu m-a învrednicit măcar cu o privire. Probabil că nu par la fel de misterioasă ca atunci când sunt înconjurată de lumânări şi catifea. Sau poate că acordă mai multă atenţie cărţilor decât persoanei mele.

— Ai cărţile la tine? întreabă Celia.

Isobel dă din cap.

— Vrei… vrei să-ţi ghicesc?

— Dacă nu te deranjează.

— Nu m-ai rugat niciodată până acum să-ţi ghicesc.

— În general, nu prea vreau să aflu ce-mi rezervă viitorul. Astă-seară însă mă îmboldeşte curiozitatea.

Isobel şovăie, uitându-se la clienţii din jur, personaje destul de boeme care beau absint şi discută despre artă.

— Nici măcar n-au să observe, o încurajează Celia. Îţi promit.

Isobel îşi îndreaptă din nou atenţia spre Celia, apoi scoate un pachet de cărţi din geantă; dar nu obişnuitele cărţi alb-negre de la circ, ci pachetul ei vechi de cărţi de tarot, uzate şi îngălbenite.

— Ce frumoase sunt! exclamă Celia urmărind caleidoscopul cărţilor în timp ce Isobel începe să le amestece.

— Mulţumesc.

— Dar nu sunt decât şaptezeci şi şapte.

Mâinile lui Isobel se opresc o clipă şi o singură carte cade din pachet pe masă. Celia o ridică, aruncând o privire spre doiul de cupă de pe faţa ei înainte de-a i-o înapoia lui Isobel, care o pune în pachet şi continuă să amestece, cărţile trecând fără oprire dintr-o mână în alta.

— Una dintre ele e… altundeva, explică Isobel.

Celia nu-i pune alte întrebări.

Chelneriţa îi aduce Celiei ceaiul de mentă fără să arunce măcar o privire spre cărţile de joc înainte de-a pleca.

— Tu ai făcut asta? întreabă Isobel.

— I-am distras atenţia, răspunde Celia şi apoi suflă uşor peste ceaiul aburind.

Nu e tocmai ceea ce trebuia să spună, dar ar fi cam greu să dea explicaţii despre vălul invizibil pe care l-a tras peste masă. Senzaţia că sunt urmărite nu a dispărut, în pofida vălului, şi asta o pune pe gânduri.

Isobel se opreşte din amestecatul cărţilor şi pune pachetul pe masă cu faţa în jos.

Celia taie cărţile în trei fără să aştepte indicaţiile lui Isobel, apucând cărţile de margini şi aşezându-le cu grijă într-un şir pe masă.

— Ce alegi? întreabă Isobel.

Celia măsoară atent cele trei teancuri de cărţi în timp ce-şi soarbe ceaiul. După o clipă arată spre teancul din mijloc. Isobel pune din nou cărţile unele peste altele, având grijă să păstreze teancul ales deasupra.

Cărţile pe care le întinde apoi pe masă nu li se desluşesc pe loc. Mai multe de cupă. Doiul de pică. *La Papessa,* enigmatica Preoteasă.

Isobel îşi reţine cu greu tresărirea când peste cărţile deja etalate iese *Le Bateleur.* Se preface că tuşeşte, dar Celia pare a nu observa nimic în neordine.

— Îmi cer scuze, spune Isobel după ce le contemplă câteva momente în tăcere. Uneori am nevoie de ceva timp pentru a tălmăci cum trebuie.

— Nu te grăbi, o linişteşte Celia.

Isobel împinge cărţile pe masă, concentrându-se pe una, apoi pe alta.

— Ai asupra ta multe poveri. O inimă grea. Lucruri pe care le-ai pierdut. Dar te îndrepţi spre schimbare şi descoperiri. Există influenţe exterioare care te poartă înainte.

Pe chipul Celiei nu se citeşte nimic. Se uită la cărţi şi ocazional la Isobel, interesată, dar cu băgare de seamă.

— Nu... nu lupţi, nu ăsta e cuvântul potrivit, dar există

un conflict cu ceva nevăzut, ceva umbrit, ascuns privirilor tale.

Celia se mulţumeşte să zâmbească.

Isobel mai pune o carte pe masă.

— Dar ţi se va arăta curând, spune ea.

Acum Celia devine atentă.

— Cât de curând?

— Cărţile nu dezvăluie limpede liniile timpului, dar e pe aproape. Imediat, aş zice.

Isobel trage din nou o carte. Doiul de cupă din nou.

— E mult sentiment, spune ea. Un sentiment profund, dar tu te afli încă la mal, aproape de suprafaţă, iar el abia urmează să te prindă în vâltoarea lui.

— Interesant, observă Celia.

— Nu e nimic despre care aş putea spune că e bine sau rău, dar e… intens.

Isobel mai aranjează puţin cărţile, *Le Bateleur* şi *La Papessa* înconjuraţi de trefle ascuţite şi cupe lăcrămoase.

Trosnetul focului din apropierea lor şi răpăitul ploii în geam se amestecă.

— Aproape că se contrazic, zice ea după o pauză. E ca şi cum ar exista dragoste şi pierdere în acelaşi timp, împreună, într-o frumoasă durere.

— Da, e ceva ce trebuie aşteptat cu interes, remarcă Celia pe un ton sec, iar Isobel zâmbeşte, ridicându-şi ochii din cărţi, dar negăsind mare lucru în expresia Celiei.

— Îmi pare rău că nu reuşesc să fiu mai limpede, se scuză ea. Dacă îmi vine vreo idee mai târziu, am să-ţi dau de veste, uneori trebuie să diger ceea ce am văzut în cărţi, înainte de a reuşi să le înţeleg. Nu sunt… neclare, ca să mă exprim cum trebuie, ci complexe, obligându-te să iei în considerare mult mai multe posibilităţi.

— Nu trebuie să te scuzi. N-aş spune că sunt din cale-afară de uimită. Dar, oricum, îţi mulţumesc şi apreciez revelaţia.

Apoi Celia schimbă subiectul, deşi cărţile rămân pe

masă, iar Isobel nu face nicio mişcare să le strângă. Continuă să discute chestiuni oarecare, până când Celia insistă că ar fi timpul să se întoarcă la circ.

— Aşteaptă măcar să se potolească ploaia, protestează Isobel.

— Ţi-am răpit deja prea mult timp, iar ploaia nu-i decât ploaie. Sper ca până la urmă să apară şi cel pe care îl aştepţi.

— Mă îndoiesc de asta, dar, oricum, mulţumesc. Şi mulţumesc pentru companie.

— A fost plăcerea mea, spune Celia ridicându-se de la masă şi punându-şi mănuşile.

Trece prin mulţimea din local cu uşurinţă, scoate o umbrelă cu un mâner închis la culoare din stativul de lângă uşă şi-i face un semn de adio lui Isobel, înainte de a înfrunta ploaia torenţială.

Isobel mută puţin cărţile pe masă.

N-a minţit, de fapt. Îi e cu neputinţă să mintă în legătură cu cărţile.

Competiţia e atât de clară, atât de prezentă, încât totul este legat de ea, trecutul şi viitorul.

În acelaşi timp, seamănă mai mult cu ghicitul pentru circ în general, decât pentru Celia în particular, dar e atât de încărcat de emoţie, încât detaliile se pierd. Isobel pune cărţile unele peste altele şi le amestecă. *Le Bateleur* se ridică la suprafaţa pachetului, iar ea se încruntă la carte înainte de a arunca o privire prin cafenea. Deşi printre clienţi sunt mai mulţi purtători de melon, nici urmă de cel pe care ea îl caută.

Continuă să amestece până când Magicianul este îngropat printre cărţi. Pune pachetul deoparte şi se întoarce la cartea ei, aşteptând să se oprească ploaia.

*

Afară plouă cu găleata, iar strada întunecată e aproape pustie, ferestre luminate înşirându-se pe marginea ei. Nu e atât de frig pe cât se aşteptase Celia, în pofida vântului

rece.

Nu ştie să citească prea bine cărţile de tarot, căci există întotdeauna prea multe posibilităţi, prea multe înţelesuri. Dar îndată ce Isobel a scos în evidenţă elementele specifice, a putut să vadă emoţiile complicate, revelaţia ce o aşteaptă. Nu prea ştie ce să înţeleagă din toate astea, deşi, în pofida scepticismului ei, speră ca în sfârşit să afle cine e adversarul ei.

Merge pe stradă cu gândul în altă parte, preocupată de cărţile de joc, dar pe parcurs realizează că-i e foarte cald. Cel puţin la fel de cald, dacă nu chiar mai cald ca atunci când stătea lângă foc împreună cu Isobel. Ba mai mult, hainele ei sunt în continuare uscate. Jacheta, mănuşile, chiar poalele rochiei. Nu e nicio picătură de ploaie pe ea, deşi toarnă în continuare cu găleata, iar vântul trimite ploaia pieziş în toate direcţiile, sfidând legile gravitaţiei. Picăturile sar în sus din bălţile care s-au format şi stropesc în jur, dar Celia nu simte nimic din toate astea. Nici ghetele ei nu sunt defel umezite.

Se opreşte din mers când ajunge în piaţa deschisă lângă turnul cu ceas, ai cărui apostoli sculptaţi îşi fac apariţia orară în pofida vremii neprietenoase.

Stă nemişcată sub şuvoiul de apă. Ploaia e atât de deasă, că abia reuşeşte să vadă la câţiva paşi în faţă, dar ei îi este în continuare cald, iar hainele îi sunt uscate. Întinde mâna în faţă, dincolo de adăpostul umbrelei şi o priveşte atent, dar nicio picătură de apă nu cade pe ea. Picăturile care se apropie prea repede îşi schimbă direcţia înainte de a se izbi de mănuşa ei, sărind într-o parte ca şi cum ar fi înconjurată de ceva invizibil şi impermeabil.

Cam în acel moment realizează şi Celia că umbrela pe care o poartă nu-i aparţine.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Bowen, strigă un glas în urma ei, ridicându-se peste zgomotul ploii şi rostogolindu-se pe stradă în jos.

O voce pe care o recunoaşte încă dinainte de a se

întoarce, pentru a-l găsi pe Marco în spatele ei, ud leoarcă, apa şiroindu-i de pe borul melonului. În mână ţine o umbrelă neagră, identică.

— Cred că aţi luat umbrela mea, spune el, cu respiraţia tăiată, dar cu un zâmbet pe faţă care seamănă prea mult cu expresia unui lup pentru a putea fi considerat umil.

Celia îl priveşte uimită. Mai întâi se întreabă ce Dumnezeu caută asistentul lui Chandresh la Praga, deoarece nu l-a văzut niciodată în afara Londrei. Apoi urmează întrebarea cum de are el o asemenea umbrelă.

În timp ce se uită cu nişte ochi mari la el, tulburată, piesele din puzzle încep să se îmbine. Îşi aduce aminte fiecare întâlnire pe care a avut-o cu bărbatul care acum stă în ploaie în faţa ei, amintindu-şi de supărarea lui de la audiţie, de anii de priviri furişe şi observaţii pe care ea le-a interpretat drept simple flirturi nevinovate.

Şi impresia permanentă că el nu ar fi cu adevărat acolo, confundându-se atât de bine cu decorul, încât uneori uitai că era în cameră.

Înainte, crezuse că aşa trebuie să fie un asistent foarte bun, neţinând seama cât de înşelătoare poate fi o asemenea apariţie.

Dintr-odată, îşi dă seama cât de proastă a fost, neluând nicio clipă în considerare posibilitatea ca el să fie adversarul.

Deodată, Celia începe să râdă, un chicotit neîntrerupt, în armonie cu răpăitul ploii. Zâmbetul lui Marco devine tot mai nesigur în timp ce o priveşte, clipind des ca să scape de picăturile de ploaie.

După ce-şi recapătă stăpânirea de sine, face o reverenţă scurtă spre el, îi întinde umbrela, tresărind sub ploaia ce se abate asupra ei din clipa în care o lasă din mână. El îi înmânează o umbrelă identică.

— Îmi cer scuze, spune ea, cu ochii încă scăpărând de râs.

— Mi-ar face multă plăcere să stăm puţin de vorbă, dacă

aţi accepta să bem ceva împreună, lansează Marco invitaţia.

Melonul lui e deja uscat în timp ce încearcă în zadar să facă loc şi pentru ea sub umbrela deschisă. Cu toate că şuviţele ude îi biciuiesc obrajii, Celia stă în cumpănă, urmărindu-i ochii în timp ce picăturile de ploaie i se evaporă de pe gene.

După atâţia ani de întrebări, întâlnirea faţă în faţă cu adversarul nu este aşa cum îşi imaginase.

Se aşteptase să fie cineva cunoscut. Cineva din interiorul circului mai degrabă decât din afară.

Sunt atâtea întrebări, atâtea lucruri pe care doreşte să le discute în pofida reproşurilor constante ale tatălui ei şi rugăminţilor lui de-a nu fi atât de preocupată de persoana adversarului. Dar în acelaşi timp, se simte dintr-odată expusă, conştientă că el a ştiut dintotdeauna pe ce poziţii se aflau. Ştiind de fiecare dată când îi deschidea o uşă sau când lua notiţe pentru Chandresh. De fiecare dată când se uita fix la ea, aşa cum face acum, cu ochii aceia neliniştitor de verzi.

Cu toate astea, invitaţia era ispititoare.

Poate că dacă nu ar fi fost udă până la piele, ar fi acceptat.

— Sunt sigură de asta, spune Celia, răspunzând zâmbetului său tot cu un zâmbet. Poate că altă dată.

Îşi deschide umbrela cu oarecare greutate şi, rotind baldachinul negru de mătase pe deasupra capului, se face nevăzută, lăsând doar nişte picături de apă să cadă pe pavajul gol.

REFLEXII ŞI DISTORSIUNI

Pe plăcuţă scrie Sala Oglinzilor, dar când intri descoperi că e mult mai mult decât o sală.

Nu dai peste simple suprafeţe de sticlă în care te oglindeşti, aşa cum parcă te aşteptai, ci peste sute de oglinzi de diverse mărimi şi forme, fiecare în rama ei.

În vreme ce te deplasezi prin faţa unei oglinzi care îţi reflectă ghetele, în oglinda de alături nu apare decât spaţiul gol şi oglinzile de pe cealaltă parte. Eşarfa ta nu există într-una din oglinzi, dar revine în următoarea. Reflectat în spatele tău e un bărbat cu un melon pe cap, deşi în unele oglinzi apare, iar în altele nu. Când te întorci, nu reuşeşti să-l reperezi în încăpere, deşi nu sunt mai mulţi vizitatori alături de tine decât cei pe care i-ai văzut şi în oglindă.

Sala dă într-o cameră rotundă, luminată strălucitor când intri. Lumina vine de la un felinar înalt aşezat în centru, o coloană de fier negru cu o lampă din sticlă mată, care pare a-şi avea locul mai degrabă la un colţ de stradă dintr-un oraş, decât într-un cort de circ.

Pereţii de aici sunt complet acoperiţi cu oglinzi, fiecare fâşie fiind aşezată în linie cu dunga de pe tavan şi continuată de dungile trasate pe podea.

În timp ce continui să mergi, încăperea se transformă într-un pasaj nesfârşit de felinare, dungile repetându-se într-un model fractal, iar şi iar.

Cartomanţie

CONCORD, MASSACHUSETTS, OCTOMBRIE 1902

În timp ce continuă să dea târcoale circului, Bailey ajunge înapoi în curte. Se opreşte pentru un scurt moment ca să urmărească rugul strălucitor, iar apoi merge la taraba unui vânzător ambulant ca să ia o pungă cu bomboane de ciocolată, menite să înlocuiască cina aproape nemâncată. Bomboanele au forma unor şoricei cu urechi de migdale şi codiţe din lemn-dulce. Mănâncă două, iar pe celelalte le pune cu pungă cu tot în buzunarul de la haină, în speranţa că nu se vor topi.

Părăseşte apoi curtea, îndepărtându-se din nou, în cercuri, de rug.

Trece pe lângă mai multe corturi cu anunţuri interesante, dar nu simte că ar trebui să intre pe loc în vreunul, mintea lui fiind în continuare preocupată de spectacolul iluzionistei. Când aleea coteşte, dă peste un cort mai mic, cu o plăcuţă frumos lucrată pe care scrie:

Ghicitoare

Citeşte cu uşurinţă cuvântul, restul însă e o încrengătură de litere complicate, aşa că trebuie să se ducă până la cort, ca să le poată descifra:

Prezicerea destinului şi dezvăluirea celor mai ascunse dorinţe

Bailey se uită în jur. Nu se vede picior de om, iar circul pare în mod ciudat ca atunci când s-a furişat înăuntru prin gard în miezul zilei, pustiu, cu excepţia lui şi a lucrurilor (şi oamenilor) care sunt mereu acolo.

Disputa în legătură cu viitorul său continuă să-i răsune

în urechi când intră în cort.

Se trezeşte într-un spaţiu care îi aminteşte de salonaşul bunicii lui, doar că nu miroase a lavandă. Sunt mai multe fotolii, dar niciunul nu este ocupat, iar un candelabru scânteietor îi atrage atenţia înainte de-a observa perdeaua.

E făcută din şiraguri de mărgele strălucitoare, cum lui Bailey nu i-a mai fost dat să vadă. Sclipeşte în lumină, iar el nu ştie dacă ar trebui să treacă prin ea ori să aştepte vreun semn sau o invitaţie. Se uită în jur, după vreo plăcuţă lămuritoare, dar nu găseşte nimic. Rămâne pe loc, tulburat, în vestibulul gol, dar o voce se aude din spatele perdelei de mărgele.

— Poftiţi înăuntru.

Un glas de femeie, liniştit şi atât de aproape, încât posesoarea lui pare să se afle chiar lângă el, deşi Bailey e sigur că vocea a venit din camera alăturată. Întinde o mână şovăielnică spre şiragurile de mărgele, care sunt netede şi reci, şi descoperă că braţele îi alunecă uşor printre ele, că se desfac din calea lui ca apa sau ca iarba înaltă. Mărgelele se izbesc apoi cu zgomot când şiragurile se închid în urma lui, iar sunetul care se răspândeşte în camera întunecată seamănă cu cel al ploii.

Camera în care se află acum nu mai seamănă cu salonul bunicii. E plină de lumânări, în mijlocul ei e o masă cu un scaun gol pe o parte, iar o doamnă îmbrăcată în negru cu un văl subţire şi negru tras peste faţă stă aşezată pe scaunul de vizavi. Pe masă se află un pachet de cărţi şi un glob mare de cristal.

— Ia loc, tinere domn, îl invită femeia, iar Bailey face câţiva paşi spre scaunul gol şi se aşază.

Scaunul e surprinzător de confortabil, nu ca scaunele ţepene din salonul bunicii, deşi seamănă destul de bine cu ele. Bailey îşi dă acum seama că în afară de fata cu păr roşu n-a auzit nicicând pe cineva din circ vorbind. Iluzionista a tăcut pe tot timpul spectacolului, deşi la vremea respectivă n-a realizat acest lucru.

— V-aş ruga să achitaţi onorariul înainte de a începe, spune femeia.

Bailey e bucuros că are un plus de bani de buzunar pentru această cheltuială neprevăzută.

— Cât costă? vrea să ştie el.

— Cât vreţi să plătiţi pentru a arunca o privire în viitorul dumneavoastră, răspunde ghicitoarea.

Bailey stă să se gândească o clipă. E ciudat, dar corect. Scoate din buzunar ceea ce i se pare a fi o sumă potrivită şi pune banii pe masă, dar femeia nu îi ia, ci îşi trece mâna peste ei, iar aceştia dispar.

— Şi ce anume ai dori să afli? îl iscodeşte ea.

— Despre viitorul meu, spune Bailey. Bunica doreşte să mă duc să studiez la Harvard, dar tata vrea să preiau ferma.

— Dar tu ce vrei? întreabă ghicitoarea.

— Nu ştiu, răspunde Bailey.

Ea râde la auzul acestui răspuns, dar e un râs prietenos care îl face pe Bailey să se simtă mai sigur pe sine, de parcă ar sta de vorbă cu o persoană obişnuită şi nu cu cineva cu puteri misterioase, ba chiar magice.

— E-n ordine, îl asigură ea. Vom afla ce ne spun cărţile în această chestiune.

Ghicitoarea ia pachetul de cărţi şi începe să le amestece cu mişcări fluide, formând un evantai alb-negru.

— Alege o singură carte, îi cere ea. Nu te grăbi. Aceasta va fi cartea ta, cea care te reprezintă.

Bailey se uită la evantaiul de cărţi şi se încruntă. Sunt toate la fel. Părţi dintr-un model, unele mai late decât celelalte, altele nealiniate cu restul. Se uită de la un capăt la celălalt, iar una dintre ele îi atrage atenţia. E mai ascunsă, vârâtă aproape cu totul sub curtea de deasupra. Doar marginea e vizibilă. Întinde mâna după eu, dar ezită.

— Pot s-o ating? întreabă el.

Se simte la fel ca atunci când i s-a permis să pună pentru prima oară masa cu vesela cea bună, ca şi cum de

fapt nici n-ar fi trebuit să atingă acele obiecte, plus spaima că ar fi putut să spargă ceva.

Dar ghicitoarea încuviinţează dând din cap, iar Bailey pune mâna pe carte şi o extrage dintre companioanele ei, separând-o complet de ele.

— Poţi s-o întorci, îi spune femeia, iar Bailey se conformează.

Nu arată ca obişnuitele cărţi de joc în roşu şi negru, cu cupe, pici, trefle şi carouri. Vede o imagine, desenată în alb şi negru şi nuanţe de gri.

Imaginea reprezintă un cavaler călare, precum un personaj din basme. Calul e alb, armura lui e cenuşie, iar în fundal se adună nori întunecaţi. Calul e surprins în galop, cavalerul stă în şa aplecat înainte, cu spada scoasă, gata de cine ştie ce luptă. Bailey se holbează la carte, întrebându-se încotro se îndreaptă cavalerul şi ce-ar putea să însemne această carte. *Cavalier d'Épées* scrie cu înflorituri în josul cărţii.

— Acesta aş fi eu?

Femeia zâmbeşte şi strânge cărţile la loc.

— E gândit să te reprezinte când ţi se ghiceşte în cărţi, îl informează ea. Ar putea să însemne mişcare sau călătorie. Cărţile nu înseamnă mereu acelaşi lucru, îşi schimbă înţelesul de la o persoană la alta.

— Asta le face cu atât mai greu de ghicit.

Ghicitoarea râde din nou.

— Uneori, spune ea. Dar ce zici, facem totuşi o încercare?

Bailey dă din cap, aşa că ea amestecă din nou cărţile, în toate felurile, iar apoi le împarte în trei teancuri şi le pune în faţa lui, având deasupra cartea în care apare cavalerul.

— Alege teancul care te atrage cel mai mult.

Bailey studiază teancurile. Unul e mai puţin ordonat, altul e mai mare decât celălalt. Ochii lui se întorc mereu spre teancul din dreapta lui.

— Acesta, zice el.

Deşi fără motiv, simte că e totuşi alegerea potrivită. Ghicitoarea dă din cap şi pune cele trei teancuri unul peste celălalt, lăsându-l pe cel ales de Bailey deasupra. Întoarce cărţile una câte una, întinzându-le cu faţa în sus după un model complicat pe toată masa, unele dintre ele suprapuse, altele în şir, până când se adună o duzină de cărţi. Toate sunt cu imagini alb-negre, asemănătoare cărţii care îl reprezintă, unele mai simple, altele mai complicate. Cele mai multe arată oameni în diferite ipostaze, câteva sunt cu animale, în vreme ce unele sunt cu nişte cupe şi carouri. Multe sunt de pică. Imaginile se răsfrâng şi se întind în globul de cristal care stă alături.

Ghicitoarea se uită o vreme la cărţi, iar Bailey se întreabă dacă aşteaptă ca ele să îi spună ceva. I se pare chiar că zâmbeşte, dar încearcă să ascundă asta.

— Interesant, zice ea.

Atinge o carte, o femeie într-o robă amplă care ţine o balanţă, şi alta, pe care Bailey nu o vede la fel de bine, dar care seamănă cu un castel în ruină.

— Ce e interesant? întreabă el, încă tulburat de întreaga procedură.

Nu cunoaşte femei legate la ochi, n-a fost niciodată într-un castel în ruină. Nici măcar nu ştie dacă există castele în Noua Anglie.

— Te aşteaptă o călătorie, spune femeia. E foarte multă mişcare. Multă responsabilitate la mijloc.

Dă o carte la o parte, o întoarce pe alta, se încruntă uşor, deşi lui Bailey în continuare i se pare că încearcă să-şi ascundă zâmbetul. E mai uşor acum să-i ghicească expresiile din spatele vălului, fiindcă ochii lui s-au acomodat cu lumina lumânărilor.

— Faci parte dintr-un lanţ de evenimente, deşi tu s-ar putea să nu vezi în ce măsură acţiunile tale vor afecta rezultatele viitoare.

— Adică, am să fac ceva important, dar pentru asta trebuie să mă duc mai întâi undeva? întreabă Bailey.

Nu se aştepta ca ghicitul în cărţi să fie atât de vag. Partea cu călătoria pare să îi dea dreptate bunicii, deşi Cambridge-ul nu-i chiar atât de departe.

Ghicitoarea nu-i răspunde imediat. În schimb, mai întoarce o carte. Acum nu-şi mai ascunde zâmbetul.

— O cauţi pe Poppet, spune ea.

— Ce-i aia *poppet?* întreabă el.

Ghicitoarea nu răspunde nici de data asta, în schimb îşi ridică ochii din cărţi şi îl priveşte întrebător. Bailey simte că este analizat cu atenţie, ba chiar mai mult, ochii femeii se plimbă pe chipul lui de la fular până la pălărie. Se foieşte în scaun.

— Numele tău e Bailey?

Bailey simte cum i se înmoaie picioarele, iar toate spaimele şi nervozitatea pe care le-a simţit înainte revin. Înghite în sec înainte de a fi capabil să răspundă, cu glas mai mult şoptit.

— Da?

Sună ca o întrebare, de parcă nu ar fi tocmai sigur că ăsta e cu adevărat numele lui. Ghicitoarea îi zâmbeşte, un zâmbet larg care îl face să înţeleagă că nu e nici pe departe atât de bătrână pe cât a crezut el la început. Poate doar cu câţiva ani mai mare decât el.

— Interesant, zice ea. Lui Bailey i-ar fi plăcut să folosească alt cuvânt. Avem o cunoştinţă comună, Bailey. Se uită din nou spre cărţi: Ai venit aici în seara asta ca s-o găseşti pe ea, cred eu. Deşi îţi sunt recunoscătoare că ai trecut şi pe la mine.

Băiatul clipeşte spre femeie, încercând să asimileze tot ce i-a spus şi întrebându-se cum Dumnezeu ştie ea motivul real pentru care a venit la circ, când el n-a povestit nimănui despre asta şi abia dacă o recunoaşte faţă de sine însuşi.

— O ştiţi pe fata cu păr roşu? spune el, nevenindu-i să creadă că asta e, într-adevăr, ceea ce vrea să spună ghicitoarea.

Ea însă dă din cap a încuviinţare.

— O ştiu pe ea şi pe fratele ei de când s-au născut. E o fată foarte specială, cu un păr foarte frumos.

— E… e încă aici? Am întâlnit-o doar o dată, ultima oară când a fost circul în oraş.

— E aici, răspunde ghicitoarea, aranjând cărţile pe masă, atingând-o când pe una, când pe alta, deşi Bailey nu mai este atent la ele. Ai s-o vezi din nou, Bailey. Nu încape nicio îndoială în privinţa asta.

Bailey îşi stăpâneşte imboldul de-a o întreba când, în schimb aşteaptă să vadă dacă ea mai are să-i spună ceva din cărţi. Ghicitoarea împinge o carte încolo şi încoace. Ia cartea cu cavalerul şi o aşază peste cea care arată castelul în ruină.

— Îţi place circul, Bailey? întreabă ea, ridicându-şi din nou privirea spre el.

— Nu seamănă cu nimic din câte ştiu eu, spune Bailey. Ceea ce nu înseamnă că ştiu foarte multe, se grăbeşte să adauge. Cred că circul e minunat. Îmi place foarte mult.

— Asta are să te ajute, îl încurajează ghicitoarea.

— Ajute la ce? vrea să ştie Bailey, dar ghicitoarea nu-i mai răspunde.

În schimb, ia o carte din pachet şi o întoarce, aşezând-o peste cartea în care apare cavalerul. E imaginea unei femei care toarnă apă într-un lac, având o stea mare, strălucitoare, deasupra capului.

Deşi nu e uşor să-i citească expresia de pe chip prin văl, Bailey e sigur că femeia s-a încruntat la carte când a pus-o pe masă, deşi atunci când îl priveşte din nou, supărarea s-a dus.

— O să fie bine, spune ea. Vor fi decizii de luat şi surprize ce te aşteaptă. Viaţa ne poartă în locuri neaşteptate uneori. Viitorul nu e niciodată bătut în cuie, ţine minte asta.

— Aşa am să fac, promite Bailey.

I se pare că femeia e puţin tristă atunci când începe să

strângă cărţile de pe masă, aranjându-le la loc în pachet. Îl păstrează pe cavaler pentru sfârşit, punându-l deasupra.

— Mulţumesc, mai spune el.

N-a primit un răspuns asupra viitorului atât de limpede pe cât şi-ar fi dorit, dar într-un anume fel chestiunea nu mai pare la fel de apăsătoare ca înainte. Se întreabă dacă e momentul să plece, nefiind prea sigur în privinţa etichetei cerute de împrejurări.

— Cu bine, Bailey, zice ghicitoarea. Mi-a făcut plăcere să-ţi ghicesc în cărţi.

Bailey bagă mâna în buzunar şi scoate punga cu şoriceii de ciocolată, întinzând-o în direcţia ei.

— Nu vreţi un şoricel? întreabă.

Înainte ca el să se certe în gând pentru gestul atât de prostesc, ghicitoarea zâmbeşte, deşi pentru o clipă e o undă de tristeţe sub acel zâmbet.

— O, da, de ce nu, răspunde ea, apucând unul dintre şoriceii de ciocolată de coada lui din lemn-dulce şi scoţându-l din pungă. Îl aşază pe globul de cristal. Sunt preferaţii mei, i se destăinuie ea. Mulţumesc, Bailey. Şi distracţie plăcută în continuare la circ.

— Eu vă mulţumesc, spune Bailey.

Se ridică şi porneşte spre perdeaua din mărgele. Când să întindă mâna să le despartă, dintr-odată se întoarce.

— Cum vă cheamă? o întreabă el pe ghicitoare.

— Ştii, nu cred că vreunul din vizitatori mi-a pus vreodată această întrebare, spune ea. Numele meu e Isobel.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Isobel.

— Şi mie mi-a părut bine, Bailey, spune la rândul ei. Iar când pleci, poţi s-o iei pe alee spre dreapta, adaugă ea.

Bailey dă din cap, face stânga-mprejur şi se strecoară printre şiragurile de mărgele, ieşind în vestibulul care continuă să fie gol. Mărgelele nu mai fac atâta zgomot, iar când se liniştesc totul devine atât de moale şi calm, de parcă n-ar mai fi nicio cameră alături, nicio ghicitoare

aşezată la o masă.

Bailey se simte ciudat de bine. De parcă ar fi mai aproape de pământ, dar mai înalt în acelaşi timp. Grijile lui legate de viitor nu mai atârnă atât de greu pe umerii lui atunci când iese din cort, luând-o la dreapta pe aleea şerpuită care îl duce printre corturile vărgate.

Vrăjitorul din copac

BARCELONA, NOIEMBRIE 1894

Încăperile ascunse în spatele mulţimii de corturi din *Le Cirque des Rêves* contrastează puternic cu alb-negrul circului. Sunt pline de culoare, însufleţite de lumini de culoarea ambrei.

Locul ocupat de gemenii Murray e mai plin de viaţă decât toate. Un caleidoscop, arzând în nuanţe de la roşu carmin la coral şi galben canar, atât de puternice, încât uneori pare că încăperea întreagă a luat foc. Mai sunt apoi pisoii pufoşi, negri ca funinginea, sclipicioşi ca nişte scântei.

Din când în când, cineva sugerează ca gemenii să fie trimişi la o şcoală-internat, pentru a fi instruiţi cum se cuvine, însă părinţii lor insistă că învaţă mai mult trăind într-o companie atât de diversificată şi călătorind prin lume decât ar putea învăţa într-o clasă de şcoală şi din cărţi.

Gemenilor aranjamentul li se pare perfect, beneficiind de lecţii extrem de neregulate pe nenumărate teme şi citind orice carte pe care pun mâna, cele mai multe dintre acestea ajungând adesea în leagănul din fier forjat pe care nu au vrut să-l abandoneze nici după ce au crescut prea mari pentru a încăpea în el.

Cunosc fiecare centimetru din circ, pendulând fără probleme de la culoare la alb-negru şi înapoi. Simţindu-se la fel de bine în ambele ipostaze.

În seara asta, stau într-unul din corturile vărgate sub un copac destul de mare cu crengi negre şi golaşe.

E târziu, iar în cort nu mai sunt vizitatori, fiind puţin probabil ca să mai dea peste el cineva în cele câteva ceasuri până în zori.

Gemenii Murray stau rezemaţi de trunchiul masiv şi sorb

din ceşti aburinde cu cidru fiert.

Şi-au terminat spectacolul, iar timpul rămas până la răsărit le aparţine, fiind liberi să facă ce vor.

— Ai chef să mai citeşti ceva în noaptea asta? o întreabă Widget pe sora lui. Am putea face o plimbare, fiindcă afară nu e chiar atât de frig. Scoate un ceas de buzunar din veston pentru a vedea cât e ora. Nu-i chiar atât de târziu, adaugă el, deşi noţiunea lor de târziu pentru alţii ar putea să însemne devreme.

Poppet îşi muşcă buzele, gândindu-se înainte de a răspunde.

— Nu, spune ea. Ultima oară totul a fost roşu şi confuz. Cred că aş vrea să mai aştept puţin înainte de a încerca din nou.

— Roşu şi confuz?

Poppet dă din cap.

— Erau mai multe lucruri suprapuse, explică ea. Foc şi ceva roşu, dar nu în acelaşi timp. Un bărbat fără umbră. O senzaţie că totul se deşiră, ori se încâlceşte, cum fac pisoii cu un ghem de sfoară, că n-o să-i mai găseşti nicicând începutul sau sfârşitul.

— I-ai povestit Celiei despre asta? vrea Widget să ştie.

— Nu încă, spune Poppet. Nu-i povestesc lucrurile care nu au niciun sens. De cele mai multe ori, lucrurile capătă şi un sens până la urmă.

— Aşa e, spune Widget.

— A, şi mai e ceva, adaugă fata. Vom avea companie. Era şi asta undeva pe acolo. Nu ştiu dacă era înainte sau după celelalte lucruri sau undeva printre ele.

— Poţi să vezi cine e? întreabă fratele ei.

— Nu, răspunde Poppet simplu.

Widget nu e surprins.

— Cum era acel ceva roşu? întreabă el. Ai putea să-mi spui?

Poppet închide ochii, încercând să-şi amintească.

— Arăta ca o vopsea, spune ea.

Băiatul se întoarce, fixând-o din priviri.

— Vopsea?

— Ca o vopsea vărsată pe jos, continuă Poppet. Închide din nou ochii, dar apoi îi deschide repede. Roşu-închis. Totul e cam încâlcit şi nu-mi place chestia roşie, când am văzut-o, m-a lovit în moalele capului. Partea cu compania e mai plăcută.

— O companie ar fi într-adevăr plăcută, admite Widget. Ştii când apare?

Poppet clatină din cap.

— Câte ceva pare foarte apropiat, restul e destul de îndepărtat.

Mai stau o vreme în linişte, sorbindu-şi cidrul, rezemaţi de trunchiul unui copac.

— Te rog, spune-mi o poveste, îi cere Poppet după un răstimp.

— Ce fel de poveste? întreabă Widget.

Întotdeauna o întreabă, îi dă ocazia să aibă preferinţe, chiar dacă el se gândeşte deja la una anume. Dar numai un public special sau apropiaţii au parte de un asemenea tratament.

— O poveste despre un copac, spune fata, uitându-se în sus printre crengile negre şi răsucite de deasupra lor.

Widget stă o clipă pe gânduri înainte de-a începe, lăsând copacul şi cortul să se desfăşoare ca un prolog mut, în vreme ce Poppet aşteaptă răbdătoare.

— Secretele au putere, începe el. Iar acea putere scade dacă sunt împărtăşite, aşa încât e bine ca ele să fie păstrate, chiar bine păstrate. Dacă împărtăşeşti secrete, secretele reale, cele importante, chiar şi numai unei singure persoane, ele se vor modifica. Dacă le scrii, e chiar mai rău, deoarece nimeni nu poate spune câţi ochi le-ar putea vedea notate pe hârtie, oricât de atent ai fi. Aşa încât cel mai bine e să ţii secretele pentru tine atunci când le ai, spre binele lor, dar şi al tău.

Asta e, în parte, motivul pentru care azi în lume există

mai puţină magie. Magia e secret, iar secretele sunt magice, la urma urmei, iar ani şi ani de predare şi împărtăşire a secretelor magiei, ba chiar mai rău, de scriere în cărţi frumoase, ce se prăfuiesc odată cu trecerea timpului, i-au slăbit puterea puţin câte puţin. A fost probabil inevitabil, dar nu obligatoriu. Însă toată lumea face greşeli.

Cel mai mare vrăjitor din toate timpurile a făcut greşeala de a-şi împărtăşi secretele. Iar secretele lui erau magice şi importante, iar greşeala lui a fost, prin urmare, una destul de gravă.

Le-a povestit unei alte persoane. Era tânără, deşteaptă şi frumoasă – Poppet pufneşte în ceaşca ei, iar Widget se opreşte.

— Scuze, spune ea. Te rog, povesteşte mai departe.

— Era tânără, deşteaptă şi frumoasă, continuă el. Pentru că dacă fata nu ar fi fost frumoasă şi deşteaptă, vrăjitorul i-ar fi rezistat mai uşor, şi nu ar mai fi existat nicio poveste.

Vrăjitorul era bătrân şi foarte deştept, bineînţeles, şi trăise multă vreme fără să povestească cuiva secretele lui. Dar poate că, odată cu trecerea anilor, uitase cât de important e să păstrezi secretele, ori poate că a fost atras de tinereţea, frumuseţea sau deşteptăciunea ei. Poate că era pur şi simplu obosit, sau poate că băuse prea mult vin şi nu mai ştia ce face. Dar indiferent de circumstanţe, i-a împărtăşit fetei secretele lui cele mai de preţ, cheia ascunsă a tuturor farmecelor sale.

Iar când secretele au trecut de la bătrân la fată, şi-au pierdut o parte din putere, în felul în care pisicile îşi pierd o parte din păr când sunt periate temeinic. Dar secretele continuau să fie puternice, eficiente şi magice, iar fata le-a folosit împotriva vrăjitorului. L-a dus de nas, ca să-i poată lua secretele. Nu dorea în mod special să le păstreze şi cel mai probabil le-a şi notat pe undeva.

Pe vrăjitor l-a luat prizonier şi l-a închis într-un bătrân stejar uriaş. Un copac cam ca ăsta. Iar vrăjile pe care le-a

folosit au fost atât de puternice, pentru că erau ale vrăjitorului însuşi, străvechi şi pline de vigoare, încât nu a mai fost în stare să le desfacă.

Fata l-a lăsat acolo, iar el n-a putut fi salvat fiindcă nu exista om care să ştie că el se afla în acel copac. Dar vrăjitorul nu era mort. După ce a scos secretele de la el, fata l-ar fi ucis, dacă ar fi putut, numai că nu avea cum să-l ucidă cu propriile lui vrăji. Deşi, poate că nici nu voia asta. Era mai degrabă preocupată de putere decât de vrăjitor, dar ar fi trebuit să-i pese măcar puţin de el, cât să-l lase să-şi ducă liniştit viaţa. A pus însă la cale închiderea lui, ceea ce după părerea ei servea aceluiaşi scop.

Dar nu a reuşit pe cât de mult i-ar fi plăcut să creadă. N-a avut grijă să păstreze noul ei secret, s-a lăudat cu el şi în general a fost neglijentă. În cele din urmă, puterile ei au pălit, şi ea odată cu ele.

Pe de altă parte, vrăjitorul a devenit una cu copacul. Iar copacul a crescut, crengile lui au urcat până sus, în ceruri, iar rădăcinile lui s-au înfipt adânc în pământ. Vrăjitorul făcea parte din frunze, scoarţă şi sevă, din ghindele care erau purtate de veveriţe mai departe şi din care creşteau alţi stejari, în alte locuri. Iar când acei copaci au crescut, el era în ramurile, frunzele şi în rădăcinile lor.

Aşa încât, renunţând la secretele sale, vrăjitorul a obţinut nemurirea. Copacul lui a continuat să trăiască mult după ce fata n-a mai fost nici tânără şi nici frumoasă, iar într-un fel el a devenit mai mare şi mai puternic decât fusese vreodată. Deşi dacă i s-ar mai fi oferit şansa să ia totul de la capăt, ar fi fost probabil mult mai atent cu secretele sale.

Când Widget îşi încheie povestea, peste cort se aşterne liniştea, copacul însă pare mai însufleţit decât înainte de a începe el.

— Mulţumesc, spune Poppet. A fost o poveste grozavă. Cam tristă, dar nu numai.

— Cu plăcere, rosteşte Widget.

Soarbe din cidru, care acum e cald, nu fierbinte. Ia ceaşca în palme şi o ridică în dreptul ochilor, fixând-o până când un fuior de abur se ridică din ea.

— Fă şi cu a mea la fel, îl roagă sora lui, întinzându-i ceaşca. Mie nu-mi reuşeşte niciodată figura.

— Nici eu nu reuşesc să fac lucrurile să leviteze cum trebuie, aşa că suntem chit, spune Widget, dar îi ia ceaşca fără alte comentarii şi se concentrează asupra ei până când e din nou fierbinte şi aburindă.

Vrea să i-o înapoieze, dar ceaşca pluteşte din mâinile lui spre mâinile ei, suprafaţa băuturii încreţindu-se uşor din cauza mişcării, ai zice că ceaşca alunecă pe o masă.

— Gata cu spectacolul, spune băiatul.

Rămân aşezaţi sorbindu-şi cidrul reîncălzit şi uitându-se la crengile negre şi răsucite care aproape că ating vârful cortului.

— Widget? întreabă Poppet după o lungă tăcere.

— Da?

— Înseamnă că nu-i chiar aşa de rău să fii încuiat undeva? Depinde de locul în care eşti încuiat?

— Presupun că depinde de cât de mult îţi place locul în care eşti încuiat, spune el.

— Şi de cât de mult îţi place cel cu care eşti încuiat, adaugă Poppet, lovind gheata lui neagră cu gheata ei albă.

Fratele ei râde, iar sunetul se răspândeşte în tot cortul, purtat de crengile acoperite cu lumânări. Cu flăcările lor albe pâlpâitoare.

Locuri temporare

LONDRA, APRILIE 1895

Tara Burgess nu realizează decât după întoarcerea la Londra că adresa de pe cartea de vizită pe care i-a dat-o domnul Barris nu este una particulară, ci aceea a celebrului Grand Hotel Midland.

Lasă cartea de vizită pe o masă din salon o bună bucată de vreme, plimbându-şi ochii peste ea ori de câte ori se nimereşte să fie în cameră. Uitând de ea o vreme, până când îşi aminteşte din nou.

Lainie încearcă s-o convingă să plece împreună într-un voiaj prelungit prin Italia, ea însă refuză. Tara îi povesteşte prea puţin surorii ei despre vizita la Viena, spunându-i doar că Ethan a întrebat de ea.

Lainie îi sugerează că poate ar fi bine să se mute în alt oraş şi că ar trebui să discute această chestiune la întoarcerea ei.

Tara se mulţumeşte să dea din cap şi o îmbrăţişează pe sora ei cu căldură înainte ca aceasta să plece.

Rămasă singură în locuinţa lor de la oraş, Tara se plimbă prin casă cu gândurile aiurea. Abandonează romane pe jumătate citite pe scaune ori pe mese. Refuză politicos invitaţiile de la *Mme* Padva de-a o însoţi la spectacole de balet.

Întoarce toate oglinzile din casă cu faţa la perete, iar pe cele pe care nu le poate mişca, le acoperă cu foi de hârtie, încât acestea arată ca nişte strigoi într-o casă pustie.

Are probleme cu somnul.

Într-o după-amiază, după ce cartea de vizită a adunat praful lunilor care au trecut, o ia de pe masă, o pune în buzunar şi iese numaidecât pe uşă, îndreptându-se spre gară înainte de a şti dacă e o idee bună ori nu.

Tara n-a călcat niciodată în hotelul cu ceas pe

frontispiciu de lângă gara St. Pancras, dar o frapează ca un loc al şederilor temporare. În pofida dimensiunilor şi solidităţii clădirii, îţi dă o senzaţie de nepermanenţă, populată de musafiri şi călători aflaţi în trecere. Aflaţi în drum dintr-un loc spre altul, oprindu-se pentru o scurtă perioadă de timp înainte de a-şi continua călătoria spre alte destinaţii.

Întreabă la recepţie, dar cei de acolo susţin că persoana cu acel nume nu figurează printre clienţii lor. Repetă numele de mai multe ori deoarece recepţionerul pare să nu priceapă. Încearcă mai multe variante ale numelui, căci cuvintele de pe cartea de vizită de la domnul Barris sunt scrise dezlânat, iar ea nu-şi mai aminteşte cum se pronunţă corect. Cu cât insistă mai mult, cu atât e mai puţin sigură că a auzit vreodată pronunţat numele acela mâzgălit pe cartea de vizită.

Recepţionerul o întreabă politicos dacă ar dori să lase un mesaj, în cazul în care domnul în cauză ar sosi mai târziu în cursul zilei, dar Tara refuză, mulţumindu-i şi punând cartea de vizită înapoi în buzunar.

Traversează holul hotelului, întrebându-se dacă adresa e cumva greşită, deşi domnul Barris e ultimul om care ar furniza o informaţie inexactă.

— Bună ziua, domnişoară Burgess, răsună o voce lângă ea.

Nu l-a văzut apropiindu-se, dar bărbatul al cărui nume nu-şi aminteşte să-l fi auzit pronunţat vreodată se află chiar lângă ea în cunoscutul lui costum cenuşiu.

— Bună ziua, răspunde ea.

— Mă căutaţi?

— Da, într-adevăr, spune Tara.

Începe prin a-i povesti cum a fost trimisă de domnul Barris. Vâră mâna în buzunar, dar cartea de vizită a dispărut, aşa că se opreşte tulburată.

— S-a întâmplat ceva? vrea să ştie bărbatul în costum cenuşiu.

— Nu, zice Tara, nemaifiind dintr-odată sigură dacă luase cartea de vizită la ea ori o lăsase pe măsuţa din salon. Voiam să discut cu dumneavoastră despre circ.

— Prea bine.

Aşteaptă ca ea să vorbească având întipărită pe chip o expresie ce-ar putea denota un vag interes.

Tara se străduieşte din răsputeri să-i explice îngrijorările ei. Că se petrece ceva cu circul, ceva mai mult decât ar fi dispuşi să accepte cei mai mulţi dintre noi. Că există elemente pentru care nu reuşeşte să găsească explicaţii raţionale. Repetă câteva din lucrurile pe care i le-a menţionat şi domnului Barris. Temerea că nu poţi fi sigur că ceva este real. Cât de deconcertant e faptul de-a te privi în oglindă şi de-a vedea acelaşi chip neschimbat de ani întregi.

În timp ce vorbeşte, se poticneşte adesea, venindu-i greu să exprime cu precizie ce vrea să spună.

Expresia de vag interes de pe chipul bărbatului nu se modifică.

— Şi ce aţi dori să fac eu, domnişoară Burgess? o întreabă el după ce Tara a terminat.

— Aş dori să-mi oferiţi o explicaţie, spune ea.

O priveşte un timp cu aceeaşi expresie.

— Circul este un simplu circ, începe el. O desfăşurare impresionantă, dar nimic mai mult. Nu sunteţi de acord?

Tara încuviinţează înainte de a apuca să prelucreze cum trebuie informaţia.

— Trebuie să luaţi vreun tren, domnişoară Burgess?

— Da, zice Tara.

Uitase de tren. Se întreabă cât poate fi ceasul, dar nu găseşte niciun ceas la care să se uite.

— Mă îndrept şi eu spre gară, aşa că am să vă însoţesc, dacă nu vă deranjează.

Parcurg împreună distanţa scurtă de la hotel la peroane. Îi deschide uşile prin care trec şi face remarci serbede despre vreme.

— Cred că ar fi în interesul dumneavoastră dacă aţi găsi altceva care să vă ocupe timpul, spune el când ajung la trenuri. Ceva care să vă abată gândurile, nu credeţi?

Tara încuviinţează din nou.

— Bună ziua, domnişoară Burgess, salută el, ducând degetele la pălărie.

— Bună ziua, îi răspunde ea ca un ecou.

O lasă pe peron, iar când ea se întoarce după el să vadă încotro a luat-o, costumul cenuşiu s-a făcut deja nevăzut în mulţime.

Tara stă pe marginea peronului, aşteptându-şi trenul. Nu-şi aminteşte să-i fi spus domnului A.H- ce tren urma să ia, dar cu toate astea se află pe peronul care trebuie.

Are senzaţia că altceva ar fi vrut să întrebe, dar acum nu-şi aminteşte despre ce era vorba. Nu-şi aminteşte în general mare lucru din conversaţie, în afară de impresia că ar trebui să-şi petreacă timpul în alt fel, să fie altundeva, să-şi concentreze atenţia asupra altor chestiuni.

Se gândeşte despre ce ar putea fi vorba, când o străfulgerare cenuşie îi trece prin faţa ochilor.

Pe peronul de vizavi, domnul A.H- stă într-un colţ umbrit, dar cu toată distanţa şi umbrele Tara îşi dă seama că discută aprins cu cineva pe care ea nu poate să-l vadă.

Oamenii trec însă fără să arunce măcar o privire în direcţia lor.

Când lumina din geamurile copertinelor arcuite de deasupra se schimbă, Tara reuşeşte să vadă cu cine se ceartă domnul A.H-.

Bărbatul nu e la fel de înalt, vârful pălăriei lui apare cam la o treaptă sub cea cenuşie, iar Tara e tentată să creadă că bărbatul e doar o reflexie, deşi i se pare ciudat ca domnul A.H- să se certe cu propria umbră într-o gară aglomerată.

Dar celălalt costum este în mod cert mai închis la culoare, iar părul reflexiei este mai lung, deşi nuanţa de cenuşiu e asemănătoare.

Prin aburii locomotivelor şi mulţimea de oameni, Tara distinge petele luminoase ale dantelei de la manşetele cămăşii şi ochii întunecaţi care par să capteze mai bine lumina decât restul feţei. Elementele disparate par să se aşeze o clipă, pentru a se risipi din nou în umbre distorsionate, iar şi iar, fără încetare.

Lumina ce se filtrează de sus se schimbă din nou, iar silueta tremură şi se estompează ca şi cum ar fi privită prin pâclă, deşi domnul A.H- îşi păstrează contururile relativ clare şi nemişcate.

Tara face un pas în faţă, cu privirea aţintită asupra apariţiei de pe peronul de vizavi.

Şi nu vede trenul.

Mişcare

MÜNCHEN, APRILIE 1895

Herr Thiessen e întotdeauna bucuros când circul soseşte în ţara sa natala, Germania, dar de data asta e peste măsură de încântat, deoarece a poposit chiar în apropiere de München, aşa încât nu mai e nevoit să-şi rezerve o cameră în alt oraş.

De asemenea, i-a fost promisă o vizită din partea domnişoarei Celia Bowen. N-a întâlnit-o niciodată, deşi corespondează de ani de zile. Ea şi-a exprimat dorinţa de a-i vizita atelierul, dacă acest lucru nu-l deranjează.

Friedrick i-a răspuns bineînţeles că nu-l deranjează defel şi că este oricând bine-venită.

În pofida numeroaselor scrisori, pe care le păstrează cu grijă într-un dosar în biroul lui, nu ştie la ce să se aştepte atunci când ea soseşte.

Este uimit să descopere că tânăra care stă în pragul uşii este una şi aceeaşi cu femeia pe care o cunoştea drept iluzionista.

Este ea cu siguranţă, deşi poartă o rochie roz pal şi nu una dintre creaţiile în alb şi negru cu care este obişnuit. Pielea ei pare mai caldă, părul e uşor ondulat, iar pălăria nu seamănă defel cu jobenul de mătase cunoscut, dar i-ar recunoaşte chipul oriunde.

— Ce onoare! spune el în chip de salut.

— Cei mai mulţi oameni nici nu mă recunosc în afara circului, i se destăinuie Celia, când el îi ia mâna.

— Asta înseamnă că cei mai mulţi oameni sunt nişte proşti, conchide el ducându-i mâna înmănuşată spre buze şi sărutându-i-o uşor. Deşi mă simt ca un prost la rândul meu pentru că de atâta amar de vreme n-am ştiut cine sunteţi.

— Ar fi trebuit să vă spun. Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze. Ar fi trebuit să ghicesc că nu puteaţi fi o simplă *rêveuse* din felul în care vorbeaţi despre circ. Cunoaşteţi fiecare colţişor mai bine decât majoritatea.

— Sunt familiarizată cu cele mai multe locuri. Dar nu cu toate.

— Să mai aibă circul mistere chiar pentru propriul iluzionist? Asta e ceva.

Celia râde, iar Friedrick îi arată atelierul.

Acesta este în aşa fel organizat, încât partea din faţă este ocupată cu precădere de desene şi schiţe, continuând cu mese lungi acoperite cu diferite piese şi rumeguş, cutii pline cu mecanisme şi unelte. Celia îl ascultă cu mare atenţie în timp ce-i descrie întregul proces, punând întrebări despre chestiuni tehnice, dar şi de concepţie.

E uimit să afle că vorbeşte fluent germana, fiindcă nu şi-au scris decât în engleză.

— Mi-e mai uşor să vorbesc limbile străine decât să citesc ori să scriu în ele, îi explică ea. E ceva legat de felul în care simt sunetele. Aş putea încerca să le aştern pe hârtie, dar sunt sigură că rezultatul ar fi îngrozitor.

În pofida părului încărunţit, Friedrick are un aer tineresc când zâmbeşte. Celia nu-şi poate lua ochii de la mâinile lui în timp ce-i prezintă delicatele mecanisme ale ceasurilor. Îşi imaginează aceleaşi degete scriind fiecare scrisoare pe care a primit-o şi a citit-o de atâtea ori, încât şi-a întipărit-o în minte, şi i se pare ciudat că se simte în continuare intimidată de un om pe care îl cunoaşte atât de bine.

Şi el o urmăreşte cu aceeaşi atenţie în timp ce merg pe lângă rafturile cu ceasuri în diverse stadii de construcţie.

— Îmi permiteţi să vă întreb ceva? zice el în timp ce ea examinează o colecţie de figurine care aşteaptă răbdătoare pe un pat de talaş ca să fie adăpostite în ceasurile construite pentru ele.

— Fireşte, răspunde Celia, deşi se teme că are s-o

întrebe cum îşi realizează numerele de magie, iar ei îi va fi greu să-l mintă.

— Aţi fost de multe ori în acelaşi oraş cu mine, dar cu toate astea abia acum aţi cerut să ne întâlnim. De ce?

Celia mai aruncă o privire spre figurinele de pe masă înainte de a-i răspunde. Friedrick întinde mâna spre o balerină micuţă care a căzut într-o parte şi o aşază la loc, stând pe poante.

— Înainte n-am vrut să ştiţi cine sunt, mărturiseşte ea. Mă gândeam că aţi putea să aveţi altă părere despre mine dacă aflaţi. Dar după atâta vreme am simţit că nu e cinstit. Am căutat un prilej să vă spun adevărul şi n-am rezistat ocaziei de a vă vizita atelierul. Sper să mă iertaţi pentru asta.

— Nu am pentru ce să vă iert, spune Friedrick. Descopăr că femeia despre care îmi place să cred că o ştiu foarte bine şi femeia pe care am considerat-o întotdeauna a fi extrem de misterioasă sunt una şi aceeaşi persoană. E surprinzător, dar mie nu-mi displac surprizele. Deşi sunt curios să aflu de ce mi-aţi scris acea primă scrisoare.

— Îmi place ce scrieţi despre circ, explică Celia. Îmi oferă o perspectivă pe care eu nu pot s-o am, fiindcă eu… înţeleg lucrurile în alt fel. Îmi place să văd circul prin ochii dumneavoastră.

Când ridică privirea spre el, ochii lui albaştri strălucesc în lumina soarelui de după-amiază care intră prin geamuri, iluminând firele de praf din aer.

— Mulţumesc, domnişoară Bowen.

— Celia, îl corectează ea.

El dă gânditor din cap înainte de a continua să-i arate atelierul.

Pereţii din spate sunt acoperiţi cu ceasuri terminate sau aproape terminate. Unele aşteaptă doar un ultim strat de lac sau alte intervenţii minore. Ceasurile din apropierea ferestrei sunt puse în funcţiune. Fiecare ticăind în felul său unic, dar păstrând acelaşi ritm, o simfonie a tic-tacurilor

atent sincronizate.

Cel care îi atrage atenţia Celei se află pe o masă, nu e fixat pe un perete sau aşezat într-un raft.

Este o piesă frumoasă. Mai mult sculptură decât ceasornic. Majoritatea ceasurilor sunt din lemn, dar acesta e dintr-un metal închis la culoare, brunat. O colivie mare şi rotundă aşezată pe o bază de lemn, modelată în aşa fel încât imită nişte flăcări albe. În interior sunt inele din metal suprapuse, marcate cu numere şi simboluri, suspendate printre roţile dinţate ale mecanismului, şi o serie de stele ce coboară din capacul filigranat.

Ceasul însă nu funcţionează.

— Piesa asta îmi aminteşte de rugul din curtea circului. Nu e terminată?

— Ba da, e gata, dar s-a stricat, îi răspunde Friedrick. A fost un experiment, dar piesele componente nu se lasă echilibrate.

Întoarce ceasul, ca ea să vadă cum mecanismul din colivie se întinde în toate direcţiile.

— Mecanismul este extrem de complicat pentru că urmăreşte şi mişcările astrelor, continuă el. Voi fi nevoit să-i scot baza şi să-l demontez complet, ca să-l fac să funcţioneze din nou. N-am avut încă răgaz să mă ocup de el.

— Îmi permiteţi? întreabă Celia, întinzând mâna spre ceas.

Când el dă din cap, îşi scoate mănuşa şi îşi aşază mâna pe barele din metal ale coliviei.

Se mulţumeşte doar să privească, nu face nicio încercare de a mişca vreun lucru. Lui Friedrick i se pare că privirea ei nu este îndreptată asupra ceasului, ci că trece prin el.

În interior, mecanismul începe să se rotească, axele şi rotiţele se înlănţuie ca într-un vals în timp ce inelele cu numere se aşază la locul lor, limbile ceasului alunecă pentru a indica ora exactă, planetele se aliniază în ordinea

firească.

Toate piesele din interiorul coliviei se rotesc încet, iar stelele de argint strălucesc atinse de lumină.

În momentul în care se aude tic-tacul lent şi egal, Celia ia mâna de pe colivie.

Friedrick nu o întreabă cum a reuşit.

În schimb, o scoate la masă în oraş. Vorbesc despre circ, dar petrec cea mai mare parte a timpului discutând despre cărţi, artă, vinuri şi oraşe. Pauzele din conversaţie nu sunt stânjenitoare, deşi se străduiesc să găsească ritmul exersat deja în schimburile epistolare, trecând deseori de la o limbă la alta.

— De ce nu mă întrebi cum fac ceea ce fac? întreabă Celia în momentul în care au atins acel punct în care ea e sigură că din partea lui nu e vorba doar de politeţe.

Friedrick cumpăneşte cu grijă întrebarea înainte de a răspunde.

— Fiindcă nu vreau să ştiu, spune el. Prefer să rămân neiluminat, pentru a aprecia mai bine întunericul.

Răspunsul o încântă într-atât pe Celia, încât nu e în stare să-i răspundă cum trebuie în niciuna dintre limbile comune, şi de aceea îi zâmbeşte doar, pe deasupra paharului de vin.

— În plus, continuă Friedrick, probabil că mereu auzi întrebarea asta. Cred că pe mine mă interesează să aflu mai multe despre femeia decât despre magiciana din tine. Sper ca acest răspuns să te mulţumească.

— E perfect, spune Celia.

După aceea, merg împreună spre circ, trecând pe lângă clădiri cu acoperişuri roşii, ce sclipesc în lumina amurgului, despărţindu-se abia când ajung în curte.

Friedrick e uluit cum nimeni nu pare a o recunoaşte atunci când se amestecă în mulţime.

În timp ce-i urmăreşte spectacolul, îi surprinde doar o singură dată privirea, ea zâmbind uşor, fără a da vreun semn că îl recunoaşte.

Mai târziu, mult după miezul nopţii, ea apare lângă el pe o alee, purtând o haină crem şi o eşarfă verde-închis.

— Eşarfa ar trebui să fie roşie, remarcă Friedrick.

— Dar eu nu sunt un adevărat *rêveur*, spune Celia. N-ar fi corect.

Dar în timp ce vorbeşte, eşarfa îşi schimbă culoarea, într-un roşu adânc, de vin de Burgundia.

— E mai bine aşa?

— E perfect, spune Friedrick, deşi nu şi-a dezlipit privirea de la ochii ei.

Ea se agaţă de braţul pe care i-l oferă şi împreună se plimbă pe aleile întortocheate, printre grupurile tot mai răzleţe de spectatori.

Se întâlnesc şi în următoarele seri, dar circul nu va mai rămâne mult la München, fiindcă de la Londra soseşte vestea.

În memoria Tarei Burgess

GLASGOW, APRILIE 1895

E o înmormântare liniştită, în pofida numărului mare de oameni. Fără plâns cu sughiţuri şi batiste vânturate. În marea de negru tradiţional e amestecată şi puţină culoare. Nici măcar ploaia uşoară nu reuşeşte s-o arunce pradă disperării, ci rămâne în registrul serios al melancoliei.

Poate fiindcă ai senzaţia că Tara Burgess nu s-a dus de tot atât timp cât sora ei e acolo şi e bine. Una dintre jumătăţi e vie şi nevătămată.

Dar în acelaşi timp, ceva pare cu totul greşit când te uiţi la sora supravieţuitoare. Ceva greu de identificat. Ceva ce s-a dezechilibrat.

Când şi când pe obrazul lui Lainie Burgess se prelinge câte o lacrimă, ea însă îi salută pe toţi cu un zâmbet şi le mulţumeşte. Face chiar glume, susţinând că Tara s-ar amuza dacă nu ar fi băgată în sicriul din lemn lustruit. Alţi membri ai familiei nu sunt prezenţi, deşi unele cunoştinţe mai îndepărtate presupun că doamna cu păr alb şi domnul cu ochelari care stau mai tot timpul lângă Lainie sunt mama şi soţul ei. Deşi nu au dreptate, pe *Mme* Padva şi pe domnul Barris confuzia nu-i deranjează.

Sunt nenumăraţi trandafiri. Trandafiri roşii, trandafiri albi, trandafiri roz. Se află chiar şi un trandafir negru printre ei, deşi nimeni nu ştie de unde provine. Chandresh îşi asumă doar florile albe, purtând una chiar la rever şi jucându-se cu ea în timpul slujbei.

Când Lainie vorbeşte despre sora ei, cuvintele ei sunt primite cu oftaturi, râsete şi zâmbete triste.

— Nu deplâng pierderea surorii mele, fiindcă ea va fi mereu în inima mea, spune ea. Sunt însă destul de supărată că Tara m-a lăsat singură. Nu văd la fel de bine fără ea. Nu aud la fel de bine fără ea. Nu mă simt la fel de

bine fără ea. Mi-ar fi mult mai bine fără un braţ sau fără un picior decât fără sora mea. Măcar ar fi aici ca să-şi bată joc de felul în care arăt şi să pretindă că ea e cea mai frumoasă dintre noi două. Cu toţii am pierdut-o pe Tara, eu însă am pierdut în acelaşi timp şi o parte din mine.

În cimitir se produce şi unul dintre artişti, recunoscut ca atare chiar şi de cei care nu fac parte din *Le Cirque des Rêves,* deşi femeia, acoperită din creştet până în tălpi în albul cel mai alb, şi-a ataşat la costum o pereche de aripi. Acestea atârnă pe spatele ei şi fâlfâie uşor în vânt în vreme ce ea rămâne perfect nemişcată. Mulţi dintre participanţi par surprinşi de prezenţa ei, dar ţin cont de Lainie care se arată încântată la vederea îngerului alb postat lângă mormântul surorii ei.

La urma urmelor, surorile Burgess sunt cele care au venit cu ideea statuilor în circ. Artişti care stau încremeniţi în costume fanteziste şi cu pielea vopsită, urcaţi pe estrade aşezate în diferite locuri printre corturi. Dacă îi urmăreşti ore în şir, uneori îşi schimbă complet poziţia, dar mişcarea e cumplit de lentă, încât cei mai mulţi dintre observatori insistă că n-ar fi decât nişte automate inteligent concepute şi nu oameni adevăraţi.

În circ există mai mulţi artişti de acest fel. Împărăteasa-Nopţii cu pelerina ei înstelată. Piratul Negru cu pielea lui tuciurie. Cea care o veghează acum pe Tara Burgess este îndeobşte cunoscută drept Regina-Zăpezii.

În momentul în care sicriul este coborât în pământ, se ridică un vaier, dar e greu de spus de unde vine sau dacă nu cumva este un sunet colectiv amestecat cu oftaturi, cu zgomotul vântului şi al picioarelor târşite.

Ploaia se înteţeşte, iar umbrelele răsar ca nişte ciuperci printre morminte. Pământul umed se transformă rapid în noroi, iar restul înmormântării se desfăşoară precipitat din cauza vremii.

Ceremonia se răsfiră în loc să se încheie cum trebuie, participanţii ieşind din şirul frumos ordonat şi

amestecându-se fără ca nimeni să poată spune când se întâmplă. Unii mai rămân ca să-şi prezinte condoleanţele, alţii însă pleacă ca să se adăpostească de ploaie încă înainte ca ultimii bulgări de pământ să fie aruncaţi peste mormânt.

Isobel şi Tsukiko stau una lângă cealaltă la oarecare distanţă de mormântul Tarei, împărţind o umbrelă mare neagră, pe care o ţine Isobel, deşi Tsukiko insistă că ploaia nu o deranjează. Isobel o adăposteşte oricum, recunoscătoare să se afle în compania ei.

— Cum a murit? întreabă Tsukiko.

E o întrebare pe care au rostit-o şi alţii cu glas şoptit pe parcursul după-amiezii şi la care s-au dat diferite răspunsuri, cele mai multe nesatisfăcătoare. Cei care cunosc detaliile nu sunt foarte vorbăreţi.

— Mi s-a spus că a fost un accident, răspunde Isobel cu glas liniştit. A fost lovită de tren.

Tsukiko dă din cap gânditoare, scoţând un portţigaret de argint şi o brichetă din buzunarul hainei.

— Cum a murit cu adevărat? insistă ea.

— Ce vrei să spui? spune Isobel, uitându-se în jur, ca să verifice dacă e cineva prin preajmă care le-ar putea asculta conversaţia.

Dar majoritatea participanţilor s-au risipit prin ploaie. Au mai rămas doar câţiva, inclusiv Celia Bowen şi Poppet Murray care se ţine de fusta ei, fata având pe chip o expresie încruntată, mai degrabă de supărare decât de tristeţe.

Lainie şi domnul Barris stau lângă mormântul Tarei, cu îngerul veghind deasupra lor suficient de aproape încât să-şi aşeze mâinile pe capetele lor.

— Ai mai văzut lucruri care sfidează credinţa, nu-i aşa? întreabă Tsukiko.

Isobel dă din cap.

— Crezi că asemenea lucruri ar fi mai greu de acceptat dacă tu însăţi n-ai face parte din ele? Până la punctul în

care să te înnebunească? Mintea e un lucru tare fragil.

— Nu cred că s-a aruncat dinadins în faţa trenului, spune Isobel, încercând să vorbească cât mai încet.

— Poate că nu, admite Tsukiko. Consider însă că este o posibilitate, cel puţin. Îşi aprinde ţigara, flacăra aprinzându-se uşor, în pofida aerului umed.

— S-ar putea să fi fost un accident, reia Isobel.

— Ai avut vreun accident în ultima vreme? Vreo fractură sau vreo arsură? întreabă Tsukiko.

— Nu, recunoaşte Isobel.

— Dar te-ai îmbolnăvit? Ai avut vreun guturai măcar?

— Nu.

Isobel îşi frământă mintea căutând să afle când a fost ultima oară când a suferit din cauza vremii, dar tot ce-şi aminteşte este o răceală de acum un deceniu, din iarna dinainte de a-l cunoaşte pe Marco.

— Nu cred să se fi îmbolnăvit cineva de când a început circul, spune Tsukiko. Şi nimeni n-a murit până acum. Nici nu s-a născut nimeni, de la gemenii Murray încoace. Deşi nu lipsesc ocaziile, având în vedere ce fac acrobaţii.

— Eu…, începe Isobel, dar nu poate să termine. E prea mult pentru mintea ei şi nici măcar nu e sigură că ar vrea să fie în stare să înţeleagă.

— Suntem ca peştii dintr-un acvariu, îi explică Tsukiko, lăsând portţigaretul să-i atârne lipit de buze. Nişte peşti atent monitorizaţi. Urmăriţi din toate unghiurile. Dacă unul dintre noi ajunge să plutească la suprafaţă, asta nu e o întâmplare. Iar dacă a fost cumva un accident, îmi fac griji fiindcă asta înseamnă că păzitorii noştri nu mai sunt la fel de atenţi pe cât ar trebui.

Isobel nu spune nimic. Îşi doreşte ca Marco să-l fi însoţit pe Chandresh, deşi se îndoieşte că i-ar fi răspuns la întrebări, asta în cazul în care ar fi consimţit să stea de vorbă cu ea. De câte ori a dat în cărţi legat de acest subiect, lucrurile s-au complicat, dar întotdeauna a existat un sentiment puternic de partea lui. Ştie că-i pasă de circ,

n-a avut niciodată vreun motiv să se îndoiască de asta.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să ghiceşti pentru cineva care nu putea să înţeleagă ce i se întâmplă, deşi ţie îţi era clar după o scurtă conversaţie şi după ce ai văzut câteva imagini în cărţi? întreabă Tsukiko.

— Da, spune Isobel. Am văzut asta de sute de ori, oameni care nu erau în stare să vadă lucrurile drept ceea ce erau.

Orbi la trădări şi dezamăgiri, şi întotdeauna încăpăţânaţi, oricât de delicat încerca să le explice.

— E dificil să recunoşti o situaţie când te afli în mijlocul ei, zice Tsukiko. E prea familiară. Prea confortabilă.

Contorsionista face o pauză. Fumul care se ridică din ţigara ei se strecoară printre picăturile de ploaie, încolăcindu-i-se în jurul capului şi ridicându-se în aerul umed.

— Poate că defuncta domnişoară Burgess ajunsese atât de aproape de margine, încât vedea lucrurile altfel, spune ea.

Isobel se încruntă, aruncând o privire înapoi spre mormântul Tarei. Lainie şi domnul Barris pleacă şi ei, îndepărtându-se încet, în timp ce el o ţine pe după umeri.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Kiko? întreabă Isobel.

Tsukiko îşi îndreaptă umerii, în timp ce dă drumul la fum încet.

Pentru o clipă, Isobel îşi închipuie că întrebarea va rămâne fără răspuns, dar deodată contorsionista vorbeşte.

— Am avut relaţii care au durat decenii sau doar câteva ceasuri. Am iubit prinţese şi ţărani. Şi presupun că şi ei m-au iubit, fiecare în felul lui.

Acesta este un răspuns tipic pentru Tsukiko, unul care nu răspunde propriu-zis la întrebare. Isobel nu insistă.

— Se va dezintegra, spune Tsukiko după o bucată de vreme. Isobel nu trebuie s-o întrebe la ce se referă. Fisurile au început să se vadă. Mai devreme sau mai târziu e sortit să se rupă. Face o pauză ca să mai tragă un ultim

fum din ţigară. Continui să moderezi?

— Da, afirmă Isobel. Dar nu cred că e de vreun folos.

— Să ştii că e greu să realizezi efectul unor asemenea lucruri. La urma urmei, perspectiva ta e din interior. Farmecele cele mai mărunte pot fi şi cele mai eficiente.

— Nu par a fi foarte eficiente.

— Poate că e vorba de a controla haosul din interior mai mult decât pe cel din afară.

Isobel nu răspunde. Tsukiko dă din umeri şi nu mai zice nimic.

Apoi se întorc cu spatele şi pleacă împreună fără alte cuvinte.

Îngerul alb ca neaua rămâne singur, veghind deasupra mormântului proaspăt al Tarei Burgess, ţinând în mână un trandafir negru. Nu se mişcă deloc, nici măcar nu clipeşte. Chipul său acoperit cu pudră e încremenit într-o expresie de durere.

Ploaia care se înteţeşte desprinde pene din aripile lui şi le afundă în noroiul de pe jos.

LABIRINTUL

Mergi în jos pe un coridor tapetat cu cărţi de joc, şiruri-şiruri de trefle şi pici. Felinare făcute din alte cărţi atârnă, legănându-se uşor când treci pe sub ele.

O uşă de la capătul holului se deschide spre o scară din fier în spirală.

Scările duc atât în sus, cât şi în jos. Urci şi găseşti o trapă în tavan.

Încăperea spre care se deschide e plină de pene care fâlfâie în aer. Când treci printre ele, cad ca un strat de zăpadă peste uşa din podea, ascunzând-o vederii.

Există şase uşi identice. Alegi una la întâmplare, luând câteva pene după tine.

Mirosul de pin e copleşitor când ajungi în următoarea încăpere, trezindu-te în mijlocul unei păduri de copaci veşnic verzi. Doar că nu sunt verzi, ci strălucitori şi albi, luminând în întunericul ce-i înconjoară.

Nu e simplu să treci printre ei. De cum începi să umbli, pereţii dispar printre umbre şi crengi.

Se aude un sunet ca un râs de femeie în apropiere, sau poate că e doar foşnetul copacilor când îţi croieşti drum printre ei, în căutarea următoarei uşi, a următoarei camere.

Simţi căldura unei respiraţii în ceafă, dar când te întorci nu e nimeni acolo.

Felidomanţie[3]

CONCORD, MASSACHUSETTS, OCTOMBRIE 1902

Ieşind din cortul ghicitoarei şi luând-o la dreapta, cum i-a spus ea, Bailey dă imediat peste un grup mic ce urmăreşte un spectacol. La început, nu-şi dă seama despre ce e vorba, fiindcă nu există nici măcar o estradă. Zgâindu-se prin spaţiul liber dintre spectatori, vede un cerc, mai mare decât cel folosit de contorsionistă, ţinut sus, în aer. Apropiindu-se, zăreşte un pisoi negru care sare prin el, aterizând undeva mai departe, într-un loc unde privirile lui nu ajung.

O femeie din faţa lui cu o pălărie mare se întoarce să plece, iar atunci poate să vadă un tânăr, cam de vârsta lui, dar ceva mai scund, îmbrăcat într-un costum negru făcut din tot felul de ţesături, cu o pălărie neagră asortată. Pe umerii lui stau cocoţaţi doi pisoi albi ca varul. Când ridică mâna înmănuşată, ţinând palma deschisă în sus, unul dintre pisoi aterizează pe ea şi de acolo se avântă cu un salt prin cerc, executând în punctul cel mai înalt o răsucire. Cei mai mulţi spectatori râd amuzaţi, iar câţiva, printre care şi Bailey, aplaudă. Femeia cu pălărie se dă complet la o parte, aşa că Bailey vede acum toţi protagoniştii, iar mâinile i se opresc la jumătatea mişcării când o vede pe tânăra care tocmai a prins pisoiul alb şi îl ridică acum spre umăr, unde acesta se instalează lângă pisoiul negru.

A crescut, după cum era de aşteptat, iar părul ei roşu e întrucâtva ascuns sub o bonetă albă. Dar costumul ei e asemănător cu cel pe care îl purta atunci când a văzut-o ultima oară: o rochie din cele mai diferite bucăţi de ţesături imaginabile, toate în nuanţe de alb, o jachetă albă

[3] Arta de a prezice evenimente viitoare, urmărind mişcările pisicilor sau felinelor (n. tr.).

cu o mulţime de nasturi şi o pereche de mănuşi de un alb strălucitor.

Fata întoarce capul, Bailey îi prinde privirea, iar ea îi zâmbeşte. Nu în felul în care zâmbeşti unor spectatori întâmplători când te afli în mijlocul unui număr de circ cu nişte pisoi neobişnuit de talentaţi, ci în felul în care zâmbeşti când recunoşti pe cineva pe care nu l-ai văzut de mult timp. Bailey îşi dă seama de diferenţă, iar faptul că ea îşi aminteşte de el îl face pe deplin şi inexplicabil de fericit. Simte cum i se înfierbântă urechile în pofida aerului rece al nopţii.

Urmăreşte restul spectacolului transpus, acordând mult mai multă atenţie fetei decât pisoilor, deşi aceştia sunt prea buni ca să poată fi ignoraţi, iar din când în când îi captează atenţia. Când numărul se încheie, fata şi băiatul (şi pisoii) fac o mică plecăciune, iar publicul aplaudă şi chiuie.

Bailey se întreabă ce ar trebui să spună, dacă ar trebui să spună ceva, în timp ce mulţimea începe să se risipească. Un bărbat îşi face loc în faţa lui, o femeie îi blochează drumul într-o parte, aşa că o pierde cu totul din ochi pe fată. Îşi croieşte drum printre oameni, iar când iese la liman, fata, băiatul şi pisoii nu mai sunt.

Mulţimea din jur se subţiază rapid, pe alee nu mai sunt decât puţini oameni. Nu există altă cale, din câte îşi dă el seama. Doar pereţii înalţi şi vărgaţi ai corturilor care mărginesc locul. Se întoarce încet, întrebându-se pe unde ar fi putut să dispară, prin vreun cotlon, vreo uşă. Îşi reproşează că a ajuns atât de aproape doar pentru a da greş, când simte o bătaie pe umăr.

— Bună, Bailey, spune fata.

Stă chiar în spatele lui. Şi-a scos pălăria, părul roşu îi cade în valuri peste umeri, iar jacheta albă a fost înlocuită cu un palton gros, negru, şi un fular violet, tricotat. Doar tivul înfoiat al rochiei şi ghetele albe semnalizează că e fata care se producea în acelaşi loc în urmă cu numai

câteva momente. Altfel, ai fi zis că e o spectatoare oarecare.

— Bună, răspunde Bailey. Nu-ţi ştiu numele.

— O, îmi pare rău, se scuză ea. Am uitat că nu am făcut cunoştinţă cum trebuie.

Întinde mâna înmănuşată în alb, iar Bailey observă că mănuşa e mai mare decât cea pe care o primise ca dovadă într-o provocare cu mult timp în urmă.

— Sunt Penelope, dar nimeni nu-mi spune aşa. Nici nu-mi place, ca să fiu sinceră, prin urmare pentru mine şi tot restul lumii numele meu este Poppet.

Bailey îi ia mâna şi o scutură. E mai caldă decât se aştepta, chiar prin două straturi de ţesătură.

— Poppet, repetă Bailey. Aşa a spus şi ghicitoarea, dar nu mi-am dat seama că e numele tău.

Fata îi zâmbeşte.

— Ai văzut-o pe Isobel? îl întreabă, iar Bailey încuviinţează. Nu-i aşa că e minunată? mai spune ea, şi băiatul continuă să dea din cap, deşi nu e sigur că aşa ar trebui să se poarte. Ţi-a spus ceva bun despre viitorul tău? vrea Poppet să ştie, coborând glasul şi dându-i inflexiuni dramatice.

— Mi-a zis o mulţime de lucruri pe care nu le-am înţeles, mărturiseşte el.

Poppet dă din cap cu un aer înţelegător.

— Aşa face ea. Are însă cele mai bune intenţii.

— Ai voie să te plimbi pur şi simplu aşa? întreabă Bailey făcând semn spre mulţimea care se perindă pe lângă ei, fără să-i bage în seamă.

— O, da, spune fata, atât timp cât rămânem incognito. Arată spre palton. Nimeni nu se uită la noi. Nu-i aşa, Widget?

Se întoarce spre un tânăr care stă chiar lângă ea şi pe care Bailey nici măcar nu l-a recunoscut a fi partenerul de spectacol al lui Poppet. Şi-a schimbat jacheta neagră cu una maro din tweed, iar părul de sub bereta asortată e la

fel de şocant de roşu ca şi părul lui Poppet.

— Oamenii nu dau atenţie vreunui lucru dacă nu le dai un motiv, zice el. Deşi părul ne ajută şi el să dăm impresia că nu aparţinem unui circ alb-negru.

— Bailey, acesta este fratele meu Winston, face Poppet prezentările.

— Widget, o corectează el.

— Ajungeam şi la asta, zice Poppet uşor iritată. Şi, Widge, acesta e Bailey.

— Bucuros de cunoştinţă, spune Bailey întinzând mâna.

— Asemenea, răspunde la rândul lui Widget. Tocmai ieşisem la plimbare şi ne-ar face plăcere să ne însoţeşti.

— Te rog, vino, adaugă Poppet. Rareori avem parte de companie.

— Desigur, cu multă plăcere, primeşte Bailey invitaţia. Nu vede niciun motiv să refuze şi e mulţumit că amândoi par a fi remarcabil de comunicativi. Nu mai aveţi nimic de făcut, vreau să zic, treabă cu circul?

— Nu, cel puţin câteva ore de acum încolo, spune Widget, când o iau pe altă alee ce străbate circul. Pisoii au nevoie de odihnă. Spectacolul îi oboseşte.

— Sunt foarte buni, cum de reuşiţi să-i faceţi să execute toate lucrurile alea? N-am văzut niciodată vreun pisoi făcând un dublu salt în aer, spune Bailey.

Observă că păşesc toţi trei în aceeaşi cadenţă, stând împreună în cel mai firesc chip cu putinţă. Când de fapt el e mai degrabă obişnuit să meargă la câţiva paşi în urmă.

— Cele mai multe pisici vor face orice le ceri, dacă le vorbeşti frumos, zice Poppet. Dar e bine dacă începi din vreme antrenamentul.

— Şi dacă le dai tot felul de recompense, adaugă Widget. Recompensele sunt întotdeauna de mare ajutor.

— Ai văzut felinele mari? întreabă Poppet. Bailey clatină din cap. O, ar trebui. Părinţii noştri fac spectacolul, cortul lor e acolo, zice ea şi arată într-o direcţie vagă spre dreapta.

— E la fel ca spectacolul nostru, doar că felinele sunt mai mari, spune Widget.

— Mult mai mari, completează fata. Pantere şi leoparzi de zăpadă. Sunt realmente dulci.

— Şi au cortul lor, adaugă Widget.

— Dar voi de ce nu aveţi un cort? vrea să ştie Bailey.

— Fiindcă nu avem neapărat nevoie de unul, spune Poppet. Nu putem face decât două, trei spectacole pe noapte şi nu avem nevoie decât de pisoi, cercuri, sfori şi câteva lucruri. Cine nu are neapărat nevoie de cort îşi face numărul unde e loc.

— Face parte din ambianţă, explică Widget. În felul ăsta vezi frânturi de circ fără să fii nevoit să alegi un cort în care să intri, umbli doar de colo-colo.

— Ceea ce e un lucru bun pentru oamenii nehotărâţi, remarcă Bailey, zâmbind când Poppet şi Widget izbucnesc amândoi în râs. Fiindcă trebuie să ştiţi că e greu să alegi un cort când ai atâtea la dispoziţie.

— Asta-i adevărat, recunoaşte Poppet.

Au ajuns la curtea cu rugul aprins. E destul de aglomerată, iar Bailey e în continuare uimit că nimeni nu le acordă atenţie, presupunând că sunt la fel ca orice alt grup de tineri spectatori care au venit pentru o seară la circ.

— Mi-e foame, se plânge Widget.

— Ţie ţi-e mereu foame, îi răspunde Poppet. Mergem să luăm ceva de mâncare?

— Da, zice fratele ei.

Poppet scoate limba la el.

— Întrebarea era pentru Bailey, spune ea. Mergem să luăm ceva de mâncare, Bailey?

— Desigur, spune Bailey.

Poppet şi Widget par să se înţeleagă mult mai bine decât s-au înţeles el şi Caroline vreodată, şi presupune că asta se datorează vârstei apropiate. Se întreabă dacă sunt cumva gemeni, fiindcă seamănă destul de mult, dar îşi zice că nu

ar fi politicos să-i întrebe.

— Ai încercat chestiile cu scorţişoară? întreabă Poppet. Sunt destul de noi. Cum le spune, Widge?

— Formidabil-de-delicioasele-chestii-cu-scorţişoară? zice Widget, dând din umeri. Nu cred că toate chestiile noi au deja un nume.

— Nu le-am gustat, dar sună bine, spune Bailey.

— Sunt chiar bune, îl asigură Widget. Straturi de foitaj, scorţişoară şi zahăr rulate, răsucite şi acoperite cu o glazură de ciocolată.

— Uau! exclamă Bailey.

— Exact. Şi trebuie să luăm şi nişte cacao şi nişte şoareci de ciocolată.

— Am eu şoareci de ciocolată, îşi aminteşte Bailey scoţând punga din buzunar. I-am cumpărat mai devreme.

— A, gândeşti în avans. E bine să fii pregătit, spune Widget. Ai avut dreptate în privinţa lui, Poppet.

Bailey priveşte întrebător spre Poppet, dar aceasta se mulţumeşte să-i zâmbească.

— Eu şi Bailey mergem să luăm cacao, iar tu între timp te duci şi cumperi chestiile cu scorţişoară, da? întreabă ea, iar Widget dă din cap în semn de aprobare.

— Desigur. Ne întâlnim la rug? propune el.

Poppet dă din cap, iar Widget îşi duce mâna la pălărie salutându-i înainte de a se face nevăzut în mulţime.

Poppet şi Bailey continuă să dea ocol curţii. După câteva clipe de tăcere cordială, Bailey îşi face curaj să lanseze o întrebare, una pe care ştie sigur că nu va fi în stare să i-o adreseze după ce se vor întâlni din nou cu Widget.

— Pot să te întreb ceva? începe el.

— Fireşte, răspunde Poppet.

La cacao e coadă, dar vânzătorul o observă pe Poppet care îi arată trei degete, iar el zâmbeşte şi dă din cap că a înţeles.

— Când… hmm, când circul a fost ultima oară aici, iar eu am… Bailey îşi caută cuvintele, necăjit că întrebarea părea

mai simplă în mintea lui.

— Da? îl îndeamnă Poppet.

— De unde ai ştiut numele meu? vrea să ştie Bailey. Şi de unde ai ştiut că eram acolo?

— Hmmm..., zice Poppet de parcă nu şi-ar găsi cuvintele potrivite cu care să-i răspundă. Nu e uşor de explicat, continuă ea. Mi se întâmplă să văd lucruri înainte ca ele să se petreacă. Te-am văzut venind, nu cu mult timp înainte de a ajunge acolo. Câteodată îmi scapă detaliile, dar atunci când te-am văzut, am ştiut cum te cheamă aşa cum ştiam că eşarfa ta e albastră.

Ajung la rând, iar vânzătorul are deja pregătite trei căni vărgate pline cu cacao şi cu un supliment de frişcă pe deasupra. Poppet îi dă una lui Bailey şi le ia pe celelalte două, iar Bailey observă că vânzătorul le face semn să plece fără să primească bani. Presupune că ceştile de cacao pe gratis fac parte din avantajele de a fi membru al circului.

— Aşadar, vezi totul înainte să se întâmple? întreabă Bailey.

Nu e sigur că răspunsul lui Poppet este exact ceea ce aştepta, dacă aştepta ceva.

Poppet clatină din cap.

— Nu, nu totul. Uneori doar frânturi, cum ar fi cuvinte şi imagini dintr-o carte, dar cartea are multe pagini lipsă şi a fost aruncată în apă, iar unele părţi sunt şterse, iar altele nu. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu tocmai, mărturiseşte Bailey.

Poppet izbucneşte în râs.

— Ştiu că e ciudat, spune ea.

— Nu. Nu este, zice Bailey, iar Poppet se întoarce spre el, cu o expresie sceptică. Adică, este ciudat într-un fel. Dar numai ciudat, nu şi neplăcut.

— Mulţumesc, Bailey, spune Poppet.

Dau din nou ocol curţii îndreptându-se spre rug. Widget îi aşteaptă, ţinând în mână o pungă neagră şi urmărind

flăcările albe vibrante.

— Ce-a durat atât? vrea să ştie Widget.

— A fost coadă, răspunde Poppet întinzându-i ceaşca. La tine n-a fost?

— Nu. Cred că oamenii încă nu au aflat cât de bune sunt chestiile astea, spune Widget, scuturând punga. Avem tot ce ne trebuie?

— Aşa cred, răspunde Poppet.

— Unde mergem? întreabă Bailey.

Poppet şi Widget se uită unul la altul înainte ca Poppet să răspundă.

— Facem tururi, îi explică ea. Tururi ale circului. Ca să… să aruncăm o privire asupra lucrurilor. Vii şi tu cu noi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, zice Bailey, uşurat că nu-i încurcă.

Merg şerpuit prin circ, sorbind din căni şi mestecând din şoriceii de ciocolată şi chestiile cu scorţişoară care sunt la fel de bune pe cât se aşteptau. Poppet şi Widget îi spun poveşti despre circ, arătând spre corturile pe lângă care trec, iar Bailey le răspunde la întrebările legate de oraşul lui, părându-i-se ciudat că ei sunt interesaţi de chestiuni pe care el le consideră banale. Îşi vorbesc cu uşurinţă, ca nişte oameni care se cunosc de ani de zile, dar şi cu surescitarea trezită de noi prietenii şi noi poveşti.

Dacă Poppet şi Widget mai aruncă un ochi şi la altceva decât la ceaşca de cacao şi el, Bailey n-ar şti să spună.

— Ce-i Observatorul Stelar? întreabă el zărind un indicator pe care nu-l mai văzuse în timp ce se debarasau de ceştile şi pungile goale.

— Eşti gata de Observator, Poppet? o întreabă Widget pe sora lui. Ea stă o clipă pe gânduri înainte de a încuviinţa. Poppet citeşte în astre, îi explică el lui Bailey. E cel mai uşor mod de a vedea viitorul.

— N-a mai fost la fel de uşor în ultima vreme, spune fata încetişor. Dar putem încerca. Nu e deschis decât în nopţile senine, aşa că cine ştie dacă se va mai ivi ocazia cât

suntem aici.

Intră şi se aşază la o coadă care urcă pe o scară de-a lungul peretelui, separată de interiorul cortului printr-o cortină neagră şi grea. Pereţii sunt acoperiţi cu diagrame, pete şi linii albe pe hârtie neagră, hărţi înrămate ale constelaţiilor.

— E la fel ca la ghicitoare care îţi citeşte din cărţile cu imagini pe ele? se interesează Bailey, care încearcă să se familiarizeze cu ideea de a vedea viitorul.

— Cam aşa ceva, doar că e diferit, spune Poppet. Eu nu ştiu să citesc deloc în cărţile de tarot, dar Widget se pricepe.

— Sunt poveşti pe hârtie, zice băiatul ridicând din umeri. Te uiţi cum se îmbină poveştile de pe fiecare carte; nu-i chiar atât de greu. Dar aici ai cu totul alte posibilităţi, alte căi pe care să le urmezi. Poppet vede lucruri care se întâmplă de-adevăratelea.

— Dar nu sunt atât de clare, explică Poppet. Nu există un context şi de cele mai multe ori nu ştiu ce înseamnă lucrurile până mai târziu. Uneori când e deja prea târziu.

— Scuzele se acceptă, ’Pet, zice Widget strângând-o de umăr. Putem să facem doar un tur, dacă vrei.

La capătul scării ajung pe o platformă neagră de unde totul pare nesfârşit şi întunecat, cu excepţia unui angajat al circului într-un costum alb care îi conduce pe spectatori în interior. Le zâmbeşte lui Poppet şi Widget, aruncând o privire curioasă spre Bailey, în vreme ce-i conduce prin întuneric spre ceva ca o sanie sau o trăsură.

Se strecoară tustrei pe o banchetă capitonată, cu spătar înalt şi pereţi laterali, iar uşa dintr-o parte se încuie cu un clic când Poppet se instalează la mijloc între Bailey şi Widget. Încep să alunece încet înainte, iar Bailey nu vede nimic în bezna ce-i înconjoară.

Apoi, ceva din jur scoate un clinchet, iar cabina cade puţin şi în acelaşi timp se înclină spre spate, astfel încât nu mai privesc înainte, ci în sus.

Cortul nu are acoperiş, realizează Bailey. Partea de sus e deschisă, lăsând cerul nopţii să se desfăşoare.

Dar e o senzaţie diferită de cea pe care o experimentezi atunci când stai întins în iarbă şi te uiţi la stele, lucru pe care Bailey l-a făcut adesea. Nu există copaci care să răsară la margini, iar legănatul uşor al cabinei îl face să se simtă ca şi cum nu ar avea corp.

Şi e o linişte deplină. În vreme ce cabina se deplasează în ceea ce pare a fi un model circular, Bailey nu aude altceva decât un scrâşnet uşor şi zgomotul respiraţiei lui Poppet. E ca şi cum întregul circ ar fi fost înghiţit de bezna din jur.

Aruncă o privire spre fată, care se uită la el şi nu la cer. Îi zâmbeşte, iar apoi revine la cer.

Bailey ar vrea s-o întrebe dacă vede ceva în stele.

— Nu trebuie dacă nu vrei, îi spune Widget, anticipând întrebarea.

Poppet se întoarce să se strâmbe la el, dar apoi îşi îndreaptă privirea în sus, scrutând cerul senin al nopţii. Bailey o urmăreşte cu atenţie. Arată ca şi cum ar contempla un tablou sau ar citi un semn de la mare depărtare, mijind puţin ochii.

Dintr-odată, se opreşte, îşi duce mâinile la faţă şi îşi apasă degetele în mănuşile albe peste ochi. Widget pune o mână în jurul umerilor ei.

— Eşti bine? întreabă Bailey.

Poppet inspiră adânc înainte de a da din cap, ţinându-şi mâinile în continuare peste faţă.

— Sunt bine, răspunde ea cu glas stins. A fost foarte… strălucitor. Mă doare capul.

Îşi ia mâinile de pe faţă şi îşi scutură capul; orice ar fi supărat-o mai devreme aparent a trecut.

Tot restul călătoriei niciunul dintre ei nu se mai uită la cerul presărat cu stele.

— Îmi pare rău, spune Bailey încet în timp ce coboară pe o altă scară ducând spre ieşire.

— Nu e vina ta, spune Poppet. Trebuia să ştiu că aşa mi se întâmplă în ultimul timp, că stelele nu-mi spun nimic, dar îmi dau dureri de cap. Ar trebui să mă opresc o vreme.

— Ai nevoie de ceva care să te binedispună, zice Widget când se întorc în forfota circului. Ce zici de Labirintul din Nori?

Poppet dă din cap, iar umerii i se relaxează.

— Ce e Labirintul din Nori? vrea să ştie Bailey.

— Dar chiar n-ai găsit niciunul din corturile mai reuşite, nu-i aşa? răspunde Widget, clătinând din cap. Va trebui să te întorci, fiindcă nu le putem parcurge pe toate într-o singură noapte. Poate că de aceea a apucat-o durerea de cap pe Poppet, a văzut cum suntem nevoiţi să te târâm prin fiecare cort, ca să nu pierzi nimic.

— Widge poate să vadă trecutul, intervine Poppet, schimbând subiectul conversaţiei. E şi unul dintre motivele pentru care poveştile lui sunt atât de bune.

— Cu trecutul e mai uşor, spune fratele ei. Fiindcă e deja aici.

— În stele? întreabă Bailey.

— Nu, răspunde Widget. Pe oameni. Trecutul stă pe tine ca zahărul pudră pe degete. Unii oameni reuşesc să scape de el, dar tot mai rămâne ceva, evenimentele şi lucrurile care te-au împins acolo unde te afli acum. Iar eu… cum să zic, citesc nu e cuvântul potrivit, dar nu e cuvântul potrivit nici pentru ceea ce face Poppet cu stelele.

— Deci poţi să-mi vezi trecutul? e curios să afle Bailey.

— Aş putea, spune Widget. Dar încerc să n-o fac fără permisiunea persoanei în cauză, dacă nu e ceva care pur şi simplu iese în evidenţă. Te deranjează?

— Defel, clatină Bailey din cap.

Widget îl priveşte o vreme stăruitor, nu atât de mult încât Bailey să se simtă stânjenit sub apăsarea privirii lui, dar aproape.

— E un copac, declară Widget. Stejarul ăsta masiv care îţi este casă mai mult chiar decât casa familiei, dar nu la

fel de mult ca locul ăsta, spune el gesticulând spre corturi şi lumini. Simţindu-te singur chiar atunci când eşti cu alţi oameni. Mere. Iar sora ta e o adevărată comoară, adaugă el sarcastic.

— E cât se poate de adevărat, spune Bailey râzând.

— Ce e cu merele? întreabă Poppet.

— Familia mea are o livadă de meri, o lămureşte Bailey.

— O, ce frumos! exclamă ea.

Lui Bailey şirurile de pomi mici şi contorsionaţi nu i s-au părut nicicând frumoase.

— Am ajuns, spune Widget după ce cotesc.

În pofida experienţei lui oarecum limitate, Bailey este uimit că nu a mai văzut niciodată acest cort. E înalt, aproape cât cortul acrobaţilor, dar mai îngust. Se opreşte să citească anunţul de deasupra uşii.

Labirintul din Nori

O Incursiune în Dimensiuni
O Ascensiune spre Firmament
Nu există Început
Şi nici Sfârşit
Intri pe unde Pofteşti
Pleci când Doreşti
Şi nicicând nu te Prăbuşeşti

În interior, cortul are pereţi întunecaţi şi o structură albă iridescentă în centru. Bailey nu ştie cum ar putea să-i spună în alt fel. Ocupă întregul cort cu excepţia unei poteci înălţate care-o înconjoară, înfăşurându-se în jurul ei ca o buclă. Pământul de sub potecă e acoperit cu sfere albe, mii de sfere suprapuse ca nişte bule de săpun.

Turnul în sine se compune din platforme de forme ciudate şi diafane, foarte asemănătoare unor nori. Sunt aşezate în straturi ca un tort. Din câte îşi dă seama Bailey, distanţa dintre ele variază de la o înălţime de om până la

un spaţiu care nu-ţi permite decât să te târăşti. Ici-colo părţi întregi aproape că s-au desprins de turnul central, plutind în spaţiu. Şi peste tot sunt oameni în mişcare. Cercetând marginile, urmând poteca, urcând sau coborând. Unele dintre platforme se mişcă sub greutate, altele par rezistente şi de neclintit. Totul e mişcare, continuă, uşoară, asemenea unei respiraţii.

— De ce i se spune Labirintul din Nori? întreabă Bailey.

— Ai să vezi, spune Widget.

Merg pe poteca îngustă care se leagănă uşor ca un ponton. Bailey se luptă să-şi păstreze echilibrul în timp ce priveşte în sus.

Unele platforme stau suspendate de funii sau lanţuri. La nivelurile de jos există piloni mari care străpung mai multe platforme, dar Bailey nu-şi dă seama cât de sus ajung aceştia. În unele locuri sunt plase, în altele funii care atârnă ca nişte panglici.

Se opresc într-un loc unde poteca face o cotitură suficient de aproape de turn, încât să poată sări pe una dintre platformele inferioare.

Bailey apucă una dintre sferele albe. E mai uşoară decât pare, moale ca o blăniţă de pisoi. Prin cort, oamenii şi le aruncă unul altuia ca pe nişte bulgări de zăpadă, dar în loc să se spargă, se ciocnesc de ţintele lor, iar apoi plutesc uşor, coborând. Bailey o azvârle înapoi pe cea din mâna lui, apoi o ia pe urma lui Widget şi Poppet.

De cum au făcut câţiva paşi în interiorul structurii, Bailey înţelege de ce i se spune labirint. Se aşteptase la pereţi, cotituri şi fundături, dar e diferit. Platformele atârnă la toate înălţimile: unele jos, în dreptul genunchilor sau taliei, altele mult deasupra capului, suprapunându-se parţial în cele mai diverse moduri. E un labirint care urcă şi coboară mergând dintr-o parte în alta.

— Pe curând! strigă Widget, sărind pe o platformă din apropiere şi căţărându-se de acolo pe cea de deasupra.

— Widge o ia întotdeauna direct în sus, spune Poppet.

Ştie cele mai rapide trasee de ajuns în vârf.

Poppet şi Bailey o iau pe un drum oarecare, alegând la întâmplare următoarea platformă pe care să urce, târându-se peste bucăţi de plasă albă şi strecurându-se prin pasaje înguste. Bailey n-ar şti să spună unde sunt marginile ori cât de sus au urcat, dar e uşurat să constate că Poppet pare mult mai puţin tulburată decât era în Observatorul Stelar şi îl ajută râzând să treacă prin locurile mai dificile.

— Dar cum ajungem jos? întreabă în cele din urmă Bailey, gândindu-se la drumul de întoarcere.

— Cel mai uşor mod este să sari, zice Poppet.

Îl trage spre o cotitură ascunsă de unde se vede marginea platformei. Sunt mult mai sus decât se aşteptase Bailey, deşi nu au ajuns încă în vârf.

— E-n ordine, îl linişteşte Poppet. Nu e niciun pericol.

— E imposibil, ripostează Bailey zgâindu-se peste balustradă.

— Nimic nu e imposibil, răspunde fata.

Îi zâmbeşte şi sare, părul ei roşu răsfirându-se în urma ei în timp ce cade. Dispare în marea de bule albe de dedesubt, acoperită de ele înainte de a răsări din nou, părul ei fiind ca un şoc roşu în albul dimprejur în timp ce-i face semn cu mâna.

Bailey ezită o clipă, apoi sare, rezistând tentaţiei de a închide ochii. În schimb, râde în timp ce se rostogoleşte prin aer.

Când ajunge la bulele de dedesubt îşi dă seama că e, într-adevăr, ca şi cum ai ateriza pe un nor moale, uşor, primitor.

Când Bailey se extrage din ele, Poppet şi Widget îl aşteaptă pe potecă, Poppet cocoţată pe o margine, legănându-şi picioarele.

— E timpul să ne întoarcem, spune Widget scoţând un ceas din buzunar. Trebuie să pregătim pisoii pentru o nouă reprezentaţie şi e aproape miezul nopţii.

— Aşa de târziu? se miră Bailey. Nu mi-am dat seama că

a trecut atât de mult timp, trebuia să fiu de mult acasă.

— Te conducem până la porţi, Bailey, vrei? întreabă Poppet. Aş vrea să-ţi dau ceva.

Merg împreună pe aleile şerpuitoare şi traversează curtea îndreptându-se spre porţi. Poppet îl ia pe Bailey de mână şi îl trage prin tunelul întunecat, conducându-l fără greş prin beznă. Câmpul de dincolo de garduri, când ajung la capătul tunelului, nu mai e la fel de populat la această oră târzie, deşi mai sunt spectatori care vin, pleacă ori care umblă pe acolo.

— Aşteaptă aici, îi cere fata. Mă întorc într-o clipă.

O ia la goană în direcţia gheretei de bilete în timp ce Bailey urmăreşte limbile ceasul apropiindu-se de ora douăsprezece. Poppet se întoarce rapid ţinând în mână ceva argintiu.

— O, ce idee grozavă, ’Pet! zice Widget când o vede.

Bailey se uită de la unul la altul, neînţelegând mare lucru. Poppet îi întinde o bucată de carton argintiu de mărimea unui bilet.

— E un permis special, îi explică ea. Pentru musafirii importanţi, ca să nu mai fi nevoit să plăteşti de fiecare dată când vii la circ. Îl arăţi la gheretă şi te lasă să intri.

Bailey se uită la el cu ochii mari.

Acest permis oferă posesorului său intrări nelimitate

stă tipărit cu cerneală neagră pe una dintre feţe, iar pe verso scrie:

Le Cirque des Rêves

şi cu litere mai mici dedesubt:

Chandresh Christophe Lefèvre, Proprietar

Bailey e mut de uimire, holbându-se la cartolina argintie

din mâna lui.

— M-am gândit că are să-ţi placă, spune Poppet, oarecum descumpănită de lipsa lui de reacţie articulată. Asta dacă vrei să mai vii cât suntem aici.

— E minunat! rosteşte Bailey, ridicând ochii de pe cartolină. Vă mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere, spune Poppet zâmbind. Şi le-am mai spus să ne dea de ştire când vii, ca să ştim când eşti aici şi să te căutăm. Dacă eşti de acord, bineînţeles.

— Ar fi grozav! se entuziasmează Bailey. Vă mulţumesc din toată inima!

— Deci pe curând, spune şi Widget, întinzându-i mâna.

— Cu siguranţă, răspunde Bailey scuturând mâna întinsă. Am să mă întorc mâine-seară.

— Ar fi minunat, zice Poppet.

Când Bailey dă drumul mâinii lui Widget, fata se apleacă înainte şi îl sărută uşor pe obraz, iar Bailey simte cum se îmbujorează.

— Noapte bună, adaugă ea îndepărtându-se.

— Şşşi ţie, îngaimă Bailey.

Le face semn cu mâna înainte ca ei să dispară după perdeaua grea, iar apoi se întoarce şi o porneşte spre casă.

I se pare că a trecut o viaţă de când a umblat prin circ, deşi n-au trecut decât nişte ore. Ba mai mult, i se pare că acel Bailey care a intrat în circ e cu totul diferit de persoana care îl părăseşte acum cu un bilet argintiu în buzunar. Se întreabă care o fi Bailey cel adevărat, fiindcă sigur acel Bailey care petrecea ore întregi de unul singur în copac nu este acelaşi cu Bailey căruia i s-a oferit un permis special de intrare la cel mai spectaculos circ şi care s-a împrietenit cu oameni atât de interesanţi fără măcar să se străduiască.

Atunci când ajunge la fermă, e sigur că e mai aproape de acel Bailey care ar trebui să fie decât de cel care era cu o zi înainte. Nu e prea sigur ce înseamnă asta, dar pe moment nu crede că mai contează prea mult.

În visele lui e un cavaler călare, ce poartă o sabie de argint, iar lucrul ăsta nici măcar nu i se pare din cale-afară de ciudat.

Tête-à-tête

LONDRA, AUGUST 1896

Dineul de la miezul nopţii e destul de sobru în această seară, în pofida numărului mare de invitaţi. Circul se pregăteşte de o şedere lângă Londra, venind de la Dublin, aşa încât sunt prezenţi şi câţiva artişti. Iar domnul Barris a sosit de la Viena.

Celia Bowen petrece o mare parte a timpului discutând cu *Mme* Padva, care stă în stânga ei, înveşmântată în mătase albastră de lapislazuli.

Rochia pe care o poartă Celia este o creaţie semnată de *Mme* Padva pentru spectacol, dar considerată apoi nepotrivită, deoarece ţesătura argintie prinde lumina în fiecare cută în aşa fel încât îţi distrage complet atenţia. Dar rochia îi stă atât de bine, încât Celia nu a putut să renunţe la ea, ci a păstrat-o pentru alte ocazii.

— Cineva nu-şi poate lua ochii de la tine, draga mea, remarcă *Mme* Padva, înclinând uşor paharul în direcţia uşii, unde Marco stă retras într-o parte, cu mâinile împreunate la spate.

— Poate că admiră doar creaţia mâinilor tale, spune Celia fără să se întoarcă.

— Aş paria că este mai interesat de conţinut, decât de rochie în sine.

Celia se mulţumeşte să râdă, dar ştie că *Mme* Padva are dreptate, căci a simţit privirea lui Marco în ceafă pe parcursul întregii seri şi îi este tot mai greu s-o ignore.

Atenţia lui este distrasă doar o singură dată, când Chandresh răstoarnă un pahar greu de cristal, care este cât pe-aci să se izbească de unul dintre sfeşnice, şi varsă vin roşu peste brocatul auriu al feţei de masă.

Dar înainte ca Marco să poată reacţiona, Celia sare în picioare de la locul ei de vizavi, îndreptând paharul fără a-l

atinge, un detaliu pe care doar Chandresh îl poate observa, aflându-se în unghiul potrivit. Când îşi ia mâna, paharul e din nou plin, faţa de masă neatinsă.

— Ce neîndemânatic sunt, mormăie Chandresh privind precaut spre Celia înainte de a relua conversaţia cu domnul Barris.

— Ai fi putut deveni balerină, observă *Mme* Padva. Eşti foarte bună când te pui pe picioare.

— Sunt la fel de bună şi când sunt luată de pe picioare, răspunde Celia, iar domnul Barris aproape că îşi răstoarnă paharul în vreme ce *Mme* Padva chicoteşte.

Pentru restul serii, Celia îl ţine pe Chandresh sub observaţie. Acesta petrece cea mai mare parte a timpului discutând cu domnul Barris despre renovarea casei, repetându-se când şi când, lucru pe care domnul Barris se preface a nu-l observa. Chandresh nu se mai atinge de paharul de vin, care rămâne plin până când masa este strânsă.

După masă, Celia este ultima care pleacă. Pe când ceilalţi musafiri ies, nu-şi găseşte şalul şi refuză să fie aşteptată în timp ce-l caută, făcându-le semn cu mâna să plece.

În cele din urmă, Celia renunţă la căutare şi se întoarce în vestibul unde Marco stă lângă uşă, cu şalul ei îndoit peste braţ.

— Asta era ceea ce căutaţi, domnişoară Bowen? întreabă el.

Se îndreaptă spre ea, ca să i-l pună pe umeri, dar dantela se dezintegrează între degetele lui, făcându-se una cu pământul.

Când se uită din nou spre ea, Celia poartă şalul perfect înnodat, ca şi cum nu ar fi fost niciodată scos.

— Mulţumesc, spune Celia. Noapte bună.

Trece ca vântul pe lângă Marco şi iese înainte ca el să poată răspunde.

— Domnişoară Bowen? o strigă bărbatul, urmând-o în

timp ce ea coboară deja scările.

— Da? răspunde Celia, întorcându-se spre el când ajunge pe trotuar.

— Speram că am să pot să vă invit la acel pahar de vin pe care l-aţi refuzat la Praga, spune Marco, uitându-se fix în ochii ei, în timp ce iluzionista stă pe gânduri.

Intensitatea privirii lui Marco e chiar mai puternică decât atunci când îi sfredelea ceafa cu ochii, iar în vreme ce ea simte puterea lor coercitivă, tehnică preferată de tatăl ei, realizează că există de asemenea ceva sincer, ca o rugăminte.

Este acel ceva, însoţit de o doză de curiozitate, care o face să încuviinţeze.

Marco zâmbeşte şi se întoarce în casă, lăsând uşa deschisă în urma lui.

După o clipă, ea îl urmează. Uşa se închide şi se încuie după ea.

În interior, masa din sufragerie a fost debarasată, dar lumânările continuă să ardă în sfeşnice.

Două pahare cu vin sunt aşezate pe masă.

— Unde e Chandresh? întreabă Celia, luând unul dintre pahare şi ducându-se în cealaltă parte a mesei.

— S-a retras la etajul cinci, spune Marco, luând în mână paharul rămas. A cerut să se renoveze fostele camere de serviciu şi le-a transformat în apartamentul său personal fiindcă îi place nespus priveliştea de acolo. Nu mai coboară până mâine. Ceilalţi angajaţi au plecat, aşa că acum casa ne aparţine în cea mai mare parte.

— Obişnuiţi adesea să aveţi musafiri după plecarea invitaţilor lui Chandresh? vrea să ştie Celia.

— Niciodată.

Celia îl priveşte în timp ce soarbe din vin. Ceva din înfăţişarea lui o deranjează, dar nu reuşeşte să realizeze ce anume.

— E adevărat că Chandresh a insistat ca focul din circ să fie alb, ca să-l poată încadra în schema de culori? întreabă

ea după o clipă.

— Da, a insistat, spune Marco. Mi-a cerut să iau legătura cu un chimist sau cu cineva priceput. Dar am ales să mă ocup personal de asta.

Îşi trece degetele pe deasupra lumânărilor de pe masă, iar flăcările îşi schimbă culoarea dintr-un auriu cald într-un alb rece cu o nuanţă de albastru în centru. Îşi plimbă degetele în cealaltă direcţie, iar flăcările revin la culoarea normală.

— Cum numeşti asta? întreabă Marco.

Celia nu trebuie să-l întrebe la ce se referă.

— Manipulare. Îi spuneam magie când eram mai tânără şi mi-a luat ceva timp să renunţ la acel obicei. Tatei nu i-a plăcut niciodată termenul. Obişnuia să-i zică fermecare ori manipulare forţată a universului, atunci când nu era într-o dispoziţie favorabilă conciziei.

— Fermecare? repetă Marco. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum.

— E clar că eşti foarte bun. Atâţia oameni sunt îndrăgostiţi de tine. Isobel. Chandresh. Şi cu siguranţă mai sunt şi alţii.

— Cum ai aflat de Isobel? întreabă el.

— Trupa circului este destul de numeroasă, şi toţi vorbesc despre ceilalţi, explică Celia. Ea pare a fi complet devotată cuiva pe care niciunul dintre noi nu l-a întâlnit. Am observat numaidecât că îmi acordă o atenţie specială, iar la un moment dat m-am întrebat dacă nu cumva e adversarul meu. Când ai apărut la Praga în vreme ce ea aştepta pe *cineva*, a fost destul de simplu să-mi imaginez restul. Nu cred însă că mai ştie şi altcineva. Gemenii Murray au o teorie a lor, susţinând că ea e îndrăgostită de cineva dintr-un vis şi nu de o persoană reală.

— Gemenii Murray par destul de inteligenţi, observă Marco. Dacă sunt *fermecător* în acest sens, nu e întotdeauna cu intenţie. Mi-a fost de ajutor ca să obţin slujba de la Chandresh, pentru că aveam o singură

recomandare şi prea puţină experienţă. Deşi asupra ta nu pare să aibă efect.

Celia pune paharul jos, neştiind încă ce să creadă. Lumina schimbătoare a lumânărilor adânceşte acea trăsătură imprecisă de pe chipul lui, aşa că se uită într-o parte înainte de a-i răspunde, concentrându-şi atenţia asupra şemineului.

— Tata obişnuia să procedeze la fel, spune ea. Aplicând aceeaşi tactică a seducţiei. Mi-am petrecut primii ani de viaţă văzând-o pe mama care tânjea după el. Iubindu-l şi dorindu-l mult timp după ce el pierduse şi cea mai mică urmă de interes pe care i-o arătase vreodată. Până într-o zi, când ea şi-a luat viaţa. Eu aveam cinci ani atunci, dar mai târziu, când am fost destul de mare ca să înţeleg, mi-am promis că nu voi suferi niciodată din pricina cuiva. E nevoie de mult mai mult decât zâmbetul tău fermecător pentru a mă seduce.

Dar atunci când se uită spre el, zâmbetul fermecător nu e acolo.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut mama în acest fel, spune Marco.

— S-a întâmplat de mult, zice Celia, uimită de simpatia lui sinceră. Dar mulţumesc oricum.

— Îţi mai aduci aminte de ea?

— Îmi amintesc mai mult impresii decât fapte. Îmi amintesc că plângea neîncetat. Sau cum mă privea, de parcă eram ceva de temut.

— Eu nu-mi amintesc nimic despre părinţii mei, i se confesează Marco. Nu am niciun fel de amintiri dinainte de orfelinatul din care am fost smuls pentru că am îndeplinit cine ştie ce criterii. Am fost pus să citesc foarte mult, am călătorit, am studiat şi am fost în general dresat să joc într-un soi de clandestinitate. Aşa am făcut, iar pe lângă asta, în cea mai mare parte a vieţii m-am ocupat de contabilitate, evidenţe şi de tot ceea ce îmi cere Chandresh.

— De ce eşti atât de sincer cu mine? întreabă Celia.

— Fiindcă e plăcut să fii măcar o dată cu adevărat sincer faţă de cineva, răspunde bărbatul. Apoi presupun că ţi-ai da seama dacă te-aş minţi. Sper să fii şi tu sinceră cu mine.

Celia se gândeşte o clipă înainte de a încuviinţa.

— Îmi aminteşti întrucâtva de tata.

— Cum aşa? vrea să ştie Marco.

— Felul în care manipulezi percepţia. Personal, n-am fost niciodată prea bună la asta, sunt mai pricepută la lucrurile tangibile. Şi apropo, nu trebuia să faci asta cu mine, adaugă ea, realizând într-un final ce o deranja.

— Să fac ce? e curios Marco.

— Să arăţi în felul ăsta. E foarte bine, dar îmi dau seama că nu e autentic. Trebuie să fie groaznic de obositor să o ţii tot aşa.

Marco se încruntă, dar apoi, încet, chipul lui începe să se schimbe. Barbişonul păleşte şi dispare. Trăsăturile ca tăiate în piatră se estompează, faţa e mai tânără. Ochii de un verde penetrant capătă o nuanţă verzui-cenuşie.

Falsul chip era frumos, într-adevăr, dar într-un mod căutat. Ca şi cum ar fi fost foarte conştient de cât de atrăgător era, ceea ce nu era deloc pe gustul Celiei.

Şi mai era ceva găunos, care mergea mână în mână cu iluzia, impresia că nu era cu totul prezent în încăpere.

Acum însă, e cu totul altă persoană, mult mai prezentă, ca şi cum s-ar fi ridicat o barieră ce stătea între ei. Îl simte mai aproape, deşi distanţa e aceeaşi, iar chipul lui e chiar frumos, în continuare.

Intensitatea din privirea lui e mai mare, acum când se uită la ea cu aceşti ochi; şi privindu-l, ea poate să vadă mai adânc în el, fără ca atenţia să-i fie distrasă de culoarea lor.

Celia simte cum o cuprinde fierbinţeala, dar reuşeşte să o controleze într-atât încât îmbujorarea să nu fie vizibilă la lumina lumânărilor.

Apoi îşi dă seama de unde provine senzaţia de familiaritate.

— Te-am mai văzut aşa, spune ea, plasând chipul adevărat în locaşul potrivit al memoriei. Ai asistat la spectacolul meu cu acest chip.

— Şi tu îţi aminteşti toţi spectatorii? întreabă Marco.

— Nu pe toţi, spune Celia. Dar îmi amintesc oamenii care mă privesc aşa ca tine.

— Şi cum ar fi asta?

— De parcă nu se pot hotărî dacă să se teamă de mine ori dacă ar vrea să mă sărute.

— Nu mi-e teamă de tine, zice Marco.

Se privesc în tăcere o vreme, înconjuraţi de luminile pâlpâitoare ale lumânărilor.

— E nevoie de ceva efort pentru o schimbare atât de subtilă, remarcă Celia.

— Are şi anumite avantaje.

— Mi se pare că arăţi mai bine aşa, declară Celia, iar Marco o priveşte atât de surprins, încât se grăbeşte să adauge: Am promis că am să fiu sinceră.

— Mă flatezi, domnişoară Bowen, spune el. De câte ori ai fost în această casă?

— De vreo şase ori, răspunde Celia.

— Dar cu toate astea nu ai făcut niciodată un tur al casei.

— Nu mi s-a propus niciodată.

— Chandresh nu prea crede în asta. Preferă ca locul să rămână o enigmă. Atât timp cât musafirii nu ştiu care îi sunt limitele, au impresia că există mereu o continuare. De fapt, au fost două clădiri, aşa că te poţi pierde uşor.

— Nu ştiam, spune Celia.

— Două clădiri învecinate, în oglindă. Le-a cumpărat şi le-a renovat ca să fie o singură casă cu o serie de îmbunătăţiri. Nu cred că avem timp pentru un tur complet, dar aş putea să-ţi arăt unele dintre încăperile mai puţin cunoscute, dacă doreşti.

— Desigur, zice Celia, aşezându-şi paharul gol lângă al lui. Faci adesea tururi interzise prin casa celui pentru care

lucrezi?

— O singură dată, iar asta s-a întâmplat la insistenţele domnului Barris.

*

Din sufragerie traversează holul pe sub umbra zeităţii cu cap de elefant şi ajung în bibliotecă, oprindu-se în dreptul uşii cu vitralii care reprezintă un apus de soare.

— Iar asta e camera pentru jocuri, spune Marco, împingând uşa şi deschizând-o larg.

— Cât de potrivit e totul.

Jocurile sunt mai degrabă tema decât funcţia acestei încăperi. Se află acolo mai multe table de şah cu piese lipsă, şi piese care nu au o tablă a lor, stând înşirate pe pervazurile ferestrelor şi pe rafturi. Ţinte fără săgeţi atârnă de-a lungul pereţilor, iar jocurile de table stau deschise cu partida oprită la jumătate.

Masa de biliard din mijlocul camerei este acoperită cu fetru roşu-sângeriu.

Arme de tot felul se înşiră pe un perete. Spade, pistoale şi florete, încrucişate două câte două, pregătite pentru potenţiale dueluri.

— Chandresh are o slăbiciune pentru armele vechi, îi explică Marco în timp ce ea le contemplă. Mai sunt unele piese şi în alte încăperi, dar aici e cea mai mare parte a colecţiei.

O urmăreşte atent în timp ce dă roată camerei. Parcă se stăpâneşte să nu surâdă în vreme ce priveşte piesele de joc aranjate cu grijă de jur împrejur.

— Zâmbeşti de parcă ai avea un secret, începe el.

— Am o mulţime de secrete, spune Celia uitându-se la el peste umăr înainte de a-şi întoarce din nou privirea spre perete. Când ai aflat că eu sunt adversara ta?

— N-am ştiut nimic până la audiţie. Ai fost un mister ani de zile înainte. Şi sunt sigur că ai observat că m-ai surprins. Face o pauză, apoi adaugă: N-aş zice că asta a reprezentat un avantaj. Tu de când ştii?

— Am aflat la Praga, în ziua când a plouat, şi tu ştii foarte bine ce s-a întâmplat atunci, răspunde Celia. Ai fi putut să mă laşi să plec cu o umbrelă despre care să nu ştiu mare lucru, dar ai preferat s-o iei pe urmele mele. De ce?

— Voiam să-mi recapăt umbrela, spune Marco. Ţin mult la ea. Şi apoi, obosisem să mă tot ascund de tine.

— Pe vremuri îi suspectam pe toţi, mărturiseşte Celia. Deşi am crezut că era cineva din circul propriu-zis. Ar fi trebuit să ghicesc că erai tu.

— De ce? întreabă Marco.

— Fiindcă vrei să pari mai puţin decât eşti, vine răspunsul ei. Ăsta e un lucru limpede ca lumina zilei. Trebuie să recunosc că nu mi-a dat niciodată prin cap să-mi vrăjesc umbrela.

— Am trăit cea mai mare parte a vieţii mele la Londra, explică Marco. Şi de îndată ce am învăţat cum să farmec obiectele, umbrela a fost unul dintre primele lucruri la care m-am oprit.

Îşi scoate vestonul şi îl aruncă pe unul dintre fotoliile de piele din colţ. Ia un pachet de cărţi de joc de pe un raft, nu e sigur că ea va intra în joc, dar e prea curios ca să nu încerce.

— Vrei să joci cărţi? întreabă Celia.

— Nu chiar, răspunde Marco în timp ce le amestecă.

Când e gata, aşază pachetul pe masa de biliard.

Întoarce o carte. Regele de pică. Loveşte uşor suprafaţa cărţii, iar aceasta se transformă în rege de cupă. Ridică mâna şi o aşază la loc, rotindu-şi degetele deasupra cărţii şi invitând-o pe Celia să facă următoarea mişcare.

Celia zâmbeşte. Îşi îndepărtează şalul de pe umeri şi îl aşază peste vestonul abandonat pe fotoliu. Apoi se opreşte cu mâinile împreunate la spate.

Regele de cupă se ridică şi rămâne în balans pe cant. După o clipă, începe să se rupă încet în două. Cele două jumătăţi rămân un moment în picioare, una lângă alta, apoi

cad cu faţa în jos.

Imitând gestul lui Marco, Celia bate uşor cartea, iar cele două bucăţi se lipesc la loc. Retrage mâna, iar cartea se întoarce cu faţa în sus. Regina de caro.

Apoi întregul pachet pluteşte în aer înainte de a se prăbuşi înapoi pe masă, cărţile risipindu-se pe suprafaţa ei din fetru roşu.

— Eşti mai bună decât mine la manipularea fizică, recunoaşte Marco.

— Sunt în avantaj, spune Celia. Ceea ce tatăl meu numea un talent natural. Mi-e greu să nu acţionez asupra lucrurilor din jur. Când eram copil stricam tot timpul câte ceva.

— Cât de mare e impactul asupra a ceea ce este viu? întreabă Marco.

— Depinde despre ce este vorba, zice ea. Cu obiectele e mai uşor, dar am avut nevoie de ani buni ca să pot controla ceva animat. Şi apoi lucrez mult mai bine cu păsările mele decât cu orice porumbel cules de pe stradă.

— Ce ai putea să-mi faci?

— Aş putea să-ţi schimb părul, poate şi vocea, spune Celia. Nimic altceva fără consimţământul şi participarea ta, iar a da cuiva cu adevărat consimţământul e mult mai greu decât ţi-ai putea închipui. Nu pot să repar stricăciuni. Rareori reuşesc să am mai mult decât un impact temporar şi superficial. E mai uşor cu oamenii care îmi sunt familiari, deşi niciodată nu e uşor.

— Dar cu tine însăţi?

Drept răspuns Celia se duce la perete şi ia un pumnal otoman subţire cu un mâner de jad din locul în care e pus împreună cu perechea sa. Ţine pumnalul ridicat în mâna dreaptă în timp ce palma stângă stă peste cărţile risipite pe masă. Fără ezitare, îşi înfige lama în mână, străpungând pielea, carnea şi cărţile de dedesubt până la fetru.

Marco tresare, dar nu spune nimic.

Celia ridică pumnalul cu lama înfiptă în mâna ei şi în doiul de pică în timp ce sângele începe să se prelingă spre încheietura ei. Îşi prezintă mâna şi o roteşte încet, ca într-un spectacol, pentru ca Marco să poată vedea că nu e nicio iluzie.

Cu cealaltă mână scoate pumnalul, iar cartea de joc mânjită cu sânge cade pe masă. Apoi picăturile de sânge o iau înapoi, absorbite de tăietura din mâna ei, care se strânge şi se şterge până când nu se mai vede decât o linie roşie pe pielea ei, iar în cele din urmă nu mai rămâne nimic.

Loveşte uşor cartea, iar sângele dispare. Tăietura lamei nu mai e vizibilă. Cartea e acum un doi de cupă.

Marco ia cartea şi îşi trece degetele peste suprafaţa reparată. Apoi, dintr-o mişcare uşoară a mâini, cartea dispare. O ascunde cu grijă în buzunar.

— Sunt mulţumit că nu am fost puşi să ne înfruntăm într-o luptă pe plan fizic, spune el. Cred că ai fi fost în avantaj.

— Tata obişnuia să-mi cresteze pe rând buricele degetelor, până când am fost în stare să le vindec pe toate odată, povesteşte Celia, punând pumnalul la loc. Mare parte se bazează pe cum simţi că trebuie să se potrivească totul, iar eu nu am fost niciodată în stare să fac asta cu altcineva.

— Am impresia că lecţiile tale erau mult mai puţin academice decât ale mele.

— Mi-ar fi plăcut să citesc mai mult.

— Mi se pare ciudat că am fost pregătiţi în maniere cu totul diferite pentru una şi aceeaşi confruntare, constată Marco.

Se uită din nou la mâna Celiei, deşi acum în mod clar e în regulă şi nu prezintă niciun indiciu că a fost străpunsă doar cu câteva clipe în urmă.

— Cred că asta face parte din joc, zice ea. Două şcoli de gândire asmuţite una împotriva celeilalte, lucrând însă în

acelaşi mediu.

— Trebuie să recunosc, admite Marco, că nu înţeleg nici acum pe deplin miza, chiar şi după atât timp.

— Nici eu, recunoaşte Celia la rândul ei. Presupun că a-i spune înfruntare sau joc nu corespunde întru totul realităţii. Am ajuns să o văd mai degrabă ca pe o dublă expunere. Ce altceva mai pot vedea în acest tur al casei?

— Ţi-ar plăcea să vezi ceva aflat în construcţie? întreabă Marco.

Faptul că ea se gândeşte la circ ca la o expoziţie e o plăcută surpriză pentru el, deoarece de ani de zile a încetat să-l mai vadă ca pe ceva antagonist.

— Da, răspunde Celia. Mai ales dacă e vorba de proiectul despre care vorbea domnul Barris în timpul mesei.

— Chiar asta voiam să-ţi arăt.

Marco o conduce spre o altă uşă, trecând prin hol şi îndreptându-se spre sala de bal din capătul clădirii, unde lumina lunii se strecoară prin sticla ferestrelor de pe peretele din spate.

*

Afară, în spaţiul de dincolo de terasă pe care îl ocupa odinioară grădina, locul a fost excavat cu un nivel mai jos de sol. Acum e doar pământ compactat şi grămezi de piatră care formează nişte ziduri înalte, dar rudimentare.

Celia coboară cu grijă treptele de piatră cu Marco în urma ei. Jos, zidurile îi înconjoară ca un labirint, lăsând la vedere doar porţiuni mici din grădină.

— M-am gândit că lui Chandresh i-ar face bine să aibă un proiect de care să se ocupe, explică Marco. Cum în zilele astea iese atât de puţin, renovarea grădinii mi s-a părut un bun punct de plecare. Ai vrea să vezi cum va arăta când va fi gata?

— Cum să nu, spune Celia. Ai planurile aici?

În loc de răspuns, Marco ridică o mână şi face un gest de jur împrejur.

Piatra brută care cu numai câteva clipe înainte fusese stivuită e acum aranjată şi cioplită, formând bolţi şi alei acoperite cu viţă sălbatică, luminate de mici felinare strălucitoare. De pe nişte grătare de deasupra coboară trandafiri, lăsând să se vadă cerul înstelat al nopţii prin spaţiul dintre flori.

Celia îşi duce mâna la gură înăbuşindu-şi un ţipăt de încântare. Întreaga scenă, începând cu parfumul trandafirilor până la căldura ce radiază din felinare, e copleşitoare. Aude susurul unei fântâni în apropiere şi se îndreaptă spre poteca acoperită dintr-odată cu iarbă ca s-o găsească.

Marco o urmează în timp ce explorează locul, cercetând fiecare colţ al aleilor întortocheate.

Apa fântânii din centru se revarsă asemenea unei cascade peste un perete cioplit, ajungând într-un iaz rotund plin cu crapi koi. Solzii lor strălucesc în lumina lunii, pete luminoase de alb şi portocaliu în apele întunecate.

Celia întinde mâna, lăsând apa să-i acopere degetele în vreme ce apasă piatra rece de dedesubt.

— Obţii toate astea în mintea mea, nu-i aşa? întreabă ea când îl aude pe Marco în spate.

— Iar tu îmi dai voie, răspunde el.

— Probabil că aş putea să-i pun capăt, zice Celia, întorcându-se spre tânăr.

El stă rezemat de una din bolţile de piatră şi o urmăreşte.

— Sunt sigur că ai putea. Dacă ai opune puţină rezistenţă, n-ar merge la fel de bine şi ar putea fi complet blocat. Bineînţeles că apropierea este cheia imersiunii.

— N-ai putea face asta cu circul, remarcă Celia.

Marco dă doar din umeri.

— Din păcate, distanţa e prea mare, spune el. E una dintre specialităţile mele, dar există prea puţine ocazii să o pun în aplicare. Consider că nu trebuie să creezi asemenea

iluzii pentru mai mult de o persoană în acelaşi timp.

— E uimitor! exclamă Celia, urmărind crapii koi care înoată la picioarele ei. N-aş reuşi niciodată ceva atât de complicat, deşi mie mi se spune iluzionista. Cred că numele ţi se potriveşte mai bine ţie.

— Presupun că „Frumoasa-Femeie-ce-Poate-Manipula-Lumea-cu-Gândul” e prea greoi.

— Nu cred că ar avea loc pe anunţul de pe cortul meu.

El râde încetişor şi cald, iar Celia se întoarce cu spatele ca să-şi ascundă zâmbetul, concentrându-şi atenţia asupra apei învolburate.

— Am şi eu o specialitate pe care nu pot s-o folosesc, declară ea. Sunt foarte bună la manipularea ţesăturilor, dar talentul meu pare inutil, având în vedere ce este în stare să facă *Madame* Padva.

Îşi manevrează rochia în aşa fel încât argintiul să capteze lumina şi să strălucească la fel de tare ca felinarele.

— Eu cred că-i vrăjitoare, se confesează Marco. Şi spun asta ca pe un compliment.

— Cred că şi ea ar lua-o drept un compliment, spune Celia. Vezi şi tu toate astea la fel ca mine?

— Mai mult sau mai puţin, răspunde Marco. Nuanţele sunt mai bogate cu cât sunt mai aproape de privitor.

Celia ajunge de cealaltă parte a iazului, apropiindu-se de locul unde stă el. Examinează cioplitурile de pe suprafaţa pietrelor şi lăstarii de viţă întinşi peste ele, dar privirea i se întoarce mereu la Marco. Orice încercare a ei de a fi discretă e zădărnicită de ochii lui care îi prind de fiecare dată privirea. Iar a-şi desprinde privirea din ochii lui devine tot mai greu.

— A fost foarte bună ideea ta de a folosi rugul ca pe un stimulent, spune ea, încercând să-şi concentreze atenţia pe un felinar mititel.

— Nu mă mir că ţi-ai dat seama de asta, spune Marco. Trebuia să găsesc o modalitate de a rămâne într-un fel

conectat, din moment ce nu pot călători cu circul. Aprinderea rugului a fost ocazia perfectă de a stabili un contact permanent. La urma urmei, n-am vrut să deţin total controlul.

— Ceea ce a avut repercusiuni, remarcă Celia.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Să zicem doar că sunt mai multe lucruri ieşite din comun la gemenii Murray decât părul lor roşu.

— Dar n-ai să-mi spui despre ce e vorba, nu? întreabă Marco.

— O doamnă nu poate să-şi dezvăluie toate secretele, răspunde Celia.

Trage spre ea un trandafir de pe o ramură de deasupra şi închide ochii în vreme ce inhalează parfumul, simţind moliciunea de catifea a petalelor pe piele. Detaliile senzoriale ale iluziei sunt atât de bogate, încât e aproape ameţitor.

— Cine a avut ideea grădinii scufundate? vrea ea să ştie.

— Chandresh. E inspirată dintr-o altă încăpere a casei, pe care ţi-o pot arăta, dacă vrei.

Celia încuviinţează şi pornesc înapoi pe unde au venit. În timp ce merg, ea stă mai aproape de el, suficient de aproape încât să se atingă, deşi el îşi ţine mâinile la spate. Când ajung pe terasă, Celia mai aruncă o privire spre grădina unde trandafirii şi felinarele s-au preschimbat în piatră şi pământ.

*

În interior, Marco o conduce pe Celia prin sala de bal. Se opreşte lângă peretele cel mai îndepărtat şi împinge unul dintre panourile glisante de lemn închis la culoare, deschizând drumul spre o scară ce coboară în spirală.

— E o temniţă? întreabă Celia în timp ce coboară.

— Nu tocmai, explică Marco. Când ajung la uşa aurită de la baza scării, o deschide spunând: Atenţie la prag.

Încăperea e mică, dar tavanul e undeva foarte sus şi are un candelabru de cristal chiar în centru. Pereţii rotunjiţi

precum şi tavanul sunt pictaţi într-un albastru adânc, intens, şi împodobiţi cu stele.

O cărare se înfăşoară în jurul camerei, ca o punte, deşi o mare parte a podelei este acoperită cu un curcubeu de perne mari de mătase brodată.

— Chandresh susţine că este realizată întocmai după camera unei curtezane din Bombay, spune Marco. În ceea ce mă priveşte, mi se pare minunată pentru lectură.

Celia râde şi o buclă de păr îi cade pe obraz.

Marco încearcă să i-o ridice de pe faţă, dar înainte ca degetele lui s-o atingă, ea îşi ia avânt de pe punte, rochia ei largă argintie rostogolindu-se ca un nor pe pernele de culoarea giuvaierelor.

El stă să o privească o clipă, apoi o urmează întocmai, afundându-se în pernele din mijlocul camerei alături de ea.

Rămân întinşi, contemplând candelabrul, lumina reflectându-se în cristale, preschimbându-se în cer înstelat fără alte intervenţii.

— Cât de des poţi să vizitezi circul? întreabă Celia.

— Nu atât de des pe cât mi-aş dori. Ori de câte ori ajunge la Londra, bineînţeles. Încerc să ajung şi în Europa, când izbutesc să scap de Chandresh suficient de mult timp. Uneori mă simt ca şi cum aş sta cu un picior într-un loc şi cu celălalt în altul. Sunt foarte familiarizat cu atât de multe lucruri, şi cu toate astea este mereu surprinzător.

— Care e cortul tău preferat?

— Sincer? Al tău.

— De ce? întreabă ea întorcându-se spre el.

— Deoarece corespunde gustului meu, presupun. Faci în public lucruri pe care eu le-am învăţat în mare secret. Probabil că eu le apreciez într-un mod diferit decât cei mai mulţi. Îmi place mult şi Labirintul. Nu eram sigur dacă o să fii dispusă să colaborezi la el.

— Am avut parte de o prelegere tocmai pe subiectul acelei colaborări, spune Celia. Tatăl meu o considera complet deplasată, cred că s-a chinuit zile întregi ca să

găsească formula cea mai potrivită de a mă insulta. Nu-i place această combinare a talentelor, i se pare stridentă, n-am înţeles niciodată de ce. În ceea ce mă priveşte, ador Labirintul, a fost extrem de plăcut să adaug noi încăperi. Îmi place în mod special sala făcută de tine unde ninge şi unde vezi urmele paşilor celor care se plimbă pe acolo.

— Nu m-am gândit la el ca la o sursă de plăcere, observă Marco. Abia aştept să-l vizitez din nou. Dar trăiam cu impresia că tatăl tău nu mai e tocmai în situaţia de a comenta asemenea lucruri.

— Nu e mort, spune Celia, întorcându-se cu faţa la tavan. E destul de greu de explicat.

Marco decide să nu-i ceară să explice, preferând să revină la subiectul circului.

— Care e cortul tău favorit? întreabă el.

— Grădina de Gheaţă, răspunde Celia fără să stea pe gânduri.

— Cum aşa? vrea să ştie Marco.

— Îmi place cum mă face *să mă simt*, spune ea. E ca şi cum ai umbla într-un vis. De parcă ar fi cu totul altundeva şi nu pur şi simplu în alt cort. Poate şi pentru că îmi place zăpada. Cum ţi-a venit ideea?

Marco ezită înainte de a răspunde, deoarece nu i s-a cerut niciodată până acum să explice originea ideilor sale.

— M-am gândit că ar fi interesantă o seră, dar trebuia eliminată culoarea, spune el. Am stat să aleg dintre mai multe variante înainte de a mă hotărî să creez totul din gheaţă. Sunt bucuros că ţi se pare ca un vis, fiindcă de acolo vine ideea.

— Ăsta e şi motivul pentru care am făcut Copacul Dorinţelor, spune Celia. Mi-am zis că un copac îmbrăcat în flăcări ar fi complementar cu cei de gheaţă făcuţi de tine.

Marco rememorează prima lui întâlnire cu Copacul Dorinţelor. A fost un amestec de uimire, iritare şi dorinţă ce pare altfel văzut retrospectiv. Nici măcar nu era sigur că va fi capabil să aprindă o lumânare, întrebându-se dacă

nu era cumva împotriva regulilor.

— Şi se împlinesc toate dorinţele? întreabă el.

— Nu ştiu sigur, spune Celia. N-am fost în stare să urmăresc fiecare persoană care şi-a pus o dorinţă în el. Dar tu ai reuşit?

— Poate.

— Ţi s-a îndeplinit dorinţa?

— Nu sunt încă pe de-a întregul sigur.

— Va trebui să-mi dai de ştire, îi cere ea. Sper să ţi se îndeplinească. Cred că într-un fel am făcut Copacul Dorinţelor pentru tine.

— Dar pe vremea aceea nu ştiai cine sunt, spune Marco, întorcându-se să o privească.

Atenţia ei rămâne concentrată asupra candelabrului, dar i-a revenit acel zâmbet aluziv şi secretos.

— Nu-ţi cunoşteam identitatea, dar aveam o idee despre cine era adversarul meu fiind înconjurată de lucrurile făcute de tine. M-am gândit că ar fi putut să-ţi placă.

— Îmi place, spune Marco.

Tăcerea care se lasă între ei e plăcută. Ar vrea să întindă mâna şi s-o atingă, dar se stăpâneşte, temându-se să nu distrugă sentimentul delicat de camaraderie ce se înfiripă. În schimb, îi aruncă priviri, urmărind cum cade lumina pe pielea ei. Când şi când, o surprinde privindu-l în acelaşi fel, iar momentele când ea răspunde privirii lui sunt minunate.

— Cum reuşeşti să-i faci pe toţi să nu îmbătrânească? întreabă Celia după un timp.

— Cu multă grijă, răspunde Marco. Şi îmbătrânesc totuşi, dar foarte lent. Dar tu cum deplasezi circul?

— Cu trenul.

— Cu trenul? întreabă Marco neîncrezător. Tot circul se deplasează cu un singur tren?

— E un tren foarte mare, îl asigură Celia. Şi e fermecat, adaugă ea, făcându-l pe Marco să râdă.

— Trebuie să recunosc, domnişoară Bowen, că nu sunteţi deloc cum mă aşteptam.

— Vă asigur că sentimentul este reciproc.

Marco se ridică în picioare, urcând pe punte în apropierea uşii.

Celia îi întinde mâna, iar el o prinde şi o ajută să se ridice în picioare. Este prima oară când îi atinge pielea.

Reacţia în aerul din jur e instantanee. O descărcare se produce în cameră, înviorătoare şi luminoasă. Candelabrul se clatină.

Senzaţia care îl cotropeşte pe Marco este intensă şi intimă, începând de acolo de unde palma lui o atinge pe a ei, pătrunzând tot mai departe şi mai adânc.

Celia îşi trage mâna după ce îşi recapătă echilibrul, făcând un pas înapoi şi rezemându-se de perete. Din clipa în care ea îi dă drumul, valul care l-a cuprins începe să se retragă.

— Îmi pare rău, spune ea încet, cu respiraţia tăiată. M-ai luat prin surprindere.

— Îmi cer scuze, zice şi Marco, inima bătându-i cu atâta putere, încât abia aude vorbele ei. Deşi nu pot spune că sunt sigur de ceea ce s-a întâmplat.

— Sunt extrem de sensibilă la energii. Oamenii care fac lucrurile pe care le faci tu sau eu au un anumit tip de energie foarte palpabilă, iar eu… nu sunt încă obişnuită cu a ta.

— Sper doar că a fost şi pentru tine o experienţă la fel de plăcută cum a fost pentru mine.

Celia nu-i răspunde, iar el, ca să nu-i mai ia încă o dată mâna, îi deschide uşa, conducând-o înapoi pe scara întortocheată.

*

Traversează sala de bal luminată de razele lunii, paşii lor răsunând la unison.

— Cum se simte Chandresh? vrea să ştie Celia, căutând un subiect care să umple tăcerea, orice ar putea să-i distragă atenţia de la mâinile care continuă să-i tremure, şi amintindu-şi de paharul răsturnat la dineu.

— Se clatină, spune Marco cu un oftat. De când s-a deschis circul e tot mai împrăştiat. Eu… fac tot ce pot ca să-l calmez, dar mă tem că asta are un efect advers asupra memoriei lui. Nu era în intenţia mea, dar după cele întâmplate cu răposata domnişoară Burgess, mi-am zis că e cel mai înţelept mod de a acţiona.

— Domnişoara Burgess se afla în poziţia particulară de a fi implicată în toate, dar de a nu face parte din circ, afirmă Celia. Sunt convinsă că nu e o poziţie căreia să-i faci uşor faţă. Cel puţin, tu poţi să-l ţii pe Chandresh sub observaţie.

— Într-adevăr, zice Marco. Mi-ar fi plăcut să existe o posibilitate de a-i proteja pe cei din afara circului în felul în care rugul aprins îi protejează pe cei dinăuntru.

— Rugul aprins? întreabă Celia.

— Îndeplineşte mai multe scopuri. În primul rând, este legătura mea cu circul, dar serveşte şi drept un fel de pavăză. Nu m-am gândit însă la faptul că nu-i include şi pe cei din afara gardului.

— Eu nici măcar nu m-am gândit la vreo pavăză, mărturiseşte Celia. Cred că la început nici n-am înţeles prea bine cât de mulţi oameni vor fi implicaţi în confruntarea noastră.

Se opreşte din mers, rămânând în mijlocul sălii de bal. Marco se opreşte şi el, dar nu spune nimic, ci aşteaptă ca ea să vorbească.

— Nu a fost vina ta, spune ea pe un ton calm. Ce i s-a întâmplat Tarei. Circumstanţele ar fi putut apărea indiferent de ceea ce am fi făcut, tu sau eu. Nu poţi priva un om de propria voinţă, asta a fost una dintre primele lecţii pe care le-am învăţat.

Marco încuviinţează, apoi face un pas mai aproape. Întinde mâna spre ea, degetele lui trecând uşor peste ale ei.

Senzaţia este la fel de copleşitoare ca atunci când a atins-o, dar ceva e diferit. Aerul se schimbă, dar candelabrele rămân nemişcate.

— Ce faci? întreabă ea.

— Ai zis ceva de energie, explică Marco. O armonizez pe a ta cu a mea, ca să nu mai spargi vreun candelabru.

— Dacă aş sparge ceva, aş fi probabil în stare să-l repar, spune Celia, dar nu se retrage.

Fără să-i mai pese de efectul pe care ar putea să-l aibă asupra celor din jur, reuşeşte să se relaxeze, acceptând senzaţia în loc să-i opună rezistenţă. E minunată. Este la fel cu ceea ce a simţit în cele mai multe dintre corturile lui, emoţia de a fi înconjurată de ceva admirabil şi fantastic, dar mărit şi concentrat direct asupra ei. Simţind pielea lui pe a ei începe să tremure din tot corpul, deşi degetele lui rămân împreunate cu ale ei. Priveşte în sus spre el, cufundându-se în cenuşiul verzui al ochilor lui, fără să-şi mai întoarcă privirea.

Rămân uitându-se unul la altul în tăcere pentru câteva clipe care le par ceasuri.

Ceasul din hol bate ora fixă, iar Celia tresare speriată. De cum a dat drumul mâinii lui Marco, ar vrea s-o ia din nou, dar seara a fost deja mult prea bogată în evenimente.

— O ascunzi atât de bine, spune ea. Simt aceeaşi energie radiind ca un soare în toate corturile tale, dar în persoana ta e complet camuflată.

— Inducerea în eroare este unul dintre punctele mele forte, zice Marco.

— Nu va mai fi la fel de uşor acum că mi-ai atras atenţia.

— Îmi place să am parte de atenţia ta, declară el. Mulţumesc pentru atenţie. Mulţumesc că ai rămas.

— Iar eu te iert că mi-ai şterpelit şalul.

Zâmbeşte în vreme ce el râde.

Apoi dispare. Printr-un simplu truc îi distrage atenţia, cât să aibă timp să se furişeze afară, în pofida dorinţei de a mai rămâne.

*

Marco îi găseşte şalul abandonat în camera de jocuri, aşezat frumos peste vestonul lui.

Partea a III-a
INTERSECŢII

Mi-aş dori din toată inima să citesc reacţiile, observaţiile fiecăreia dintre persoanele care trece porţile circului, să aflu ce-a văzut, ce-a auzit şi ce-a simţit. Să văd în ce fel experienţa lor se aseamănă cu a mea şi în ce fel diferă. Am fost îndeajuns de norocos să primesc scrisori cu asemenea informaţii, să cunosc *rêveurs* dornici să-mi împărtăşească note din jurnale sau gânduri scrise în grabă pe bucăţi de hârtie.

Fiecare adaugă povestea lui, fiecare vizitator, fiecare vizită, fiecare seară petrecută la circ. Presupun că nu vom duce niciodată lipsă de lucruri de spus, de poveşti de istorisit şi de împărtăşit.

— FRIEDRICK THIESSEN, 1895

ÎNDRĂGOSTIŢII

Aşezate pe o estradă în mijlocul mulţimii, destul de sus ca să poată fi văzute din toate unghiurile, stau două figuri, două statui.

Femeia poartă ceva asemănător unei rochii de mireasă croite pentru o balerină, albă, înfoiată şi garnisită cu panglici de dantelă neagră care flutură în briza nopţii. Poartă ciorapi în dungi şi ghete înalte cu bumbi. Părul închis la culoare este prins deasupra capului şi împodobit cu pene albe.

Perechea ei este un bărbat frumos, ceva mai înalt decât ea, într-un costum negru în dungi, croit impecabil.

Cămaşa lui e de un alb strălucitor, cravata neagră, frumos legată. Pe cap poartă un melon negru.

Stau înlănţuiţi, dar fără să se atingă, cu capetele înclinate unul spre celălalt. Buzele le-au încremenit în chiar clipa de dinainte (sau de după) sărut.

Deşi îi urmăreşti de ceva vreme, nu se mişcă defel. Nu li se clinteşte un fir de păr. Nici măcar nu par a respira.

— Nu pot fi reali, remarcă cineva în apropiere.

Mulţi vizitatori le aruncă doar o privire înainte de a-şi vedea de drum, dar cu cât te uiţi mai mult la ei, cu atât vei observa mai bine şi cele mai subtile modificări. Mâna îndoită care stă deasupra unui braţ. Unghiul modificat al unui picior în perfect echilibru. Fiecare gravitând permanent în jurul celuilalt.

Şi cu toate astea, nu se ating.

Treisprezece

LONDRA, VINERI, 13 OCTOMBRIE 1899

Marea aniversare a circului nu are loc după zece ani, cum ar fi de aşteptat şi cum ar cere tradiţia, ci după ce *Le Cirque des Rêves* a fost deschis şi a călătorit timp de treisprezece ani. Unii zic că se întâmplă aşa fiindcă a zecea aniversare a venit şi a trecut şi nimeni nu s-a gândit să sărbătorească decât după aceea.

Recepţia are loc vineri, 13 octombrie 1899, la reşedinţa din oraş a lui Chandresh Christophe Lefèvre. Lista musafirilor este exclusivistă; doar membrii circului şi câţiva oaspeţi aleşi au fost incluşi pe ea. Evenimentul nu este făcut public, bineînţeles, şi deşi unii presupun că are ceva de-a face cu circul, nu există nicio certitudine. În plus, nimeni nu şi-ar putea închipui că circul, renumit a fi în alb şi negru, ar putea fi asociat cu un eveniment atât de plin de culoare.

Este extrem de colorat, atât casa, cât şi musafirii fiind împodobiţi în adevărate curcubeie. Luminile din fiecare încăpere au fost special pregătite, verzi şi albastre în unele, roşii şi portocalii în altele. Mesele aşezate în sufragerie sunt acoperite cu feţe de masă care au cele mai extraordinare modele, iar ornamentul de la mijloc este compus din cele mai colorate flori. Membrii orchestrei din sala de bal care interpretează o muzică neobişnuită, dar melodioasă şi foarte potrivită pentru dans, sunt înveşmântaţi în costume roşii de catifea. Până şi paharele de şampanie sunt dintr-o sticlă albastru cobalt şi nu transparente, iar chelnerii sunt îmbrăcaţi în verde şi nu în negru. Chandresh însuşi poartă un costum purpuriu cu o vestă aurie cu modele persane, iar pe parcursul întregii seri fumează trabucuri făcute la comandă care împrăştie un fum violet asortat.

Un aranjament de trandafiri în nuanţe de la natural la unele greu de imaginat a fost pus în poala aurită a statuii zeităţii cu cap de elefant din foaier, o cascadă de petale revărsându-se din el ori de câte ori cineva trece prin apropiere.

La bar, cocktailurile se servesc din pahare cu cele mai bizare forme şi culori. Există vin rubiniu şi absint verzui. Tapiserii din catifele strălucitoare stau prinse de pereţi, înfăşurate în jurul oricărui obiect nemişcat. Lumânările sclipesc în candelabre din sticlă colorată, aruncând lumini ce joacă peste cei adunaţi.

Poppet şi Widget sunt cei mai tineri oaspeţi, fiind de aceeaşi vârstă cu circul. Părul lor roşu aprins e bine pus în valoare şi sunt îmbrăcaţi în costume asortate de culoarea azurie a cerului la asfinţit, tivite cu nuanţe de roz şi galben. Chandresh le oferă cadou de ziua lor doi pisoi portocalii pufoşi cu ochi albaştri şi panglici vărgate în jurul gâtului. Poppet şi Widget sunt încântaţi de dar şi imediat le găsesc şi câte un nume, Bootes şi Pavo, deşi mai târziu nu-i mai deosebesc pe cei doi pisoi identici şi preferă să vorbească despre ei la plural ori de câte ori e posibil.

Sunt acolo şi primii conspiratori, în afară de Tara Burgess. Lainie Burgess soseşte îmbrăcată într-o rochie amplă galben canar, însoţită de domnul Ethan Barris într-un costum albastru marinar, care este cel mai colorat lucru pe care îl poate concepe, deşi cravata e chiar o nuanţă mai vie, iar la rever poartă un trandafir galben.

Domnul A.H- soseşte în obişnuita sa ţinută cenuşie.

Mme Padva participă şi ea, forţată întrucâtva de Chandresh, superb înveşmântată în catifea aurie brodată fin cu fir roşu şi purtând o podoabă de pene roşu carmin în părul alb. Petrece cea mai mare parte a serii într-un fotoliu lângă foc, mai degrabă urmărind evenimentele ce se desfăşoară în jur decât participând direct la ele.

Herr Friedrick Thiessen a fost invitat special, dar cu condiţia să nu publice un cuvânt despre această întâlnire şi

să nu vorbească nimănui despre ea. Promite bucuros şi vine îmbrăcat în roşu cu o pată de negru, exact opusul costumaţiei lui obişnuite.

Majoritatea serii o petrece în compania Celiei Bowen, a cărei rochie îşi schimbă culoarea, trecând printr-un curcubeu complementar cu nuanţele pe care le poartă cei care se întâmplă să fie prin preajmă.

Nu există alţi artişti în afară de orchestră, ar fi şi dificil să găseşti numere de divertisment pe gustul unei societăţi compuse mai ales din membrii unui circ. Cea mai mare parte a serii trece în conversaţii şi socializări.

La dineul care începe fix la miezul nopţii, fiecare fel e realizat în alb şi negru, dar la prima înţepătură cu furculiţa culorile se revarsă, eliberând cele mai felurite arome. Unele feluri sunt servite pe mici oglinzi în loc de farfurii.

Poppet şi Widget le strecoară bucăţele potrivite celor doi pisoi de culoarea dulceţii de portocale de la picioarele lor, în timp ce ascultă cu atenţie poveştile despre balet ale lui *Mme* Padva. Mama lor îşi permite să remarce că pe alocuri conţinutul poveştilor ar putea să nu fie tocmai potrivit pentru doi copii care abia au împlinit treisprezece ani, dar *Mme* Padva continuă neabătut, omiţând doar detaliile cele mai sordide, pe care Widget le poate citi în sclipirea din ochii ei, chiar dacă ea nu le rosteşte cu glas tare.

Desertul constă dintr-un tort de dimensiuni gargantueşti făcut în formă de cort de circ cu o glazură în dungi şi umplut cu cremă de zmeură, în perfect contrast cromatic. Mai sunt şi leoparzi de ciocolată în miniatură, căpşuni învelite în forme întortocheate de ciocolată albă şi neagră.

După ce desertul a fost strâns, Chandresh ţine o lungă cuvântare mulţumindu-le tuturor oaspeţilor pentru treisprezece ani spectaculoşi, pentru minunea de circ care n-a fost altceva decât o idee în urmă cu mai mult de o decadă. Continuă în acest fel, vorbind despre visuri, marea familie şi dorinţa de unicitate într-o lume a similarităţii.

Rosteşte lucruri profunde, bate pe alocuri câmpii, pierde

şirul, dar aproape toată lumea apreciază spusele lui. După aceea, cei mai mulţi profită de ocazie ca să-i mulţumească personal pentru petrecere şi pentru circ. Unii ţin chiar să comenteze sentimentele sale.

Exceptând, bineînţeles, remarca lui despre faptul că niciunul dintre ei nu pare a fi îmbătrânit, cu excepţia gemenilor Murray, remarcă urmată de o tăcere ciudată, întreruptă de tusea domnului Barris. Nimeni nu îndrăzneşte să amintească de ea, iar unii par chiar uşuraţi când peste o oră Chandresh însuşi pare a nu-şi mai aminti multe din cele spuse.

După dineu, urmează dansul în sala de bal tapetată cu fâşii de mătase colorată, împodobită cu auriu, ce se revarsă peste pereţi şi ferestre, lucind la lumina lumânărilor.

Domnul A.H- se ţine deoparte, trecând mai mult neobservat şi vorbind doar cu câţiva dintre musafiri, inclusiv cu domnul Barris, care i-l prezintă pe *Herr* Thiessen. Cei trei bărbaţi se angajează într-o discuţie scurtă dar pasionată despre ceasuri şi natura timpului, înainte ca domnul A.H- să se scuze politicos, făcându-se din nou nevăzut în fundal.

Evită cu totul sala de bal, cu excepţia unui singur vals, pe care îl dansează constrâns de Tsukiko. Aceasta e îmbrăcată într-o rochie făcută dintr-un chimono roz, părul îi e înnodat în creştet, iar ochii sunt vopsiţi cu roşu aprins.

Graţia lor combinată sfidează strădaniile celorlalte cupluri de dansatori.

Isobel, îmbrăcată toată în bleu azuriu, încearcă în zadar să-i atragă atenţia lui Marco. El o evită cât poate şi e greu de reperat în mulţime, fiind îmbrăcat la fel ca restul personalului. În cele din urmă, după mai multe pahare de şampanie, Tsukiko reuşeşte s-o convingă să renunţe, trăgând-o după ea în grădina scufundată, ca să-i schimbe gândurile.

Atenţia lui Marco, când nu e ocupat să îndeplinească

vreun ordin al lui Chandresh ori s-o vegheze pe *Mme* Padva, care îl loveşte cu bastonul după ce o întreabă de nenumărate ori dacă nu are nevoie de vreun ajutor, este orientată exclusiv asupra Celiei.

— Sunt distrus că nu pot să te invit la dans, îi şopteşte Marco când ea trece pe lângă el în sala de bal, verdele-închis al costumului său întinzându-se peste rochia ei ca muşchiul de pădure.

— În cazul ăsta eşti mult prea uşor de distrus, murmură Celia făcându-i semn cu ochiul când apare Chandresh şi îi oferă braţul. Verdele muşchiului este înghiţit de un vineţiu-închis şi un auriu strălucitor în timp ce se îndepărtează la braţul lui Chandresh.

Chandresh o prezintă pe Celia domnului A.H-, nefiind în stare să-şi amintească dacă cei doi s-au mai întâlnit. Celia pretinde că nu s-ar cunoaşte, deşi şi-l aminteşte pe domnul care îi ia politicos mâna, deoarece arată exact ca atunci când ea avea şase ani. Doar costumul lui e altul, adaptat modei actuale.

Mai mulţi musafiri insistă, rugând-o pe Celia să prezinte un număr. Deşi la început refuză, în cursul serii le îndeplineşte dorinţa, trăgând-o pe neştiutoarea Tsukiko în mijlocul ringului de dans şi făcând-o să dispară într-o clipită, în pofida mulţimii de oameni din jur. Acum sunt două femei în rochii roz pal, iar apoi nu mai e decât Celia singură.

Peste alte câteva clipe, din bibliotecă se aud ţipete când Tsukiko reapare într-un sarcofag decorat cu luminiţe şi aşezat în picioare în unul din colţuri. Tsukiko ia un pahar cu şampanie de la un chelner uluit, dăruindu-i un surâs angelic înainte de a reveni în sala de bal.

Trece pe lângă gemeni care îşi fac de lucru fiecare în felul lui. Poppet străduindu-se să-i înveţe pe pisoii portocalii să se urce pe umărul ei, în vreme ce Widget trage o carte după alta de pe rafturile bine garnisite ale bibliotecii. Poppet îl ia cu forţa de acolo pentru a-l

împiedica să petreacă restul timpului citind.

Musafirii se plimbă în grupuri colorate din sala de bal prin holuri şi bibliotecă, ca un curcubeu în continuă transformare, punctat de râsete şi discuţii. Hărmălaia şi buna dispoziţie continuă până la orele mici ale dimineţii.

Pe când Celia traversează singură holul din faţă, Marco o prinde de mână şi o trage în firida întunecată din spatele statuii aurite. Petalele de trandafir se învolburează din pricina curentului de aer iscat.

— Să ştii că nu prea sunt obişnuită cu asemenea tratamente, spune Celia.

Îşi trage mâna din mâna lui, dar nu se îndepărtează, deşi e loc destul între perete şi statuie. Culoarea rochiei ei devine verde-închis.

— Arăţi exact ca atunci când te-am văzut prima oară, zice Marco.

— Mă întreb dacă ai ales culoarea dinadins? întreabă Celia.

— E doar o coincidenţă fericită. Chandresh a insistat ca tot personalul să poarte verde. Iar eu nu aveam cum să anticipez ingeniozitatea toaletei tale.

Celia ridică din umeri.

— Nu m-am putut hotărî cu ce să mă îmbrac.

— Eşti frumoasă, spune Marco.

— Mulţumesc, răspunde Celia evitându-i privirea. Iar tu eşti prea chipeş. Prefer chipul tău real.

Chipul lui se modifică, redevenind cel pe care şi-l aminteşte în fiecare detaliu din seara de acum trei ani pe care au petrecut-o în aceleaşi încăperi, dar în circumstanţe mult mai intime. De atunci, n-au mai avut alte ocazii decât două prea-scurte momente furate.

— Nu e cam riscant să te înfăţişezi aşa în această societate? întreabă Celia.

— O fac doar pentru tine, spune Marco. Ceilalţi au să mă vadă aşa cum mă văd de obicei.

Stau să se uite în tăcere unul la celălalt în vreme ce un

grup vesel trece prin hol de cealaltă parte a statuii. Râsul lor răsună în încăpere, deşi se află destul de departe ca să-i observe pe Celia şi Marco. Rochia Celiei rămâne în continuare verde ca muşchiul.

Marco ridică mâna ca să îndepărteze o buclă rebelă de pe faţa Celiei, i-o aranjează după ureche şi îi mângâie obrazul cu vârful degetelor. Celia închide ochii, dar pleoapele închise îi zvâcnesc, iar petalele de trandafir de la picioarele lor încep să foşnească.

— Mi-a fost dor de tine, îi spune el în şoaptă.

Aerul dintre ei se încarcă de electricitate când el se apleacă înainte, trecându-şi uşor buzele peste ceafa ei.

În camera de alături, musafirii se plâng de o creştere bruscă a temperaturii. Sunt scoase evantaie din poşete colorate, care fâlfâie ca aripile unor păsări tropicale.

La umbra statuii zeităţii cu cap de elefant, Celia se smulge dintr-odată din îmbrăţişare. Nu e clar din prima clipă de ce, până când nori cenuşii încep să urce pe rochia ei.

— Bună seara, Alexander, spune ea, plecând capul în direcţia bărbatului care a apărut fără zgomot în spatele lor, fără ca măcar să deranjeze petalele de trandafir împrăştiate pe jos.

Bărbatul în costum cenuşiu o salută cu o înclinare politicoasă a capului.

— Domnişoară Bowen, vă cer permisiunea să vorbesc o clipă în particular cu însoţitorul dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

— Fireşte, spune Celia.

Se îndepărtează fără a mai arunca măcar o privire spre Marco, rochia ei trecând din cenuşiul de zori de zi în violetul apusurilor de soare, în vreme ce păşeşte prin hol spre locul unde gemenii Murray îşi îmboldesc pisoii portocalii cu linguriţe lucioase de argint.

— N-aş putea spune că asemenea purtări mi se par potrivite, îi spune bărbatul în costum cenuşiu lui Marco.

— O cunoşti, îi răspunde Marco pe un ton potolit, urmărind-o din ochi pe Celia, care s-a oprit la intrarea în sala de bal, unde rochia ei devine purpurie atunci când *Herr* Thiessen îi oferă un pahar de şampanie.

— Am cunoscut-o. N-aş putea spune pe drept cuvânt că o cunosc în mod special.

— Ştiai exact cine e încă dinainte ca totul să înceapă şi niciodată nu ţi-a trecut prin minte să-mi spui şi mie.

— Nu mi s-a părut necesar.

Un grup zgomotos intră în hol dinspre sufragerie, iscând o nouă cascadă de petale de trandafir. Marco îl conduce pe bărbatul în costum cenuşiu prin bibliotecă, deschizând uşa cu vitralii spre camera de jocuri, care e goală, pentru a-şi continua conversaţia.

— Au trecut treisprezece ani fără să schimbăm mai mult de două cuvinte, iar acum doreşti să-mi vorbeşti? întreabă Marco.

— Nu aveam nimic special să-ţi spun. Am dorit pur şi simplu să întrerup… conversaţia ta cu domnişoara Bowen.

— Îţi ştie numele.

— E clar că are o memorie foarte bună. Ce doreai să discuţi cu mine?

— Aş vrea să ştiu dacă mă descurc bine, zice Marco pe un ton jos şi foarte rece.

— Ai progresat mulţumitor, răspunde maestrul său. Ai aici o ocupaţie permanentă, o poziţie convenabilă de pe care să-ţi desfăşori activitatea.

— Dar cu toate astea, nu pot să fiu eu însumi. M-ai învăţat atâtea lucruri, şi apoi m-ai plasat aici ca să pretind că sunt altcineva, în timp ce ea ocupă scena, făcând exact ceea ce a fost învăţată să facă.

— Dar nimeni de acolo nu o crede. Cu toţii sunt încredinţaţi că îi înşală. Nu văd ceea ce este ea de fapt, aşa cum nu văd nici ce eşti tu. Ea însă e mai vizibilă. Dar aici nu e vorba de a avea un public, încerc să dovedesc ceva. Iar tu poţi să faci la fel de mult ca ea fără a da un

spectacol flamboaiant şi fără trucuri. Poţi să-ţi păstrezi relativul anonimat şi să-i egalezi performanţele. Îţi sugerez să păstrezi distanţa faţă de ea şi să te concentrezi asupra propriei munci.

— Sunt îndrăgostit de ea.

Nicicând până acum ceva spus sau făcut de Marco nu a provocat o reacţie vizibilă a bărbatului în costum cenuşiu, nici chiar atunci când din greşeală a dat foc unei mese în timpul lecţiilor, dar expresia care se aşterne acum pe chipul maestrului este în mod cert tristă.

— Îmi pare rău să aud asta, spune el. În acest fel înfruntarea va deveni mult mai dificilă pentru tine.

— Suntem prinşi în acest joc de peste un deceniu, când are să se sfârşească?

— Se va sfârşi când vom avea un învingător.

— Şi cât mai durează asta? întreabă Marco.

— E greu de spus. Ultima înfruntare a durat treizeci şi şapte de ani.

— Dar nu putem face circul să funcţioneze treizeci şi şapte de ani.

— În acest caz, nu veţi avea atât de mult de aşteptat. Ai fost un foarte bun student, eşti un foarte bun competitor.

— De unde ştii? întreabă Marco pe un ton ridicat. Ani întregi n-ai considerat necesar să vorbeşti cu mine. N-am făcut nimic pentru tine. Totul, fiecare modificare pe care am adus-o circului, fiecare lucru imposibil şi fiecare realizare uimitoare, a fost creat pentru ea.

— Motivele tale nu afectează jocul.

— Am terminat cu jocul tău, spune Marco. Plec.

— Nu poţi pleca, îi răspunde maestrul său. Eşti legat de el. De ea. Înfruntarea continuă. Unul dintre voi va pierde. Nu ai nicio opţiune în această privinţă.

Marco ia o minge de pe masa de biliard şi o azvârle în direcţia bărbatului în costum cenuşiu. Acesta se fereşte cu uşurinţă, iar mingea loveşte vitraliul cu apusul de soare.

Fără un cuvânt, Marco îi întoarce spatele maestrului

său. Iese pe uşa din spate, fără să o observe pe Isobel când trece prin hol, unde ea a aşteptat, suficient de aproape ca să audă toată conversaţia.

Tânărul se duce direct în sala de bal, făcându-şi loc spre mijlocul ringului de dans. O prinde pe Celia de braţ, desprinzând-o de *Herr* Thiessen.

Marco o trage apoi spre el într-o îmbrăţişare de smarald, atât de aproape, că nu se mai vede unde se sfârşeşte costumul lui şi unde începe rochia ei.

Pentru Celia, dintr-odată, nu mai e nimeni în încăpere, ci doar el care o ţine în braţe.

Dar înainte de a-şi exprima uimirea, buzele lui le pecetluiesc pe ale ei, iar cuvintele devin inutile.

Marco o sărută ca şi cum ar fi singurii oameni de pe lume.

Aerul din jur se învolburează transformându-se în vijelie, deschizând uşile de sticlă dinspre grădină în zbaterea perdelelor umflate de vânt.

Fiecare pereche de ochi din sala plină se întoarce în direcţia lor.

Iar apoi el îi dă drumul şi pleacă.

Când Marco a ajuns la uşă, aproape toţi cei de faţă au uitat completamente incidentul. În locul lui se instalează o confuzie de moment care e pusă pe seama căldurii sau a excesului de şampanie.

Herr Thiessen nu-şi mai aminteşte de ce iluzionista s-a oprit deodată din dans şi nici când rochia ei a devenit verde.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă el când îşi dă seama că ea tremură.

*

Domnul A.H- se precipită prin holul de la intrare, evitând în ultima clipa să nu calce peste Poppet şi Widget care stau întinşi pe jos, învăţându-i pe Bootes şi Pavo să meargă în cerc stând pe picioarele din spate.

Widget i-l întinde pe Bootes (sau Pavo) lui Poppet şi o ia

pe urma bărbatului în costum cenuşiu. Îl urmăreşte în timp ce se îndreaptă spre vestibul, îşi ia jobenul cenuşiu şi bastonul de argint de la valet şi iese pe uşa din faţă. Apoi Widget îşi lipeşte nasul de una dintre ferestre şi îl vede trecând pe sub felinarul de pe stradă înainte de a se face nevăzut.

Poppet ajunge la el chiar atunci, cu pisoii cocoţaţi pe umerii ei, torcând fericiţi. Chandresh o urmează îndeaproape, croindu-şi drum prin mulţimea din hol.

— Ce e? întreabă Poppet. S-a întâmplat ceva?

Widget se mulţumeşte să se întoarcă de la fereastră.

— Omul acela nu are umbră, spune el în vreme ce Chandresh se apleacă peste gemeni ca să se uite afară la strada pustie.

— Ce-ai spus? întreabă Chandresh, dar Poppet, Widget şi pisoii portocalii au luat-o deja la goană prin hol, pierzându-şi urma în mulţimea colorată.

Poveşti de spus la culcare

CONCORD, MASSACHUSETTS, OCTOMBRIE 1902

De la începutul serii, Bailey petrece cea mai mare parte a timpului cu Poppet şi Widget, explorând Labirintul. O reţea ameţitoare de camere legate de coridoare care au uşi nepotrivite. Camere care se rotesc şi camere cu podele strălucitoare ca o tablă de şah. Una dintre camere e înţesată până la tavan cu geamantane. În alta ninge.

— Cum e posibil una ca asta? întreabă Bailey, topind fulgi de zăpadă care s-au aşezat pe haina lui.

Drept răspuns, Poppet aruncă un bulgăre de zăpadă spre el, iar Widget se mulţumeşte să râdă.

În timp ce traversează Labirintul, Widget povesteşte istoria Minotaurului cu atâtea amănunte, încât Bailey se aşteaptă să dea nas în nas cu monstrul la fiecare colţ.

Ajung într-o cameră care seamănă cu o colivie uriaşă din metal, dincolo de barele căreia domneşte întunericul. Uşa din podea prin care au intrat se închide după ei şi nu mai poate fi deschisă. Aparent nu mai există nicio altă ieşire.

Widget îşi întrerupe povestirea în timp ce toţi trei cercetează fiecare bară argintie, negăsind nicio ieşire ascunsă ori balamale inteligent mascate. Poppet devine vizibil îngrijorată.

După o bună bucată de vreme pe care o petrec încuiaţi înăuntru, Bailey găseşte o cheie ascunsă în scaunul leagănului din mijlocul coliviei. Când o întoarce, leagănul se ridică, iar acoperişul coliviei se deschide, permiţându-le să iasă afară, ajungând într-un templu slab luminat, păzit de un sfinx albinos.

Deşi templul are cel puţin o duzină de uşi de-a lungul pereţilor, Poppet găseşte imediat una care îi duce înapoi în circ.

Pare în continuare tulburată, dar înainte ca Bailey să

apuce s-o întrebe dacă s-a întâmplat ceva, Widget îşi verifică ceasul şi descoperă că au întârziat la spectacolul lor. Hotărăsc să se întâlnească mai târziu, iar gemenii dispar în mulţime.

Bailey a văzut de atâtea ori numărul cu pisoii în ultimele seri, încât îl ştie practic pe dinafară, aşa că decide să continue de unul singur explorările până când cei doi vor fi din nou liberi.

Aleea pe care o alege ca să-şi continue drumul nu trece pe lângă vreo uşă vizibilă, e doar un drum printre corturi, şiruri nesfârşite de dungi luminate de flăcări pâlpâitoare.

Observă o întrerupere în alternanţa de alb şi negru.

Bailey descoperă o deschizătură în peretele unui cort. O crăpătură în pânză, cu marginile bătute cu capse argintii şi cu o panglică neagră care atârnă chiar deasupra capului său, ca şi cum despicătura ar fi trebuit să stea închisă, iar vreun membru al circului a uitat să treacă panglica prin capse.

Apoi vede anunţul. E de mărimea unei cărţi poştale mai mari şi stă prins în panglică, de parcă ar fi o cartolină pusă la un cadou. Anunţul atârnă la câteva palme de pământ. Bailey îl întoarce de pe o parte pe alta. Pe o parte e un desen în alb-negru al unui copil într-un pat, înconjurat de perne pufoase şi acoperit cu o plapumă, care însă nu se află într-o casă, ci sub un cer plin de stele. Pe cealaltă parte, albă, stă scris cu cerneală neagră într-o caligrafie elegantă:

Poveşti de spus la culcare
Rapsodii de seară
Antologii ale memoriei

Vă rugăm intraţi cu grijă
Şi îndrăzniţi să deschideţi ceea ce e închis.

N-ar putea spune dacă anunţul se referă la deschizătura

din cort sau dacă a fost pus din greşeală aici. Majoritatea corturilor au tăbliţe din lemn pictat, aşezate cât mai vizibil, iar intrările sunt clar delimitate şi marcate. Aceasta arată de parcă nu ar trebui să fie găsită. Ceilalţi vizitatori trec pe alee, dintr-o parte în alta, prea absorbiţi în conversaţie ca să-l observe cum examinează un anunţ de mărimea unei cărţi poştale lângă un cort.

Mai mult cu titlu de încercare, Bailey dă deoparte pânza, cât să arunce o privire înăuntru pentru a-şi da seama dacă e într-adevăr o altă atracţie a circului sau doar spatele cortului unde stau acrobaţii ori vreun loc de depozitare. Nu desluşeşte decât nişte luminiţe pâlpâitoare şi nişte forme care ar putea fi de mobile. Încă nesigur, îşi face loc cât să intre, păşind înăuntru cu grijă, conform instrucţiunilor de pe cartea poştală, ceea ce este un lucru cuminte deoarece nimereşte direct într-o masă acoperită cu borcănaşe, sticle şi boluri cu capace. Care se pornesc să zăngănească, ciocnindu-se unele de altele. Se opreşte. Sperând să nu răstoarne ceva.

E o cameră lunguiaţă, de mărimea unei sufragerii, sau poate că doar seamănă cu o sufragerie din cauza mesei care se întinde pe toată lungimea cortului, lăsând însă loc în jurul ei cât să te mişti cu băgare de seamă. Toate borcănaşele şi sticluţele sunt diferite unele de altele. Unele sunt din sticlă simplă, altele din ceramică glazurată sau din sticlă mată cu modele pe ea. Sunt şi sticle de vin, de whisky sau de parfum. Mai sunt zaharniţe cu capac de argint şi vase care seamănă mai degrabă cu nişte urne. Nu par a fi aşezate într-o ordine anume, sunt pur şi simplu întinse pe masă. Alte borcănaşe şi sticle sunt înşirate de-a lungul camerei, pe lângă pereţi, unele dintre ele puse direct pe jos, iar altele pe cutii sau rafturi înalte de lemn.

Singurul lucru care face legătura între cameră şi imaginea de pe anunţ este tavanul. E negru şi acoperit cu luminiţe tremurătoare. Efectul este aproape identic cu priveliştea cerului de noapte văzut de afară.

În timp ce dă ocol mesei, Bailey se întreabă ce legătură au toate astea cu un copil în pat sau cu poveştile de spus la culcare.

Îşi aminteşte ce scria despre deschiderea lucrurilor, încercând să ghicească ce Dumnezeu ar putea fi în toate borcănaşele alea. Majoritatea borcănaşelor din sticlă par goale. Ajungând la celălalt capăt al mesei, ia unul la întâmplare, un vas rotund din ceramică, cu o glazură neagră foarte lucioasă şi un capac cu o măciulie în vârf. Scoate capacul şi se uită înăuntru. Din el iese o şuviţă de fum, dar cu toate astea pare gol. În timp ce se zgâieşte în interior, simte miros de fum provenit de la o flacără puternică, combinat cu un iz de zăpadă şi de castane prăjite. Devine curios şi inspiră adânc. Iată aroma de vin fiert şi de zahăr candel, de mentă şi fum de pipă. Mirosul înţepător de brad. Ceară de lumânare topită. Aproape că simte emoţia şi nerăbdarea, gustul dulce al unei bomboane colorate. Este ameţitor, minunat şi îngrijorător. După câteva clipe, pune capacul la loc şi aşază borcănaşul cu grijă înapoi pe masă.

Se uită în jur la sticle şi borcănaşe, intrigat, dar temându-se să deschidă altul. Alege un borcan din sticlă mată şi îi deşurubează capacul argintiu. Borcanul nu e gol, ci conţine o cantitate oarecare de nisip alb. Mirosul care se ridică dinspre el este negreşit cel de ocean, de zi senină de vară la malul mării. Aude zgomotul valurilor care se rostogolesc pe nisip, ţipătul unui pescăruş. Dar e şi ceva misterios acolo, ceva fantastic. Flamura unei corăbii de piraţi la orizont, coada unei sirene dispărând în spatele unui val. Mirosul şi senzaţia sunt de aventură şi distracţie, cu un iz sărat de briză marină.

Bailey închide borcanul, iar mirosul şi senzaţia dispar, prizoniere în interiorul borcanului cu grămăjoara de nisip.

Apoi alege un borcan de pe un raft de lângă perete, întrebându-se dacă există vreo deosebire între sticlele şi borcanele de pe masă şi cele care o înconjoară, dacă există

vreun sistem oricât de subtil de catalogare a acestor vase misterioase.

Sticla e înaltă şi zveltă şi are un dop de plută fixat cu o sârmă de argint. După ce se luptă puţin cu el, iese cu o pocnitură. Pe fundul sticlei e ceva, dar nu poate să spună ce. Mireasma care se ridică prin gâtul subţire e strălucitoare şi florală. Un trandafir plin de boboci acoperiţi de rouă, mirosul dulceag de pământ. Se simte ca şi cum ar păşi pe o alee dintr-o grădină. Se aude bâzâit de albine şi triluri de păsări în copaci. Mai inspiră o dată adânc şi simte şi alte flori pe lângă trandafiri: crini, irişi şi şofran. Frunzele din copaci foşnesc în vânticelul cald şi nu departe răsună paşii cuiva. Senzaţia că o pisică s-a frecat de picioarele lui e atât de puternică, încât Bailey se uită în jos, aşteptându-se s-o vadă, dar pe podeaua cortului nu sunt decât alte borcane şi sticle. Astupă sticla cu dopul şi o pune la loc pe raft. Apoi alege alta.

Ascunsă în fundul unui raft e o sticlă mică, pântecoasă, cu gât scurt şi închisă cu un dop de sticlă. O ia cu băgare de seamă. E mai grea decât se aştepta. Îi scoate dopul, dar e derutat, fiindcă pe moment parfumul şi senzaţia nu se schimbă. Apoi simte o aromă de caramel, adusă de adierea proaspătă a unui vânt de toamnă. Mirosul de lână şi de transpiraţie îl face să se simtă ca şi cum ar purta o haină groasă asociată cu căldura unui fular înfăşurat în jurul gâtului. Mai e şi impresia unor oameni care poartă măşti. Mirosul rugului aprins se adaugă la cel de caramel. Iar apoi intervine o schimbare, o mişcare chiar în faţa lui. Ceva cenuşiu. O durere ascuţită în piept. Senzaţia de cădere. Un sunet, ca de vânt care urlă sau o fetiţă care ţipă.

Bailey pune dopul la loc, tulburat. Nevrând să încheie cu această experienţă, aşază sticluţa bondoacă şi ciudată la loc în raft şi se hotărăşte să mai încerce una, înainte de-a pleca să-i întâlnească pe Poppet şi Widget.

De data asta alege una dintre cutiile de pe masă, care e

din lemn lustruit cu un model întortocheat gravat pe capac. În interior, cutia e căptuşită cu mătase albă. Mirosul e ca de tămâie, profund şi puternic, iar fumul ei pare să i se încolăcească prin cap. Simte o fierbinţeală, aer uscat de deşert cu un soare arzător şi nisip fin ca o pulbere. Obrajii i se înroşesc de la căldură, dar şi de la altceva. Senzaţia de mângâiere fină ca mătasea se revarsă peste pielea lui în valuri. E o muzică pe care nu o poate deosebi. De fluier sau de flaut. Şi un râs, înalt, care se armonizează cu muzica. Gustul de ceva dulce, dar şi picant pe limbă. Fast şi voie bună, dar în acelaşi timp rezervă şi senzualitate. Simte o mână pe umăr şi sare ca ars, lăsând capacul să cadă.

Senzaţia încetează brusc. Bailey e singur în cort, sub stelele pâlpâitoare.

De ajuns, îşi spune el. Se întoarce la despicătura din peretele cortului, atent să nu deranjeze sticluţele şi borcanele din jur.

Se opreşte să potrivească anunţul care atârnă de panglică, în aşa fel încât să fie mai vizibil, deşi nici el nu ştie de ce. Ilustraţia cu copilul care doarme în patul său sub cerul înstelat e întoarsă spre exterior, dar e greu de spus dacă visele copilului sunt paşnice ori neliniştite.

O ia înapoi în căutarea lui Poppet şi Widget, întrebându-se dacă vor vrea să meargă în curte să mănânce ceva.

În acea clipă, o adiere de caramel vine spre el, iar Bailey simte că de fapt nu-i este foame.

Umblă pe tot felul de alei şerpuite, având în minte doar sticluţele pline de mistere.

După un colţ, dă peste o estradă cu un personaj încremenit în chip de statuie, care însă e cu totul altfel decât femeia acoperită cu zăpadă de mai înainte.

Pielea acestei femei este străvezie şi palidă, părul ei lung şi negru este legat în numeroase panglici care îi cad peste umeri. Rochia ei e albă, acoperită cu ceva care lui Bailey i se pare a fi broderie neagră, dar apropiindu-se

vede că de fapt sunt scrisori de dragoste, scrise de mână. Cuvinte de dor şi dorinţe încolăcite în jurul taliei ei, curgând pe trena rochiei şi revărsându-se pe estradă.

Statuia stă nemişcată, însă mâna ei e întinsă, şi abia atunci o observă Bailey pe tânăra cu eşarfă roşie aflată în faţa ei, oferindu-i statuii înveşmântate în scrisori de dragoste un trandafir roşu.

Mişcarea e atât de lină, încât e aproape imperceptibilă, dar încet, foarte-foarte încet, statuia ajunge să accepte trandafirul. Degetele ei se desfac, iar tânăra aşteaptă răbdătoare ca mâna statuii să se închidă în jurul cozii trandafirului, dându-i drumul abia când îl ştie în siguranţă.

Apoi tânăra se înclină în faţa statuii şi pleacă, pierzându-se în mulţime.

Statuia continuă să ţină trandafirul în mână. Culoarea e parcă mai aprinsă pe fondul alb-negru al rochiei ei.

Bailey continuă să privească statuia când Poppet îl bate pe umăr.

— E preferata mea, spune ea privind în sus spre statuie.

— Cine e? întreabă Bailey

— Are o mulţime de nume, răspunde Poppet, dar cel mai adesea i se spune Paramour. Sunt bucuroasă că cineva i-a dat o floare în seara asta. Îi dau şi eu uneori, dacă nu a primit încă una. Mi se pare că altfel îi lipseşte ceva.

Statuia ridică încet-încet trandafirul spre faţă, pe măsură ce ochii i se închid.

— Ce-ai mai făcut între timp? vrea să ştie Poppet pe când se îndepărtează de Paramour, îndreptându-se spre curte.

— Am găsit un cort plin de sticle şi alte lucruri, dar nu sunt sigur că aveam voie să intru, spune Bailey. A fost… ciudat.

Spre uimirea lui, Poppet izbucneşte în râs.

— E cortul lui Widget, îi explică ea. Celia i l-a făcut, ca pe un loc unde să exerseze arhivarea poveştilor. Widget pretinde că-i este mai uşor aşa decât să le scrie. Apropo, a

spus că vrea să citească în trecutul oamenilor, aşa că ne întâlnim cu el mai târziu. Face asta din când în când, ca să adune frânturi de poveşti. Îl găsim cel mai probabil în Sala Oglinzilor sau în Salon.

— Ce e Salonul? întreabă Bailey, curiozitatea de a afla ceva despre un cort de care nu a mai auzit câştigând în faţa gândului trecător de a întreba cine este Celia, deoarece nu-şi aminteşte s-o fi auzit vreodată pe Poppet menţionându-i numele.

— E un cort făcut din pereţi negri, goi, şi din o mulţime de bucăţi de cretă pe margini, ca să poţi desena peste tot. Unii îşi scriu doar numele, alţii însă fac desene mai complicate. Uneori Widget scrie mici poveşti, dar şi desenează, e chiar bun la asta.

În timp ce se plimbă prin curte, Poppet insistă să guste o băutură de cacao aromată, care îl încălzeşte, dar e şi uşor înţepătoare. Bailey descoperă că pofta i-a revenit, aşa că împart un castron de găluşti şi un pachet cu hârtiuţe comestibile, având pe ele ilustraţii amănunţite legate de respectiva aromă.

Trec printr-un cort plin de ceaţă, unde întâlnesc tot felul de creaturi din hârtie. Şerpi albi unduitori cu limbi negre sâsâitoare, păsări cu aripi negre ca tăciunele, fâlfâind prin ceaţa groasă.

Umbra întunecată a unei creaturi neidentificabile se prelinge peste ghetele lui Poppet şi se face nevăzută.

Poppet susţine că undeva prin cort există şi un balaur de hârtie care scuipă foc şi, cu toate că o crede, lui Bailey îi vine greu să accepte ideea de hârtie care scuipă foc.

— S-a făcut târziu, observă Poppet în timp ce ies din cort. Trebuie să te duci acasă?

— Pot să mai stau un pic, spune Bailey, care a devenit expert în a se furişa în casă fără a trezi pe cineva, ceea ce îi permite să stea la circ până mai târziu.

Nu mai sunt mulţi vizitatori prin circ la această oră, şi Bailey observă că mulţi dintre ei poartă eşarfe roşii. De

cele mai diferite feluri, de la lână groasă cât degetul, la cea mai fină dantelă, dar fiecare de un roşu intens, stacojiu.

O întreabă pe Poppet ce e cu ei, de vreme ce atâtea semnale roşii au trecut pe lângă ei, aşa că sigur nu poate fi o coincidenţă. Îşi aminteşte că tânăra cu trandafirul avea şi ea o eşarfă roşie.

— E ca un soi de uniformă, îl pune ea la curent. Aceştia sunt *les rêveurs.* Unii dintre ei urmează circul peste tot. Întotdeauna rămân mai târziu decât ceilalţi. Eşarfa roşie este semnul lor de recunoaştere.

Bailey ar vrea să afle mai multe despre *les rêveurs* şi eşarfele lor, dar nu apucă fiindcă Poppet îl trage într-un cort unde amuţeşte copleşit de liniştea din jur.

Senzaţia îi aduce aminte de prima zăpadă a iernii, de acele prime ceasuri când totul este alb, moale şi tăcut.

Totul în acel cort e alb. Nimic negru, nici măcar o urmă a dungilor de pe pânza cortului. Un alb strălucitor, aproape orbitor. Există copaci, flori şi iarbă de-a lungul aleilor pietruite, dar fiecare frunză, fiecare petală e perfect albă.

— Ce-i asta? întreabă Bailey.

Nu a apucat să citească anunţul de la intrare.

— Grădina de Gheaţă, spune Poppet, trăgându-l după ea pe alee.

Aceasta îi duce într-un loc deschis cu o fântână la mijloc, apa susurând peste gheaţa perfect sculptată. Copaci palizi se înalţă la marginea cortului, de pe crengile lor cad fulgi de zăpadă.

Nu mai e nimeni în cort, nimic care să facă notă discordantă. Băiatul se zgâieşte la un trandafir, care deşi e alb, rece şi îngheţat, împrăştie un parfum atunci când se apropie de el. Parfum de trandafir, gheaţă şi zahăr. Îi aminteşte de vata de zahăr pe care o oferă vânzătorii ambulanţi din curte.

— Hai să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, îi sugerează

Poppet, iar când Bailey încuviinţează îşi descheie haina şi o lasă pe una dintre băncile de gheaţă, costumul ei alb făcând-o practic invizibilă.

— Nu-i cinstit! strigă el în urma ei, văzând-o cum dispare după crengile unei sălcii.

O urmează în spatele copacilor şi arbuştilor, printre lăstari de trandafiri şi viţă-de-vie, vânând apariţiile părului ei roşu.

Contabilitate

LONDRA, MARTIE 1900

Chandresh Christophe Lefèvre stă la uriaşul său birou de mahon din camera de lucru, cu o sticlă de coniac goală în faţă. La un moment dat în cursul serii, avusese şi un pahar, dar probabil că l-a uitat pe undeva cu multe ore în urmă. Preumblarea dintr-o cameră în alta a devenit un obicei al nopţilor sale, întreţinut de insomnie şi plictiseală. Nu-şi găseşte nici vestonul, abandonat mai devreme într-una din camerele prin care a trecut. Va fi recuperat fără vreun comentariu de o servitoare a doua zi de dimineaţă.

În birou, între două sorbituri de coniac, încearcă să lucreze. Ceea ce înseamnă în primul rând notiţe făcute cu stiloul pe fel de fel de fiţuici. Nu a mai lucrat cu adevărat de ani de zile. Nicio idee nouă, nicio producţie. Ciclul construirii, executării şi trecerii mai departe la alt proiect s-a împotmolit undeva, iar el nu ştie de ce.

Nu reuşeşte să înţeleagă. Nici în seara asta şi nici în alta, indiferent de nivelul coniacului din sticlă. Nu în felul ăsta ar trebui să meargă lucrurile. Un proiect începe, se dezvoltă, se construieşte şi este trimis în lume, iar de cele mai multe ori devine de sine stătător. Iar din clipa aceea, de el nu mai este nevoie. Nu e întotdeauna plăcut să te afli în acel punct, dar aşa merg lucrurile, iar Chandresh cunoaşte foarte bine ciclul. Te simţi mândru, culegi laurii, şi chiar dacă eşti un pic melancolic, pleci mai departe.

Circul a plecat, a ieşit în larg, dar cu toate astea el tot nu se poate hotărî să plece de la ţărm. A avut timp să jelească după spiritul creator, ar trebui să-l reaprindă, dar nu găseşte niciunde scânteia noului. Nicio nouă aspiraţie, ceva mai mare sau mai bun timp de aproape paisprezece ani.

Poate că m-am depăşit pe mine însumi, îşi zice el. Dar nu

e un gând plăcut, aşa că îl îneacă în coniac şi încearcă să-l ignore.

Circul nu-i dă pace.

Mai ales în clipe ca astea, când a ajuns la fundul sticlei şi s-a lăsat noaptea. Nu e teribil de târziu, noaptea abia a început în termenii circului, dar liniştea apasă deja greu.

Iar acum, cu sticla şi rezervorul stiloului golite, rămâne pur şi simplu aşezat, trecându-şi distrat o mână prin păr şi privind în gol. Focul arde mocnit în şemineul aurit, rafturile înalte de cărţi ticsite cu diverse curiozităţi şi relicve se conturează în penumbră.

Privirea îi alunecă dincolo de uşa deschisă şi se fixează pe intrarea din cealaltă parte a holului. Cea care dă spre biroul lui Marco, discret aşezată între două coloane persane. Parte a unei suite de camere, ce-i aparţin lui Marco, căci e mai bine să-l ai în orice clipă la îndemână, deşi în seara asta a ieşit.

Cu mintea înceţoşată de alcool, Chandresh se întreabă dacă Marco ţine documentele cu privire la circ în birou. Şi ce conţin acele documente. N-a văzut aceste hârtii decât în treacăt, nu s-a obosit să cerceteze detaliile niciodată în toţi aceşti ani. Acum a devenit curios.

Cu sticla de coniac goală în mână, Chandresh îşi târşâie picioarele spre hol. *Probabil că e încuiată,* îşi zice el, când ajunge în dreptul uşii lăcuite din lemn închis la culoare, dar butonul argintiu se mişcă uşor când îl roteşte. Uşa se deschide.

Chandresh rămâne şovăind în prag. Micuţul birou e întunecat, cu excepţia petei de lumină ce se revarsă dinspre hol şi a unei gene de lumină de la felinarele din stradă ce se strecoară prin singurul geam.

O clipă, Chandresh e cât pe-aci să renunţe. Dacă ar mai fi fost coniac în sticlă, ar fi închis uşa şi-ar fi plecat. Sticla însă e goală, iar asta e casa lui, la urma urmei. Caută întrerupătorul de la lumina cea mai aproape de uşă, iar aceasta prinde viaţă, iluminând camera din faţa lui.

Încăperea e înţesată cu mobilier. Scrinuri şi cufere aliniate de-a lungul pereţilor, cutii cu dosare aşezate în şiruri ordonate. Biroul din centru, care ocupă aproape jumătate din spaţiu, este o versiune mai mică şi mai modestă a celui din camera lui de lucru, iar pe el sunt călimări, tocuri şi teancuri de carnete, toate puse în ordine şi nu rătăcite printre figurine, pietre semipreţioase şi obiecte antice de luptă.

Chandresh pune sticla goală pe birou şi începe să caute prin scrinuri şi dosare, trăgând de sertare şi răsfoind hârtii fără a şti limpede ce caută. Nu pare să existe vreo secţiune anume dedicată circului; diverse acte sunt amestecate cu chitanţiere de bilete şi liste de încasări.

E uşor uimit că nu există un sistem de arhivare explicit. Fără etichete pe cutii. Conţinutul biroului este ţinut în ordine, dar nu e clar cum este organizat.

Într-un scrin, Chandresh găseşte teancuri de proiecte trase la heliograf şi de schiţe. Multe dintre ele poartă ştampila şi iniţialele domnului Barris, dar sunt şi alte diagrame, scrise de alte mâini, pe care Chandresh nu le recunoaşte. În unele cazuri nici măcar nu reuşeşte să-şi dea seama în ce limbă sunt scrise, deşi pe marginea fiecărei foi de hârtie este notat cu grijă *Le Cirque des Rêves.*

Ducându-le mai aproape de lumină, întinzându-le pe orice suprafaţă liberă de podea pe care o poate găsi, le examinează, filă cu filă, lăsându-le să se ruleze la loc şi să cadă în urma lui pe măsură ce înaintează la următoarea piesă.

Până şi desenele, care în mod clar îi aparţin domnului Barris, au suferit intervenţii.

Adăugiri făcute cu scrisuri diferite, straturi care acoperă desenele originale.

Lăsând hârtiile pe jos, Chandresh revine la birou, la teancul ordonat de carnete de lângă sticla goală abandonată de el mai devreme. Par a fi registre contabile,

cuprinzând şiruri după şiruri de cifre şi calcule cu adnotări, totaluri şi date. Chandresh le dă la o parte.

Îşi îndreaptă atenţia asupra biroului propriu-zis. Începe să tragă de sertarele grele de lemn. Mai multe dintre ele sunt goale. Unul conţine o mulţime de carnete goale şi călimări nedeschise. Altul e plin cu vechi agende, întâlnirile ce umplu zilele fiind notate stenografic cu scrisul delicat şi ordonat al lui Marco.

Ultimul sertar e încuiat.

Chandresh e pe cale să se întoarcă spre o cutie cu dosare din apropiere, când atenţia îi este atrasă din nou de sertarul încuiat.

Nu există o cheie în birou şi nu sunt încuietori la celelalte sertare.

Nu-şi mai aduce aminte dacă exista vreo încuietoare la birou atunci când acesta a fost adus aici în urmă cu mulţi ani şi când încăperea nu conţinea decât un singur scrin şi părea aproape spaţioasă.

După câteva minute de căutare a cheii, îşi pierde răbdarea şi se întoarce în camera lui ca să ia cuţitul de argint înfipt în ţinta de pe perete.

Întins pe jos în spatele biroului, aproape că distruge încuietoarea în încercarea de a debloca limba, dar este răsplătit de un clic când aceasta cedează sub presiunea lamei.

Lăsând cuţitul jos, deschide sertarul şi găseşte în el o singură carte.

E un volum mare, legat în piele. Chandresh îl scoate din sertar, uimit de greutatea lui, şi îi dă drumul cu o bufnitură pe birou.

Cartea e veche şi prăfuită. Pielea e uzată, iar legătura e ruptă la margini.

După o clipă de şovăire, Chandresh o deschide.

Copertele interioare sunt acoperite cu un desen extrem de amănunţit al unui copac acoperit cu simboluri şi semne. E atât de dens inscripţionat, că e mai multă cerneală decât

hârtie albă. Chandresh nu reuşeşte să descifreze nimic din ele, nici măcar nu poate să spună dacă semnele reprezintă cuvinte ori sunt şiruri continue de motive. Ici-colo, detectează câte un semn care i se pare cunoscut. Unele seamănă cu nişte numere. Altele aduc cu hieroglifele egiptene. Îi amintesc de tatuajul contorsionistei.

Paginile cărţii sunt acoperite cu semne asemănătoare, deşi în principal conţin altceva. Bucăţi de hârtie extrase din alte documente.

După câteva pagini, Chandresh realizează că fiecare bucată de hârtie conţine o semnătură.

Îi trebuie chiar mai mult ca să-şi dea seama că numele îi sunt cunoscute.

Abia când ajunge la paginile cu mâzgăliturile copilăreşti care corespund cu numele gemenilor Murray, e sigur că volumul cuprinde numele fiecărei persoane implicate în circ.

Şi numai după o cercetare mai atentă observă că sunt însoţite de bucle de păr.

Spre sfârşit, paginile cuprind numele conspiratorilor iniţiali, deşi unul dintre ele lipseşte în mod evident, iar altul a fost îndepărtat.

Pe ultima pagină e semnătura lui, nişte C-uri întortocheate, decupate cu grijă dintr-o hârtie care a fost poate o factură, poate o scrisoare. Lângă ea e o singură buclă de păr negru ca pana corbului, lipită pe hârtie şi înconjurată de simboluri şi litere. Mâna lui Chandresh se îndreaptă spre ceafă pentru a-şi atinge buclele din jurul gulerului.

O umbră trece peste masă, iar Chandresh sare speriat. Cartea se închide.

— Domnule?

Marco stă în pragul uşii cu o expresie nedumerită pe chip.

— Credeam… că ai ieşit în seara asta, spune Chandresh.

Se uită în jos la carte, iar apoi din nou la Marco.

— Aşa e, domnule, dar am uitat ceva.

Ochii lui Marco sunt îndreptaţi asupra hârtiilor şi proiectelor răspândite pe jos.

— Îmi permiteţi să vă întreb ce faceţi aici, domnule?

— La fel de bine aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru, răspunde Chandresh. Ce-s toate astea?

Deschide cartea la întâmplare, iar paginile se înfoaie, apoi rămân nemişcate.

— Sunt registrele circului, zice Marco fără să privească spre carte.

— Ce fel de registre? îl presează Chandresh.

— E vorba de un sistem inventat de mine, spune Marco. După cum ştiţi, e destul de complicat să ţii în ordine circul.

— De când faci asta?

— Ce anume, domnule?

— De când ţii… ce naiba or fi prostiile astea.

Răsfoieşte filele cărţii, deşi constată că nu prea mai are chef s-o atingă.

— Sistemul meu s-a dezvoltat odată cu circul, spune Marco.

— Îi faci ceva, ne faci tuturor ceva, nu-i aşa?

— Nu-mi fac decât treaba, domnule, zice Marco. În vocea lui se simte o notă de iritare. Şi, dacă îmi permiteţi, nu agreez faptul că îmi umblaţi prin registre fără să-mi daţi de ştire.

Chandresh se plimbă în jurul biroului, călcând peste desene, împiedicându-se, deşi glasul său rămâne egal când vorbeşte.

— Eşti angajatul meu, am tot dreptul să ştiu ce se petrece în propria mea casă, ce se întâmplă cu proiectele mele. Lucrezi cu el, nu-i aşa? Ai ţinut toate astea ascunse până acum, nu aveai dreptul să acţionezi pe la spatele meu!

— Pe la spate? îl întrerupe Marco. Dumneavoastră nici măcar nu puteţi bănui ce se petrece pe la spatele dumneavoastră. Ce s-a petrecut dintotdeauna, încă

dinainte ca toate astea să fi început.

— Nu asta mi-am dorit de la acest aranjament, spune Chandresh.

— N-aţi avut niciodată de ales în privinţa acestui aranjament, răspunde Marco. Nu deţineţi controlul şi nu l-aţi deţinut niciodată. Şi nici nu aţi dorit vreodată să ştiţi cum se petrec lucrurile. Aţi semnat chitanţe fără ca măcar să aruncaţi o privire asupra lor. „Banii nu contează”, spuneaţi. Cum nu contau nici detaliile, care rămâneau mereu în seama mea.

Hârtiile de pe masă foşnesc când Marco ridică glasul, dar apoi se opreşte, făcând un pas înapoi. Hârtiile rămân aşezate în teancuri dezordonate.

— Ai sabotat întreaga lucrare, îl acuză Chandresh. M-ai minţit în faţă. Ţinând naiba ştie ce în registrele astea.

— Ce registre, domnule? întreabă Marco, iar când Chandresh se uită la birou, nici urmă de hârtii, de registre contabile.

Doar o călimară lângă lampă, o statuetă de bronz a unei zeităţi egiptene, un ceas şi sticla de coniac goală. Nu a rămas nimic altceva pe suprafaţa lucioasă a lemnului.

Chandresh e cât pe-aci să se împiedice, priveşte de la birou la Marco şi înapoi, incapabil să se concentreze.

— Nu te las să-mi faci una ca asta, ameninţă el, luând sticla goală de pe birou şi agitându-i-o prin faţă. Eşti concediat. Pleci chiar acum.

Sticla de coniac dispare. Chandresh se opreşte, holbându-se la aerul din faţa lui.

— Nu pot să plec, spune Marco cu un glas calm şi controlat. Rosteşte fiecare cuvânt încet, de parcă i-ar vorbi unui copil mic. Nu mi se permite. Sunt nevoit să rămân aici, să continui toate *prostiile* astea, după cum atât de potrivit v-aţi exprimat. Iar dumneavoastră o să vă întoarceţi la băutura şi la dineurile dumneavoastră şi nici măcar n-o să vă amintiţi că am purtat această conversaţie. Lucrurile vor merge mai departe ca până acum. Asta se va

întâmpla.

Chandresh deschide gura ca să obiecteze, apoi o închide la loc, nedumerit.

Se uită la Marco, apoi din nou la biroul gol. Se uită la mâna lui, deschizând şi închizând pumnul, încercând să apuce ceva ce nu mai e acolo, deşi nu-şi aminteşte despre ce era vorba.

— Îmi cer scuze, spune el, întorcându-se din nou spre Marco. Mi-am… pierdut şirul gândurilor. Despre ce vorbeam?

— Nimic important, domnule, spune Marco. Doar nişte detalii minore legate de circ.

— Fireşte, zice Chandresh. Unde-i circul acum?

— La Sydney, în Australia, domnule.

Vocea i se gâtuie, dar o acoperă cu o tuse scurtă înainte de a se răsuci pe călcâie.

Chandresh se mulţumeşte să dea din cap cu un aer absent.

— Îmi permiteţi să iau asta, domnule? întreabă Marco, făcând semn spre sticla goală care tronează din nou pe birou.

— O, spune Chandresh. Da, desigur.

Îi dă sticla lui Marco fără să se uite la el ori la ea, abia observând ce se întâmplă.

— Să vă aduc alta, domnule?

— Da, te rog, spune Chandresh, ieşind din biroul lui Marco şi întorcându-se în propriul birou.

Se instalează într-un fotoliu de piele lângă fereastră.

Rămas singur, Marco adună cu mâini tremurânde carnetele şi hârtiile căzute pe jos. Face proiectele sul, adună hârtiile şi cărţile în teancuri. Ia cuţitul de argint pe care îl găseşte abandonat pe podea şi îl duce înapoi în birou, înfigându-l în cercul din centrul ţintei.

Apoi goleşte sertarele din birou, scoate fiecare dosar şi document. Când totul e organizat, rânduieşte un set de valize în camera alăturată şi le umple până la refuz,

aşezând volumul legat în piele între teancuri de hârtii care să-l protejeze. Trece prin toate camerele, îndepărtând toate obiectele lui personale.

Stinge luminile din birou şi încuie uşa în urma lui.

Înainte de a pleca, cu braţele încărcate cu valize şi suluri de desene, plasează o sticlă plină de coniac pe masa de lângă fotoliul lui Chandresh. Acesta nu dă niciun semn că ar fi luat cunoştinţă de prezenţa lui. Priveşte prin fereastră la întunericul şi ploaia de afară. Nu aude nici uşa care se închide în urma lui Marco.

— Omul ăsta nu are umbră, îşi spune Chandresh înainte de a-şi turna un pahar de coniac.

*

Târziu în noapte, Chandresh va avea o lungă conversaţie cu fantoma unei vechi cunoştinţe, pe care o ştia drept Prospero Magicianul. Gânduri care altfel ar fi fost luate de valurile coniacului rămân intacte în mintea lui, confirmate şi stabilizate de un magician preadiafan.

Trei ceşti de ceai cu Lainie Burgess

LONDRA, BASEL ŞI CONSTANTINOPOL, 1900

Mme Padva are un atelier spaţios în apropiere de Cimitirul Highgate, cu ferestre din podea până în tavan, care oferă o priveliştepanoramică asupra Londrei. Rochii frumos lucrate aşezate pe manechine stau în grupuri sau perechi, dând impresia unei petreceri cu o mulţime de musafiri fără cap.

Lainie Burgess se plimbă printr-un grup în alb-negru, aşteptând-o pe *Mme* Padva, oprindu-se să admire o rochie din satin ivoriu acoperită cu fir de catifea neagră, ca un fier forjat în curbe şi spirale.

— Pot s-o realizez şi în culori, dacă o vrei, spune *Mme* Padva intrând în cameră, însoţită de bastonul ei cu care bate ritmic în pardoseala din dale.

— E prea grandioasă pentru mine, *tante* Padva, zice Lainie.

— Sunt greu de echilibrat în lipsa culorilor, spune *Mme* Padva, întorcând suportul şi examinând trena cu ochii îngustaţi. Prea mult alb, iar oamenii vor crede că sunt rochii de mireasă, prea mult negru şi devin grele şi apăsătoare. Asta mai are nevoie de puţin negru, cred. Aş adăuga ceva ca o mânecă, dar Celia nu le suportă.

Mme Padva îi prezintă lui Lainie ultimele ei creaţii, inclusiv un perete plin de schiţe, înainte de a se aşeza la o masă lângă fereastră pentru a lua ceaiul.

— Constat că ai o nouă asistentă de câte ori vin în vizită, remarcă Lainie, după ce fata cea nouă aduce o tavă cu ceaiul şi se retrage rapid.

— Se plictisesc aşteptând să mor, aşa că din clipa în care au decis că nu are rost să-şi bată capul încercând să mă arunce pe fereastră în speranţa că mă voi rostogoli direct într-unul din cavourile de la poalele dealului, se duc

să lucreze la altcineva. Sunt o femeie bătrână cu o mulţime de bani, dar fără moştenitori, iar ele sunt vulturii gata să se năpustească. Nici fata asta n-are să stea mai mult de o lună.

— Am presupus dintotdeauna că îi vei lăsa totul lui Chandresh, spune Lainie.

— Chandresh nu are nevoie de nimic din punct de vedere financiar şi nu cred că ar fi în stare să se ocupe de afacere aşa cum mi-ar plăcea mie. Nu are chemare pentru asta. Nu că ar avea vreo chemare pentru ceva în ultimul timp.

— Chiar atât de rău se simte? întreabă Lainie, amestecând în ceai.

— Îi lipseşte ceva din el însuşi, spune *Mme* Padva. L-am mai văzut şi altădată preocupat de proiecte, dar nu în asemenea grad. A ajuns o umbră a ceea ce era, deşi, în cazul lui Chandresh, o umbră a celui care a fost e mai puternică decât majoritatea oamenilor. Fac şi eu ce pot. Îi găsesc trupe de balet avangardiste care să-i ţină sălile ocupate. Îl duc la operă, când de fapt el ar trebui să facă asta pentru mine. Ia o înghiţitură de ceai înainte de a continua. Ca să nu mai vorbim, draga mea, şi iertare că ating acest subiect delicat, că îl ţin cât mai departe de trenuri.

— Un lucru cât se poate de înţelept, aprobă Lainie.

— Îl ştiu de când era copil, e cel mai mic lucru pe care pot să-l fac pentru el.

Lainie dă din cap. Ar fi avut şi alte întrebări, dar hotărăşte că e mai bine să le păstreze pentru altcineva, căruia intenţionează să-i facă o vizită. Restul după-amiezii îl petrec discutând despre modă şi mişcări artistice. *Mme* Padva insistă să-i creeze o versiune mai puţin formală a rochiei ivoar cu negru, combinând nuanţe de piersică cu crem şi terminând de schiţat modelul în câteva minute.

— Când mă voi retrage, toate astea îţi vor reveni ţie, draga mea, îi spune *Mme* Padva lui Lainie înainte de

plecare. Nu aş avea încredere să le las altcuiva.

*

Biroul e spaţios, dar pare mai mic din cauza aglomeraţiei de obiecte. În vreme ce pereţii sunt formaţi în mare parte din geamuri mate, lumina e obturată de scrinuri şi rafturi. Planşeta de lângă ferestre e acoperită complet de hârtii, diagrame şi desene într-un haos perfect ordonat. Bărbatul cu ochelari aşezat în spatele ei e aproape invizibil, confundându-se cu lucrurile care îl înconjoară. Sunetul creionul său care scrijeleşte hârtia este la fel de metodic şi de precis ca tic-tacul ceasului din colţ.

E identic cu un birou dintr-un spaţiu asemănător în Londra, iar apoi în Viena, şi mutat acum la Basel.

Domnul Barris pune creionul jos şi îşi toarnă ceai în ceaşcă. E cât pe-aci să scape ceaşca atunci când se uită în sus şi o vede pe Lainie Burgess în pragul uşii.

— Asistenta ta pare să lipsească pe moment. Nu intenţionam să te sperii.

— E în ordine, spune domnul Barris, punând ceaşca de ceai pe birou înainte de a se ridica. Nu te aşteptam decât astă-seară.

— Am luat un tren mai devreme, zice Lainie. Voiam să te văd.

— Mai mult timp petrecut în compania ta e întotdeauna o plăcere, o asigură domnul Barris. Ceai?

Lainie dă din cap, în timp ce se strecoară prin încăperea arhiplină pentru a ajunge la scaunul aflat de cealaltă parte a biroului.

— Ce-ai discutat cu Tara când te-a vizitat la Viena? întreabă ea încă înainte de a se aşeza.

— Credeam că ştii, spune el fără s-o privească, atent la ceainic în timp ce toarnă.

— Suntem două fiinţe diferite, Ethan. Şi fiindcă tu n-ai putut niciodată să te hotărăşti pe care dintre noi o iubeai nu înseamnă că suntem interşanjabile.

El pune ceainicul jos şi îi pregăteşte ceaiul aşa cum îi place ei, fără să fie nevoit să întrebe.

— Te-am rugat să te căsătoreşti cu mine, dar nu mi-ai răspuns niciodată, se apără el amestecând.

— M-ai rugat după ce ea a murit, spune Lainie. Cum mai pot fi sigură în acest caz că alegerea îţi aparţine?

El îi întinde ceaşca de ceai şi îi prinde mâna când ea se pregăteşte s-o ia.

— Te iubesc, spune el. Am iubit-o şi pe ea, dar nu în acelaşi fel. Pentru mine sunteţi ca o familie, cu toţii. Iar unii îmi sunt ceva mai dragi.

Se întoarce la scaunul lui, scoţându-şi ochelarii ca să-i şteargă cu batista.

— Nici nu ştiu de ce mai port chestiile astea, spune el uitându-se la ei. De ani de zile nu mai am nevoie de ochelari.

— Îi porţi fiindcă ţi se potrivesc, spune Lainie.

— Mulţumesc, zice el şi îi pune la ochi, urmărind-o cum soarbe din ceai. Cererea mea e încă valabilă.

— Ştiu, îl linişteşte Lainie. Mă gândesc la ea.

— Nu te grăbi, spune domnul Barris. Se pare că avem destul timp înainte.

Lainie încuviinţează, aşezându-şi ceaşca pe birou.

— Tara a fost întotdeauna cea raţională, spune ea. Ne completam una pe cealaltă, ăsta e şi unul dintre motivele pentru care reuşeam să excelăm în ceea ce făceam. Mă aducea cu picioarele pe pământ. Eu vedeam totul în detalii, ea întregul. E şi motivul pentru care eu sunt azi aici, iar ea nu. Eu luam fiecare element separat şi niciodată nu observam că nu se potrivesc cum trebuie.

Ceasul ticăie neabătut în pauza care urmează.

— N-aş vrea să purtăm această conversaţie, spune domnul Barris când ticăitul devine insuportabil. N-am vrut să discut cu ea atunci şi nu vreau nici cu tine acum.

— Ştii deci ce se întâmplă, nu-i aşa? întreabă Lainie.

Domnul Barris aranjează un teanc de hârtii de pe birou,

gândindu-se la ce să răspundă.

— Da, admite el după o pauză. Ştiu.

— I-ai spus surorii mele?

— Nu.

— Atunci spune-mi mie, îi cere Lainie.

— Nu pot. Dacă ţi-aş explica ar trebui să înşel încrederea cuiva, şi nu sunt dispus să fac asta, nici chiar pentru tine.

— De câte ori m-ai minţit? întreabă Lainie, ridicându-se de pe scaun.

— Nu te-am minţit *niciodată*, ripostează domnul Barris, ridicându-se la rândul său în picioare. Nu împărtăşesc ceea ce nu am dreptul să spun. Mi-am dat cuvântul şi am de gând să mi-l ţin, dar nu te-am minţit niciodată. Nici măcar n-ai întrebat vreodată, ai presupus că nu ştiu nimic.

— Tara te-a întrebat, îl înfruntă Lainie.

— Indirect, explică domnul Barris. Cred că nu ştia ce să întrebe, dar nu i-aş fi răspuns nici dacă ar fi ştiut. Mi-am făcut griji din pricina ei şi i-am sugerat să stea de vorbă cu Alexander, dacă era în căutare de răspunsuri. Presupun că din cauza asta era în gară. Nu ştiu nici măcar dacă a apucat să stea de vorbă cu el. N-am întrebat-o niciodată.

— Alexander ştie şi el? întreabă Lainie.

— Cred că există puţine lucruri de care el să nu ştie.

Lainie oftează şi se aşază la loc. Ia ceaşca de ceai, iar apoi, fără să bea din ea, o pune din nou jos.

Domnul Barris ocoleşte biroul, se duce la ea şi îi ia mâinile, obligând-o să-l privească în ochi înainte de a vorbi.

— Ţi-aş spune, dacă aş putea, o asigură el.

— Ştiu, Ethan, spune ea, zău că ştiu.

Îi strânge uşor mâinile ca să dea greutate cuvintelor.

— Eu nu am probleme cu ce se întâmplă, Lainie, zice domnul Barris. Îmi mut biroul la câţiva ani o dată, angajez personal nou. Proiectele le rezolv prin corespondenţă, nu e mare lucru să fac toate astea, având în vedere ce obţin în

schimb.

— Înţeleg. Unde e circul acum?

— Nu sunt sigur. Cred că a plecat de curând din Budapesta, deşi nu ştiu încotro se îndreaptă. Pot să aflu; Friedrick ştie cu siguranţă şi oricum trebuie să-i trimit o telegramă.

— Şi de unde până unde ar şti *Herr* Thiessen care este destinaţia circului.

— Fiindcă îl informează Celia Bowen.

Lainie nu-i mai pune alte întrebări.

Domnul Barris e mulţumit când ea acceptă invitaţia lui de a merge împreună la masă, ba chiar e de acord să-şi prelungească şederea în Elveţia înainte de a porni pe urma circului.

*

De cum soseşte la Constantinopol, Lainie o invită pe Celia să se întâlnească la Pera Palace Hotel. Aşteaptă în ceainărie, având în faţă două pahare în formă de lalea din care se ridică aburi, aşezate în farfurioare pe masa din faianţă.

Când Celia soseşte, cele două femei se salută cu căldură. Celia se interesează cum a călătorit, apoi vorbesc despre oraş şi despre hotel, remarcând inclusiv înălţimea ameţitoare a încăperii în care se află.

— E ca şi cum te-ai afla în cortul acrobaţilor, observă Lainie, uitându-se în sus spre cupolele tavanului, presărate cu rondele de sticlă turcoaz.

— N-ai mai fost de mult la circ, spune Celia. Avem costumele tale, dacă ai chef să te alături statuilor în seara asta.

— Mulţumesc, dar nu, spune Lainie. Nu sunt în dispoziţia de a sta nemişcată.

— Eşti oricând bine-venită, spune Celia.

— Ştiu, răspunde Lainie. Deşi, ca să fiu sinceră, n-am venit până aici din cauza circului. Am venit să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce anume ai dori să discutăm? întreabă Celia, cu o expresie îngândurată pe chip.

— Sora mea a fost ucisă la gara St. Pancras după o vizită la Midland Grand Hotel, spune Lainie. Ştii cumva ce căuta acolo?

Degetele Celiei se strâng în jurul paharului cu ceai.

— Ştiu pentru cine s-a dus acolo, rosteşte ea, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Presupun că ai aflat de la Ethan, spune Lainie.

Celia dă din cap.

— Ştii de ce voia să-l întâlnească? întreabă Lainie.

— Nu, nu ştiu.

— Fiindcă simţea că ceva nu era în ordine, explică Lainie. Simţea până în măduva oaselor că lumea ei se schimbase, dar că ea nu primise nicio explicaţie, nimic de care să se agaţe, să înţeleagă. Cred că toţi am simţit la fel, dar fiecare reacţionează altfel. Ethan şi *tante* Padva au amândoi munca, pentru a-şi umple timpul şi a-şi ţine minţile ocupate. Eu însămi nu mi-am bătut capul multă vreme cu aceste probleme. Am iubit-o pe sora mea din toată inima şi o voi iubi în continuare, dar cred că a făcut o greşeală.

— Credeam că a fost un accident, spune Celia pe un ton blând, privind în jos spre modelul faianţei de pe masă.

— Nu. Greşeala ei a fost să pună întrebări nepotrivite persoanelor nepotrivite. E o greşeală pe care nu am de gând s-o repet.

— De aceea ai venit până aici.

— De aceea am venit până aici, recunoaşte Lainie. De cât timp ne cunoaştem, Celia?

— De peste zece ani.

— Cu siguranţă că de acum ai destulă încredere în mine, ca să-mi spui ce se petrece aici cu adevărat. Mă îndoiesc că vei îndrăzni să susţii că nu e nimic ori să-mi sugerezi să nu mă încarc cu asemenea probleme.

Celia îşi pune paharul în farfurioară. Explică pe cât

poate de bine. Nu intră în detalii, vorbind doar despre conceptul înfruntării şi cum circul serveşte ca loc de desfăşurare. Cum anumiţi oameni ştiu mai mult decât alţii la fiecare nivel, dar se abţine să rostească vreun nume şi îi spune răspicat că nici ea nu cunoaşte toate răspunsurile.

Lainie nu zice nimic, ascultă cu atenţie şi din când în când ia o înghiţitură de ceai.

— Ethan de când ştie? întreabă ea când Celia a terminat.

— De mult timp, spune Celia.

Lainie dă din cap şi ridică paharul la gură, dar în loc să bea din el, îi dă drumul din mână.

Paharul cade izbindu-se de farfurioara de dedesubt.

Sticla se sparge, iar zgomotul răsună prin cameră. Ceaiul se revarsă peste pătratele de faianţă.

Înainte să apuce cineva să se întoarcă spre sursa zgomotului, paharul s-a refăcut. Cioburile se reaşază în jurul lichidului, iar vasul e din nou intact şi faianţa mesei uscată.

Cei care priveau spre masa lor presupun că imaginaţia le joacă feste şi îşi văd în continuare de ceaiul lor.

— De ce nu l-ai oprit înainte să se spargă? întreabă Lainie.

— Nu ştiu, spune Celia.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva de la mine, te rog să-mi ceri, spune Lainie ridicându-se în picioare ca să plece. M-am săturat de oamenii care păstrează atât de bine secretele, că alţii ajung să fie ucişi. Suntem cu toţii implicaţi în joc şi se pare că nu putem fi la fel de uşor reparaţi ca un pahar de ceai.

După plecarea lui Lainie, Celia rămâne singură la masă, lăsând cele două pahare cu ceai să se răcească.

Mări furtunoase

DUBLIN, IUNIE 1901

După ce iluzionista se înclină şi se face nevăzută sub ochii spectatorilor, aceştia încep să bată din palme, aplaudă entuziasmaţi spre locul gol. Se ridică din scaune, discută între ei, minunându-se de trucurile ei în vreme ce se îndreaptă spre uşa care a reapărut în pânza cortului vărgat.

Un singur bărbat, aşezat pe rândul exterior, rămâne pe loc în timp ce ei ies. Ochii lui, aproape ascunşi de borul melonului, sunt fixaţi asupra spaţiului din centrul scenei unde se afla iluzionista cu doar câteva clipe în urmă.

Restul publicului a ieşit.

Bărbatul rămâne aşezat pe locul lui.

După câteva clipe, uşa se face una cu peretele cortului, devenind din nou invizibilă.

Ochii bărbatului rămân nemişcaţi. Nu aruncă nici măcar o privire spre uşa ce dispare.

O clipă mai târziu, Ceha Bowen stă în faţa lui pe un scaun, întoarsă într-o parte, cu braţele sprijinite de spătar. E îmbrăcată la fel ca în timpul spectacolului, într-o rochie albă, acoperită cu piesele unui puzzle neasamblat, care se îndesesc spre poale, devenind închise la culoare.

— Ai venit în vizită, spune ea, incapabilă să-şi ascundă plăcerea din voce.

— Am avut câteva zile libere, zice Marco. Şi nici tu n-ai mai fost de mult la Londra.

— Vom fi la Londra în toamnă, îl anunţă Celia. A devenit o tradiţie.

— N-am putut să mai aştept atât ca să te văd.

— Şi eu mă bucur de revedere, spune Celia cu o voce moale.

Întinde mâna şi îi îndreaptă borul pălăriei.

— Îţi place Labirintul din Nori? o întreabă el şi o prinde de mână când ea o lasă jos.

— Da, răspunde Celia, ţinându-şi respiraţia când degetele lui se închid peste ale ei. L-ai convins pe domnul Barris să te ajute?

— Da, într-adevăr, recunoaşte Marco, trecându-şi degetul mare peste partea interioară a încheieturii ei. Mi-am zis că aş avea nevoie de un ajutor pentru a echilibra lucrurile. Fiindcă tu ai Caruselul, Labirintul îl împărţim, şi se cădea deci să am şi eu un original marca Barris.

Intensitatea privirii şi atingerea degetelor lui o copleşesc pe Celia asemenea unui val, iar ea îşi retrage mâna înainte de a se lăsa dusă de el.

— Ai venit să-mi arăţi unul dintre ilustrele tale numere de iluzionism? întreabă ea.

— Nu era în programul serii, dar dacă vrei…

— Tu m-ai urmărit deja şi ar fi corect să-mi oferi şi mie o reprezentaţie.

— Te-aş putea urmări toată noaptea, spune el.

— Ai şi făcut-o. Ai fost în public la fiecare spectacol din seara asta.

Se ridică în picioare, se duce în centrul scenei şi se roteşte, făcând fusta să i se învolbureze în jurul picioarelor.

— Pot să văd fiecare loc, spune ea. Nu te poţi ascunde de mine, aşezându-te în rândul din spate.

— Mi-am zis că ispita de a te atinge ar fi prea mare dacă aş sta în faţă, declară Marco, părăsindu-şi locul şi venind la marginea scenei, chiar în interiorul primului cerc de scaune.

— Sunt destul de aproape pentru iluziile tale? întreabă ea.

— Dacă spun nu, te apropii mai mult? zice el fără să se străduiască să-şi ascundă zâmbetul de satisfacţie.

Drept răspuns, Celia face un pas spre el, tivul rochiei atingându-i acum pantofii. Destul de aproape ca el să

ridice braţul şi să-şi aşeze mâna pe talia ei.

— Ultima dată n-a trebuit să mă atingi, observă ea, dar nu se opune.

— M-am gândit să încerc ceva cu totul special, spune Marco.

— Să închid ochii? întreabă Celia în joacă, dar în loc de răspuns el o întoarce cu spatele, ţinând-o în continuare de talie.

— Fii atentă, îi şopteşte el la ureche.

Pereţii laterali ai cortului devin rigizi pe măsură ce ţesătura pânzei se transformă în hârtie. Pe pereţi apar cuvinte, litere tipărite suprapunându-se peste texte scrise de mână. Celia desluşeşte frânturi din sonetele lui Shakespeare şi fragmente de imnuri adresate unor zeităţi elene pe măsură ce poezia invadează cortul. Acoperă pereţii şi tavanul şi se întinde peste podea.

Iar apoi cortul începe să se deschidă, hârtia îndoindu-se şi desfăcându-se în fâşii. Cele negre se răspândesc în spaţiul gol, iar cele albe se înalţă, luminoase, ramificându-se.

— Îţi place? întreabă Marco, în clipa în care mişcarea încetează, iar ei se află în mijlocul unei păduri cu copaci acoperiţi de poezie, pâlpâind discret.

Celia nu poate decât să dea din cap.

Cu părere de rău îi dă drumul, urmând-o în timp ce ea se plimbă prin pădure, citind versuri de pe crengi şi trunchiuri.

— Cum îţi vin asemenea imagini? întreabă Celia, punând mâna pe scoarţa de hârtie a unui copac.

O simte caldă şi solidă sub degete, iluminată din interior de ceva ca o lanternă.

— Văd lucrurile în mintea mea, răspunde Marco. În visele mele. Îmi imaginez ce ţi-ar plăcea.

— Nu cred că ai voie să-ţi imaginezi ce-ar fi pe placul adversarului tău.

— N-am reuşit niciodată să pricep pe de-a întregul

regulile jocului, aşa că îmi urmez instinctele, spune Marco.

— Iar tata continuă să se exprime voit vag când vine vorba de reguli, îl completează Celia în timp ce se plimbă printre copaci. Mai ales atunci când îl întreb despre când sau cum va fi dat verdictul.

— Nici Alexander nu s-a ostenit să-mi dea această informaţie.

— Sper că nu te sâcâie la fel de mult cum mă bate la cap tata, spune Celia. Deşi, fireşte, tata nici n-are altceva mai bun de făcut.

— Abia dacă l-am văzut de ani de zile, mărturiseşte Marco. A fost întotdeauna… distant şi prea puţin binevoitor, dar este singurul lucru pe care îl pot numi familie. Şi cu toate astea, nu-mi spune nimic.

— Sunt destul de invidioasă, recunoaşte Celia. Tata nu conteneşte să-mi spună ce dezamăgire sunt pentru el.

— Refuz să cred că ai putea să fii o dezamăgire pentru cineva, zice Marco.

— N-ai avut niciodată plăcerea să-l cunoşti pe tata.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat în realitate cu el? întreabă Marco. Sunt curios să aflu.

Celia oftează înainte de-a începe, oprindu-se în dreptul unui copac însemnat cu cuvinte de dragoste şi dor. N-a povestit nimănui această poveste, n-a avut nicicând ocazia să o relateze cuiva capabil s-o înţeleagă.

— Tata a fost dintotdeauna un om mai mult decât ambiţios, începe ea. Ceea ce a vrut să facă nu i-a reuşit, cel puţin nu aşa cum intenţionase. A vrut să se extragă din lumea fizică.

— Cum ar fi posibil una ca asta? vrea să ştie Marco.

Celia apreciază faptul că el nu respinge ideea din start. Mintea lui se străduieşte să înţeleagă, iar ea face tot posibilul să-i explice.

— Închipuieşte-ţi că am un pahar cu vin, spune ea. Un pahar cu vin roşu se iveşte în mâna ei. Mulţumesc. Dacă aş turna vinul într-un bazin cu apă, într-un lac ori chiar într-

un ocean, vinul în sine ar dispărea?

— Nu, s-ar dilua doar.

— Exact, spune Celia. Tatăl meu s-a gândit la un mod de a îndepărta paharul. În timp ce vorbeşte, paharul din mâna ei dispare, dar vinul roşu rămâne plutind în aer. S-a dus însă direct la ocean, ignorând bazinul ori chiar un pahar mai mare. Acum are probleme cu recompunerea. Poate s-o facă, fireşte, dar cu greutate. Dacă ar fi fost mulţumit să bântuie un singur loc, probabil că i-ar fi fost mai comod. În schimb, transformarea l-a lăsat în derivă. Trebuie să se agaţe de lucruri. Bântuie în casa lui din New York. În sălile în care a dat adesea spectacole. Se agaţă de mine ori de câte ori poate, deşi am învăţat cum să-l evit când vreau. Urăşte asta, mai ales că pur şi simplu nu fac altceva decât să amplific una dintre tehnicile lui de apărare.

— Dar e posibil? întreabă Marco. Ceea ce a încercat el? La propriu adică.

Celia se uită la vinul care pluteşte fără pahar. Ridică o mână să-l atingă, acesta tremură şi se împarte în picături, apoi se adună într-un tot.

— Cred că se poate, în anumite circumstanţe. Ar fi nevoie de un punct de referinţă. Un loc, un copac, un element fizic de care să se ţină. Ceva care să împiedice deriva. Presupun că tata a vrut pur şi simplu ca lumea toată să-i servească drept reper, dar cred că ar fi trebuit să fie mai bine circumscris. Să funcţioneze ca un pahar, dar să permită mai multă mişcare în interior.

Atinge vinul suspendat în aer, împingându-l spre copacul lângă care stă. Lichidul este absorbit de hârtie, în care se îmbibă lent, până când copacul devine roşu, de un roşu adânc strălucind într-o pădure de alb.

— Îmi manipulezi iluziile, spune Marco, privind curios spre copacul îmbibat cu vin.

— Tu eşti cel care mă lasă. Nu eram sigură că voi fi în stare.

— Ai putea să reuşeşti? întreabă Marco. Ceea ce a

încercat el?

Celia priveşte spre copac gânditoare, înainte de a răspunde.

— Dacă aş avea un motiv s-o fac, aş putea. Mie însă îmi place lumea fizică. Cred că tata îşi simţea vârsta, care era mult mai înaintată decât părea, şi nu agrea ideea de a putrezi în pământ. Poate că a dorit să-şi controleze destinul, dar nu sunt sigură, pentru că nu s-a sfătuit cu mine înainte de a încerca. M-a lăsat cu o mulţime de întrebări la care să răspund şi cu o înmormântare pe care a trebuit s-o înscenez. Ceea ce e mai uşor decât ţi-ai imagina.

— Dar vorbeşte cu tine? întreabă Marco.

— Vorbeşte, dar nu la fel de des ca înainte. Arată la fel; cred că e un ecou, conştiinţa lui reţinând asemănarea cu forma fizică. Dar îi lipseşte soliditatea, ceea ce îl enervează teribil. Ar fi putut să fie mult mai tangibil, dacă ar fi procedat diferit. Deşi, în ceea ce mă priveşte, nu sunt sigură că aş vrea să rămân legată de un copac pentru restul veşniciei, nu?

— Cred că depinde de copac, spune Marco.

Se întoarce spre copacul roşu, iar acesta străluceşte mai puternic, roşul de jăratic transformându-se în căldura luminoasă a focului.

Copacii din jur îl urmează.

Pe măsură ce lumina copacilor prinde putere, devine atât de strălucitoare, încât Celia închide ochii.

Pământul de sub picioarele ei se mişcă, devenind deodată nesigur, dar Marco o ţine de talie ca s-o sprijine.

Când deschide din nou ochii, sunt pe puntea de sus a unei corăbii în mijlocul oceanului.

Doar că vasul e făcut din cărţi, navighează pe mii de pagini frunzărite, iar marea pe care pluteşte e din cerneală neagră.

Luminiţe delicate acoperă cerul, ca nişte conglomerate de stele strălucitoare precum soarele.

— M-am gândit că ceva întins ar fi plăcut după toată discuţia despre spaţii închise, spune Marco.

Celia merge spre marginea punţii, trecându-şi degetele peste cotorul cărţii care formează balustrada. O briză moale se joacă în părul ei, aducând cu ea mirosul amestecat de volume prăfuite şi de cerneală umedă, groasă.

Marco se apropie şi se postează lângă ea, în timp ce priveşte marea întunecată ce se întinde spre zarea limpede fără pământ la orizont.

— E frumos, spune ea.

Se uită în jos spre mâna lui dreaptă aşezată pe balustradă, încruntându-se când îi vede degetele netede, fără urme.

— Asta căutai? întreabă el, rotindu-şi mâna. Pielea se schimbă, scoţând la iveală cicatricea din jurul inelarului. A fost făcută de un inel când aveam paisprezece ani. Era ceva în latină, dar nu ştiu ce însemna.

— *Esse quam videri,* spune Celia. „A fi mai degrabă decât a părea.” Este motto-ul familiei Bowen. Tatălui meu îi plăcea să-l graveze pe lucruri. Nu sunt convinsă că a apreciat ironia. Inelul era probabil ca ăsta.

Îşi aşază mâna dreaptă lângă a lui. Cercul de argint de pe degetul ei are pe el o gravură ca un filigran, la prima vedere, dar conţine de fapt acelaşi dicton într-un scris rotunjit.

Celia răsuceşte inelul, scoţându-l de pe deget, ca el să poată vedea cicatricea ce seamănă cu a lui.

— E singura rană pe care nu am reuşit niciodată s-o vindec complet, spune ea.

— Al meu a fost la fel, zice Marco, uitându-se la inelul ei, deşi ochii îi tot fug spre cicatrice. Doar că era din aur. Pe-al tău ţi l-a dat Alexander?

Celia încuviinţează.

— Câţi ani aveai? întreabă Marco.

— Aveam şase ani. Inelul era din argint, simplu. Era

prima oară când întâlneam pe cineva care putea face lucrurile pe care le făcea şi tatăl meu, deşi părea atât de diferit de el. Mi-a zis că sunt un înger. A fost cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

— A fost mult prea puţin, spune Marco, punându-şi mâna peste a ei.

O briză neaşteptată zgâlţâie pânzele din file de hârtie. Paginile fâlfâie în timp ce suprafaţa cernelii de dedesubt se încreţeşte.

— Tu ai făcut asta, realizează Marco.

— N-am vrut, spune Celia, dar nu-şi ia mâna din a lui.

— Nu mă deranjează, rosteşte Marco împletindu-şi degetele cu ale ei. Pot şi eu să fac la fel, să ştii.

Vântul se înteţeşte, trimiţând valuri de cerneală neagră care se sparg de corabie. Filele se desprind de pe pânze, rotindu-se în jurul lor ca nişte frunze. Corabia începe să se încline, iar Celia e cât pe-aci să-şi piardă echilibrul, dar Marco îşi pune braţele în jurul taliei ei, ca s-o ţină, în timp ce ea râde.

— Foarte impresionant, domnule Iluzionist, spune ea.

— Spune-mi pe nume, îi cere el.

Nu a auzit-o niciodată rostindu-i numele, iar acum, ţinând-o în braţe, şi-ar dori s-o audă.

— Te rog, adaugă el, când ea şovăie.

— Marco, spune ea cu glas moale şi învăluitor.

Sunetul numelui său ce se desprinde de pe buzele ei e mai înnebunitor decât şi-ar fi închipuit, aşa că se apleacă înainte ca să-l guste. Dar chiar în momentul când buzele lui sunt pe cale să le atingă pe ale ei, ea se întoarce.

— Celia, oftează Marco chiar lângă urechea ei, punând în acest nume toată dorinţa şi frustrarea, pe care ea însăşi le simte, respiraţia lui fierbinte arzându-i ceafa.

— Îmi pare rău, se scuză ea. Eu… n-aş vrea să complic şi mai mult lucrurile.

El nu spune nimic, ţinând-o mai departe în braţe, dar briza începe să se potolească, valurile care se izbesc de

corabie se răresc.

— Am petrecut o mare parte din viaţă luptând să mă ţin sub control, spune Celia, rezemându-şi capul de umărul lui. Să mă cunosc pe dinăuntru şi pe dinafară, să ţin totul în perfectă ordine. Pierd asta atunci când sunt cu tine. Ceea ce mă sperie şi…

— Nu vreau să fii speriată, o întrerupe Marco.

— Mă sperie cât de mult îmi place, încheie Celia, întorcându-şi faţa din nou spre el. Cât de ispititor este să mă pierd în tine. Să mă predau. Să te las să mă păzeşti să nu sparg candelabre în loc să-mi port permanent de grijă eu însămi.

— Aş putea.

— Ştiu.

Stau tăcuţi unul lângă altul, în vreme ce corabia pluteşte spre orizontul infinit.

— Vino cu mine, spune Marco. Oriunde. Cât mai departe de circ, de Alexander, de tatăl tău.

— Nu putem, spune Celia.

— Bineînţeles că putem, insistă Marco. Tu şi cu mine, împreună, putem face orice.

— Nu, spune Celia. Putem face orice doar aici.

— Nu înţeleg.

— Te-ai gândit vreodată la asta, la plecare pur şi simplu? Te-ai gândit de-adevăratelea la asta, cu intenţia de-a merge până la capăt şi nu ca la un vis sau o dorinţă trecătoare? Cum el nu răspunde, ea continuă: Atunci, gândeşte-te acum. Imaginează-ţi că noi doi părăsim acest loc şi acest joc, ca să începem împreună viaţa altundeva, dar fă-o cu toată seriozitatea.

Marco închide ochii şi îşi decupează chestiunea în minte, concentrându-se nu pe închipuiri potrivite dorinţelor, ci pe aspecte practice. Plănuind cele mai mici detalii, de la organizarea registrelor lui Chandresh pentru a fi preluate de un nou contabil, până la făcutul bagajelor, chiar până la inelele de căsătorie de pe degetele lor.

Iar atunci mâna lui dreaptă începe să ardă, durerea este ascuţită şi sfâşietoare, începând de la cicatricea din jurul degetului şi năvălind pe braţ în sus, ştergând orice gând din mintea lui. E durerea din momentul când a căpătat cicatricea, dar sporită de o mie de ori.

Mişcarea corabiei încetează instantaneu. Hârtia se destramă, iar oceanul de cerneală se retrage, lăsând în urmă un cerc de scaune din interiorul unui cort vărgat în clipa în care Marco se prăbuşeşte la pământ.

Durerea se potoleşte încet când Celia îngenunchează lângă el şi îi ia mâna.

— La petrecerea aniversară, spune ea, în noaptea în care m-ai sărutat. M-am gândit la asta atunci. Nu mai voiam să continui jocul, voiam doar să fiu cu tine. Mi-am zis că am să te rog să fugi cu mine şi chiar asta intenţionam. Dar în clipa când m-am convins că am putea reuşi, m-au luat asemenea dureri, că abia am fost în stare să le suport. Friedrick nu ştia ce să facă cu mine, m-a aşezat într-un colţ liniştit, m-a ţinut de mână şi n-a insistat când n-am fost în stare să-i explic, fiindcă e un om de o bunătate rară.

Se uită la cicatricea de pe mâna lui Marco, în timp ce acesta se luptă să-şi recapete respiraţia.

— Mi-am zis că poate era vorba doar de tine, continuă ea. Aşa că o dată am încercat să nu urc în tren când acesta pleca, şi a fost la fel de dureros. Suntem bine şi de-adevăratelea legaţi.

— Ai vrut să fugi cu mine, spune Marco, zâmbind în pofida durerii care persistă. N-am fost sigur că sărutul avea să fie atât de eficient.

— M-ai fi putut face să-l uit, să-l scoţi din memoria mea la fel de uşor cum ai făcut cu toţi ceilalţi musafiri.

— N-a fost chiar atât de uşor, observă Marco. Şi n-am vrut ca tu să uiţi.

— N-am putut, spune Celia. Cum te simţi?

— Groaznic, dar durerea începe să treacă. În seara

aceea i-am spus şi eu lui Alexander că vreau să plec, dar probabil că nu vorbeam serios. Voiam doar o reacţie din partea lui.

— Poate că ideea este să ne facă să credem că nu suntem ţinuţi prizonieri, spune Celia. Nu simţi barele până când nu te izbeşti de ele. Tata susţine că ar fi mai uşor dacă nu am fi atât de preocupaţi unul de celălalt. Poate că are dreptate.

— În ceea ce mă priveşte, am încercat, mărturiseşte Marco, prinzându-i faţa în mâini. Am încercat să-ţi dau drumul, dar nu pot. Nu pot să nu mă gândesc la tine. Nu pot să nu te visez. Nu simţi şi tu la fel pentru mine?

— Ba da, recunoaşte Celia. Te am aici, peste tot. Stau în Grădina de Gheaţă ca să ştiu cum mă faci să simt. Am simţit asta chiar înainte să ştiu cine eşti, şi de fiecare dată când zic că nu poate să devină mai puternic, devine.

— Atunci ce ne opreşte să fim împreună acum? întreabă el.

Îşi trece mâna peste obrazul Celiei, coborând-o de-a lungul spatelui ei.

— Aş vrea, spune Celia, cu respiraţia întretăiată. Te rog să mă crezi că vreau asta din toată inima. Dar aici nu e vorba doar de tine şi de mine. Sunt atât de mulţi oameni amestecaţi în jocul ăsta. Şi e tot mai greu să ţii lucrurile în ordine. Iar asta – îşi aşază mâna peste a lui —îmi distrage şi mai mult atenţia. Mă sperie gândul că aş putea să-mi pierd puterea de concentrare.

— Nu ai o sursă de energie, spune el, iar ea îl priveşte nedumerită.

— O sursă de putere? repetă ea.

— În maniera în care folosesc eu rugul. Împrumutând energie de la foc. Ori tu nu ai nimic asemănător, ci lucrezi doar cu tine, nu-i aşa?

— Nu cunosc alt mod, spune Celia.

— Controlezi circul în mod constant? întreabă Marco.

Celia dă din cap.

— M-am obişnuit. În cea mai mare parte mă descurc.

— Nici nu-mi pot imagina cât de obositor trebuie să fie.

O sărută uşor pe frunte înainte de a-i da drumul, apoi continuă să stea cât mai aproape de ea, fără s-o atingă însă.

Iar apoi îi spune poveşti. Mituri despre care a aflat de la maestrul lui. Fantezii pe care le-a creat chiar el, inspirat de bucăţi şi fragmente închipuite de alţii şi citite în cărţi străvechi cu cotoare crăpate de vreme. Numere de circ care nu ar avea loc într-un cort.

Ea îi răspunde cu poveşti din copilăria ei petrecută în camerele dosnice ale teatrelor. Aventuri din oraşe îndepărtate unde a ajuns cu circul. Îi povesteşte întâmplări din zilele în care se ocupa de spiritism, încântată când el declară că încercarea i se pare absurdă aşa cum i se părea şi ei pe atunci.

Stau împreună şi discută până în zori, iar el pleacă doar atunci când circul e pe cale să se închidă.

O clipă, Marco o ţine pe Celia lipită de pieptul lui, apoi se ridică trăgând-o după el în sus.

Scoate o carte de vizită dintr-un buzunar pe care apare doar litera M şi o adresă.

— Nu mai petrec prea mult timp la reşedinţa lui Chandresh, spune el înmânându-i cartea de vizită. Când nu sunt acolo, mă găseşti aici. Eşti oricând bine-venită, la orice oră din zi sau din noapte. Dacă vei avea dispoziţia necesară.

— Mulţumesc, spune Celia. Întoarce cartea pe dos, iar bucata de hârtie se face nevăzută.

— Când se va sfârşi totul aici, indiferent care din noi câştigă, n-am să-ţi dau drumul prea uşor. De acord?

— De acord.

Marco îi ia mâna şi o duce la buze, sărutând inelul de argint care ascunde cicatricea.

Celia îi atinge cu vârful degetelor linia maxilarului. Apoi se întoarce cu spatele şi dispare înainte ca el să apuce s-o

trагă înapoi spre el.

O rugăminte stăruitoare

CONCORD, MASSACHUSETTS, 30 OCTOMBRIE 1902

Oile au astăzi o stare de neînţeles pentru Bailey, care încearcă să le mâne de pe un câmp pe altul. Rezistă la înghionteli, înjurături şi împunsături, insistând că iarba de pe câmpul pe care se află este mult mai bună decât cea de pe cealaltă parte a porţii din zidul de piatră, oricât s-ar strădui băiatul să le convingă de contrariu.

Apoi se aude o voce în spatele lui:

— Bună, Bailey.

Poppet arată cumva nelalocul ei, stând acolo, de cealaltă parte a zidului. Lumina zilei e prea strălucitoare, împrejurimile prea lumeşti şi verzi. Hainele ei, deşi sunt nişte veşminte oarecare şi nu costumaţia de circ, par prea elegante. Fusta e prea înfoiată pentru a fi purtată zi de zi; iar ghetele, deşi prăfuite, prea fine şi nepractice pentru a umbla cu ele printr-o fermă. Nu poartă pălărie, iar părul roşu desfăcut îi flutură în vânt, biciuindu-i faţa.

— Bună, Poppet, răspunde el după ce-şi revine din surpriză. Ce faci aici?

— Trebuia să vorbesc cu tine despre ceva, spune ea. Să te întreb ceva, de fapt.

— Şi nu putea să aştepte până diseară? întreabă Bailey.

Întâlnirea cu Poppet şi Widget în fiecare seară, de îndată ce circul se deschide, e de acum un obicei.

Poppet clatină din cap.

— M-am gândit că ar fi bine să-ţi dau un timp de gândire, spune ea.

— Timp de gândire pentru ce?

— Pentru a veni cu noi.

Bailey clipeşte spre eu.

— Poftim? îngaimă el.

— Asta este ultima noastră seară aici, îl informează ea.

Şi aş vrea să vii cu noi atunci când plecăm.

— Glumeşti, spune Bailey.

Poppet clatină din nou din cap.

— Nu. Jur că nu. Am vrut să aştept până când am fost sigură că ăsta era lucrul pe care trebuia să-l fac, iar acum sunt sigură. E important.

— Ce vrei să spui? Cum adică important? întreabă Bailey.

Poppet oftează. Se uită în sus, cercetător, de parcă ar căuta stelele ascunse în spatele cerului albastru decorat cu norişori albi, pufoşi.

— Ştiu că ţi-e scris să vii cu noi, spune ea. Ştiu asta cu siguranţă.

— Dar de ce? De ce eu? Ce-aş putea face, să mă ţin după voi? Nu sunt ca tine şi Widget, nu ştiu să fac nimic deosebit. Nu fac parte din circ.

— Ba da! Faci parte, sunt sigură. Nu ştiu încă de ce, dar sunt sigură că are legătură cu mine. Cu noi, vreau să zic.

Zicând asta, obrajii i se acoperă de roşeaţă.

— Mi-ar plăcea, zău aşa. Dar eu…

Bailey priveşte în jur, la oi, la casa şi la şura din vârful dealului acoperit cu şiruri de meri. Asta ar rezolva disputa Harvard contra fermă, sau ar complica lucrurile mult mai tare.

— … nu pot să plec pur şi simplu, spune el, deşi nu asta ar fi vrut să spună.

— Ştiu, îl asigură Poppet. Îmi pare rău. Nu trebuia să te rog. Dar cred… Nu, nu cred, ştiu. Ştiu că dacă nu vii cu noi, nu ne mai întoarcem.

— Nu vă mai întoarceţi aici? De ce?

— Nu ne mai întoarcem nicăieri, spune Poppet. Ridică din nou ochii spre cer, scrutându-l înainte de a-l privi pe Bailey. Dacă nu vii cu noi, nu va mai fi niciun circ. Şi nu mă întreba de ce, fiindcă nu-mi spun de ce, adaugă ea făcând un semn spre cer, spre stelele de dincolo de nori. Îmi spun doar că pentru a exista un circ în viitor, trebuie să fii şi tu

acolo. Tu, Bailey. Tu, eu şi Widget. Nu ştiu de ce e important să fim toţi trei, dar este. Dacă nu, se va destrăma. A început deja.

— Ce vrei să spui? Circul e în ordine.

— Nu sunt sigură că e ceva ce se observă din afară. Este… Dacă una dintre oile tale ar fi bolnavă, aş observa?

— Probabil că nu, spune Bailey.

— Dar tu ai observa? întreabă Poppet.

Bailey dă din cap.

— Aşa e şi cu circul. Ştiu cum trebuie să fie când e bine, iar acum nu e, şi nu e bine de o vreme. Îmi dau seama că ceva nu e în regulă şi îl simt cum se fărâmiţează, ca o prăjitură care nu are suficientă glazură, care s-o ţină legată, dar nu ştiu despre ce e vorba. Înţelegi?

Bailey o priveşte fix, iar ea oftează şi continuă:

— Îţi aminteşti seara când am fost în Labirint? Când am rămas blocaţi în camera-colivie?

Bailey încuviinţează.

— N-am mai fost niciodată blocată în Labirint. Niciodată. Dacă nu găsim ieşirea dintr-o cameră sau o sală, mă concentrez şi simt unde sunt uşile. Ştiu să spun ce e în spatele lor. Încerc să n-o fac, fiindcă asta strică tot hazul, dar în seara aceea, când n-am găsit ieşirea, am făcut-o, dar n-a mers. Începe să nu-mi mai fie familiar şi nu ştiu ce să fac.

— Dar cum aş putea eu să ajut? întreabă Bailey.

— Tu ai fost cel care în final a găsit cheia, îţi aminteşti? remarcă Poppet. Tot caut răspunsuri, mă gândesc la ce ar fi de făcut, dar nimic nu e clar în afară de tine. Ştiu că cer prea mult îndemnându-te să-ţi părăseşti casa şi familia, dar circul este casa şi familia mea şi nu pot să le pierd. Nu atât timp cât pot face ceva ca să împiedic asta. Îmi pare rău.

Şade pe zidul de piatră, cu faţa întoarsă. Bailey stă lângă ea, cu faţa îndreptată în continuare spre incorigibilele oi. O vreme tac amândoi. Oile se învârt în cercuri lente, molfăind iarba.

— Îţi place aici, Bailey? întreabă Poppet uitându-se în jur.

— Nu în mod deosebit, răspunde Bailey.

— Ţi-ai dorit vreodată să vină cineva şi să te ia de aici?

— Ţi-a zis Widget de asta? zice Bailey, întrebându-se dacă gândul e atât de puternic, că-i stă lipit pe frunte, clar şi la vedere.

— Nu, spune Poppet. A fost doar o presupunere. Dar Widget m-a rugat să-ţi dau asta.

Scoate o sticlă micuţă din buzunar şi i-o dă. Bailey ştie că, deşi pare, sticla nu e goală, şi e prea curios ca să n-o deschidă pe loc. Scoate dopul minuscul, bucuros să constate că e ataşat de sticlă cu o sârmă.

Senzaţia pe care i-o oferă e atât de familiară, atât de liniştitoare şi de recognoscibilă şi de reală, încât Bailey poate să perceapă asprimea scoarţei, mirosul ghindelor, ba chiar şi zgomotul făcut de veveriţe.

— A făcut în aşa fel încât să-ţi păstrezi copacul, spune Poppet. Dacă te hotărăşti să vii cu noi.

Bailey pune dopul la loc. Niciunul dintre ei nu scoate un cuvânt o vreme. Vântul înfoaie părul lui Poppet.

— Cât timp de gândire am la dispoziţie? întreabă Bailey liniştit.

— Plecăm după ce circul termină programul din noaptea asta, spune Poppet. Trenul va fi gata înainte de răsărit, deşi ar fi bine dacă ai putea veni mai devreme. Plecarea e… mai complicată.

— Am să mă gândesc, spune Bailey. Dar nu pot să promit nimic.

— Mulţumesc, Bailey. Poţi să-mi mai faci un serviciu? Dacă n-ai să pleci cu noi, te-aş ruga să nu vii la circ diseară. Şi asta să fie despărţirea. Cred că ar fi mai uşor.

Bailey o priveşte cu ochi goi, cuvintele ei par a nu ajunge până la el. Iar ăsta e un lucru mai îngrozitor chiar decât hotărârea de a pleca. Dă însă din cap, fiindcă aşa i se pare că trebuie.

— Bine. Nu vin dacă n-am să plec cu voi. Promit.

— Mulţumesc, Bailey, spune Poppet.

Zâmbeşte, deşi nu se poate spune dacă zâmbetul ei e vesel ori nu.

Şi înainte ca el să apuce să-i transmită un salut lui Widget din partea lui, dacă va fi cazul, ea se apleacă înainte şi îl sărută, dar nu pe obraz, cum a mai făcut-o şi cu alte ocazii, ci pe buze, iar în acea clipă Bailey ştie că o va urma oriunde s-ar duce.

Poppet se răsuceşte pe călcâie fără să mai spună un cuvânt şi pleacă. Bailey o urmăreşte din priviri până când nu-i mai vede părul profilat pe cer şi continuă să se uite după ea, strângând sticluţa în mână, neştiind încă în ce fel ar trebui să simtă, ce ar trebui să facă şi având doar câteva ore ca să se hotărască.

În spatele lui, oile, lăsate în plata Domnului, decid să treacă prin poarta deschisă pe câmpul de alături.

Invitaţie

LONDRA, 30 OCTOMBRIE 1901

Când circul soseşte la Londra, Celia Bowen se îndreaptă în primul rând spre Midland Grand Hotel, deşi e tentată să meargă direct la adresa unde se află apartamentul lui Marco, cea tipărită pe cartea de vizită pe care o ţine mereu asupra ei.

Nu întreabă la recepţie.

Nu vorbeşte cu absolut nimeni.

Stă în mijlocul holului, fără a fi observată de angajaţi sau de ceilalţi oaspeţi care trec pe lângă ea pe drumul lor spre alte destinaţii, alte întâlniri, alte locuri temporare.

După ce a stat aşa mai mult de o oră, la fel de nemişcată ca una dintre statuile de la circ, un bărbat într-un costum cenuşiu se apropie de ea.

Ascultă fără vreo reacţie în timp ce ea vorbeşte, iar după ce ea a terminat, se mulţumeşte să dea din cap.

Ea face o mică reverenţă, apoi se întoarce şi pleacă.

Bărbatul în costum cenuşiu stă o vreme singur, neobservat, în hol.

Intersecţii I: Pierderea unei pălării

LONDRA, 31 OCTOMBRIE – 1 NOIEMBRIE 1901

Circul e întotdeauna împodobit de sărbătoare în noaptea de Halloween. În curte atârnă felinare de hârtie rotunde, iar umbrele dansează peste suprafeţele lor albe ca nişte chipuri ce urlă muteşte. Măşti din piele albe, negre şi argintii, dotate cu panglici pentru a fi legate, sunt aşezate în coşuri lângă porţi şi prin circ, pentru ca spectatorii să le poarte după dorinţă. Uneori e greu să mai deosebeşti artistul de spectator.

E cu totul altă experienţă să poţi cutreiera circul anonim. Să te amesteci cu cei din jur, să te contopeşti în atmosfera generală. Cei mai mulţi spectatori gustă experienţa din plin, în timp ce alţii se simt derutaţi, preferând să poarte propriile chipuri.

Mulţimea s-a subţiat de acum considerabil, e trecut bine de miezul nopţii, iar ceasul ticăie neabătut spre ziua propriu-zisă a Tuturor Sfinţilor[4]. Puţinii spectatori mascaţi cutreieră circul ca nişte spectre.

Coada la ghicitoare a dispărut cu totul la aceste ore, ştiut fiind că majoritatea oamenilor doresc să-şi afle viitorul la primele ore ale serii. Orele înaintate sunt potrivite pentru activităţi mai puţin cerebrale. Mai devreme, amatorii formau o coadă lungă, dar pe măsură ce octombrie trece în noiembrie nu mai e nimeni în vestibul, nimeni dincolo de perdeaua din mărgele care să audă ce au de spus cărţile.

Apoi perdeaua de mărgele se desparte fără ca Isobel să fi auzit pe cineva apropiindu-se.

Ceea ce Marco a venit să-i spună nu ar trebui să fie un şoc pentru ea. Cărţile îi arătau asta de ani de zile, ea însă

[4] Halloween se sărbătoreşte în ajunul zilei de 1 noiembrie, Ziua Tuturor Sfinţilor sau Ziua Morţilor (n. tr.).

refuza să le ia în seamă, preferând să vadă doar celelalte opţiuni, celelalte căi de urmat.

Să audă lucrurile din gura lui e însă cu totul altceva. De cum rosteşte cuvintele, o amintire demult uitată răsare în mintea ei. Două siluete îmbrăcate în verde în centrul unei săli de bal, atât de evident îndrăgostite, încât întreaga încăpere se încinge.

Ea îl roagă să tragă o carte. Faptul că e de acord o uimeşte.

Cartea pe care o trage el este *La Papessa.*

Când pleacă, Isobel dă jos anunţul.

Uneori, scoate anunţul de pe uşă mai devreme sau pe o perioadă de timp, când se simte obosită din cauza ghicitului ori când pur şi simplu are nevoie de o pauză. Adesea îşi petrece timpul cu Tsukiko, dar în seara asta, în loc s-o caute pe contorsionistă, rămâne singură la masa de ghicit, amestecând neîncetat cărţile de tarot.

Întoarce o carte cu faţa în sus, apoi alta, şi alta.

Nu ies decât spade[5]. Şiruri de spade cu vârful în sus. Patru. Nouă. Zece. Asul ascuţit.

Le pune grămadă la loc.

Abandonează cărţile şi se ocupă de altceva.

Cutia de pălării pe care o ţine sub masă. E locul cel mai sigur la care se poate gândi, şi cel mai accesibil pentru ea. Deseori şi uită că e acolo, ascunsă sub catifeaua ce acoperă masa. Aflându-se întotdeauna între ea şi cel venit să-i ghicească. O prezenţă constantă nevăzută.

Acum întinde mâna sub masă şi scoate cutia din umbra catifelei în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Cutia e simplă şi rotundă, îmbrăcată în mătase neagră. Nu are încuietoare sau cârlig, capacul fiind ţinut de două panglici, una albă şi alta neagră, legate cu grijă.

Isobel aşază cutia pe masă şi şterge stratul gros de praf

---

[5] La unele cărţi de tarot, suitele au ca semn distinctiv spada, cupa, moneda, bastonul în locul cunoscutelor pică, cupă, caro, treflă (n. tr.).

de pe ea, deşi mare parte din acesta rămâne lipit pe panglicile înnodate. Şovăie, şi pentru o clipă îşi spune că ar fi bine să renunţe şi să pună cutia la loc. Dar se vede că nu mai contează.

Dezleagă panglicile încet, desfăcând nodurile cu unghiile. Când sunt suficient de largi, ridică precaută capacul, ca şi cum s-ar teme de ce ar putea găsi înăuntru.

În interior e o pălărie.

În aceeaşi poziţie în care a fost pusă. Un vechi melon negru, cu borul uşor uzat. Şi acesta e legat cu panglici negre şi albe, învelit ca un cadou în funde. Printre nodurile panglicilor se află o carte de tarot, iar între pălărie şi carte e o batistă albă de dantelă, ale cărei margini sunt brodate cu fir negru.

Lucruri simple. Noduri şi intenţii.

Râsese în timpul lecţiilor, preferând cărţile ei de joc. Păreau atât de clare în comparaţie, în pofida numeroaselor sensuri.

Fusese doar o măsură de precauţie. Precauţia e bună în situaţii imprevizibile. Cu nimic mai ciudată ca umbrela luată la plimbare într-o zi care aduce a ploaie, deşi soarele străluceşte pe cerul senin.

Deşi nu are cum să ştie dacă serveşte la mai mult decât a fi un loc pe care se aşterne praful. N-are cum să ştie, nu există barometru care să măsoare chestiuni atât de nesubstanţiale. Nu există termometru pentru haos. Pe moment, se simte doar ca şi cum ar plonja în vid.

Isobel ridică uşurel pălăria din cutie, capetele lungi ale panglicilor revărsându-se ca o cascadă în jur. E frumoasă într-un fel ciudat pentru o pălărie veche, o batistă şi o carte de joc legate cu o panglică gata să se rupă. Într-un mod aproape sărbătoresc.

— Cele mai mici farmece pot fi cele mai eficiente, spune Isobel şi e uimită că vocea îi tremură şi e gata să izbucnească în lacrimi.

Pălăria nu răspunde.

— Cred că, de fapt, n-ai niciun efect, zice ea.

Din nou, pălăria nu-i dă un răspuns.

Dorise doar să ţină circul în echilibru. Să împiedice cele două partide adverse să-şi facă rău una alteia şi celor înconjurătoare.

Să împiedice balanţa să se strice.

Iar şi iar, îi vede în minte împreună în sala de bal.

Îi revin frânturi dintr-o conversaţie la care a tras cu urechea. Marco spunând că a făcut totul pentru ea, o declaraţie pe care nu a înţeles-o la vremea respectivă, iar apoi a uitat-o destul de repede.

Dar acum e limpede.

Toată emoţia lui din cărţi, când ea încerca să-i ghicească, era de fapt pentru Celia. Circul în sine, tot pentru ea. Pentru fiecare cort frumos pe care el îl creează, ea construieşte unul în replică.

Iar Isobel însăşi i-a ajutat să păstreze echilibrul. Ajutându-l pe el. Ajutându-i pe amândoi.

Se uită în jos la pălăria pe care o ţine în mâini.

Dantela albă ce mângâie suprafaţa neagră, panglici întrepătrunse. Inseparabil.

Isobel îşi vâră degetele în panglici, trage de funde într-un acces de furie. Batista cade, plutind ca o fantomă, iniţialele C.N.B. se desluşesc printre iţele brodate.

Cartea de tarot cade pe jos, aterizând cu faţa în sus. Pe ea e desenată imaginea unui înger, cuvântul *Tempérance* e scris dedesubt.

Isobel se opreşte, ţinându-şi respiraţia. Aşteptându-se la repercusiuni, la o urmare a acţiunii. Dar totul e tăcut. Lumânările pâlpâie în jurul ei. Perdeaua de mărgele atârnă nemişcată. Dintr-odată, se simte stupid, neajutorată şi singură în cortul ei, cu un morman de panglici încurcate şi o pălărie veche. Îşi zice că a fost o proastă, închipuindu-şi că ar putea avea o influenţă asupra unor astfel de lucruri. Că tot ce-a făcut vreodată a contat în vreun fel.

Lasă mâna în jos ca să ridice cartea căzută, dar

încremeneşte când aude ceva. Timp de o fracţiune de secundă, sună ca scrâşnetul unor frâne de tren.

Într-o clipă, Isobel realizează însă că zgomotul care vine de afară este de fapt ţipătul lui Poppet Murray.

Cea mai întunecată oră dinainte de răsărit

CONCORD, MASSACHUSETTS, 31 OCTOMBRIE 1902

Poppet şi Widget stau în dreptul porţilor, chiar pe drumul dinspre ghereta de bilete, deşi ora fiind târzie coada de la bilete a dispărut. Tunelul plin de stele a fost deja scos şi înlocuit cu o perdea vărgată. Ceasul *Wunschtraum* bate de trei ori în spatele lor. Widget molfăie floricele acoperite cu ciocolată dintr-o pungă.

— Da şe-ai ’obit cu el? întreabă el cu gura plină.

— Am încercat să-i explic cât am putut de bine, spune Poppet. Cred că am făcut o comparaţie cu o prăjitură.

— Păi, cred că asta a mers. Cui nu-i place o comparaţie cu o prăjitură bună?

— Nu sunt sigură că m-am făcut înţeleasă. Cred că s-a supărat fiindcă i-am spus să nu mai vină în seara asta dacă nu are de gând să plece cu noi. N-am ştiut ce altceva să-i zic, am încercat să mă asigur că înţelege cât de important este, oftează Poppet, sprijinindu-se de gardul de fier. Şi l-am sărutat, adaugă ea.

— Ştiu, spune Widget.

Poppet se holbează la el, obrajii devenindu-i aproape la fel de roşii ca părul.

— N-am vrut, se scuză Widget dând din umeri. Nu te ascunzi deloc bine. Trebuie să exersezi mai mult dacă vrei ca eu să nu văd anumite lucruri. Nu te-a învăţat Celia cum să faci asta?

— De ce vederea ta devine tot mai bună, iar a mea tot mai rea? întreabă Poppet.

— Noroc?

Poppet dă ochii peste cap.

— Ai vorbit cu Celia? întreabă ea.

— Da. I-am spus ce mi-ai zis tu: că Bailey o să vină cu noi. Tot ce mi-a răspuns a fost că nu va face nimic ca să-l

împiedice.

— Păi, e şi asta ceva.

— E cu gândul în altă parte, spune Widget, scuturându-şi punga cu floricele. Nu mi-a spus nimic şi abia dacă a ascultat când am încercat să-i explic ce îi cerem. Aş fi putut la fel de bine să-i spun că vrem să aducem un hipopotam zburător şi să-l ţinem ca animal de companie şi ar fi spus că e în ordine. Dar Bailey nu vine doar de distracţie, nu?

— Nu ştiu, spune Poppet.

— Dar ce ştii?

Poppet se uită în sus spre cerul întunecat. Nori negri acoperă cea mai mare parte a cerului, dar din spatele lor se ivesc pâlcuri de stele, licărind blând.

— Îţi aminteşti când eram în Observatorul Stelar, iar eu am văzut ceva strălucitor, dar n-am putut spune ce era?

Widget dă din cap.

— Era curtea. Toată curtea, nu doar rugul aprins. Strălucitoare, arzând, fierbinte. Apoi… nu ştiu ce s-a întâmplat, dar Bailey era acolo. De asta sunt sigură.

— Şi are să se întâmple curând? întreabă Widget.

— Cred că foarte curând.

— Ar trebui oare să-l răpim?

— Zău aşa, Widge!

— Nu, vorbesc serios. Am putea să facem asta. Ne furişăm în casa lui, îl lovim cu ceva greu şi îl târâm până aici cât mai discret posibil. Am putea să-l punem între noi, iar oamenii ar zice că e vreun beţiv. Va fi în tren înainte de a-şi veni în fire, iar atunci chiar nu mai are de ales. Rapid şi nedureros. Nedureros pentru noi. Cu excepţia căratului, adică.

— Nu cred că-i o idee prea bună, Widge, spune Poppet.

— Ei, hai, o să fie distractiv, zice Widget.

— Nu cred. Cred că am făcut deja ce trebuia să facem, iar acum trebuie doar să aşteptăm.

— Eşti sigură de asta? întreabă Widget.

— Nu, spune Poppet încetişor.

După un timp, Widget pleacă să caute mâncare, iar Poppet aşteaptă singură la porţi, uitându-se când şi când peste umăr, ca să vadă cât arată ceasul din spatele ei.

Intersecţii II: Furii stacojii şi destine roşii

LONDRA, 31 OCTOMBRIE – 1 NOIEMBRIE 1901

„Deşi orice noapte la circ poate fi pe bună dreptate numită magică”, scria cândva *Herr* Friedrick Thiessen, „noaptea de Halloween e ceva cu totul deosebit. Atmosfera e încărcată de mister.”

Noaptea de Halloween e rece şi înţepătoare. Mulţimea zgomotoasă e înfăşurată în haine grele şi eşarfe. Mulţi poartă măşti, chipuri ascunse sub petice de negru, argintiu ori alb.

Lumina din circ e mai slabă ca de obicei. Umbrele par a se ivi din toate colţurile.

Chandresh Christophe Lefèvre pătrunde în circ fără a fi băgat în seamă. Ia o mască argintie din unul dintre coşuri şi o pune peste faţă. Femeia din ghereta de bilete nu-l recunoaşte atunci când îşi cumpără un bilet de intrare.

Cutreieră circul ca un somnambul.

Bărbatul în costum cenuşiu nu poartă mască. Umblă în voie, cu un pas calm, aproape leneş. Nu are o anume destinaţie în minte, plimbându-se de la un cort la altul. În unele intră, pe lângă altele trece. Cumpără o ceaşcă de ceai şi rămâne în curte, urmărind o vreme rugul, luând-o apoi înapoi pe aleile dintre corturi.

N-a mai fost niciodată la circ până acum, şi pare a se simţi bine.

Chandresh îi urmăreşte fiecare mişcare, fiecare oprire. Intră după el în corturi, îl vede plătindu-şi ceaşca de ceai. Se uită la pământul din apropierea picioarelor bărbatului în costum cenuşiu, căutându-i umbra, deşi îl împiedică lumina mereu schimbătoare din jur.

În afară de Chandresh, nimeni nu-l bagă în seamă. Trecătorii nu se uită la el, nu-i aruncă nici măcar o privire, în ciuda înălţimii lui, a costumului cenuşiu şi a jobenului

elegant. Nici fata care îi vinde ceai nu pare a-l observa, întorcându-se imediat spre următorul client. Alunecă prin circ precum o umbră. Poartă un baston cu vârf argintiu, pe care nu-l foloseşte.

Chandresh îi pierde de mai multe ori urma în mulţime, cenuşiul descompunându-se într-un amestec de negru cu alb şi pete de culoare de la ceilalţi vizitatori. Nu-i ia mult timp până să repereze din nou jobenul cenuşiu, dar în aceste intervale devine într-atât de nervos, încât tremură, se trage de haine şi scotoceşte conţinutul buzunarelor.

Chandresh mormăie în barbă. Cei care trec pe lângă el destul de aproape ca să audă ce spune, îl privesc speriaţi şi încearcă să-l evite.

Pe urmele lui vine un tânăr pe care nu l-ar recunoaşte chiar dacă i s-ar uita direct în ochi, dar cu toate astea urmăritorul păstrează distanţa. Atenţia lui Chandresh este concentrată asupra bărbatului în costum cenuşiu şi nici măcar din întâmplare nu se întoarce spre acel bărbat care aduce vag cu asistentul lui.

Marco nu-l scapă din ochii pe Chandresh şi nu poartă o mască pe chipul pe care doar Celia îl cunoaşte, însă iluzionista e ocupată acum cu altele.

Lucrurile continuă o vreme în acest fel. Domnul A.H- se plimbă în voie prin circ. O vizitează pe ghicitoare, care nu îl recunoaşte şi îi citeşte viitorul din cărţile înşirate cu grijă, deşi recunoaşte că anumite părţi se suprapun şi creează confuzie. O urmăreşte pe iluzionistă la lucru. Ea îi semnalează prezenţa cu o unică subtilă înclinare a capului. Umblă prin Sala Oglinzilor, însoţit de nenumărate siluete în costume cenuşii asortate cu jobene în aceeaşi nuanţă. Foloseşte Caruselul. Pare deosebit de mulţumit de Grădina de Gheaţă.

Chandresh îl urmează de la un cort la altul, aşteptând adesea afară, asudând de frică.

Pentru scurt timp, Marco le pierde urma amândurora, obligat să se ocupe câteva clipe de alte chestiuni.

Ceasul de la poartă ticăie neîncetat, ornamentele de deasupra lui se rotesc şi se deplasează.

Octombrie alunecă lent spre noiembrie, schimbare ce trece în mare măsură neobservată de cei mai mulţi, cu excepţia celor aflaţi în apropierea ceasului. Mulţimea se subţiază. Măştile se întorc în coşurile din curte şi de lângă poartă, mormane amestecate de ochi goi şi panglici. Copiii sunt târâţi acasă cu promisiunea de a reveni a doua zi, deşi circul nu va mai fi acolo, mai târziu cei mici simţindu-se înşelaţi şi trădaţi.

Într-un pasaj din spatele circului care este ceva mai larg şi umplut doar cu o mână de spectatori, domnul A.H- se opreşte. Chandresh îl urmăreşte de la mică distanţă, incapabil să desluşească de ce s-a oprit. Prin mască, Chandresh vede doar costumul cenuşiu nemişcat, jobenul care pluteşte deasupra. Îl vede ca pe o ţintă, între el şi aceasta nefiind nimic.

Aude ecoul unei voci care îl asigură că bărbatul acela nu este real. Un rod al imaginaţiei sale. Nimic altceva decât un vis.

Urmează o pauză. Pentru o clipă, timpul încetineşte ca şi cum ceva cade luptându-se cu forţa gravitaţională. Adierea rece care mătură aleile circului se opreşte. În acea clipă, nimic nu fâlfâie, nici pânza corturilor, nici panglicile zecilor de măşti.

În cel mai înalt dintre corturi, o acrobată îşi pierde echilibrul şi cade în gol până când unul dintre acrobaţi reuşeşte să o prindă, evitând la mustaţă ciocnirea cu solul.

În curte, rugul scuipă şi scoate scântei acoperit de un nor negru de fum, făcându-i pe spectatorii din apropiere să sară înapoi, tuşind.

Unul dintre pisoii care sare prin aer din mâinile lui Poppet spre fratele ei se răsuceşte dintr-odată în aer şi nu aterizează pe picioare, ci pe spate, rostogolindu-se spre Widget cu un miorlăit.

Iluzionista se opreşte, încremenind în mijlocul

reprezentaţiei, cu chipul cuprins de o paloare morbidă. Se clatină ca şi cum ar fi gata să leşine, iar câţiva spectatori se reped s-o ajute, ea însă nu cade.

Marco se chirceşte ca şi cum un atacator invizibil i-ar fi dat un pumn în stomac. Un spectator aflat în preajmă îl prinde de braţ ca să-l sprijine.

Iar Chandresh Christophe Lefèvre scoate cuţitul greu de argint din buzunarul hainei şi îl azvârle fără ezitare. Cuţitul pleacă din mâna lui Chandresh, în rotaţii perfecte, lamă peste mâner, zburând prin aer.

Ţinta sa e precisă şi tangibilă. Atât de adevărată, pe cât pot fi asemenea lucruri.

Apoi ţinta se mişcă.

Stofa de lână cambrată care reprezintă spatele costumului domnului A.H- se deplasează. Se mută foarte puţin într-o parte. E un pas plin de graţie. Un gest inconştient. O mişcare a greutăţii în spaţiu.

Aşa încât cuţitul trece razant pe lângă mâneca lui şi ajunge să se înfigă în pieptul bărbatului cu care stătea de vorbă. Lama pătrunde uşor prin haina neagră neîncheiată şi i se opreşte în inimă, de parcă aceasta ar fi fost ţinta lui, mânerul de argint ieşind afară din haină chiar de sub eşarfa purpurie.

Domnul A.H- îl prinde pe *Herr* Friedrick Thiessen când acesta e gata să se prăbuşească.

Chandresh se uită fix la mâna lui goală ca şi cum n-ar fi în stare să-şi amintească ce ţinea în ea cu câteva clipe în urmă. Se întoarce poticnindu-se spre curtea cu rugul aprins. Uită să-şi scoată masca atunci când pleacă, iar când o găseşte aruncată prin casă a doua zi, nu-şi mai poate aminti de unde o are.

Domnul A.H- îl aşază cu grijă pe *Herr* Thiessen pe jos, rostind un şir de cuvinte cu un glas atât de scăzut, încât nimeni nu aude ceva. Spectatorii răzleţi din jurul lor nu observă nimic la început, deşi unii constată că cei doi artişti tineri aflaţi la câţiva paşi depărtare îşi încheie brusc

reprezentaţia, băiatul în costum negru adunând în grabă pisoii agitaţi.

După un lung moment, domnul A.H- se opreşte din vorbit şi îşi trece mâna înmănuşată peste chipul lui *Herr* Friedrick Thiessen, închizându-i cu grijă ochii plini de uimire.

Tăcerea care urmează este sfâşiată de ţipătul lui Poppet Murray când balta de sânge de pe jos se întinde până sub ghetele ei albe.

Înainte ca starea de şoc să se transforme în haos, domnul A.H- scoate cu grijă cuţitul cu mâner de argint din pieptul lui *Herr* Thiessen, se ridică în picioare şi pleacă.

Când trece pe lângă Marco, care este în continuare neliniştit şi uluit, îi întinde cuţitul însângerat fără a-i adresa un cuvânt ori o privire şi se face nevăzut în mulţime.

Puţinii spectatori care au asistat la eveniment sunt apoi conduşi spre alte locuri. Mai târziu, vor presupune că a fost un număr deştept de cascadorie. Dând un aer teatral serii festive.

IAZUL LACRIMILOR

Anunţul din faţa cortului e completat de o cutie mică plină cu pietre negre, netede. Textul te invită să iei una când intri.

În interior, cortul e întunecat, cu tavanul acoperit de umbrele negre deschise, ale căror mânere curbate atârnă ca nişte ţurţuri.

În mijlocul încăperii e un iaz. O adâncitură în piatra neagră înconjurată de pietriş alb.

În aer pluteşte un iz sărat de ocean.

Te apropii de margine ca să te uiţi înăuntru. Pietrişul scârţâie sub picioarele tale.

Nu e adânc, dar străluceşte. O lumină lucitoare alunecă în sus spre suprafaţa apei. O rază blândă, cât să lumineze iazul şi pietrele de pe fund. Sute de pietre identice cu cea pe care o ţii în mână. Lumina de dedesubt se strecoară prin spaţiile dintre pietre.

Încăperea e plină de reflexii vălurite, dându-ţi senzaţia că tot cortul se află sub apă.

Şezi pe zid, învârtind piatra neagră între degete.

Liniştea din cort te cufundă într-o stare de melancolie.

Amintirile încep să răsară din cele mai ascunse cotloane ale minţii. Dezamăgiri trecute. Şanse irosite şi cauze pierdute. Inimi frânte, durere şi disperare, singurătate apăsătoare.

Tristeţi pe care le-ai crezut de mult uitate se amestecă în răni încă proaspete. Piatra devine tot mai grea în mâna ta.

Când o laşi să cadă în iaz, să se alăture celorlalte pietre, te simţi uşurat. De parcă ai fi eliberat ceva mai mult decât o bucată de piatră netedă şi lucioasă.

Rămas-bun

CONCORD, MASSACHUSETTS, 30 – 31 OCTOMBRIE 1902

Bailey se urcă în stejar ca să scoată cutia din ascunzătoare, privind în jos spre circul scăldat într-o lumină portocalie, aruncând umbre lungi şi ascuţite peste câmpie. Când o deschide, nu găseşte nimic pe care să vrea cu adevărat să-l păstreze.

Scoate doar mănuşa albă a lui Poppet, vârând-o în buzunarul hainei, apoi pune cutia la loc.

Acasă îşi numără economiile, care sunt mai mari decât se aştepta, şi îşi împachetează un rând de haine de schimb şi un pulovăr suplimentar. Se gândeşte să ia şi o pereche de pantofi de rezervă, dar hotărăşte că la o adică poate să împrumute unii de la Widget. Vâră totul într-o geantă uzată de piele şi aşteaptă ca părinţii şi Caroline să se ducă la culcare.

În timp ce aşteaptă, îşi despachetează şi îşi mai împachetează o dată geanta, cumpănind ce să ia cu el şi ce să lase acasă.

Mai aşteaptă un ceas, pentru a fi sigur că au adormit cu toţii, iar apoi încă unul ca măsură de precauţie. Deşi a devenit foarte priceput la a se strecura la ore neobişnuite din şi în casă, această plecare pe furiş e diferită.

Când în cele din urmă traversează cu grijă holul, e uimit să constate cât de târziu s-a făcut. A pus deja mâna pe clanţă, gata de plecare, când se întoarce, pune geanta jos şi scotoceşte după o bucată de hârtie.

După ce-a găsit-o, se aşază la masa din bucătărie ca să le scrie un bilet părinţilor săi. Încercând să le explice cât poate el de bine motivele pentru care pleacă şi sperând ca ei să-l înţeleagă. Nu face nicio referire la Harvard sau la viitorul fermei.

Îşi aminteşte că o dată când era foarte mic, mama lui i-a spus că îi doreşte să aibă parte de fericire şi aventură. Iar dacă asta nu e aventură, atunci nu ştie ce ar putea fi.

— Ce faci aici? întreabă o voce din spatele lui.

Bailey se întoarce şi dă cu ochii de Caroline stând în pragul uşii, îmbrăcată în cămaşă de noapte, cu părul prins cu o mulţime de clame şi cu o cuvertură împletită pusă în jurul umerilor.

— Nimic care să te privească, spune el, revenind la biletul pe care îl scria.

Îl semnează şi îl împătureşte, lăsându-l sprijinit în mijlocul mesei, lângă un castron de lemn plin cu mere.

— Ai grijă ca ei să citească asta, mai spune el.

— Fugi de acasă? întreabă Caroline, uitându-se la geanta lui.

— Cam aşa ceva.

— Nu cred că vorbeşti serios, zice ea cu un căscat.

— Nu sunt sigur când mă voi întoarce. Am să scriu cu prima ocazie. Spune-le să nu-şi facă griji din pricina mea.

— Bailey, du-te înapoi la culcare.

— De ce nu te duci tu la culcare, Caroline? Nu ţi-ar strica o porţie de somn de frumuseţe.

Drept răspuns, Caroline îşi încreţeşte faţa, încruntându-se.

— Şi în plus, continuă Bailey, de când îţi pasă ţie de ce fac eu?

— Te-ai purtat ca un copil toată săptămâna, îl acuză Caroline, cu voce piţigăiată, dar totuşi şoptită. Te-ai afundat în circul ăla tâmpit, ai lipsit nopţile de acasă. Maturizează-te, *Bailey.*

— Exact asta fac, spune băiatul. Şi nu-mi pasă dacă tu nu eşti în stare să înţelegi. Dacă rămân aici, n-am să fiu fericit. Dar tu ai să fii, fiindcă eşti insipidă şi plictisitoare, iar o viaţă insipidă şi plictisitoare îţi ajunge. Dar pentru mine nu e de ajuns. N-o să fie niciodată. Aşa că plec. Fă-mi plăcerea şi mărită-te cu cineva care să aibă grijă de oi.

Ia un măr din bol şi îl azvârle în aer, îl prinde şi îl vâră în geantă înainte de a-şi lua rămas-bun de la Caroline cu un semn vesel din mână şi nimic altceva.

Ea rămâne proţăpită lângă masă, deschizând şi închizând gura într-un acces de furie mută, în timp ce el trage în linişte uşa după el.

Bailey se îndepărtează de casă, debordând de energie. Aproape că se aşteaptă ca sora lui să vină după el ori să-i trezească pe părinţi şi să anunţe plecarea lui. Dar, cu fiecare pas pe care îl face, îi e tot mai clar că pleacă de-adevăratelea şi nu e nimic care să-l oprească.

Drumul pare mai lung în liniştea nopţii, fără grupurile de oameni care se îndreaptă spre circ, aşa cum fusese în fiecare seară când alerga să ajungă înainte de deschiderea porţilor.

Stelele sunt încă pe cer când Bailey se opreşte la stejarul lui, cu geanta agăţată de umăr. E mai târziu decât ar fi vrut, deşi zorii sunt încă departe.

Dar sub cerul înstelat, câmpia care se întinde la poalele copacului e pustie, de parcă nicicând nu s-ar fi aflat acolo ceva în afară de iarbă, frunze şi ceaţă.

Privire retrospectivă

LONDRA, 1 NOIEMBRIE 1901

Bărbatul în costum cenuşiu se strecoară cu uşurinţă prin mulţimea de spectatori ai circului. Se dau la o parte din calea lui fără să se gândească la asta, despărţindu-se ca apele în vreme ce el se îndreaptă spre porţi.

Silueta care îi blochează drumul lângă marginea curţii e transparentă, ca o iluzie în lumina pâlpâitoare a rugului şi a felinarelor de hârtie ce se leagănă uşor. Bărbatul în costum cenuşiu se opreşte, deşi ar putea să-şi vadă de drum nestingherit trecând prin silueta fantomatică a colegului său.

— Interesantă seară, nu? întreabă Hector, atrăgând privirile curioase ale celor din preajmă.

Bărbatul în costum cenuşiu îşi mişcă discret degetele uneia dintre mâinile înmănuşate, de parcă ar întoarce filele unei cărţi, iar privirile insistente dispar, ochii curioşi se tulbură, atenţia oamenilor este atrasă de alte lucruri.

Mulţimea continuă să se perinde pe lângă ei, venind sau ducându-se spre porţi fără a-i băga în seamă pe cei doi domni.

— Nu merită osteneala, remarcă Hector zeflemitor. Jumătate din oamenii de aici chiar aşteaptă să vadă câte o fantomă la fiecare colţ.

— Lucrurile au cam scăpat din mână, spune bărbatul în costum cenuşiu. Locul ăsta a fost întotdeauna prea expus.

— Dar tocmai în asta constă distracţia, rosteşte Hector, fluturându-şi braţul peste mulţime.

Mâna lui trece prin umărul unei femei, iar ea se întoarce uimită, dar îşi vede de drum când nu observă nimic.

— Nu ţi-ai folosit suficient tehnicile de camuflare chiar şi după ce te-ai pus bine cu Chandresh pentru a controla locul?

— Nu controlez nimic, răspunde bărbatul în costum cenuşiu. Am stabilit nişte reguli de păstrare a secretului, pe care le-am învăluit în mister. Ăsta e şi motivul pentru care acest circ se deplasează dintr-un loc în altul neanunţat. E spre binele ambilor jucători.

— Îi ţine despărţiţi. Dacă i-ai fi ţinut laolaltă de la bun început, l-ar fi învins de mult timp.

— Oare starea în care te afli te-a făcut orb? Ai fost un prost să te laşi prins în capcana în care te afli, dar eşti complet idiot dacă nu vezi că sunt topiţi unul după celălalt. Dacă nu ar fi fost ţinuţi la distanţă, s-ar fi întâmplat pur şi simplu mai devreme.

— Ar fi trebuit să te faci peţitor, spune Hector, ochii lui îngustaţi dispărând şi revenind în lumina pâlpâitoare. Mi-am antrenat jucătorul mai bine de atât.

— Dar cu toate astea, a venit la mine. M-a invitat personal să vin, după cum…

Se opreşte, deoarece un chip din mulţime i-a atras atenţia.

— Cred că ţi-am spus să alegi un jucător pe care suporţi să îl pierzi, îi reaminteşte Hector, văzând felul în care partenerul său se uită după tânărul disperat cu melon pe cap care trece fără să-i observe, urmărindu-l pe Chandresh prin înghesuială. Întotdeauna te ataşezi prea tare de discipolii tăi. Din păcate, prea puţini dintre ei realizează asta.

— Şi câţi dintre discipolii tăi au ales să încheie ei înşişi jocul? îl întreabă bărbatul în costum cenuşiu, revenind la conversaţie. Şapte? Fiica ta va fi cumva a opta?

— Asta nu are să se mai întâmple, răspunde Hector, pe un ton apăsat şi răstit, în pofida formei sale lipsite de substanţă.

— Dacă va câştiga, are să te urască pentru asta, dacă nu cumva te urăşte deja.

— Va câştiga. Nu încerca să negi faptul că e mai puternică decât jucătorul tău, şi a fost mereu aşa.

Bărbatul în costum cenuşiu ridică mâna spre rug, amplificând sunetul ce vine de dincolo de curte, astfel încât Hector o poate auzi pe fiica lui repetând numele lui Friedrick, mereu şi mereu, cu disperare crescândă.

— Ţi se pare că sună a putere? întreabă el, lăsând mâna jos, iar glasul Celiei se pierde din nou în zgomotul mulţimii.

Hector se încruntă, flăcările rugului distorsionându-i expresia.

— Un om nevinovat a murit aici în această seară, continuă bărbatul în costum cenuşiu. Un om pe care jucătoarea ta îl îndrăgea foarte mult. Dacă nu a început să cedeze până acum, asta va fi picătura. Aici ai vrut să ajungi? Nu ai învăţat nimic după atâtea competiţii? Nu există nicio cale de a prezice ce se va întâmpla. Nicio garanţie de nicio parte.

— Lucrurile nu s-au încheiat încă, spune Hector, dispărând într-o învălmăşeală de lumini şi umbre.

Bărbatul în costum cenuşiu îşi vede de drum de parcă nu s-ar fi oprit nicio clipă, trecând prin perdelele de catifea care separă curtea de lumea din afară.

Contemplă o vreme ceasul de lângă porţi înainte de a părăsi circul.

Durere frumoasă

LONDRA, 1 NOIEMBRIE 1901

Apartamentul lui Marco n-avusese pe vremuri decât lucruri puţine şi obişnuite, acum însă e înţesat cu un amestec de mobilier desperecheat. Piese de care Chandresh se plictisise la un moment sau altul au fost preluate în acest purgatoriu, în loc să fie pur şi simplu aruncate.

Sunt prea multe cărţi şi prea puţine rafturi care să le ţină, aşa încât stau îngrămădite pe scaune antice chinezeşti şi pe perne învelite în ţesătură de sari.

Ceasul de pe şemineu este o creaţie a domnului Thiessen, ornată cu minuscule cărţi ale căror pagini sunt răsfoite în tic-tacul secundelor, în vreme ce arătătoarele se apropie de ora trei a dimineţii.

Cărţile mai mari de pe birou sunt răsfoite mai lent, în vreme ce Marco trece de la un volum scris de mână la altul, notând şi făcând calcule pe foi de hârtie. Tot mereu taie simboluri şi numere, renunţă la unele cărţi în favoarea altora, apoi se întoarce la cele pe care le abandonase.

Uşa apartamentului se deschide de la sine, încuietorile se descuie, iar Marco sare de la birou, vărsând o sticlă de cerneală peste hârtii.

Celia stă în pragul uşii, bucle rebele i-au scăpat din părul pieptănat în sus, iar pe umeri poartă o haină de culoare bej, descheiată, mult prea subţire pentru vremea de afară.

Abia când înaintează în încăpere, uşa închizându-se automat şi încuindu-se la loc cu o serie de clicuri, Marco observă că sub haină rochia ei e plină de sânge.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, oprindu-se la jumătate din mişcarea pe care o făcea cu mâna pentru a îndrepta sticla.

— Ştii prea bine ce s-a întâmplat, ripostează Celia.

Glasul ei e calm, dar suprafaţa cernelii vărsate pe birou începe să se încreţească.

— Eşti bine? întreabă Marco, încercând să se apropie de ea.

— În mod cert nu sunt bine, spune Celia, iar călimara se sparge, cerneala împrăştiindu-se peste hârtii şi stropind mânecile albe ale cămăşii lui Marco, făcând-se invizibilă pe vestonul negru.

Mâinile lui sunt pline de cerneală, dar e mult prea preocupat de sângele de pe rochia ei, un strigăt stacojiu peste satinul ivoriu care se face nevăzut în spatele lucrăturii de catifea care o acoperă ca o colivie.

— Celia, ce-ai făcut? întreabă el.

— Am încercat, spune Celia. Vocea i se curmă, aşa că mai spune o dată. Am încercat. Am crezut că voi fi în stare să-l repar. Îl ştiam de atâta timp. Poate ar fi fost ca şi cum aş fi făcut ceasul să meargă din nou. Ştiam exact unde era răul, dar n-am putut să-l îndrept. Îmi era atât de familiar, dar… n-a mers.

Hohotul care se adunase în pieptul ei nu mai poate fi oprit. Lacrimile pe care şi le reţinea de ore i se revarsă acum din ochi.

Marco se repede spre ea, o trage la piept şi o ţine strâns în timp ce ea plânge.

— Îmi pare rău, spune el, repetând cuvintele ca pe o litanie ce însoţeşte sughiţurile de plâns, până ce se linişteşte, iar încordarea o părăseşte pe măsură ce se lasă în voia braţelor lui.

— A fost prietenul meu, spune ea încetişor.

— Ştiu, zice Marco, ştergându-i lacrimile şi lăsând dâre de cerneală pe obrajii ei. Îmi pare atât de rău. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ceva a distrus echilibrul şi nu-mi pot închipui ce-a fost.

— A fost Isobel, spune Celia.

— Cum aşa?

— Vraja pe care Isobel a pus-o peste circ, peste tine şi peste mine. Ştiam de ea, puteam s-o simt. Nu credeam că ar conta prea mult, dar se vede că nu a fost aşa. Nu ştiu de ce a hotărât să-i pună capăt în seara asta.

Marco oftează.

— A ales seara asta pentru că i-am mărturisit în cele din urmă că tu eşti cea pe care o iubesc. Trebuia s-o fac de ani de zile, dar abia acum i-am spus. Am crezut că nu se va supăra, dar se vede că am greşit. Nu am nici cea mai vagă idee ce făcea Alexander acolo.

— Venise fiindcă l-am invitat eu, spune Celia.

— Ce te-a făcut să-l inviţi? întreabă Marco.

— Voiam un verdict, rosteşte ea, lacrimile umplându-i din nou ochii. Voiam să se termine, ca să pot fi cu tine. Am crezut că dacă vine să vadă circul, se va declara un câştigător. Nu ştiu cum altfel ar putea să decidă. Dar de unde ştia Chandresh că are să vină?

— Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar de unde până unde i-a venit să se ducă acolo, şi a insistat să nu-l însoţesc, aşa că l-am urmărit, ca să fiu cu ochii pe el. L-am pierdut din vedere doar câteva minute, când m-am dus să vorbesc cu Isobel, iar atunci când am ajuns din nou la el…

— Te simţi şi tu ca şi cum ţi-ar fugi pământul de sub picioare? întreabă Celia.

Marco dă din cap.

— Am încercat să-l protejez pe Chandresh de sine însuşi, spune el. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi un pericol pentru altcineva.

— Ce sunt toate astea? întreabă Celia, îndreptându-şi atenţia spre cărţile de pe birou.

Conţin pagini nesfârşite de glife şi simboluri, încercuite de texte extrase din alte surse, ataşate unul după altul, adnotate şi iar adnotate. În mijlocul biroului e un volum mare de piele. Lipit pe copertă, înconjurat de un copac cu înscrisuri care mai de care mai elaborate, Celia abia dacă poate desluşi ceva ce trebuie să fi fost odată o tăietură

dintr-un ziar. Unicul cuvânt pe care îl recunoaşte este *transcendent.*

— În felul ăsta lucrez eu, zice Marco. Volumul ăla îi leagă pe toţi cei din circ. E ca un fel de zălog, în lipsa unui cuvânt mai bun. Am plasat o copie în rug înainte de a fi aprins, dar celui de aici i-am adus modificări.

Celia răsfoieşte paginile cu nume. Se opreşte la o pagină unde e o bucată de hârtie pe care se vede semnătura înflorată a lui Lainie Burgess, lângă un spaţiu de unde a fost decupată o bucată de hârtie de aceeaşi mărime, lăsând un vid strălucitor în urmă.

— Ar fi trebuit să-l introduc acolo pe *Herr* Thiessen, explică Marco. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Dacă nu ar fi fost el, ar fi fost alt spectator. Nu există o cale să-i protejezi pe toţi. E cu neputinţă.

— Îmi pare rău, spune el din nou. Nu-l cunoşteam pe *Herr* Thiessen la fel de bine ca tine, dar admiram mult atât omul, cât şi munca lui.

— Mi-a arătat circul într-un mod în care nu aş fi fost capabilă să-l văd, spune Celia. Cum arată văzut din afară. Am corespondat ani de zile.

— Ţi-aş fi scris eu însumi, dacă aş fi putut să exprim în cuvinte tot ce aş fi vrut să-ţi spun. Un ocean de cerneală n-ar fi fost de ajuns.

— În schimb, mi-ai clădit visele, spune Celia privind în sus spre el. Iar eu am creat pentru tine corturi pe care abia dacă le vezi. Am avut mereu atât de multe din tine în jurul meu şi am fost incapabilă să-ţi dau în schimb ceva ce-ai fi putut păstra.

— Am în continuare şalul.

Ea zâmbeşte uşor, închizând cartea. Lângă ea, cerneala vărsată se retrage spre călimara ale cărei cioburi de sticlă se recompun.

— Cred că asta este ceea ce tatăl meu ar numi lucrul dinspre exterior spre interior şi nu dinspre interior spre exterior, spune ea. Mereu mă avertiza în legătura cu asta.

— În cazul ăsta, ar dispreţui cu totul camera de alături.

— Ce cameră? vrea să ştie Celia.

Călimara s-a recompus de parcă nu ar fi fost niciodată spartă.

Marco o invită să-l urmeze, conducând-o în camera de alături. Deschide uşa, dar nu păşeşte înăuntru, iar atunci când Celia îl ajunge din urmă înţelege de ce.

Poate că pe vremuri a fost un birou sau un salonaş. Nu e o încăpere prea mare şi ar putea fi numită intimă, dacă nu ar fi straturile de hârtie şi sforile care atârnă de pe orice suprafaţă existentă.

Sforile pornesc de la candelabru şi sunt prinse de partea de sus a rafturilor, iar de acolo pleacă intersectându-se şi formând o reţea ce se revarsă din tavan.

Pe fiecare suprafaţă, mese, birouri, fotolii, sunt aşezate modele de corturi construite cu meticulozitate. Unele sunt făcute din hârtie, altele din ţesătură. Bucăţi de hârtie de heliograf, de pagini de roman sau de coli de scris, împăturite, decupate şi aşezate într-un pâlc de corturi vărgate, legate între ele cu alte sfori, albe, negre şi roşii. De toate sunt ataşate fragmente de mecanism de ceas, de oglindă, de mucuri de lumânări ce picură.

În centrul camerei, pe o masă rotundă, vopsită în negru, dar încrustată cu sidef, se află un mic cazan de fier. În interiorul lui arde un foc vesel, cu flăcări albe şi strălucitoare, ce aruncă umbre lungi în jur.

Celia face un pas în cameră, aplecându-se ca să evite sforile ce atârnă de tavan. Senzaţia este identică cu cea din momentul în care intri în circ, până la aroma de caramel care pluteşte în aer, dar e ceva mai profund, ceva greu şi vechi care se află sub hârtie şi sfoară.

Marco rămâne în pragul uşii în vreme ce ea navighează cu grijă prin încăpere, atentă la fusta amplă, uitându-se prin corturile minuscule şi trecându-şi degetele uşor peste bucăţile de sfoară ori de mecanisme.

— Asta e magie foarte veche, nu-i aşa? întreabă ea.

— E unica pe care o ştiu, răspunde Marco.

Atinge o sfoară din pragul uşii, iar mişcarea reverberează prin întreaga încăpere, întregul circ în miniatură scânteind pe măsură ce fragmentele de metal reflectă lumina focului.

— Deşi mă îndoiesc că a fost gândită vreodată în acest scop, continuă el.

Celia se opreşte la un cort în care se află o creangă de copac acoperită cu ceară de lumânări. Pornind de acolo, localizează altul, deschizând uşa de hârtie pentru a descoperi un cerc de scaune minuscule ce reprezintă spaţiul ei de spectacol.

Paginile din care e făcut conţin sonete de Shakespeare.

Celia lasă uşa de hârtie să se închidă.

Îşi încheie turul prin încăpere şi se întoarce la Marco, apoi trage uşor uşa în urma ei, închizând-o.

Senzaţia de a fi în interiorul circului dispare de cum trec pragul, şi dintr-odată este extrem de conştientă de tot ce se află în cameră. Căldura focului ce înăbuşă curentul venit dinspre ferestre. Mirosul pielii lui Marco din spatele cernelii şi a apei de colonie.

— Îţi mulţumesc că mi-ai arătat, spune ea.

— Presupun că tatăl tău nu ar fi de acord? întreabă Marco.

— Nu-mi mai pasă prea tare de ceea ce tatăl meu ar încuviinţa ori nu.

Celia trece pe lângă birou şi se opreşte în faţa şemineului, urmărind paginile miniaturale ale ceasului de deasupra care se întorc odată cu trecerea timpului.

Lângă ceas se află o carte de joc solitară. Doiul de cupă. Nu se vede că a fost odată străpunsă de un pumnal otoman. Nici urmă de sângele Celiei care să-i fi mânjit suprafaţa, ea însă ştie că e aceeaşi carte.

— Aş putea să discut cu Alexander, sugerează Marco. Poate că a văzut suficient ca să dea un verdict, ori va opta pentru un soi de descalificare. Sunt convins că în acest

moment consideră că l-am dezamăgit şi ar putea să te declare câştigătoare…

— Opreşte-te, intervine Celia fără să se întoarcă spre el. Te rog, nu mai vorbi despre asta. Nu vreau să vorbeşti despre jocul ăsta blestemat.

Marco încearcă să protesteze, dar vocea i se curmă. Se luptă să-şi recapete glasul, dar e incapabil să rostească ceva.

Umerii îi cad cu un suspin mut.

— Am obosit să mă tot străduiesc să ţin laolaltă lucruri care nu pot fi ţinute, spune Celia când el se apropie de ea. Să încerc să controlez ceea ce nu poate fi controlat. Să mă privez de ceea ce îmi doresc, de teamă că aş putea strica un lucru pe care nu-l mai pot repara. Şi care se va strica indiferent de ce aş putea eu să fac.

Se sprijină de pieptul lui, iar el o cuprinde în braţe, mângâindu-i uşor ceafa cu o mână pătată de cerneală. Stau aşa o vreme, cu focul care trosneşte în şemineu şi ceasul care îşi urmează cadenţa.

Când ea ridică fruntea, el rămâne cu privirea pironită în ochii ei, în timp ce-i scoate haina de pe umeri, cuprinzându-i cu mâinile braţele dezgolite.

Patima care vine odată cu atingerea pielii ei e ca întotdeauna copleşitoare, iar Celia nu poate, nu vrea să-i mai reziste.

— Marco, spune ea, în timp ce degetele ei îi ating nasturii vestonului. Marco, eu…

Buzele lui se lipesc de ale ei, fierbinţi şi pătimaşe, înainte ca Celia să mai poată spune ceva.

În vreme ce ea descheie pe rând nasturii, el trage orbeşte de funde şi noduri, refuzând să-şi desprindă buzele de ale ei.

Rochia îmbrăcată cu atâta atenţie cade fără vlagă la picioarele ei.

Înfăşurându-şi dantela desfăcută a corsetului în jurul încheieturilor, Marco o trage spre podea odată cu el.

Rând pe rând scapă de straturile de îmbrăcăminte, până când nimic nu-i mai desparte.

Cufundat în tăcere, Marco desenează cu buzele scuze şi declaraţii de iubire pe tot corpul Celiei, exprimând muteşte toate acele lucruri pe care nu e în stare să le rostească cu glas tare.

Găseşte alte căi să-i spună, degetele lui lasă urme de cerneală, exultă la fiecare sunet pe care reuşeşte să i-l smulgă.

Întreaga încăpere se cutremură când se reunesc.

Şi deşi sunt o mulţime de obiecte fragile acolo, nimic nu se sparge.

Deasupra lor, ceasul continuă să întoarcă paginile, ajungând la poveşti prea mici pentru a fi citite mai departe.

*

Marco nu-şi aminteşte să fi adormit. Acum o ţinea pe Celia în braţe, cu capul sprijinit de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii, iar în clipa următoare e singur.

Focul s-a stins, doar tăciunii mai licăresc. Zorii cenuşii se preling prin ferestre, aruncând umbre moi.

Peste doiul de cupă de pe şemineu stă un inel argintiu cu o inscripţie în latină. Marco zâmbeşte, în timp ce-şi pune inelul Celiei pe deget, peste cicatricea de pe inelar.

Nu observă decât mai târziu că volumul-zălog legat în piele a dispărut.

Partea a IV-a
INCENDIAR

Există corturi unde sunt sigur că nu am ajuns niciodată în cursul numeroaselor mele vizite la circ. Deşi am văzut o sumedenie de locuri, am mers pe nenumărate căi ce mi s-au deschis, există mereu colţuri care rămân neexplorate, uşi care nu sunt deschise.

— FRIEDRICK THIESSEN, 1896

Detalii tehnice

LONDRA, 1 NOIEMBRIE 1901

Celia şi-ar dori să poată opri timpul în timp ce ascultă bătaia ritmică a inimii lui Marco dublată de tic-tacul ceasului. Să poată rămâne veşnic în intervalul acestei clipe, cuibărită în braţele lui, în timp ce el o mângâie pe spate. Să nu fie nevoită să plece.

Dar tot ce izbuteşte este să încetinească bătăile inimii lui Marco, îndeajuns ca acesta să cadă într-un somn adânc.

Ar putea să-l trezească, dar afară cerul se luminează deja de ziuă, iar gândul de a-şi lua rămas-bun de la el îi face rău mai mult decât orice.

În schimb, îl sărută delicat pe buze şi se îmbracă în linişte în timp ce el doarme. Îşi scoate inelul de pe deget şi-l lasă pe consola şemineului, aşezat între cele două inimi desenate pe cărţile de joc.

Îşi pune haina, dar se opreşte o clipă, contemplând cărţile risipite pe birou.

Poate că dacă i-ar înţelege mai bine sistemul, l-ar putea folosi pentru a face circul mai independent. Eliberându-se pe ea de o parte din greutate. Permiţându-le să fie împreună mai mult decât cele câteva ore furate, fără a pune în pericol regulile jocului.

Este cel mai bun dar pe care, îşi imaginează ea, i l-ar putea oferi, din moment ce nu sunt capabili să forţeze un verdict de la niciunul din maeştrii lor.

Alege volumul plin cu nume. Pare a fi un bun punct de plecare pentru a înţelege fundamentul a ceea ce trebuie realizat.

Îl ia cu ea atunci când pleacă.

Celia închide cât poate de încet uşa apartamentului lui Marco după ce-a ieşit în holul întunecat, ţinând volumul la subsuoară. Zăvoarele alunecă la loc într-o succesiune de

clinchete moi, înăbuşite.

Nu observă silueta ascunsă în umbra din apropiere până când aceasta nu vorbeşte.

— Târfă mică şi mincinoasă, spune tatăl ei.

Celia închide ochii, încercând să se concentreze, dar i-a fost întotdeauna greu să-l facă să dispară odată ce el reuşeşte să se apropie de ea.

— Sunt uimită că ai aşteptat în hol ca să-mi vorbeşti astfel, tată, spune ea.

— Locul e atât de bine protejat, că e de-a dreptul absurd, se plânge Hector, făcând semn cu mâna spre uşă. Nimic nu poate pătrunde acolo fără permisiunea explicită a băiatului ăsta.

— Prea bine, spune Celia. Poţi să-l laşi în pace, aşa cum poţi să mă laşi şi pe mine.

— Ce vrei să faci cu asta? întreabă el, arătând spre carnetul de sub braţul ei.

— Nimic care să te privească pe tine.

— N-ai voie să te amesteci în treburile lui, o avertizează Hector.

— Ştiu, amestecul este unul dintre puţinele lucruri care, din câte văd, este împotriva regulilor. Nu intenţionez să mă amestec, vreau doar să aflu care este sistemul lui, ca să nu mai fiu nevoită să administrez constant atât de multe chestiuni legate de circ.

— Sistemul lui. Sistemul lui Alexander nu este ceva care să te preocupe pe tine. Habar nu ai în ce te bagi. Am supraestimat capacitatea ta de a face faţă acestei competiţii.

— În asta constă jocul, nu-i aşa? întreabă Celia. Este vorba despre felul în care tratăm repercusiunile magiei atunci când este plasată într-un loc public, într-o lume care nu crede în asemenea lucruri. Este o încercare a rezistenţei şi a controlului, nu a iscusinţei.

— Este o încercare a puterii, o lămureşte Hector. Şi tu eşti slabă. Mai slabă decât aş fi crezut.

— Atunci dă-mi drumul, spune ea. Sunt la capătul puterii, tată. Nu mai pot continua. Nu e ceva cu care să bravezi la o sticlă de whisky când se declară învingătorul.

— Învingătorul nu se declară, o anunţă tatăl ei. Jocul se joacă până la capăt, nu este oprit. Ar fi trebuit să realizezi atâta lucru până acum. Erai mai deşteaptă pe vremuri.

Celia se uită fix la el, dar în sinea ei începe să-i întoarcă vorbele pe toate părţile, adunând non-răspunsurile despre reguli pe care i le-a dat de-a lungul anilor. Dintr-odată, forma elementelor pe care el le-a evitat mereu devine vizibilă, necunoscutul factor-cheie, clar.

— Învingătorul este cel care rămâne în picioare după ce adversarul nu mai rezistă, spune Celia, înţelegând în sfârşit sensul devastator al întregului.

— Este o generalizare grosolană, dar presupun corectă.

Celia se întoarce spre apartamentul lui Marco, apăsând uşa cu mâna.

— Încetează să te porţi ca şi cum l-ai iubi pe băiatul ăsta, zice Hector. Eşti mai presus de chestiunile astea lumeşti.

— Eşti capabil să mă sacrifici pentru asta, spune ea liniştită. Să mă laşi să mă distrug, doar ca să demonstrezi ceva. M-ai prins în jocul ăsta cunoscând miza şi m-ai lăsat să cred că nu era vorba decât de o competiţie a iscusinţelor.

— Nu te uita aşa la mine, îi cere el, de parcă aş fi inuman.

— Văd prin tine, se răsteşte Celia. Nu trebuie să-mi forţez prea tare imaginaţia.

— Situaţia nu ar fi alta dacă aş fi exact ca atunci când a început totul.

— Şi ce se întâmplă cu circul după terminarea jocului? întreabă Celia.

— Circul e doar un loc de desfăşurare, spune el. O arenă. Un colosseum împodobit de sărbătoare. N-ai decât să continui după ce-ai câştigat, deşi fără joc nu mai are

nicio menire.

— Presupun că nici cei implicaţi în el nu au vreo menire? întreabă Celia. Au fost doar parte a jocului?

— Orice acţiune are repercusiuni, spune Hector. Asta face parte din provocare.

— De ce îmi spui toate astea acum, iar în trecut n-ai suflat un cuvânt despre ele?

— În trecut, nu m-am gândit că vei fi în situaţia de a pierde.

— Adică în situaţia de a muri, spune Celia.

— E un detaliu tehnic, spune tatăl ei. Un joc se încheie doar atunci când nu mai rămâne decât un singur jucător. Nu există altă cale de a-l încheia. Trebuie să renunţi la a-ţi face visuri nebuneşti că ai putea să continui jocul de-a târfuliţa acestui *nimeni* pe care Alexander l-a pescuit din pleava Londrei, după ce jocul s-a terminat.

— Dar cine rămâne? întreabă Celia, ignorând comentariul lui. Ai zis că elevul lui Alexander a câştigat ultimul pariu, ce s-a întâmplat cu el?

Un hohot de râs dispreţuitor se rostogoleşte printre umbre, înainte ca Hector să răspundă.

— Este o *ea* care se îndoaie şi se înnoadă în scumpul tău circ.

JOCUL CU FOCUL

Singura lumină în acest cort vine de la foc. Flăcări strălucitoare, albe, precum rugul din curte.

Treci pe lângă un înghiţitor de flăcări aşezat pe o platformă vărgată. Manevrează nişte flăcărui ce dansează în vârful unor beţe lungi şi pe care se pregăteşte să le înghită.

Pe altă platformă, o femeie ţine în mâini două lanţuri lungi, cu câte o minge de foc la capăt. Le aruncă în sus în bucle şi cercuri, lăsând dâre scăpărătoare de lumină albă în urma lor, mişcându-se atât de repede, încât par mai degrabă nişte frânghii de foc decât flăcări rostogolite de-a lungul unor lanţuri.

Artişti postaţi pe o serie de platforme execută jonglerii cu torţe, aruncându-le sus de tot. Când şi când îşi trimit unul altuia torţele aprinse într-o cascadă de scântei.

În alte locuri, aşezate la înălţimi diferite, sunt cercuri de foc prin care artiştii alunecă dintr-o parte în alta, cu uşurinţă, de parcă cercurile ar fi de metal şi nu din limbi de foc.

Artista de pe platforma de aici ţine nişte flăcări în mâinile goale şi formează din ele forme şerpuite şi flori de toate felurile. Din stele căzătoare ţâşnesc jerbe de scântei, păsări fenix în miniatură se aprind şi dispar din mâinile ei.

Îţi zâmbeşte în timp ce tu te uiţi cum flăcările albe din mâinile ei se preschimbă, prin mişcările rapide ale degetelor, într-o barcă. O carte. O inimă de foc.

月子

EN ROUTE DE LA LONDRA LA MÜNCHEN, 1 NOIEMBRIE 1901

Trenul nu se remarcă defel în timp ce pufăie prin ţară, trimiţând nori de fum cenuşiu în aer. Locomotiva e aproape în întregime neagră. Vagoanele pe care le trage sunt la fel de monocrome. Cele cu ferestre au sticla colorată şi închisă la culoare; cele fără ferestre sunt de culoarea cărbunelui.

Nu face zgomot când merge, înaintează fără fluierături ori şuierături. Roţile pe şine nu scrâşnesc, ci alunecă uşor şi lin. Trece aproape neobservat, fără să oprească undeva.

Din exterior, pare un tren de cărbune, ori ceva asemănător. Nu are absolut nimic remarcabil.

În ceea ce priveşte însă interiorul, povestea se schimbă.

Pe dinăuntru trenul este opulent, aurit şi cald. Majoritatea vagoanelor de persoane sunt acoperite cu covoare groase cu modele, căptuşite cu catifele purpurii, violet şi crem, de parcă ar fi cufundate într-un apus de soare, nuanţele fiind mai pale pe înserat, dar totuşi colorate până când se preschimbă în cer înstelat la miez de noapte.

De-a lungul coridoarelor sunt înşirate aplice cu lumini şi şiraguri de cristal ce atârnă sub ele, legănându-se în mişcarea trenului. Alinător şi senin.

La scurt timp după plecare, Celia pune la loc sigur volumul legat în piele, ascuns printre carnetele ei.

Îşi schimbă rochia pătată de sânge cu una gri-argintie, legată cu panglici negre, albe şi de culoarea antracitului, care fusese una din preferatele lui Friedrick.

Panglicile flutură în urma ei în timp ce străbate trenul.

Se opreşte în dreptul singurei uşi care are pe ea două

semne caligrafiate precum şi un nume scris cu mâna pe eticheta de alături.

Bate politicos în uşă, i se răspunde imediat şi este poftită înăuntru.

În timp ce majoritatea compartimentelor trenului mustesc de culoare, compartimentul personal al lui Tsukiko e complet neutru. Un spaţiu gol înconjurat de paravane de hârtie şi perdele din mătase, în care pluteşte un parfum de ghimbir şi frişcă.

Tsukiko stă jos în mijlocul încăperii, îmbrăcată într-un chimono roşu. O inimă roşie ce palpită în camera incoloră.

Şi nu este singură. Isobel stă lungită cu capul în poala lui Tsukiko, plângând încetişor.

— N-am vrut să deranjez, zice Celia.

Şovăie în pragul camerei, gata să tragă uşa înapoi după ea.

— Nu deranjezi, spune Tsukiko, poftind-o înăuntru. Poate că ai să mă ajuţi s-o conving pe Isobel că trebuie să se odihnească.

Celia nu spune nimic, dar Isobel îşi şterge ochii, dând din cap în timp ce se ridică.

— Mulţumesc, Kiko, rosteşte ea, netezindu-şi rochia acolo unde s-a şifonat.

Tsukiko rămâne jos, cu privirea îndreptată spre Celia.

Isobel se opreşte lângă Celia înainte de-a ieşi.

— Îmi pare rău pentru *Herr* Thiessen, spune ea.

— Şi mie.

Pentru o clipă, Celia are impresia că Isobel ar avea de gând s-o îmbrăţişeze, dar se mulţumeşte doar să dea din cap înainte de-a pleca şi de-a trage uşa după ea.

— Ultimele ore au fost foarte lungi pentru noi toţi, spune Tsukiko după ce Isobel a plecat. Ar trebui să bei un ceai, adaugă ea înainte ca iluzionista să-i poată explica de ce e acolo.

Tsukiko o roagă să se aşeze pe o pernă şi se duce fără vreun cuvânt spre capătul compartimentului, aducând cele

necesare pentru ceai din spatele unui paravan.

Nu desfăşoară întreaga ceremonie a ceaiului, aşa cum a făcut-o în mai multe ocazii de-a lungul anilor, dar în timp ce prepară fără grabă cele două boluri cu ceai verde, totul e calm şi frumos.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? întreabă Celia când Tsukiko se instalează în faţa ei.

— Să-ţi spun ce? întreabă Tsukiko zâmbind pe deasupra ceaiului.

Celia oftează. Se întreabă dacă Lainie Burgess a resimţit şi ea aceeaşi frustrare la o altă ceaşcă de ceai, servită la Constantinopol, şi aproape că îi trece prin minte să spargă ceaşca lui Tsukiko, doar ca să vadă cum ar reacţiona.

— Te-ai rănit? zice Tsukiko făcând semn cu capul spre cicatricea de pe degetul Celiei.

— Am fost prinsă într-un pariu făcut în urmă cu aproape treizeci de ani, spune Celia. Soarbe din ceai înainte de-a adăuga: Ai de gând să-mi arăţi cicatricea ta, acum că ai văzut-o pe-a mea?

Tsukiko zâmbeşte, pune ceaşca de ceai pe podea, în faţa ei. Apoi se întoarce cu spatele şi lasă în jos chimonoul.

La baza cefei, pe o porţiune acoperită de simboluri tatuate, cuibărită în curbura unei semiluni, se vede cicatricea palidă de mărimea şi forma unui inel.

— Cicatricele durează mai mult decât jocul, după cum vezi, spune Tsukiko aşezându-şi chimonoul la loc pe umeri.

— Unul dintre inelele tatălui meu a făcut asta, spune Celia, dar Tsukiko nici nu confirmă, nici nu neagă vorbele ei.

— Cum e ceaiul? întreabă ea.

— De ce eşti aici? ripostează Celia.

— Am fost angajată pe post de contorsionistă.

Celia pune ceaşca jos.

— N-am chef de asta, Tsukiko, spune ea.

— Dacă ţi-ai alege întrebările cu mai multă grijă, ai primi poate răspunsuri mai mulţumitoare.

— De ce nu mi-ai spus niciodată de competiţie? întreabă Celia. Că tu însăţi ai făcut pe vremuri parte dintr-una?

— Am promis că nu mă voi deconspira, dacă nu sunt abordată direct, spune Tsukiko. Şi mă ţin de cuvânt.

— Dar de ce-ai venit aici de la bun început?

— Eram curioasă. Nu s-a mai organizat o competiţie de acest fel de la cea la care am participat eu. Nu aveam de gând să rămân.

— De ce-ai rămas atunci?

— Mi-a plăcut *Monsieur* Lefèvre. Locul de desfăşurare al competiţiei mele era mai restrâns, iar ăsta părea unic. E un lucru rar să descoperi locuri care sunt cu adevărat unice. Am rămas să observ.

— Ne-ai urmărit, spune Celia.

Tsukiko dă din cap.

— Povesteşte-mi despre joc, îi cere Celia, sperând să primească un răspuns la acest interogatoriu cu sfârşit necunoscut, acum când Tsukiko pare mai binevoitoare.

— E mai mult decât îţi închipui, spune Tsukiko. La vremea mea, nici eu n-am înţeles regulile. Nu e vorba doar de ceea ce tu numeşti magie. Îţi imaginezi că adăugând un cort nou ai făcut o mişcare? E mai mult decât atât. Orice ai face, orice moment al zilei sau al nopţii e o mişcare. Porţi cu tine tabla de şah, căci nu se limitează la pânză şi dungi. Deşi tu şi adversarul tău nu vă bucuraţi de luxul unor pătrate convenabile pe care să vă poziţionaţi.

În timp ce-şi soarbe ceaiul, Celia se gândeşte la vorbele ei. Încercând să se împace cu gândul că tot ce se întâmplă cu circul, cu Marco, face parte din joc.

— Îl iubeşti? întreabă Tsukiko, urmărind-o cu o privire gânditoare şi cu un zâmbet abia mijit, care ar putea exprima simpatie, dar Celiei i-a fost întotdeauna greu să desluşească expresiile de pe faţa lui Tsukiko.

Celia oftează. N-are niciun motiv să nege.

— Da, răspunde ea.

— Şi crezi că şi el te iubeşte?

Celia nu răspunde. Formularea acestei întrebări o descumpăneşte. Cu doar câteva ore în urmă, era sigură. Acum, stând în această găoace de mătase uşor parfumată, ceea ce părea cert şi de neclintit i se înfăţişează precum aburul ce pluteşte deasupra ceştii de ceai. La fel de fragil ca o iluzie.

— Dragostea e uşuratică şi trecătoare, continuă Tsukiko. Rareori poate servi drept o bază solidă pentru deciziile pe care le iei, în orice joc.

Celia închide ochii pentru a-şi împiedica mâinile să tremure.

Îi trebuie mai mult timp decât ar vrea ca să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Şi Isobel a crezut că el o iubeşte, continuă Tsukiko. Era chiar sigură de asta. De aceea a venit aici, ca să-i fie de ajutor.

— Mă iubeşte, spune Celia, deşi cuvintele nu sună la fel de puternic când se desprind de pe buzele ei ca atunci când îi răsunau în minte.

— Se prea poate, răspunde Tsukiko. E destul de priceput la manipulare. Oare tu, la rândul tău, n-ai minţit niciodată, spunându-le oamenilor doar ceea ce voiau să audă?

Celia nu e sigură ce-i mai rău. Certitudinea că unul dintre ei trebuie să moară pentru ca jocul să se încheie, ori posibilitatea ca ea să nu însemne nimic pentru el, fiind doar o piesă pe tabla de şah. Aşteptând să fie răsturnată şi făcută şah mat.

— E doar o chestiune de perspectivă, diferenţa dintre adversar şi partener, mai spune Tsukiko. Faci un pas în lături şi aceeaşi persoană poate fi una sau alta, ori ambele, ori ceva cu totul diferit. E greu să ştii care e adevărata faţă. Şi mai sunt o mulţime de alţi factori de care trebuie să ţii cont dincolo de adversarul tău.

— N-a fost şi cazul tău? vrea să ştie Ceha.

— Locul meu de înfruntare n-a fost la fel de grandios. Erau mai puţini oameni implicaţi, mai puţină mişcare. Fără

competiţia din interiorul lui nu era nimic de apărat. Cea mai mare parte din el e o grădină de ceai acum, cred. N-am mai fost acolo de când jocul s-a încheiat.

— Circul ar putea continua, după ce înfruntarea de faţă s-ar… încheia? spune Celia.

— Ar fi frumos, zice Tsukiko. Un omagiu adus lui *Herr* Thiessen. Deşi ar fi complicat să-l faci să existe complet independent de tine şi de adversarul tău. Ţi-ai asumat o mare responsabilitate cu toate astea. Eşti vitală pentru întreaga operaţiune. Dacă eu aş înfige un cuţit în inima ta acum, trenul s-ar distruge.

Celia pune ceaşca de ceai jos, urmărind cum mişcarea blândă a trenului face lichidul să se încreţească la suprafaţă. Calculează cât de mult ar dura ca să oprească trenul, cât de mult ar reuşi să menţină bătăile inimii. Şi ajunge la concluzia că cel mai probabil ar depinde foarte mult de cuţit.

— Se prea poate, spune ea.

— Iar dacă aş veni de petrecanie rugului ori păzitorului său, ar fi de asemenea problematic, nu?

Celia încuviinţează.

— Ai multe de făcut dacă te aştepţi ca minunatul circ să reziste.

— Ai fi dispusă să mă ajuţi? întreabă Celia, sperând ca ea să-i dea o mână de ajutor la traducerea sistemului lui Marco, având în vedere că avuseseră acelaşi maestru.

— Nu, zice Tsukiko clătinând politicos din cap, zâmbetul ei îndulcind brutalitatea refuzului. Dacă n-ai să te descurci cum trebuie, am să intervin. Lucrurile durează deja de prea multă vreme, dar îţi mai acord ceva timp.

— Cât de mult timp? întreabă Celia.

Tsukiko îşi soarbe ceaiul.

— Timpul e ceva ce nu pot controla, spune ea. Vom vedea.

Rămân aşezate într-o tăcere meditativă un timp din acela incontrolabil, iar perdelele de mătase se văluresc în

mişcarea trenului şi aroma de ghimbir şi frişcă le învăluie.

— Ce s-a întâmplat cu adversara ta?

Tsukiko nu se uită la Celia, ci în jos spre ceaşca de ceai atunci când răspunde.

— Adversara mea este acum o coloană de cenuşă într-o câmpie din Kyoto, spune ea. Dacă vântul şi timpul n-au împrăştiat-o.

Fuga

CONCORD ŞI BOSTON, 31 OCTOMBRIE 1902

Bailey umblă o vreme în cerc pe câmpul gol parcă pentru a se convinge că circul a plecat definitiv şi cu adevărat. Nu mai e nimic acolo, nici măcar un fir de iarbă îndoită, care să indice că doar cu câteva ore în urmă locul era ocupat.

Stă jos pe pământ, ţinându-şi capul în mâini şi simţindu-se cu totul pierdut, deşi obişnuia să se joace pe aceste câmpuri de când era copil.

Îşi aminteşte de Poppet care menţionase un tren.

Un tren care trebuia să meargă la Boston pentru ca de acolo să pornească spre cine ştie ce destinaţie îndepărtată.

În timp ce gândurile i se încrucişează în minte, Bailey e în picioare, alergând cât poate de repede spre gară.

Când ajunge acolo, cu răsuflarea tăiată şi cu o durere în spate în locul în care geanta îl izbise în timp ce alerga, nici urmă de vreun tren. Sperase ca, prin cine ştie ce minune, trenul circului, despre care nici măcar nu era sigur că exista, să mai fie încă acolo, aşteptând.

Dar gara e complet pustie; doar două siluete stau pe o bancă de pe peron, un bărbat şi o femeie în haine negre.

Mai trece o vreme până ce Bailey realizează că amândoi poartă eşarfe roşii.

— Ai păţit ceva? îl întreabă femeia când ajunge într-un suflet pe peron.

Bailey nu poate distinge accentul.

— Aţi venit aici pentru circ, spune el, răsuflând din greu.

— Da, pentru asta am venit, spune bărbatul cu acelaşi accent cântat. Dar a plecat, după cum bine se vede.

— A şi terminat mai devreme, dar nu-i nimic neobişnuit în asta, adaugă femeia.

— Îi ştiţi pe Poppet şi Widget? întreabă Bailey.

— Pe cine? zice bărbatul.

Femeia îşi înclină capul, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

— Sunt gemeni, au împreună un număr cu pisoi, le explică Bailey. Sunt prietenii mei.

— Gemenii! exclamă femeia. Şi pisicile lor minunate! Cum de te-ai împrietenit cu ei?

— E o poveste lungă, spune Bailey.

— Atunci ai timp să ne-o povesteşti cât aşteptăm aici, spune ea cu un zâmbet. Vii şi tu spre Boston, nu?

— Nu ştiu, spune Bailey. Încercam să mă duc după circ.

— Păi, exact asta facem noi, zice bărbatul. Deşi nu putem urma *Le Cirque* până ce nu ştim încotro s-a dus. Asta îţi ia cam o zi.

— Sper să apară într-un loc cât de cât accesibil, spune femeia.

— Cum o să ştiţi unde e? întreabă Bailey cuprins de oarecare neîncredere.

— Avem noi metodele noastre, îl asigură femeia zâmbind. Dar până una alta, avem ceva de aşteptat, timp berechet pentru a ne pune pe povestit.

Numele bărbatului e Victor, sora lui e Lorena. Sunt, după cum spun ei, într-o vacanţă extinsă, urmând *Le Cirque des Rêves* în tot felul de locuri care le sunt accesibile. În general, se limitează la Europa, dar pentru această vacanţă au hotărât să urmeze circul şi pe celălalt ţărm al Atlanticului. Până acum au fost în Canada.

Bailey le prezintă o versiune prescurtată despre cum s-a împrietenit cu Widget şi Poppet, lăsând deoparte amănuntele mai ciudate.

Pe când se apropie dimineaţa, li se alătură un alt *rêveur,* o femeie pe nume Elizabeth, care locuise la hanul din localitate şi care acum se îndreaptă spre Boston. Este întâmpinată cu multă căldură şi cu toţii par a fi vechi cunoştinţe, deşi Lorena spune că s-au cunoscut doar cu câteva zile în urmă. În timp ce aşteaptă trenul, Elizabeth

îşi scoate andrelele de tricotat şi un scul de lână roşu-închis.

Lorena i-l prezintă pe Bailey drept un tânăr *rêveur* fără eşarfă.

— Zău că nu sunt un *rêveur*, spune Bailey. Tot nu reuşeşte să-şi dea seama ducă înţelege sensul termenului.

Elizabeth îl priveşte pe deasupra lucrului, măsurându-l cu ochii îngustaţi, ceea ce îi aminteşte de cei mai severi dascăli ai lui, deşi e mult mai înalt decât ea. Se înclină cu un aer conspirativ.

— Vreau să ştiu dacă adori *Le Cirque des Rêves,* zice ea.

— Da, răspunde el fără ezitare.

— Mai mult decât orice pe lume? adaugă ea.

— Da, spune Bailey.

Nu se poate abţine să nu zâmbească în ciuda tonului ei serios şi a emoţiei care îi împiedică inima să bată într-un ritm egal.

— Atunci eşti un *rêveur,* decretează Elizabeth, indiferent de ce porţi.

Îi spun poveşti despre circ şi despre alţi *rêveurs.* Există o adevărată societate, care ţine socoteala deplasărilor circului şi îi anunţă pe ceilalţi, astfel încât să-l poată urma de la o destinaţie la alta. Victor şi Lorena merg pe urma circului de ani de zile, de câte ori programul le permite, în timp ce Elizabeth face excursii doar în apropiere de New York. Pentru ea, asta e o excursie extinsă, deşi există un club neoficial de *rêveurs* în oraş care ţine când şi când adunări pentru a rămâne în legătură cât timp circul este plecat.

Trenul soseşte abia după ce soarele a răsărit de-a binelea, iar pe drum spre Boston istorisirile continuă, în vreme ce Elizabeth tricotează, iar Lorena îşi propteşte somnoroasă capul de braţul ei.

— Unde vei sta în oraş? vrea să ştie Elizabeth.

Bailey nu se gândise la asta, luase totul pe rând, din dorinţa de a nu-şi face griji în legătură cu ce se va

întâmpla când se va vedea la Boston.

— Nu sunt foarte sigur, răspunde el. Am să rămân probabil în gară, până când am să aflu încotro trebuie să pornesc mai departe.

— Nici vorbă, spune Victor. Ai să locuieşti cu noi. Avem rezervat aproape un etaj întreg la Parker House. Poţi să stai în camera lui August, care a plecat ieri la New York, iar eu nu m-am obosit să anunţ direcţiunea că avem o cameră liberă.

Bailey încearcă să protesteze, dar Lorena îl opreşte.

— E îngrozitor de încăpăţânat, şopteşte ea. Din momentul în care şi-a pus ceva în minte nu va mai accepta un refuz.

Şi într-adevăr, Bailey este luat pe sus cu trăsura din clipa în care au coborât din tren. Geanta lui este luată odată cu bagajul lui Elizabeth în momentul în care ajung la hotel.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Lorena văzându-l cum se holbează la holul opulent.

— Mă simt ca una din fetele alea din basme care nu au nici măcar pantofi în picioare, iar apoi ajung la balul de la palat, şopteşte Bailey, iar ea râde atât de tare, încât mai mulţi oameni se întorc spre ei.

Bailey este condus într-o cameră care e cam cât jumătate din casa lui, dar nu va reuşi să doarmă, deşi perdelele grele opresc lumina soarelui. Umblă în sus şi în jos prin cameră până când începe să se îngrijoreze că ar putea să strice covorul, iar apoi se postează la geam, urmărind oamenii de dedesubt.

Se simte uşurat când la mijlocul după-amiezii cineva bate la uşa lui.

— Aţi aflat unde e circul? întreabă el înainte ca Victor să apuce să spună ceva.

— Nu încă, băiete, zice el. Uneori, aflăm dinainte încotro se îndreaptă, dar nu în ultimul timp. Presupun că vom primi de ştire spre sfârşitul zilei, iar dacă avem noroc

plecăm mâine-dimineaţă la prima oră. Ai un costum?

— Nu la mine, spune Bailey, amintindu-şi de costumul păstrat într-un cufăr acasă, care nu e scos de acolo decât la ocazii.

Mai presupune că între timp i-a rămas şi mic, având în vedere că nu-şi poate aminti cu precizie când a fost ultima ocazie pentru costum.

— În cazul ăsta, îţi vom procura unul, spune Victor, ca şi cum s-ar duce să ia un ziar.

Se întâlnesc cu Lorena jos în hol, iar cei doi îl târăsc prin tot oraşul după o serie de cumpărături, inclusiv la un croitor pentru costum.

— Nu, nu! protestează Lorena în timp ce compară eşantioane. Toate astea sunt complet nepotrivite cu pielea lui. Are nevoie de un gri. Un gri-închis frumos.

După ce i s-au luat măsurile şi i s-au pus ace peste tot, Bailey se alege cu un costum mai frumos decât a avut vreodată în viaţa lui. Mai frumos chiar decât costumul bun al tatei, de culoare gri antracit. În pofida protestelor lui, Victor îi mai cumpără o pereche de pantofi foarte lucioşi şi o pălărie nouă.

Imaginea din oglindă este atât de diferită de cel cu care este el obişnuit, încât lui Bailey nu-i vine să-şi creadă ochilor ce vede.

Se întorc la Parker House cu o mulţime de pachete şi abia apucă să-şi tragă sufletul în camerele lor, când Elizabeth vine să-i ia la cină.

Spre uimirea lui Bailey, jos în restaurant aşteaptă aproape o duzină de *rêveurs,* unii care vor pleca pe urmele circului şi alţii care rămân în Boston. Este copleşit de eleganţa restaurantului, dar comportamentul natural şi gălăgios al grupului îl linişteşte. Credincioşi cauzei, poartă cu toţii haine negre, albe şi gri, cu câte o pată de roşu la cravate sau batiste.

Când Lorena realizează că Bailey nu are nimic roşu, smulge la repezeală un trandafir dintr-un aranjament floral

şi i-l prinde la rever.

Se povestesc istorii nesfârşite despre circ, se menţionează corturi pe care Bailey nu le-a văzut nicicând şi ţări de care nici măcar n-a auzit. Mai mult ascultă, uimit în continuare de a fi dat peste un grup de oameni care iubesc circul la fel de mult ca şi el.

— Credeţi… credeţi că se petrece ceva cu circul? întreabă Bailey încetişor, când societatea s-a împărţit în mai multe grupuri care conversează. În ultimul timp, adică?

Victor şi Lorena îşi aruncă priviri de parcă ar sta să cântărească cine ar trebui să răspundă, dar Elizabeth e prima care vorbeşte.

— Nu mai e la fel de când a murit *Herr* Thiessen, spune ea.

Victor se încruntă dintr-odată, pe când Lorena dă aprobator din cap.

— Cine e *Herr* Thiessen? întreabă Bailey.

Cei trei par oarecum uimiţi de ignoranţa lui.

— Friedrick Thiessen a fost primul *rêveur*, spune Elizabeth. Era ceasornicar. El e cel care a construit ceasul de la poartă.

— Ceasul acela a fost făcut de cineva din afara circului? întreabă Bailey. Chiar aşa?

Era un lucru despre care nu s-ar fi gândit niciodată să-i întrebe pe Poppet şi Widget. Presupusese că era unul dintre obiectele născute odată cu circul. Elizabeth dă din cap.

— Era şi scriitor, spune Victor. Aşa l-am şi cunoscut, cu mulţi ani în urmă. Am citit un articol pe care îl scrisese despre circ şi i-am trimis o scrisoare, iar el a răspuns, şi tot aşa mai departe. Asta se întâmpla încă înainte să ni se spună *rêveurs.*

— Mie mi-a făcut un ceas inspirat de Carusel, povesteşte Lorena cu un aer trist. Cu nişte creaturi miniaturale care se rotesc printre nori şi rotiţe argintii. E un lucru minunat,

mi-ar plăcea să-l pot purta. Deşi, pe de altă parte, e plăcut să ai acasă ceva ce-ţi aduce aminte de circ.

— Am auzit că ar fi fost o poveste de dragoste între el şi iluzionistă, sugerează Elizabeth, zâmbind pe deasupra paharului de vin.

— Prostii şi bârfe, pufneşte Victor batjocoritor.

— Din ce scria, te lăsa să înţelegi că-i este foarte dragă, spune Lorena, ca şi cum ar lua în considerare posibilitatea.

— Cum ar putea să existe cineva căruia să nu-i fie dragă? întreabă Victor.

Lorena se întoarce spre el cu o privire întrebătoare.

— Este extrem de talentată, mormăie el, iar Bailey o surprinde pe Elizabeth abţinându-se să nu râdă.

— Iar circul nu mai e la fel fără *Herr* Thiessen? se asigură Bailey, întrebându-se dacă asta are ceva de-a face cu ceea ce îi spusese Poppet.

— E altfel de când nu mai e el, pentru noi, fireşte, completează Lorena. Rămâne o clipă pe gânduri, apoi continuă: Circul în sine pare şi el puţin schimbat. Nimic special, doar puţin…

— Puţin ieşit din rânduială, intervine Victor. Ca un ceas care nu mai funcţionează cum trebuie.

— Când a murit? întreabă Bailey.

Nu se îndură să întrebe cum.

— De fapt, chiar azi se împlineşte un an, îşi aminteşte Victor.

— O, cum de nu mi-am dat seama! exclamă Lorena.

— Un toast în memoria lui *Herr* Thiessen, propune Victor destul de tare ca să fie auzit de întreaga masă, şi ridică paharul.

De jur împrejurul mesei oamenii ridică paharele, iar Bailey li se alătură.

Poveştile despre *Herr* Thiessen continuă în timpul desertului, întrerupte doar de o discuţie legată de faptul că o prăjitură este numită plăcintă când în mod cert e prăjitură.

Victor se retrage după cafea, refuzând să se pronunţe în chestiunea prăjiturii.

Când se întoarce la masă, ţine o telegramă în mână.

— Pornim spre New York, prieteni.

Impas

MONTRÉAL, AUGUST 1902

După ce iluzionista se înclină şi dispare de sub ochii spectatorilor vrăjiţi, aceştia bat din palme, aplaudând spaţiul gol. Se ridică de pe scaune, iar câte unii sporovăiesc cu însoţitorii lor, minunându-se de un truc ori altul, în timp ce ies afară prin uşa care a reapărut în peretele cortului vărgat.

Doar un singur bărbat, aşezat în cercul interior de scaune, rămâne la locul lui în timp ce oamenii ies. Ochii lui, aproape ascunşi în umbra borului pălăriei, sunt aţintiţi pe spaţiul din centrul cercului pe care iluzionista îl ocupase cu câteva momente în urmă.

Restul publicului a plecat.

Bărbatul rămâne la locul lui.

După câteva minute, uşa se face una cu peretele cortului, devenind din nou invizibilă.

Ochii bărbatului privesc în acelaşi punct. Nici măcar nu aruncă o privire spre uşa care dispare.

O clipă mai târziu, Celia se aşază pe un scaun de cealaltă parte a cercului, îmbrăcată la fel ca în timpul spectacolului, o rochie neagră acoperită cu dantelă albă delicată.

— De obicei te aşezi în rândul din spate, spune ea.

— Voiam să te văd mai bine, spune Marco.

— Ai bătut cale lungă până aici.

— Trebuia să iau o vacanţă.

Celia se uită în jos spre mâinile ei.

— Nu te aşteptai să vin, nu-i aşa? întreabă Marco.

— Nu, nu mă aşteptam.

— E greu să te ascunzi când călătoreşti cu un circ întreg.

— Nu mă ascund, spune Celia.

— Ba da, o contrazice Marco. Am încercat să-ţi vorbesc la înmormântarea lui *Herr* Thiessen, dar ai dispărut înainte să ajung la tine, iar apoi ai luat circul şi-ai traversat oceanul. Mă eviţi.

— N-a fost cu intenţie, se apără Celia. Aveam nevoie de ceva timp. Mulţumesc pentru Iazul de Lacrimi, adaugă ea.

— Am vrut să ai un loc în care să te simţi în siguranţă ca să plângi atunci când nu pot fi cu tine.

Ea închide ochii şi nu răspunde.

— Mi-ai furat carnetul, spune Marco după o clipă.

— Îmi pare rău.

— Cât timp e în siguranţă nu contează dacă e la mine sau la tine. Ai fi putut să-l ceri. Ai fi putut să-ţi iei rămas-bun.

Celia dă din cap.

— Ştiu, spune ea.

O vreme niciunul nu mai vorbeşte.

— Încerc să fac circul să stea pe picioarele lui, spune Celia. Să-l dezleg de înfruntare, de noi. De mine. Trebuia să-ţi aflu sistemul, ca să-l fac să funcţioneze cum trebuie. Nu pot permite ca un loc care este atât de important pentru o mulţime de oameni să piară pur şi simplu. Ceva ce este în acelaşi timp o minune, o alinare şi un mister de care nu au parte nicăieri altundeva. Dacă ai avea aşa ceva, nu ţi-ai dori să-l păstrezi?

— Am toate astea atunci când sunt cu tine, spune Marco. Lasă-mă să te ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Nu o să reuşeşti singură.

— Îi am pe Ethan Barris şi pe Lainie Burgess. Au fost de acord să preia conducerea operaţiunilor de bază. Cu puţin antrenament, Poppet şi Widget ar trebui să fie în stare să coordoneze chestiunile legate de manipulare, pe care Ethan şi Lainie nu le stăpânesc. Nu… n-am nevoie de tine.

Nu poate să se uite în ochii lui.

— Nu ai încredere în mine, o acuză el.

— Isobel a avut încredere în tine, spune Celia, uitându-se în pământ. La fel şi Chandresh. Cum aş putea să cred că eşti sincer cu mine şi nu cu ei, când eu sunt cea pe care ai cele mai multe motive să o înşeli?

— Nu i-am spus niciodată lui Isobel că o iubesc, spune Marco. Eram tânăr, cumplit de singur, şi n-ar fi trebuit s-o las să creadă că simţeam mai mult pentru ea decât era adevărat, dar ceea ce am simţit pentru ea nu se compară cu ceea ce simt pentru tine. Asta nu-i o tactică pentru a te înşela; crezi că sunt chiar atât de crud?

Celia se ridică de pe scaun.

— Noapte bună, domnule Alisdair, spune ea.

— Celia, stai, îi cere Marco, ridicându-se în picioare, dar fără să se apropie de ea. Îmi frângi inima. Mi-ai spus odată că-ţi amintesc de tatăl tău. Că nu vrei nicicând să suferi cât a suferit mama ta din cauza lui, dar exact asta faci tu acum. Mă tot părăseşti. Mă laşi să-ţi duc dorul mereu şi mereu, când aş da orice ca tu să rămâi, iar asta mă omoară.

— Oricum unul din noi trebuie să moară, spune Celia calm.

— Poftim? întreabă Marco.

— Cel care supravieţuieşte este învingătorul, îl informează ea. Câştigătorul trăieşte, cel care pierde moare. În felul ăsta se încheie jocul.

— Asta… Marco se opreşte clătinând din cap. Nu poate fi asta intenţia.

— Ba este, spune Celia. Este o încercare a rezistenţei, nu a priceperii. Încerc să fac circul de sine stătător înainte ca…

Nu poate să rostească vorbele, abia dacă reuşeşte să se uite la el.

— Ai de gând să faci ceea ce a făcut tatăl tău, spune Marco. Ai de gând să părăseşti corabia.

— Nu tocmai. Presupun că am fost întotdeauna mai mult fata mamei mele.

— Nu, spune Marco. Nu poţi vorbi serios.
— Este singurul mod de a opri jocul.
— Atunci vom continua să jucăm.
— Nu pot, răspunde ea. Nu mai pot s-o ţin aşa. În fiecare seară e tot mai greu. Şi… sunt nevoită să te las să câştigi.
— Nu vreau să *câştig*, spune Marco. Te vreau pe *tine.* Cu adevărat, Celia, nu înţelegi asta?
Celia nu spune nimic, dar lacrimile i se preling pe obraji. Şi nici măcar nu le şterge.
— Cum poţi să-ţi închipui că nu te iubesc? întreabă Marco. Celia, eşti totul pentru mine. Nu ştiu cine încearcă să te convingă de contrariu, dar trebuie să mă crezi, te rog.
Ea se mulţumeşte să-l privească cu ochii plini de lacrimi, ca prima oară când i-a înfruntat privirea.
— Ăla a fost momentul când am ştiut că te iubesc, spune el.
Stau unul în faţa celuilalt într-o încăpere mică, rotundă, pictată în albastru şi acoperită de stele. Deasupra capetelor lor atârnă un candelabru sclipitor.
— Am fost vrăjit din prima clipă în care te-am văzut, mărturiseşte Marco, dar atunci am ştiut că te iubesc.
Încăperea din jur se modifică din nou, transformându-se într-o sală de bal pustie. Lumina lunii pătrunde prin geamuri.
— Atunci am ştiut eu, spune Celia, cu voce şoptită care răsună blând în cameră.
Marco se apropie şi-i sărută lacrimile de pe obraji înainte de a-i acoperi buzele cu ale lui.
În vreme ce o sărută, rugul arde mai sclipitor ca niciodată. Acrobaţii prind perfect lumina în timp ce se rotesc. Circul întreg străluceşte, uimindu-i pe spectatori.
Dar desăvârşita coeziune se rupe când Celia se desprinde de el.
— Îmi pare rău, zice ea.
— Te rog, îi cere Marco refuzând să-i dea drumul,

degetele lui agăţându-se de dantela rochiei. Te rog, nu mă părăsi.

— E prea târziu, spune ea. Era deja prea târziu când am sosit la Londra şi ţi-am transformat carnetul într-un porumbel; erau deja prea mulţi oameni implicaţi. Orice ar face unul din noi se va repercuta asupra tuturor de aici, asupra fiecărui spectator care trece porţile circului. Sute, dacă nu mii de oameni. Toţi ca nişte musculiţe prinse într-o plasă de păianjen care a fost ţesută când eu aveam şase ani. Acum abia dacă mai îndrăznesc să mă mişc de teamă să nu pierd pe cineva.

Priveşte în sus spre el, ridicându-şi mâna ca să-i mângâie obrazul.

— Vrei să faci ceva pentru mine? întreabă ea.

— Orice, răspunde Marco.

— Să nu te mai întorci, îi roagă ea cu glas frânt.

Dispare înainte ca Marco să mai protesteze, la fel de simplu şi de elegant ca la sfârşitul spectacolelor ei, rochia topindu-i-se sub mâinile lui. Doar parfumul ei mai persistă în spaţiul unde a stat cu câteva clipe în urmă.

Marco a rămas singur într-un cort pustiu cu nimic altceva decât două rânduri de scaune şi o uşă deschisă care îl aşteaptă să plece.

Înainte de a ieşi, scoate o carte de joc din buzunar şi o aşază pe scaunul ei.

Vizite

SEPTEMBRIE 1902

Celia Bowen stă la birou înconjurată de vrafuri de cărţi. Şi-a umplut biblioteca de mai mult timp, dar în loc să mărească încăperea, a ales să facă din cărţi o încăpere. Vrafuri de cărţi servesc drept mese, altele stau suspendate de tavan, alături de colivii aurite în care trăiesc mai mulţi porumbei albi.

Într-o colivie rotundă, aşezată pe o masă, se află un ceas complicat. Arată atât ora, cât şi mişcările aştrilor, ticăind egal de-a lungul zilei.

Un corb mare şi negru, complet liber, doarme lângă seria de opere complete ale lui Shakespeare.

Lumânări desperecheate în candelabre de argint, arzând în seturi de câte trei, sunt aşezate în jurul biroului din mijlocul încăperii. Pe birou stă o ceaşcă de ceai care se răceşte, o eşarfă care a fost parţial deşirată într-un ghem de aţă purpurie, o fotografie înrămată a unui ceasornicar răposat, o carte de joc solitară, separată de multă vreme de pachetul ei, un carnet deschis plin cu semne, simboluri şi semnături obţinute de pe alte bucăţi de hârtie.

Celia e înarmată cu un carnet şi un toc, încercând să descifreze sistemul în care a fost scris caietul.

Încearcă să-şi imagineze felul în care Marco a gândit când a scris în el, închipuindu-şi-l umplând fiecare pagină cu scrisul lui, desenând ramurile delicate de cerneală ale copacului care se întind peste tot carnetul.

Cercetează iar şi iar fiecare semnătură, verificând cât de sigur este aplicată fiecare buclă de păr, analizând fiecare simbol.

A petrecut atât de mult timp repetând acest proces, încât ar putea recrea întregul caiet din memorie, dar tot nu înţelege pe deplin cum funcţionează sistemul.

Corbul se foieşte şi croncăne spre ceva din penumbră.

— L-ai deranjat pe Huginn[6], spune Celia fără să ridice privirea.

Lumina lumânării surprinde marginile siluetei tatălui ei când acesta se apropie, subliniind faldurile jachetei, gulerul cămăşii, scăpărând în găvanele ochilor săi întunecaţi.

— Zău că ar trebui să-ţi mai iei unul, zice el, uitându-se cu atenţie la corbul agitat. Un Muninn ca să completezi perechea.

— Prefer gândul memoriei, *papa,* spune Celia.

— Hmmm, e unicul răspuns.

Celia îl ignoră, în vreme ce el se apleacă peste umărul ei, urmărind-o cum răsfoieşte carnetul plin de notiţe.

— Doamne, ce mai dezordine!

— O limbă pe care tu nu o stăpâneşti nu înseamnă în mod obligatoriu Doamne-ce-mai-dezordine, spune Celia, transcriind un şir de simboluri în carnetul ei.

— Asta-i o lucrare dezordonată, cu legăminte şi farmece, spune Hector, plutind spre cealaltă parte a mesei, ca să poată vedea mai bine. Exact stilul lui Alexander, extrem de complicat şi abscons.

— Dar studiind suficient, oricine ar putea să facă asta. Pe de-a întregul opusul discursurilor tale despre cât de deosebită sunt eu.

— Eşti deosebită. Eşti mai presus de asta – face un semn cu mâna lui transparentă peste cărţi – de folosirea unor unelte şi construcţii ajutătoare. Sunt atât de multe lucruri pe care ai putea să le realizezi cu talentul tău. Atâtea de explorat.

— „Mai multe-s pe pământ şi-n cer, Horaţio, decât închipuie filosofia”[7], îi recită Celia.

— Te rog, fără Shakespeare.

---

[6] În mitologia nordică, Huginn (însemnând „gând”) şi Muninn (însemnând „memorie”) sunt o pereche de corbi care zboară în lumea întreagă, adunând veşti pentru Odin (n. tr.).

— Sunt bântuită de fantoma tatălui meu, cred că asta îmi permite să-l citez pe Hamlet cât am chef. Dar pe vremuri îl iubeai pe Shakespeare, Prospero.

— Eşti prea inteligentă ca să te porţi aşa. Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

— Îmi cer scuze că nu izbutesc să mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale absurde, *papa.* Nu mai ai chiar pe nimeni la care să te duci?

— Au rămas foarte puţini oameni cu care pot să discut în starea în care mă aflu. Alexander este îngrozitor de plicticos, ca de obicei. Chandresh era destul de interesant, dar băiatul ăsta i-a modificat de atâtea ori memoria, încât mă simt ca şi cum aş sta de vorbă cu mine însumi. Deşi e plăcut, ca schimbare de decor.

— Stai de vorbă cu Chandresh? întreabă Celia.

— Uneori, răspunde Hector inspectând ceasul în timp ce acesta se roteşte în colivia lui.

— Tu i-ai spus deci lui Chandresh că Alexander va fi la circ în seara aceea. Tu l-ai trimis acolo.

— I-am făcut o sugestie unui beţiv. Beţivii sunt extrem de influenţabili. Şi oricând dispuşi să accepte conversaţii cu morţii.

— Trebuia să ştii că nu putea să-i facă nimic lui Alexander, spune Celia.

Raţionamentul ei n-are niciun efect asupra lui, cum de altfel nici argumentaţiile tatălui ei nu schimbă nimic de cele mai multe ori.

— Mi-am zis că bătrânului nu i-ar strica un cuţit în spate, ca divertisment. Elevul lui aproape că s-ar fi ocupat personal de asta, atât de tare îşi dorea să-l pună jos, aşa că ideea era ca şi înşurubată în capul lui Chandresh, toată furia aceea care i s-a furişat în subconştient, fiind expus la ea pe o perioadă atât de lungă. Eu n-am făcut altceva

[7] *Hamlet,* traducere de Leon D. Leviţchi şi Dan Duţescu, în W. Shakespeare, *Opere,* vol. 5, p. 350, Editura Univers, Bucureşti 1986 (n. tr.).

decât să-l împing în direcţia dorită.

— Parcă ziceai ceva de o regulă a non-amestecului, spune Celia, punând tocul jos.

— Amestecul în treburile tale sau ale adversarului tău, o lămureşte tatăl ei. În rest, n-am decât să mă amestec cât am chef în treburile altcuiva.

— Amestecul tău l-a ucis pe Friedrick!

— Mai sunt şi alţi ceasornicari pe lume, răspunde Hector acuzaţiei. Poţi să găseşti oricând pe altcineva, dacă ai nevoie de nişte orologii în plus.

Mâinile Celiei tremură când apucă unul din volumele de teatru ale lui Shakespeare şi-l azvârle spre el. *Cum vă place* trece nestingherit prin pieptul lui Hector, se izbeşte de peretele cortului din spate şi cade la pământ. Corbul croncăne, înfoindu-şi penele. Coliviile cu porumbei şi ceasul încep să vibreze, sticla de pe fotografia înrămată se crapă.

— Te rog să pleci, *papa*, spune Celia cu gura încleştată, luptând să se stăpânească.

— Dar nu poţi să mă dai mereu la o parte, se plânge el.

Celia îşi îndreaptă atenţia spre lumânările de pe birou, concentrându-se asupra unei singure flăcări.

— Îţi închipui cumva că stabileşti relaţii personale cu aceşti oameni? continuă Hector. Îţi închipui că însemni ceva pentru ei? Până la urmă vor muri cu toţii. Permiţi emoţiilor să-ţi submineze puterea.

— Eşti un laş, îl acuză Celia. Amândoi sunteţi laşi. Luptaţi prin reprezentanţi pentru că vă este frică să vă înfruntaţi direct. Ţi-e teamă că vei fi înfrânt şi că nu vei putea da vina decât pe tine însuţi.

— Nu-i adevărat, protestează Hector.

— Te urăsc! spune Celia, cu ochii în continuare aţintiţi la flacăra lumânării.

Umbra tatălui ei se cutremură şi dispare.

*

Pe sticla ferestrelor de la apartamentul lui Marco nu e

promoroacă, aşa că scrie şirurile de simboluri în forma literei *A* cu cerneală, apăsând cu buricele înnegrite ale degetelor pe sticlă. Cerneala se scurge pe sticlă ca picăturile de ploaie.

Stă apoi cu privirea îndreptată spre uşă, învârtindu-şi nerăbdător inelul de argint pe deget până când a doua zi dis-de-dimineaţă se aude bătaia cunoscută.

Bărbatul în costum cenuşiu nu-i mai reproşează că l-a chemat. Stă afară în hol, sprijinit în baston, aşteptând ca Marco să vorbească.

— Ea crede că unul dintre noi trebuie să moară pentru ca jocul să se sfârşească, spune Marco.

— Are dreptate.

Având confirmarea e mai rău decât şi-a închipuit Marco. Licărul de speranţă pe care îl mai avea a fost zdrobit cu două cuvinte.

— A câştiga ar fi în acest caz mai rău decât a pierde, spune el.

— Ţi-am atras atenţia că sentimentele faţă de domnişoara Bowen vor înrăutăţi din punctul tău de vedere înfruntarea, îi răspunde instructorul său.

— Dar de ce mi-ai face una ca asta? întreabă Marco. De ce ai consuma atâta timp cu instruirea mea pentru un asemenea lucru?

Pauza dinaintea răspunsului e lungă.

— Am crezut că este preferabil vieţii pe care ai fi avut-o altfel, indiferent de consecinţe.

Marco închide uşa şi o încuie.

Bărbatul în costum cenuşiu ridică mâna să bată din nou, dar în schimb o lasă în jos şi pleacă.

ÎNCÂNTĂTOR DAR MORTAL

Urmezi sunetul flautului spre un ungher ascuns, melodia hipnotică te ademeneşte.

Aşezate pe jos, cuibărite într-un alcov pe nişte perne vărgate, se văd două femei. Una dintre ele cântă la flautul pe care l-ai auzit. O spirală de fum de tămâie şi un coş mare cu capac negru se află între ele.

Se adună câţiva oameni. Cealaltă femeie îndepărtează cu grijă capacul de pe coş înainte de a scoate şi ea un flaut, acompaniind-o pe cea dintâi.

Două cobre albe se răsucesc una în jurul celeilalte în timp ce se ridică din coşul împletit într-un acord perfect cu muzica. Pentru o clipă, par a fi doar un singur şarpe şi nu doi, dar se separă din nou, se lasă în jos pe lângă coş, alunecând pe podea, foarte aproape de picioarele tale.

Şerpii se mişcă înainte şi înapoi, împreună, executând mişcări ce se aseamănă izbitor cu un dans formal. Elegant şi plin de graţie.

Ritmul e din ce în ce mai rapid, iar acum intervine ceva aspru în felul în care şerpii se mişcă. Valsul se transformă în luptă. Se înconjoară unul pe celălalt, iar tu aştepţi ca unul sau altul să atace.

Unul dintre ei sâsâie, blând, iar celălalt îi răspunde la fel. Continuă să facă cercuri în timp ce muzica şi tămâia se ridică spre cerul înstelat de deasupra.

N-ai putea spune care dintre ei a lovit primul. La urma urmei sunt identici. În timp ce se dau înapoi, sâsâie şi sar unul la altul, iar atenţia îţi este distrasă de faptul că amândoi nu mai sunt albi ca varul, ci negri ca abanosul.

Recunoaştere

EN ROUTE DE LA BOSTON LA NEW YORK, 31 OCTOMBRIE 1902

Cei mai mulţi dintre pasagerii trenului şi-au ocupat locurile din vagoane şi compartimente ca să poată citi, dormi ori petrece în felul lor pe timpul călătoriei. Coridoarele care forfoteau de oameni la ora plecării sunt aproape pustii acum, în vreme ce Widget şi Poppet îşi croiesc drum dintr-un vagon într-altul, fără zgomot, ca nişte pisici.

De uşile compartimentelor sunt atârnate plăcuţe pe care sunt scrise nume. Se opresc în dreptul celei pe care scrie „C. Bowen”, iar Widget ridică mâna ca să ciocănească uşor în geamul mat.

— Intră, strigă o voce dinăuntru, iar Poppet deschide uşa.

— Deranjăm? întreabă ea.

— Nu, spune Celia. Haideţi înăuntru.

Închide cartea plină de simboluri pe care o citea şi o aşază pe masă. Întregul compartiment arată ca după o explozie într-o bibliotecă, vrafuri de cărţi şi de hârtii printre banchetele îmbrăcate în catifea şi mesele de lemn lucioase. Lumina joacă prin încăpere odată cu mişcările trenului, rostogolindu-se din candelabrele de cristal.

Widget trage uşa după ei şi o încuie.

— Vreţi să beţi nişte ceai? întreabă Celia.

— Nu, mulţumim, spune Poppet.

Se uită neliniştită spre Widget, care dă doar din cap.

Celia îi urmăreşte pe amândoi din priviri, Poppet care îşi muşcă buzele şi evită privirea Celiei, în timp ce Widget stă rezemat de uşă.

— Hai, spuneţi odată, îi îndeamnă ea.

— Păi…, începe Poppet, avem o problemă.

— Ce fel de problemă? vrea să ştie Celia, deplasând vrafurile de cărţi, pentru ca gemenii să se poată aşeza pe banchetele violet.

Ei rămân însă acolo unde sunt.

— Cred că ceva ce trebuia să se întâmple nu s-a întâmplat, spune Poppet.

— Şi despre ce anume ar fi vorba? întreabă Celia.

— Prietenul nostru Bailey trebuia să vină cu noi.

— A, da, Widget a menţionat ceva în acest sens, îşi aminteşte Celia. Să înţeleg că nu a mai venit?

— Nu, spune Poppet. L-am aşteptat, dar n-a venit, şi nu ştiu dacă s-a întâmplat aşa pentru că n-a vrut sau fiindcă noi am plecat mai devreme.

— Înţeleg, spune Celia. Mi se pare a fi o decizie foarte importantă, să hotărăşti dacă vrei sau nu să fugi de acasă şi să te alături circului. Poate că n-a avut destul timp să vadă cum stau lucrurile.

— Dar urma să vină, spune Poppet. Ştiu sigur că urma să vină.

— Ai văzut ceva? întreabă Celia.

— Oarecum.

— Ce înseamnă să vezi *oarecum?*

— Nu mai e atât de limpede ca înainte, explică Poppet. Acum nu mai văd nimic la fel de clar. Totul e bucăţi şi cioburi care nu se mai leagă. Nimic de aici nu s-a mai legat în ultimul an, şi tu ştii asta.

— Cred că asta e o exagerare, spune Celia.

— Nu e nicio exagerare, o contrazice Poppet cu glas ridicat.

Candelabrele încep să tremure, iar Celia închide ochii şi inspiră adânc, aşteptând ca ele să revină la mişcarea uşor legănată, înainte de a vorbi.

— Poppet, dintre toţi oamenii de aici eu sunt cea mai îngrijorată în legătură cu cele întâmplate în ultimul an. Şi ţi-am mai spus că nu eşti tu de vină şi că nu s-ar fi putut face nimic pentru a preveni ceea ce a fost. Înţelegi ce-ţi

spun?

— Da, spune Poppet. Dar la ce bun să vezi viitorul dacă nu poţi face nimic ca să împiedici lucrurile să se petreacă într-un anume fel.

— Nu poţi împiedica lucrurile să se petreacă. Poţi fi doar pregătit pentru cele ce se vor petrece.

— Tu ai fi putut să le împiedici, mormăie Poppet, uitându-se la cărţile din jur.

Celia pune un deget sub bărbia lui Poppet şi-i întoarce capul ca s-o poată privi în ochi.

— Doar câţiva oameni din trenul ăsta bănuiesc cât de total sunt implicată în bunul mers al acestui circ, spune ea. Şi cu toate că voi doi vă număraţi printre ei, fiind amândoi extrem de inteligenţi, tot nu veţi înţelege anvergura celor ce se petrec aici. Şi chiar dacă aţi cunoaşte-o, nici măcar nu v-ar fi pe plac. Iar acum spune-mi, te rog, ce ai văzut *oarecum.*

Poppet închide ochii încercând să se concentreze.

— Nu ştiu, spune ea. Era luminos, totul ardea, şi Bailey era acolo.

— Trebuie să te străduieşti să scoţi mai mult.

— Nu pot. N-am mai văzut nimic limpede de atunci…

— Iar asta se întâmplă pentru că nu mai vrei să vezi nimic limpede de atunci, şi nici nu pot să te condamn pentru asta. Dacă vrei însă ca eu să împiedic ceva ce are să vină, trebuie să-mi dai mai multe informaţii.

Desface lanţul lung de argint pe care îl poartă la gât, verificând ora indicată de ceasul de buzunar care atârnă de el, înainte de a-l ridica în dreptul ochilor lui Poppet.

— Te rog, Poppet, spune Celia. Nu ai nevoie de stele pentru asta. Trebuie doar să te concentrezi. Chiar dacă nu vrei.

Poppet se încruntă, apoi îşi îndreaptă atenţia asupra ceasului de argint care se leagănă în lumina caldă.

Ochii i se îngustează, concentrându-se asupra reflexiilor din curbura ceasului, apoi se îmblânzesc privind spre ceva

dincolo de ceas, dincolo de tren.

Începe să se legene în timp ce ochii i se zbat în spatele pleoapelor închise şi cade pe spate. Widget face un salt spre ea, prinzând-o înainte ca ea să se izbească de podea.

Celia îl ajută s-o ducă pe Poppet la una dintre banchetele de catifea de lângă masă, în vreme ce pe o policioară din apropiere o ceaşcă se umple cu apă, care se preschimbă într-un ceai aromat.

Poppet clipeşte, privind în sus spre candelabre ca şi cum le-ar vedea pentru prima oară, înainte de a se întoarce spre Celia şi a accepta ceaşca de ceai.

— A durut, spune Poppet.

— Îmi pare rău, draga mea. Viziunile tale devin tot mai puternice, de aceea e foarte dureros să le suprimi.

Poppet dă din cap, frecându-şi tâmplele.

— Spune-mi tot ce-ai văzut, îi cere Celia. Totul. Nu contează dacă nu se leagă. Încearcă să le descrii.

Poppet se uită mai întâi în ceaşca de ceai, apoi povesteşte.

— E un foc. Începe cu rugul, dar... e mai mare şi nu e nimic care să-l ţină. Ca şi cum toată curtea ar fi luat foc, se aude un zgomot mare şi căldura şi... Poppet se opreşte, închizând ochii şi încercând să se concentreze asupra imaginilor din mintea ei. Deschide ochii şi priveşte spre Celia: Acolo eşti tu. Eşti împreună cu cineva şi cred că plouă, iar apoi nu mai eşti acolo, dar tot eşti, nu pot să explic. Şi apoi e Bailey acolo, nu în timpul focului, dar după aceea, cred.

— Cum arăta acel cineva? întreabă Celia.

— Era un bărbat. Era înalt. În costum, purta un melon, cred. Dar nu-mi dau exact seama.

Celia îşi ţine câteva clipe capul în mâini înainte de a vorbi.

— Dacă bărbatul este cel care cred eu că este, ştiu cu siguranţă că în clipa de faţă e la Londra, aşa că lucrurile nu se vor întâmpla numaidecât cum îţi închipui tu.

— Dar aşa e, sunt sigură, protestează Poppet.

— Măsurarea timpului n-a fost niciodată punctul tău forte. Tu însăţi spui că prietenul tău e şi el acolo, la acel incident, dar primul lucru de care te-ai plâns a fost că el nu-i aici. Ceea ce ai văzut ar putea să nu se întâmple nici peste săptămâni, luni sau chiar ani de zile, Pet.

— Dar trebuie să facem ceva, insistă Poppet, trântind ceaşca pe masă.

Lichidul încremeneşte înainte de a se vărsa peste o carte deschisă, ca şi cum ar fi înconjurat de un perete invizibil.

— Ca să fim pregătiţi, cum ai spus chiar tu, continuă ea.

— Am să fac tot ce pot ca să împiedic circul să se facă scrum. Am să-l protejez împotriva focului cât de mult pot. E bine aşa?

După o clipă, Poppet încuviinţează.

— Bine, spune Celia. Peste câteva ceasuri am scăpat de tren, aşa că putem discuta chestiunea mai târziu.

— Stai, îi cere Widget.

A stat pe spătarul uneia dintre banchetele de catifea, fără să se amestece în conversaţie. Acum se întoarce spre Celia:

— Vreau să te întreb şi eu ceva înainte să ne uşuieşti.

— Despre ce e vorba? întreabă ea.

— Spuneai că nu putem realiza anvergura celor ce se întâmplă, repetă el.

— Poate că nu am găsit cele mai potrivite cuvinte.

— Dar e vorba de un joc, nu-i aşa? întreabă Widget.

Celia îl priveşte cu un mic zâmbet trist în colţul gurii.

— Ţi-au trebuit şaisprezece ani ca să dibuieşti asta, spune ea. Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Widget.

— Atât am reuşit să ghicesc. Nu-i uşor să văd lucrurile pe care tu nu vrei ca eu să le ştiu, dar în ultima vreme am tot prins fragmente. N-ai fost la fel de grijulie ca de obicei.

— Un joc? întreabă Poppet, uitându-se când la fratele ei, când la Celia.

— Ca un joc de şah, spune Widget. Iar circul este tabla.

— Nu-i chiar aşa, intervine Celia. Nu-i chiar atât de clar ca şahul.

— Jucăm cu toţii un joc? vrea să ştie Poppet.

— Noi nu, o corectează Widget. E jocul ei şi al altcuiva. Noi ceilalţi suntem, ce anume, piese de rezervă?

— Nu-i aşa, spune Celia.

— Atunci cum e? întreabă Widget.

Drept răspuns, Celia se mulţumeşte să-l privească, uitându-se fix în ochii lui fără să se mai mişte.

O vreme Widget răspunde privirii ei, în tăcere, în vreme ce Poppet îi urmăreşte plină de curiozitate. În cele din urmă, Widget clipeşte, cu o expresie vizibil surprinsă. Apoi se uită în jos spre pantofi.

Celia oftează, iar când vorbeşte din nou li se adresează amândurora.

— Dacă n-am fost pe de-a-ntregul sinceră cu voi, e numai din pricina faptului că ştiu o mulţime de lucruri pe care voi n-aţi dori să le ştiţi. Vă rog, aşadar, să aveţi încredere în mine când vă spun că mă străduiesc să îndrept lucrurile. Suntem într-un echilibru precar şi există o mulţime de factori implicaţi. Cel mai bun lucru pe care îl putem face pe moment este să luăm lucrurile aşa cum vin şi să nu ne facem griji din cauza celor care s-au întâmplat sau a celor ce urmează. De acord?

Widget dă aprobator din cap, iar Poppet îl urmează fără tragere de inimă.

— Mulţumesc, spune Celia. Acum vă rog să plecaţi şi să încercaţi să vă odihniţi.

Poppet o îmbrăţişează înainte de a se strecura pe uşă.

Widget mai întârzie.

— Îmi pare rău, spune el.

— Nu-i nimic de care să-ţi pară rău, îi răspunde Celia.

— Oricum, îmi pare rău.

O sărută pe obraz înainte de a pleca, fără să mai aştepte un răspuns din partea ei.

— Ce-a fost asta? vrea să ştie Poppet când Widget i se

alătură pe coridor.

— M-a lăsat s-o citesc, spune Widget. Mi-a arătat totul, fără să ascundă nimic. N-a mai făcut lucrul ăsta niciodată.

Refuză să mai dea alte explicaţii în timp ce străbat în linişte trenul.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întreabă Poppet după ce ajung în compartimentul lor şi o pisică roşcată i se urcă în poală.

— Cred că ar trebui să aşteptăm, spune Widget. Cred că este singurul lucru pe care putem să-l facem în clipa asta.

*

Rămasă singură în camera ei plină de cărţi, Celia începe să-şi rupă batista în fâşii. Pe rând, dă drumul fiecărei fâşii de mătase şi de dantelă într-o ceaşcă de ceai goală şi îi dă foc. Repetă gestul iar şi iar, lucrând, până când materialul arde fără să se carbonizeze, rămânând strălucitor şi alb în mijlocul flăcării.

Urmărire

EN ROUTE DE LA BOSTON LA NEW YORK, 1 NOIEMBRIE 1902

E o dimineaţă friguroasă, iar paltonul uzat al lui Bailey nu arată prea bine în combinaţie cu noul său costum negru antracit şi nici nu e prea sigur că cele două nuanţe se potrivesc, dar străzile şi gara sunt prea aglomerate ca să-şi mai facă griji pentru felul în care arată.

Mai sunt şi alţi *rêveurs* care se îndreaptă spre New York, dar unii nu vor găsi bilete decât pentru trenul de mai târziu, aşa încât urmează o rundă de rămas-bun şi agitaţia de a tria bagajele înainte de a urca în tren.

Trenul înaintează încet, iar Bailey stă pe locul lui, uitându-se pe fereastră la peisajul schimbător şi rozându-şi unghiile fără să-şi dea seama.

Victor vine şi se aşază lângă el cu o carte legată în piele roşie în mână.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să citeşti ceva, ca să treacă timpul, spune el dându-i cartea.

Bailey o deschide şi o frunzăreşte, dar constată surprins că este de fapt un album cu tăieturi din ziare întocmit cu meticulozitate. Cele mai multe dintre filele negre sunt acoperite cu articole decupate din ziare, dar mai sunt şi scrisori, datate cu zece ani în urmă sau cu mai puţin.

— Nu e totul în engleză, îi explică Victor, dar probabil că ai să poţi citi majoritatea articolelor, pe puţin.

— Mulţumesc, spune Bailey.

Victor dă din cap şi se întoarce la locul lui în cealaltă parte a vagonului.

În timp ce trenul îşi croieşte drumul, Bailey dă cu totul uitării peisajul. Citeşte şi reciteşte cuvintele lui *Herr* Friedrick Thiessen, care i se par în acelaşi timp familiare şi pasionante.

— Nu te-am văzut niciodată atât de interesat de un nou *rêveur*, o aude el pe Lorena spunându-i fratelui ei. Nu într-atât încât să-i împărtăşeşti cărţile tale.

— Îmi aminteşte de Friedrick, este răspunsul lui Victor.

Aproape au ajuns la New York când Elizabeth se aşază pe scaunul gol din faţa lui. Înainte de a lăsa cartea din mână, Bailey pune un semn la mijlocul unui articol care compară interacţiunea dintre lumină şi umbră dintr-un anume cort cu teatrul de marionete din Indonezia.

— Ducem o viaţă ciudată, urmărindu-ne visurile dintr-un loc în altul, spune Elizabeth pe un ton calm, uitându-se pe geam. N-am mai întâlnit un *rêveur* atât de tânăr care să aibă sentimente la fel de puternice faţă de circ ca noi, cei care îl urmăm de ani de zile. Aş vrea să-ţi ofer asta.

Îi întinde un fular roşu de lână, cel la care împletea de zor. Este mai lung decât se aştepta Bailey, care o urmărise în timp ce tricota modelul complicat cu fire înnodate la fiecare capăt de rând.

— Nu pot să-l primesc, spune el, pe jumătate profund onorat, pe jumătate dorindu-şi ca oamenii să nu-i mai facă fel de fel de cadouri.

— Ce prostie, protestează Elizabeth. Toată ziua fac fulare şi nu duc lipsă de lână. Iar pe ăsta l-am început fără să mă gândesc la un *rêveur* anume care să-l poarte, aşa că e clar că ţi-a fost hărăzit.

— Mulţumesc, spune Bailey, înfăşurându-şi fularul în jurul gâtului în pofida căldurii din tren.

— Cu plăcere. Curând ajungem, iar apoi nu mai trebuie decât să aşteptăm apusul soarelui.

Pleacă şi îl lasă aşezat în scaunul lui de lângă fereastră. Bailey contemplă cerul cenuşiu cu un amestec de mulţumire, emoţie şi de nervozitate, pe care nu reuşeşte să le împace.

Când ajung la New York, Bailey este frapat cât de străin pare totul. Deşi nu e foarte diferit de Boston, dar Bostonul are totuşi un aer familiar. Iar acum, lipsit de legănatul

adormitor al trenului, realizează cât de departe este de casă.

Victor şi Lorena par la fel de dezorientaţi, doar Elizabeth se află pe un teren cunoscut. Îi conduce prin intersecţii şi îi înghesuie în tramvaie până când Bailey începe să se simtă ca una dintre oile lui. Dar nu durează mult până ajung la destinaţie, un loc din afara oraşului propriu-zis, unde se întâlnesc cu un alt *rêveur,* din partea locului, pe nume August, cel a cărui cameră i-a rămas lui Bailey la Boston şi care îi invită să stea la el acasă până când îşi vor găsi camere de locuit.

August se dovedeşte a fi un tip plăcut şi greoi, iar prima impresie a lui Bailey e că omul seamănă cu locuinţa lui: o construcţie îndesată cu o verandă pe toată faţada, caldă şi primitoare. Pe Elizabeth o ia practic pe sus atunci când o salută, iar când face cunoştinţă cu Bailey, îi scutură atât de bucuros mâna, încât după aceea pe băiat îl dor degetele.

— Am o veste bună şi una rea, anunţă August în timp ce-i ajută să-şi urce bagajele pe verandă. Pe care să o spun mai întâi?

— Pe cea bună, răspunde Elizabeth înainte ca Bailey să aibă timp să aleagă. Am bătut cale prea lungă pentru a fi primiţi cu veşti proaste din capul locului.

— Vestea cea bună, zice August, este că am avut dreptate prezicând locul unde se va instala circul. E la mai puţin de o milă de aici. Se pot vedea corturile din capătul verandei, dacă vă întindeţi gâturile cât trebuie, spune el, arătând cu degetul spre stânga.

Bailey se repede spre locul indicat, urmat îndeaproape de Lorena. Vârfurile corturilor vărgate sunt vizibile printre copaci la oarecare distanţă, un amestec strălucitor de alb contrastând cu cerul cenuşiu şi crengile brune.

— Minunat, se entuziasmează Elizabeth, râzând spre Lorena şi Bailey, în timp ce aceştia se întind peste balustradă. Şi care este vestea rea?

— Nu sunt chiar sigur că e cu adevărat rea, spune

August, de parcă nu ar şti cum să le explice. Mai degrabă îngrijorătoare. Cu privire la circ.

Bailey se desprinde de balustradă şi se întoarce la conversaţie, simţind cum îi dispare tot elanul.

— Îngrijorătoare? întreabă Victor.

— Ei bine, vremea nu e tocmai bună, după cum sigur aţi observat, începe August arătând în sus spre norii grei şi cenuşii. Azi-noapte a fost furtună. Circul era închis, ceea ce a fost cam ciudat de la bun început, fiindcă de când mă ştiu nu-mi amintesc să fi fost vreodată închis în seara de deschidere, din cauza condiţiilor meteorologice nefavorabile. Dar nu contează, a fost apoi un fel de… nici nu ştiu cum să-i spun, un fel de zgomot pe la miezul nopţii. Un bubuit care a zgâlţâit casa. M-am gândit că poate a fost un trăsnet. S-a văzut mult fum deasupra circului, iar unul dintre vecini jură că a văzut un fulger de lumină strălucitor. Am făcut un drum până la circ în dimineaţa asta, dar nu pare să lipsească nimic, deşi pancarta care anunţă că e închis atârnă în continuare de poartă.

— Foarte ciudat, observă Lorena.

Fără să mai spună un cuvânt, Bailey sare peste poartă şi porneşte în goană printre copaci. Se îndreaptă spre corturile vărgate cât de repede poate, cu fularul roşu fluturând în urma lui.

Vechi fantome

LONDRA, 31 OCTOMBRIE 1902

E târziu, iar strada e întunecată, în pofida felinarelor ce se înşiră de-a lungul clădirilor cenuşii de piatră. Isobel stă lângă scara ascunsă, în umbra uneia dintre ele, care i-a fost casă mai mult de un an, deşi acum i se pare că totul s-a petrecut cu secole în urmă. Îl aşteaptă pe Marco să vină acasă, cu un şal albastru deschis în jurul umerilor, ca o pată de cer azuriu în bezna nopţii.

Trec ore până când Marco apare după colţ. Mâna i se încleştează pe mânerul servietei când o vede.

— Ce faci aici? întreabă el. Trebuia să fii în State.

— Am părăsit circul, spune Isobel. Am plecat. Celia a spus că se poate.

Scoate o bucată uzată de hârtie din buzunar, pe care e scris numele ei, numele adevărat, pe care el l-a aflat cu greutate de la ea acum mulţi ani, rugând-o să-l scrie într-unul din carnetele lui.

— Nici nu putea să-ţi spună altceva.

— Pot să vin sus? întreabă ea, făcându-şi de lucru cu şalul.

— Nu, o refuză Marco, aruncând o privire spre geamuri. O pâlpâire slabă luminează sticla. Te rog, spune ce ai de spus acum şi aici.

Isobel se încruntă. Se uită în jur, dar strada e întunecată şi pustie, bate doar un vânt rece, răvăşind frunzele din rigolă.

— Voiam să-ţi cer iertare, zice ea pe un ton calm. Că nu ţi-am spus că încercam să moderez. Ştiu că ceea ce s-a întâmplat anul trecut a fost în parte şi din vina mea.

— Ar trebui să-ţi ceri scuze de la Celia, nu de la mine.

— Am făcut şi asta, spune Isobel. Ştiam că e îndrăgostită de cineva, dar credeam că e vorba de *Herr* Thiessen. Nu

mi-am dat seama până în seara aceea că era vorba de tine. Dar l-a iubit şi pe el, şi l-a pierdut, iar eu am fost de vină.

— N-a fost vina ta, o linişteşte Marco. Au fost o mulţime de factori implicaţi.

— Mereu au fost o mulţime de factori implicaţi, spune Isobel. N-am vrut să mă amestec atât de mult, am vrut doar să fiu de folos. Am vrut să-mi asum… *asta*, iar apoi să mă întorc la ceea ce a fost înainte.

— Nu putem merge înapoi. O mare parte din lucruri nu mai e cum era.

— Ştiu, spune Isobel. Iar pe ea nu pot s-o urăsc. Am încercat. Nici măcar nu pot s-o displac. Mi-a permis să continui ani de zile, deşi eram în mod evident suspectă, ea însă a fost mereu bună cu mine. Şi iubeam circul. Am simţit că în sfârşit am şi eu o casă, un loc căruia îi aparţin. După o vreme, am ştiut că nu mai trebuia să te protejez pe tine de ea, am simţit că ar trebui să-i protejez pe toţi ceilalţi de voi doi, şi pe voi doi unul de celălalt. Am început după ce-ai venit să mă vezi la Paris, când erai atât de supărat din cauza Copacului cu Dorinţe, dar am ştiut că trebuie să continui după ce i-am ghicit Celiei în cărţi.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Marco.

— În acea seară la Praga, când trebuia, chipurile, să te întâlneşti cu mine, spune Isobel. Nu m-ai lăsat niciodată, nici măcar o dată, să-ţi ghicesc în cărţi, până anul trecut. Nu mi-am dat seama de asta. Mă-ntreb dacă aş fi lăsat lucrurile să meargă atâta timp dacă aş fi ştiut mai devreme. Mi-au trebuit ani ca să înţeleg cu adevărat ce spuneau cărţile ei. N-am putut să văd ce era chiar sub nasul meu. Am pierdut atâta vreme. Când de fapt, a fost mereu vorba de voi doi, chiar înainte ca voi să vă fi întâlnit. Eu n-am fost decât o diversiune.

— N-ai fost o diversiune, spune Marco.

— M-ai iubit vreodată? întreabă Isobel.

— Nu, recunoaşte Marco. Mi-am zis că poate, aş reuşi, dar…

Isobel dă din cap.

— Eu am crezut că da. Eram sigură, deşi nu mi-ai spus-o niciodată. Nu am fost în stare să deosebesc între ceea ce era real şi ceea ce îmi doream. Mi-am zis că asta avea să fie ceva temporar, chiar şi atunci când am văzut că merge tot mai departe. Dar nu e. Niciodată n-a fost. Eu am fost ceva temporar. Mi-am închipuit că dacă ea ar pleca, te-ai întoarce la mine.

— Dacă ea ar pleca, eu nu aş mai fi nimic. Ar trebui să ai o părere mai bună despre tine decât să te mulţumeşti cu asta.

Stau în tăcere, pe strada pustie, lăsând aerul rece al nopţii să se aşeze între ei.

— Noapte bună, domnişoară Martin, spune Marco, luând-o pe scări în sus.

— Cel mai greu e să ghiceşti timpul, continuă Isobel, iar Marco se opreşte şi se întoarce spre ea. Poate fiindcă schimbă atâtea lucruri. Am ghicit în cărţi pentru nenumărate persoane pe diverse subiecte, dar cel mai greu este stabilirea momentului. Ştiam asta, dar tot am fost surprinsă. Eram dispusă să aştept ceva care era doar o posibilitate. Am crezut întotdeauna că e o chestiune de timp, dar m-am înşelat.

— Nu m-am aşteptat ca lucrurile să dureze atât de… începe Marco, dar Isobel îl întrerupe.

— Totul a fost o chestiune de moment, zice ea. Trenul meu a întârziat în ziua aia. Ziua în care ai pierdut carnetul. Dacă trenul ar fi ajuns la timp, nu ne-am mai fi întâlnit niciodată. Probabil că nici nu trebuia să fie aşa. A fost o posibilitate, una dintr-o mie, nu inevitabilă, aşa cum se întâmplă uneori.

— Isobel, îmi pare rău, spune Marco. Îmi pare rău că te-am implicat în toate astea. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme ce simt faţă de Celia. Nu ştiu ce altceva ai dori de la mine, din ceea ce pot să-ţi ofer.

Isobel dă din cap, strângându-şi şalul în jurul umerilor.

— Am ghicit în cărţi pentru cineva acum o săptămână. Era un tânăr, mai tânăr decât eram eu când te-am cunoscut. Înalt ca o persoană care încă nu e obişnuită să fie înaltă. Era autentic şi drăguţ. M-a întrebat chiar şi cum mă cheamă. Şi totul era scris în cărţile lui. Totul. Era ca şi cum aş fi ghicit în cărţi pentru circ, iar asta nu mi s-a mai întâmplat decât o singură dată, când am ghicit pentru Celia.

— De ce îmi spui toate astea? întreabă Marco.

— Fiindcă am crezut că el ar fi putut să te salveze. Nu ştiam ce să simt în legătură cu asta; nici acum nu ştiu. Era acolo, în cărţile lui, împreună cu toate celelalte, la fel de clar ca tot ce-am mai văzut. Am crezut atunci că totul are să se sfârşească altfel. M-am înşelat. Se pare că mă înşel destul de des. Poate că e timpul să-mi caut o altă ocupaţie.

Marco rămâne nemişcat, faţa lui devine cenuşie în lumina felinarului.

— Ce tot spui? întreabă el.

— Spun că ai avut o şansă, răspunde Isobel. O şansă de a fi cu ea. O şansă ca totul să se rezolve într-o manieră favorabilă. Aproape că mi-am dorit-o pentru tine, crede-mă, în pofida întregii situaţii. Încă îmi doresc să fii fericit. Iar posibilitatea era acolo. Zâmbeşte trist în timp ce mâna îi alunecă în buzunar. Dar momentul nu a fost cel care trebuia să fie.

Scoate mâna din buzunar şi desface degetele. În palma ei e o grămăjoară de cristale negre strălucitoare, nămol fin precum cenuşa.

— Ce-i aia? întreabă Marco când ea îşi ridică palma în dreptul buzelor.

Drept răspuns, Isobel suflă uşor, iar cenuşa zboară spre Marco într-un nor negru înecăcios.

Când atmosfera s-a limpezit, servieta lui Marco stă abandonată pe jos lângă picioarele ei. Isobel o ia şi se îndepărtează.

Urmări

NEW YORK, 1 NOIEMBRIE 1902

Deşi împrejurimile sunt altele, circul arată exact la fel ca pe câmpul de acasă, îşi zice Bailey când în sfârşit ajunge la gard, simţind un junghi într-o parte şi răsuflând din greu după ce a alergat printr-o zonă care e mai mult pădure decât câmpie.

Dar mai e ceva diferit. Rămâne pe loc un timp, încercând să-şi recapete suflul şi uitându-se fix la pancarta care anunţă:

Închis din cauza vremii nefavorabile

şi care stă atârnată peste cea cu orele de funcţionare.

Este mirosul, realizează el. Lipseşte mirosul de caramel amestecat perfect cu fumul de lemn al unui foc molcom. În locul lui e mirosul greu a ceva ars şi ud, însoţit de o notă dulceagă, greţoasă.

Simte că i se face rău.

Nu răzbate niciun zgomot din spatele gardului de fier forjat. Corturile sunt complet tăcute. Doar ceasul de dincolo de porţi ticăie, marcând trecerea orelor după-amiezii.

Bailey descoperă destul de rapid că nu mai poate să treacă la fel de uşor printre barele gardului ca atunci când avea zece ani. Spaţiul e prea strâmt, oricât ar încerca să se strecoare prin el. Într-o anumită măsură, se aştepta ca Poppet să fie pe acolo şi să-l întâmpine, dar nu e suflet de om prin jur.

Gardul e prea înalt ca să poată fi escaladat, aşa că Bailey se gândeşte să rămână în faţa porţilor până la apus, când observă o creangă răsucită de copac, care nu ajunge tocmai până la gard, dar e destul de aproape, oprindu-se în

dreptul ţepuşelor de fier de pe coama gardului.

De acolo ar putea sări. Dacă o să calculeze bine unghiul, ar putea ateriza pe aleea dintre corturi. Dacă greşeşte, ar putea să-şi rupă piciorul, dar asta ar fi o problemă minoră, care se rezolvă. În schimb, ar pătrunde în circ.

Se caţără destul de uşor în copac, iar creanga pe care o văzuse de jos e destul de groasă ca să-l ţină când se apropie de gard. Dar nu reuşeşte să-şi menţină prea bine echilibrul, iar atunci când încearcă un salt graţios, sfârşeşte într-o prăbuşire mai mult sau mai puţin planificată. Aterizează greoi pe alee, se rostogoleşte de-a lungul unui cort în pulberea albă de pe jos.

Picioarele îl dor, dar par a fi în stare bună de funcţionare, umărul însă e strivit rău, iar palmele sunt un amestec de zgârieturi, murdărie şi pulbere albă. Pulberea poate fi uşor scuturată de pe mâini, dar se lipeşte ca vopseaua de haina şi pantalonii costumului său nou. Iar acum se vede din nou singur în interiorul circului.

— Adevăr ori provocare, îşi mormăie el în barbă.

Frunze uscate fragile zburătăcesc în jurul picioarelor lui, purtate de vânt prin gard. Pete de toamnă mută ce întrerup întinderea de alb-negru.

Bailey nu prea ştie încotro s-o apuce. Umblă pe alei, aşteptând să dea de Poppet la fiecare colţ, dar nu întâlneşte decât dungi şi pustietate. În cele din urmă, porneşte spre curtea principală, spre rugul aprins.

Când coteşte spre spaţiul deschis al curţii unde se află rugul, este mai surprins să constate că focul nu arde decât de faptul că, într-adevăr, acolo e cineva care îl aşteaptă.

Dar silueta care stă lângă cazanul din fier forjat nu este Poppet. Femeia e prea scundă, părul ei e prea închis la culoare. Când se întoarce, Bailey vede că ţine un portţigaret lung de argint în dreptul buzelor, iar fumul se încolăceşte în jurul capului ei ca un şarpe.

Îi trebuie un timp ca s-o recunoască pe contorsionistă, pe care n-a văzut-o decât pe estradă, îndoindu-se în forme

imposibile.

— Tu eşti Bailey, nu-i aşa? îl întâmpină ea.

— Da, răspunde Bailey, întrebându-se dacă absolut toată lumea de la circ ştie de el.

— Ai întârziat, îi mai spune contorsionista.

— Am întârziat unde? întreabă Bailey tulburat.

— Mă îndoiesc că are să mai reziste mult.

— Cine? întreabă Bailey, deşi în minte îi răsare dintr-odată gândul că, de fapt, contorsionista ar putea să se refere la circ în sine.

— Şi bineînţeles, continuă ea, că dacă ai fi sosit mai devreme s-ar fi putut ca totul să fie altfel. Alegerea momentului e un lucru extrem de sensibil.

— Unde-i Poppet? vrea Bailey să ştie.

— Domnişoara Penelope e pe moment indisponibilă.

— Cum de nu ştie că sunt aici? întreabă el.

— S-ar putea prea bine să ştie că eşti aici, dar asta nu schimbă faptul că e, după cum am menţionat, momentan indisponibilă.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întreabă Bailey.

Durerea îi pulsează în umăr, iar el nu mai ştie exact de când totul pare să nu mai aibă noimă.

— Poţi să-mi spui Tsukiko, îi mai spune contorsionista.

Trage un fum lung din ţigară. Dincolo de ea, cazanul uriaş de fier forjat stă gol. Pământul din jur, de obicei acoperit cu desenul unei spirale în alb şi negru, e nimic altceva decât întunecime, de parcă ar fi fost înghiţit de spaţiul gol.

— Am crezut că focul nu se stinge niciodată, spune Bailey, apropiindu-se de el.

— Nu s-a stins până acum.

Ajungând la cazanul de fier încă fierbinte, Bailey se ridică pe vârfuri ca să se uite înăuntru. E aproape plin cu apă de ploaie, iar suprafaţa întunecată se încreţeşte în bătaia vântului. Pământul de sub picioarele lui e negru şi noroios, iar când face un pas înapoi din greşeală, dă cu

piciorul peste un melon negru.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Bailey.

— E mai greu de explicat, răspunde Tsukiko. E o poveste lungă şi complicată.

— Iar dumneavoastră n-o să mi-o povestiţi, nu-i aşa?

Ea înclină uşor capul, iar Bailey vede umbra unui surâs pe buzele ei.

— Nu, n-am să ţi-o povestesc, spune ea.

— Minunat, bombăne Bailey pentru sine.

— Văd că ai preluat stindardul, remarcă Tsukiko făcând un semn cu ţigara spre fularul lui roşu.

Bailey nu prea ştie cum să răspundă la asta, dar ea continuă fără să aştepte răspunsul lui:

— Presupun că se poate spune că a avut loc o explozie.

— Rugul a explodat? Cum e posibil?

— Ţi-aminteşti că ţi-am spus că e greu de explicat? Nu s-a schimbat nimic în privinţa asta.

— Cum de nu au ars şi corturile? întreabă Bailey, uitându-se în jur la şirurile nesfârşite de dungi.

Unele dintre corturile mai apropiate sunt pătate cu noroi, dar niciunul nu e ars, în pofida pământului carbonizat din jur.

— Asta se datorează domnişoarei Bowen, spune Tsukiko. Presupun că fără această măsură de siguranţă daunele ar fi fost mult mai mari.

— Cine e domnişoara Bowen?

— Pui o mulţime de întrebări, zice Tsukiko.

— Nu răspundeţi la prea multe dintre ele, ripostează Bailey.

Zâmbetul se iveşte din nou, într-un mod care lui Bailey i se pare de-a dreptul prietenos.

— Sunt doar mesagerul, zice Tsukiko. Sunt aici ca să te escortez la o întâlnire legată de aceste chestiuni, presupun, pentru că pe moment sunt singura persoană în viaţă care are o idee despre ce s-a întâmplat şi care ştie de ce eşti aici. Păstrează-ţi mai bine întrebările pentru

altcineva.

— Şi cine ar fi acea persoană? întreabă Bailey.

— Ai să vezi, îi promite Tsukiko. Vino cu mine.

Îi face semn s-o ia înainte, înconjurând rugul spre cealaltă parte a curţii. Merg puţin pe o alee învecinată, straturi de noroi lipindu-se de pantofii altădată strălucitori ai lui Bailey.

— Am ajuns.

Tsukiko se opreşte la intrarea unui cort, iar Bailey se apropie să verifice tăbliţa de la intrare, ştiind despre ce cort e vorba de cum citeşte cuvintele scrise pe aceasta:

Bestii Înfricoşătoare şi Creaturi Ciudate
Miracole din Hârtie şi Ceaţă

— Vii şi tu cu mine? întreabă Bailey.

— Nu, răspunde Tsukiko. Sunt doar mesagerul, îţi aminteşti? Am să fiu în curte, dacă ai nevoie de mine.

După asta, face un semn politicos din cap şi o ia înapoi pe drumul pe care au venit, iar Bailey observă, în timp ce o urmăreşte cum se îndepărtează, că noroiul nu i se lipeşte de ghete.

Când ea dispare după primul colţ, Bailey intră în cort.

Incendiar

NEW YORK, 31 OCTOMBRIE 1902

Marco se izbeşte cu spatele de pământ, de parcă cineva l-ar fi împins cu putere, şi este cuprins de un acces de tuse din cauza loviturii, dar şi a norului de cenuşă neagră care îl înconjoară.

O ploaie uşoară se cerne peste el în timp ce-şi vine în simţiri, iar pe măsură ce atmosfera se limpezeşte, vede un şir de copaci subţiri şi stele, înconjurate de rotiţe de argint şi de piese de şah albe şi negre.

Îi trebuie o clipă până să realizeze că se află lângă ceasul *Wunschtraum.*

Limbile ceasului se apropie de miezul nopţii, jonglerul-arlechin din vârf ţine în echilibru cele unsprezece mingi printre stele clipitoare şi piese în mişcare.

Pancarta care anunţă că circul este închis din cauza vremii nefavorabile zornăie în vânt. Deşi pe moment ploaia nu-i altceva decât o ceaţă groasă.

Marco îşi freacă pudra lucitoare de pe faţă, revenind în acest fel la adevărata lui înfăţişare, dar este prea dezorientat ca s-o mai schimbe. Încearcă să se uite mai atent la cenuşa de pe costumul lui, dar aceasta a dispărut deja.

Perdeaua groasă de dincolo de ghereta de bilete e trasă deoparte, iar prin ceaţă Marco poate să distingă o siluetă aflată în umbră, luminată doar de scânteia puternică a unei brichete.

— *Bonsoir,* rosteşte Tsukiko pe un ton voios când el se apropie, punându-şi bricheta înapoi în buzunar, în timp ce se joacă cu ţigara din portţigaretul lung de argint.

O pală de vânt se năpusteşte peste ei, făcând porţile să se zgâlţâie.

— Cum… a reuşit să facă asta? întreabă Marco.

— Te referi la Isobel? răspunde Tsukiko. Eu am învăţat-o acest truc. Nu cred că a priceput nuanţele, dar se pare că l-a executat fără greş. Te simţi rău?

— Sunt bine, spune Marco, deşi spatele îl doare de la căzătură, iar ochii încă îl înţeapă.

O priveşte pe Tsukiko cu o anumită curiozitate. N-a stat niciodată mai mult de vorbă cu contorsionista, iar prezenţa ei este la fel de deconcertantă ca şi faptul că în urmă cu câteva clipe era în cu totul alt loc.

— Hai încoace, măcar să te adăposteşti de vânt, îl îndrumă Tsukiko cu mâna liberă spre tunelul din spatele perdelei. Asta-i o faţă mult mai reuşită decât cealaltă, spune ea cercetându-i chipul prin ceaţă şi fum. Ţi se potriveşte. Lasă perdeaua să cadă în urma lui, rămânând învăluiţi în întunericul punctat de luminiţe licăritoare, vârful aprins al ţigării ei fiind unica pată de culoare printre punctişoarele albe.

— Unde sunt ceilalţi? întreabă Marco, scuturând apa de ploaie de pe melon.

— La o petrecere de vreme rea, îi explică Tsukiko. Care în mod tradiţional se ţine în cortul acrobaţilor, fiind cel mai mare. Dar tu n-ai de unde să ştii asta, nefiind cu adevărat un membru al trupei, nu-i aşa?

Nu-i vede expresia destul de bine ca s-o poată citi, deşi bănuieşte că se amuză copios.

— Nu, se poate spune că nu sunt, răspunde el.

O urmează prin tunelul ca un labirint, pătrunzând tot mai adânc în circ.

— De ce sunt aici? întreabă el.

— Vom ajunge şi la asta, spune ea. Cât de mult ţi-a povestit Isobel?

Discuţia cu Isobel din faţa casei lui aproape că i s-a şters din minte, deşi a avut loc doar cu câteva clipe în urmă. Îşi aminteşte frânturi din ea. Nimic suficient de coerent, pentru a fi rostit.

— Nu contează, spune Tsukiko când el întârzie cu

răspunsul. Uneori e greu să te aduni după o asemenea călătorie. Ţi-a spus că avem ceva în comun?

Marco îşi aminteşte că Isobel a menţionat-o pe Celia şi pe altcineva, dar nu-şi aminteşte exact pe cine.

— Nu, spune el.

— Suntem amândoi foşti discipoli ai aceluiaşi maestru, îi dezvăluie Tsukiko. Vârful ţigării devine şi mai strălucitor în timp ce trage un fum. O acoperire temporară, din păcate, adaugă ea când ajung la altă perdea.

O dă la o parte, iar spaţiul este invadat de lumina strălucitoare din curte. Îi face semn lui Marco să iasă afară în ploaie, trăgând din nou din ţigară în timp ce el păşeşte ascultător înainte, încercând să desluşească ultima ei afirmaţie.

Luminile ce decorează corturile sunt întunecate, dar în centrul curţii rugul arde aprig, strălucitor şi alb. Ploaia molcomă care cade în jur capătă strălucire.

— E frumos, spune Tsukiko păşind în curte împreună cu el. Îţi recunosc meritul.

— Eşti o fostă elevă a lui Alexander? întreabă Marco, nefiind sigur că a înţeles bine.

Tsukiko dă din cap.

— Am obosit să notez lucrurile în carnete, aşa că am început să le înregistrez pe corpul meu. Nu-mi place să-mi murdăresc mâinile, spune ea, arătând spre degetele lui pătate cu cerneală. Sunt surprinsă că a fost de acord cu un loc de desfăşurare atât de deschis pentru această confruntare. A preferat întotdeauna locurile izolate. Presupun că nu e mulţumit de felul în care au evoluat lucrurile.

În vreme ce o ascultă, Marco observă că hainele lui Tsukiko nu sunt ude. Fiecare strop de ploaie care cade pe ea se evaporă instantaneu, sfârâind şi preschimbându-se în abur de cum o atinge.

— Ai câştigat ultima confruntare, spune el.

— Am supravieţuit ultimei confruntări, îl corectează

Tsukiko.

— Când? întreabă Marco în timp ce se îndreaptă spre rug.

— S-a încheiat acum optzeci şi trei de ani, şase luni şi douăzeci şi una de zile. Era o zi a cireşilor în floare.

Tsukiko trage adânc din ţigară înainte de a continua.

— Instructorii noştri nu înţeleg ce se întâmplă, spune ea. Să fii legat de cineva în acest fel. Sunt prea bătrâni, desprinşi de propriile emoţii. Nu-şi mai amintesc cum e să trăieşti şi să respiri pe lumea asta. Au impresia că e simplu să asmuţi doi oameni unul împotriva celuilalt. Dar nu-i niciodată simplu. Cealaltă persoană devine indispensabilă pentru felul în care îţi defineşti viaţa, pentru felul în care te defineşti. Îşi devin unul altuia la fel de necesari ca aerul. Apoi ei se aşteaptă ca învingătorul să continue fără asta. E ca şi cum i-ai rupe pe gemenii Murray unul de altul, aşteptându-te să fie la fel. Ar rămâne întregi, dar nu compleţi. O iubeşti, nu-i aşa?

— Mai mult decât orice pe lume, spune Marco.

Tsukiko încuviinţează cu un aer gânditor.

— Numele adversarei mele era Hinata, spune ea. Pielea ei mirosea a ghimbir şi frişcă. O iubeam mai mult decât orice pe lume. În ziua aceea, a cireşilor în floare, şi-a dat foc. A stârnit un stâlp de foc şi a păşit în el de parcă era apă.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc, spune Tsukiko cu o umbră de zâmbet. Asta e ceea ce domnişoara Bowen plănuieşte să facă pentru tine. Să te lase să câştigi.

— Ştiu.

— Nu doresc nimănui să aibă parte de durerea de a fi învingător. Hinata ar fi fost extaziată de lucrarea ta, zice ea când ajung la rug, urmărind dansul flăcărilor în ploaia care se înteţeşte. Iubea focul. Apa a fost întotdeauna elementul meu. Mai înainte.

Întinde mâna şi priveşte cum picăturile de ploaie refuză

să-i atingă pielea.

— Ştii povestea vrăjitorului din copac?

— Povestea lui Merlin? întreabă Marco. Ştiu mai multe variante.

— Sunt multe, încuviinţează Tsukiko. Vechile poveşti sunt povestite, repovestite şi modificate. Fiecare povestitor îşi lasă propria amprentă. Oricare ar fi fost adevărul poveştii, el e îngropat de preferinţe şi înfrumuseţări. Motivele nu contează, importantă e povestea.

Ploaia continuă să se înteţească, toarnă cu găleata în vreme ce ea vorbeşte mai departe.

— Uneori e o peşteră, dar mie îmi place versiunea cu copacul. Poate că un copac e mai romantic.

Scoate ţigara care încă arde din portţigaret şi o mişcă între degetele ei graţioase.

— Cum există câţiva copaci pe aici, care ar putea fi folosiţi în acest scop, spune ea, m-am gândit că acesta ar fi cel mai potrivit.

Marco îşi îndreaptă atenţia spre rugul aprins. Luminează ploaia care cade asupra lui în aşa fel, încât picăturile strălucesc ca nişte fulgi de zăpadă.

Toate versiunile poveştii lui Merlin pe care el le ştie amintesc de vrăjitorul care a fost închis. Într-un copac, o peşteră sau o stâncă.

Întotdeauna drept pedeapsă, urmare a unei iubiri nebuneşti.

Îşi întoarce privirea spre Tsukiko.

— Înţelegi, zice ea înainte ca el să apuce să vorbească.

Marco dă din cap.

— Ştiam că vei înţelege, iar în lumina flăcărilor albe zâmbetul ei străluceşte prin ploaie.

— Ce faci, Tsukiko? se aude o voce din spatele ei.

Când Tsukiko se întoarce, Marco o poate vedea pe Celia stând la marginea curţii. Rochia ei argintie bate într-un cenuşiu stins, panglicile încrucişate flutură în urma ei ca nişte limbi negre, albe şi antracit, amestecându-se cu părul

bătut de vânt.

— Du-te înapoi la petrecere, draga mea, o îndeamnă Tsukiko, îndesându-şi portţigaretul de argint înapoi în buzunar. Nu e bine să fii aici pentru ceea ce urmează.

— Pentru ce anume? întreabă Celia, uitându-se fix la Marco.

De data asta, Tsukiko li se adresează amândurora.

— Am fost înconjurată de scrisori de dragoste pe care voi doi le-aţi scris unul pentru celălalt de-a lungul anilor, preschimbate în corturi. Ele mi-au amintit ce înseamnă să fiu împreună cu ea. E minunat şi în acelaşi timp îngrozitor. Nu sunt pe de-a-ntregul pregătită să renunţ la ea, voi însă o lăsaţi să se stingă.

— Dar mi-ai spus că dragostea e uşuratică şi trecătoare, protestează Celia tulburată.

— Te-am minţit, spune Tsukiko, răsucindu-şi ţigara între degete. M-am gândit că are să-ţi fie mai uşor, dacă te îndoiai de el. Şi ţi-am dat un an ca să găseşti o modalitate ca totul să continue fără voi. N-ai făcut nimic. De acum preiau eu comanda.

— Am încer…, începe Celia, dar Tsukiko o întrerupe.

— Continui să ignori un fapt simplu, spune ea. Tu porţi în tine circul ăsta. Iar el foloseşte focul ca pe o unealtă. Tu reprezinţi pierderea mai mare, eşti însă prea egoistă ca să recunoşti. Îţi închipui că nu poţi trăi cu durerea. O asemenea durere nici nu se trăieşte. Ci se îndură. Îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile.

— Kiko, te rog, bâiguie Celia. Am nevoie de mai mult timp.

Tsukiko clatină din cap.

— Ţi-am mai spus asta, timpul e un lucru pe care nu pot să-l controlez.

Marco nu şi-a dezlipit ochii de la Celia de când ea a apărut în curte, acum însă îşi întoarce privirea.

— Nu te opri, strigă el spre Tsukiko, acoperind zgomotul ploii. Fă-o! Mai degrabă ard, decât să trăiesc fără ea.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu „nu” este distorsionat de vânt în ceva uriaş, atunci când Celia ţipă. Disperarea din glasul ei îl străpunge pe Marco ca şi cum ar fi tăiat de toate lamele din colecţia lui Chandresh, dar atenţia lui rămâne concentrată asupra lui Tsukiko.

— Jocul se va încheia, da? întreabă el. Jocul se va încheia chiar dacă eu rămân prizonier al focului şi nu sunt mort.

— Nu vei mai fi capabil să continui, spune Tsukiko. Asta-i tot ce contează.

— Atunci fă-o, îi cere Marco.

Tsukiko îi zâmbeşte. Îşi uneşte palmele, în timp ce fumul ţigării se ridică şerpuind printre degetele ei.

Se înclină adânc şi cu respect în faţa lui.

Niciunul dintre ei n-o urmăreşte pe Celia care vine alergând prin ploaie.

Tsukiko îşi azvârle ţigara care încă arde spre foc.

E încă în aer, când Marco îi strigă Celiei să se oprească.

Abia a atins flăcările albe strălucitoare ale rugului, când ea se aruncă în braţele lui.

Marco ştie că nu mai are timp s-o împingă deoparte, aşa că o trage aproape de el, îngropându-şi faţa în părul ei, în timp ce vântul îi zboară melonul de pe cap.

Apoi începe durerea. O durere ascuţită, sfâşietoare, ca şi cum ar fi rupt în bucăţi.

— Ai încredere în mine, îi şopteşte Celia la ureche, iar el încetează să mai lupte, dând totul uitării, cu excepţia ei.

În momentul dinaintea exploziei, înainte ca lumina albă să devină prea orbitoare pentru a mai desluşi ce se întâmplă, cei doi se dizolvă în aer. Acum sunt acolo, rochia Celiei fluturând în vânt şi ploaie în timp ce Marco o ţine strâns, iar în clipa următoare nu mai sunt decât o pată de umbră şi lumină.

Apoi amândoi dispar, iar circul ia foc, flăcările cuprind corturile, se răsucesc în ploaie.

Rămasă singură în curte, Tsukiko oftează. Flăcările trec pe lângă ea fără s-o atingă, învolburându-se. Scăldând-o

într-o strălucire insuportabilă.

Apoi, la fel de repede cum au venit, flăcările pier şi dispar fără urmă.

Colivia de fier forjat a rugului e goală, n-a rămas în ea nici măcar un tăciune mocnind pe fund. Ploaia răpăie în fierul gol, stârnind ecoul, iar picăturile se transformă în abur acolo unde metalul e încă fierbinte.

Tsukiko mai scoate o ţigară din haină, aprinzând bricheta cu un gest leneş, îndelung exersat.

Flacăra se aprinde uşor, în pofida ploii.

Priveşte cum cazanul se umple cu apă în timp ce aşteaptă.

Transmutaţie

NEW YORK, 1 NOIEMBRIE 1902

Dacă ar putea deschide gura, Celia ar ţipa.

Dar sunt prea multe pe care trebuie să le ţină sub control între vipie, ploaie şi Marco în braţele ei.

Se concentrează doar asupra lui, trăgând după ea tot ceea ce el este, în timp ce simte cum se dezintegrează. Păstrând amintirea fiecărei atingeri a pielii lui pe pielea ei, a fiecărui moment pe care l-a petrecut cu el. Ducându-l şi pe el cu ea.

Dintr-odată, nu mai e nimic. Nici ploaie. Nici foc. O întindere de neant alb şi linişte.

Undeva în neant, un ceas începe să bată miezul nopţii.

Opreşte-te, gândeşte ea.

Ceasul continuă să bată, ea însă simte cum se lasă tăcerea.

Dezintegrarea e partea uşoară, îşi dă seama Celia.

Realcătuirea e problema.

E ca atunci când, copil fiind, îşi vindeca buricele degetelor crestate cu lama, doar că dus la extrem.

Sunt atâtea lucruri de care trebuie să ţii seama când încerci să-ţi regăseşti contururile.

Ar fi atât de simplu să renunţe.

Ar fi nespus de uşor să renunţe.

Mult mai puţin dureros.

Luptă împotriva ispitei, împotriva durerii şi a haosului. Încearcă să păstreze controlul asupra ei însăşi şi a celor ce o înconjoară.

Alege un loc asupra căruia să se concentreze, cel mai familiar loc la care s-ar putea gândi.

Şi încet, dureros de încet, izbuteşte să se recompună.

Până când se regăseşte în propriul cort, în centrul unui cerc de scaune goale.

Se simte mai uşoară. Diluată. Uşor ameţită.

Dar nu e un ecou al celei dinainte. E din nou întreagă, respiră. Simte cum îi bate inima, rapid, dar egal. Până şi rochia e la fel ca înainte, înfoiată, dar fără a mai fi udă de la ploaie.

Se roteşte în cerc şi totul fâlfâie în jur. Ameţeala începe să dispară pe măsură ce îşi revine, uimită încă de propria performanţă.

Apoi, observă că lucrurile din cort sunt transparente. Scaunele, lămpile suspendate deasupra capului, până şi dungile de pe pereţi par lipsite de substanţă.

Şi este singură.

*

Pentru Marco explozia durează mult mai mult.

Fierbinţeala şi lumina par nesfârşite în vreme ce se agaţă de Celia pentru a traversa durerea.

Iar apoi ea dispare.

Nu mai rămâne nimic. Nici foc. Nici ploaie. Nici pământ sub picioare.

Trece necontenit de la umbră la lumină, întunericul fiind înlocuit de un alb intens pentru a fi din nou înghiţit de întuneric. Fără oprire.

*

Circul se roteşte în jurul Celiei, la fel de fluid ca una dintre iluziile lui Marco.

Se gândeşte unde ar dori să se afle şi acolo ajunge. Nici măcar nu poate să spună dacă ea e cea care se mişcă sau dacă circul se roteşte în jurul ei.

Grădina de Gheaţă e tăcută şi liniştită, nimic altceva decât prospeţime, alb răcoros oriunde ai privi.

Doar o parte din Sala Oglinzilor îi reflectă imaginea, în altele apare doar o pată tulbure a unei rochii gri-deschis ori imaginea şerpuitoare a panglicilor ce plutesc în urma ei.

Are impresia că zăreşte ceva din Marco în oglindă,

marginea jachetei lui, ori strălucirea gulerului, dar nu poate fi sigură.

Multe dintre oglinzi stau goale şi oarbe în ramele lor bogat decorate.

Ceaţa din Menajerie se risipeşte încet în timp ce scrutează cortul, negăsind nimic ascuns în afară de hârtie.

Iazul Lacrimilor nici măcar nu se încreţeşte, suprafaţa lui e liniştită şi netedă, iar ea nu e în stare să apuce o piatră şi s-o arunce în el. De asemenea, nu poate să aprindă o lumânare în Copacul Dorinţelor, deşi dorinţele care atârnă de crengile lui continuă să ardă.

Se plimbă dintr-o încăpere în alta prin Labirint. Spaţii pe care le-a creat ducând spre cele făcute de el şi înapoi.

Îl poate simţi. Suficient de aproape încât să spere că va apărea după fiecare cotitură, din spatele fiecărei uşi.

Dar nu sunt decât pene care plutesc uşor şi cărţi de joc care fâlfâie. Statui de argint cu ochi nevăzători. Podele pictate ca tabla de şah, cu pătrate goale.

Urmele lui sunt pretutindeni, dar nimic pe care să se poată concentra. Nimic de care să se poată agăţa.

În galeria plină de uşi înşelătoare şi acoperită cu zăpadă, sunt urme ce ar putea fi de paşi, deşi la fel de bine ar putea fi doar umbre.

Iar Celia nu ştie încotro duc.

*

Marco răsuflă din greu în timp ce plămânii i se umplu cu aer, de parcă ar fi stat sub apă fără să fie conştient de asta.

Iar primul gând este acela că nu se aştepta să fie prins în vâlvătaia focului şi să simtă atâta răceală.

Aerul rece este iute şi înţepător, şi nu vede decât alb oriunde ar privi.

Pe măsură ce ochii i se acomodează cu lumina, reuşeşte să desluşească umbra unui copac. Crengile curgătoare ale unei sălcii albe îngheţate care coboară în jurul lui.

Face un pas înainte şi simte pământul deconcertant de

moale sub picioare.

Se află în mijlocul Grădinii de Gheaţă. Fântâna din mijloc s-a oprit, apa care de obicei bolboroseşte este tăcută şi liniştită.

Albul îl împiedică să vadă prea bine, dar grădina toată este transparentă.

Se uită în jos spre mâini. Tremură uşor, dar par a fi solide. Costumul e în continuare închis la culoare şi opac.

Marco ridică mâna spre un trandafir din apropiere, iar degetele lui trec prin petale aproape fără să simtă vreo rezistenţă, de parcă petalele ar fi din apă şi nu din gheaţă.

Continuă să privească trandafirul când aude un icnet în spate.

*

Celia îşi ţine mâinile în dreptul buzelor, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Şi l-a închipuit pe Marco stând în Grădina de Gheaţă de atâtea ori când se afla printre florile îngheţate, încât acum el nu pare real, în pofida costumului închis pe fundalul unei arcade de trandafiri palizi.

Apoi el se întoarce şi se uită la ea. De îndată ce îi vede ochii, toate îndoielile ei se risipesc.

Timp de o clipă pare atât de tânăr, încât poate să vadă băieţaşul care a fost, cu mulţi-mulţi ani înainte de a se fi cunoscut, când erau deja legaţi, dar atât de departe unul de celălalt.

Sunt atâtea lucruri pe care doreşte să i le spună, lucruri pentru care s-a temut că nu va mai avea ocazia să i le împărtăşească. Dar unul singur este cu adevărat important.

— Te iubesc, spune ea.

Cuvintele răsună în tot cortul, făcând frunzele îngheţate să foşnească.

*

Marco o priveşte nemişcat în timp ce se apropie, închipuindu-şi că e doar un vis.

— Am crezut că te-am pierdut, spune ea când ajunge la el, cu glasul doar o şoaptă tremurată.

Pare a fi la fel de reală ca el, nu transparentă ca restul grădinii. E acolo, în carne şi oase, vibrând pe fundalul alb, cu obrajii înroşiţi şi ochii întunecaţi plini de lacrimi.

Îi atinge faţa cu mâna, împietrit de spaimă că degetele lui ar putea să treacă prin ea la fel ca prin trandafir.

Uşurarea pe care o resimte văzând că e caldă şi vie este copleşitoare.

O ia în braţe, iar lacrimile i se scurg în părul ei.

— Te iubesc, spune el recăpătându-şi glasul.

*

Stau îmbrăţişaţi, nevrând să-şi mai dea drumul.

— Nu puteam să te las prizonier focului, spune Celia. Nu te puteam lăsa să pleci.

— Ce-ai făcut? o întreabă Marco.

Nu e sigur că înţelege ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Am folosit circul drept piatră de încercare, explică Celia. Nu ştiam dacă va merge, dar nu te puteam lăsa să pleci, trebuia să încerc. Am vrut să te iau cu mine, iar apoi nu te-am mai găsit şi am crezut că te-am pierdut.

— Sunt aici, spune Marco mângâindu-i părul. Sunt aici.

Nu este ceea ce aştepta, să fie eliberat de lume şi să fie reintegrat într-un loc închis. Dar nu se simte închis, doar despărţit, ca şi cum el şi Celia mai degrabă s-ar suprapune circului decât să fie cuprinşi în el.

Priveşte în jur spre copaci, crengile lungi ale sălciei revărsate până la pământ, arbuştii tunşi înşiraţi de-a lungul aleii ca nişte fantome.

Abia atunci observă că grădina se topeşte.

— S-a stins rugul, spune Marco.

Simte asta clar, simte golul. Simte întregul circ în jur, ca o ceaţă ce-l înconjoară, de parcă ar putea întinde mâna şi atinge gardul de fier în pofida distanţei. Să detecteze gardul, să ştie la ce distanţă se află în orice direcţie, să ştie unde se află fiecare cort, văzând-o chiar şi pe Tsukiko care

aşteaptă în curtea întunecată e ceva ce vine fără efort. Simte circul în întregime, aşa cum îşi simte cămaşa pe piele.

Şi unicul lucru care arde strălucitor în el e Celia.

Dar e o strălucire pâlpâitoare, la fel de fragilă ca flacăra lumânării.

— Tu eşti cea care ţine circul laolaltă, zice el.

Celia dă din cap. Abia acum începe s-o apese, dar e mult mai greu să-i facă faţă în absenţa rugului aprins. Nu e în stare să se concentreze suficient, pentru a păstra fiecare detaliu nealterat. Unele lucruri au început deja să alunece, picurând ca florile din jurul lor.

Iar ea ştie că dacă se va strica, nu va fi în stare să-l facă la loc.

Tremură din tot corpul şi, deşi se mai linişteşte când Marco o strânge la piept, continuă să freamăte în braţele lui.

— Dă-i drumul, Celia.

— Nu pot, spune ea, dacă îi dau drumul se prăbuşeşte.

— Ce se întâmplă cu noi dacă circul se prăbuşeşte? întreabă Marco.

— Nu ştiu, zice Celia. L-am suspendat. Nu se poate menţine fără noi. Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă.

Suspendat

NEW YORK, 1 NOIEMBRIE 1902

Ultima oară când Bailey intrase în acest cort, venise împreună cu Poppet, iar locul era plin de ceaţă.

Pe atunci, iar lui Bailey nu-i vine să creadă că asta se întâmpla cu doar câteva zile în urmă, cortul i s-a părut nesfârşit. Acum însă, fără camuflajul ceţii, Bailey poate să vadă pereţii albi ai cortului şi toate fiinţele din interiorul lui, însă niciuna nu se mişcă.

Păsări, lilieci, fluturi atârnă peste tot parcă ţinuţi de sfori, complet nemişcaţi. Nu se aude niciun foşnet de aripi de hârtie. Nu se simte nicio adiere.

Alte creaturi stau pe jos, lângă picioarele lui Bailey, inclusiv o pisică neagră întinsă pe burtă, dar gata să sară alături de o vulpe albă cu coadă argintie. Sunt acolo şi animale mai mari. O zebră cu dungi perfect contrastante. Un leu cu o coamă alburie. Un cerb alb cu coarne înalte.

Iar alături de cerb, e un bărbat într-un costum închis la culoare.

E aproape transparent, ca o stafie, sau ca o reflexie în sticlă. Porţiuni din costumul lui nu sunt altceva decât nişte umbre. Bailey vede cât se poate de limpede cerbul prin mâneca vestonului său.

Băiatul se întreabă dacă nu cumva bărbatul este rodul imaginaţiei lui când acesta îşi îndreaptă privirea spre el, cu nişte ochi surprinzător de luminoşi, deşi Bailey nu e în stare a le desluşi culoarea.

— Am rugat-o să nu te trimită pe această cale, spune el, deşi e cea mai directă.

— Cine sunteţi? întreabă Bailey.

— Numele meu e Marco, spune bărbatul, iar tu trebuie să fii Bailey.

Bailey dă din cap.

— Mi-ar fi plăcut să nu fii atât de tânăr, observă Marco.

Din glasul lui răzbate o mare tristeţe, Bailey însă continuă să fie preocupat de apariţia lui fantomatică.

— Sunteţi mort? întreabă el, apropiindu-se.

Schimbând unghiul, Marco pare să capete consistenţă, pentru a deveni din nou transparent în clipa următoare.

— Nu tocmai, vine răspunsul lui Marco.

— Tsukiko spunea că ea e singura persoană de aici care ştie ce se petrece.

— Mă tem că domnişoara Tsukiko nu este întotdeauna pe de-a-ntregul sinceră.

— Arătaţi ca o fantomă, spune Bailey.

Nu ştie cum altcumva să se exprime.

— În acelaşi fel îmi apari şi tu mie, deci care dintre noi e real?

Bailey habar nu are cum să răspundă la această întrebare, aşa că îl întreabă primul lucru care îi vine în minte.

— Pălăria din curte e a dumneavoastră?

Spre uimirea lui, Marco zâmbeşte.

— Da, a mea e, spune el. Am pierdut-o înainte să se întâmple totul, aşa că a rămas în urmă.

— Ce s-a întâmplat? vrea să ştie Bailey.

Marco rămâne o vreme tăcut înainte de a răspunde.

— E o poveste destul de lungă.

— Aşa a spus şi Tsukiko, zice Bailey.

Se întreabă dacă nu l-ar putea găsi pe Widget, ca povestirea să iasă cum trebuie.

— În această privinţă a fost sinceră, îl lămureşte Marco. Tsukiko intenţiona să mă ţină captiv în rugul aprins, din cauze a căror poveste este mult prea lungă pentru timpul pe care îl avem, dar planul a fost modificat şi a rezultat situaţia în care ne aflăm. Am fost dezmembrat şi reconfigurat într-o stare mai puţin concentrată.

Marco întinde mâna, iar Bailey încearcă s-o atingă, dar degetele îi trec prin ea, fără oprire, doar o slabă

rezistenţă, senzaţia că există ceva ce ocupă spaţiul, deşi nu este pe de-a-ntregul solid.

— Nu e vorba aici de vreo iluzie sau un truc, explică Marco.

Bailey îşi încruntă sprâncenele gânditor, dar peste o clipă dă din cap în semn de încuviinţare. Poppet îi spusese că nimic nu este imposibil, iar el începe să-i dea dreptate.

— Nu interacţionez cu lucrurile din jur la fel de nemijlocit ca tine, continuă Marco. Din perspectiva mea, tu şi tot ce ne înconjoară îmi pare lipsit de substanţă. Poate că vom avea ocazia să discutăm toate astea mai pe larg altă dată. Dar acum vino cu mine.

Se întoarce şi porneşte spre peretele din spate al cortului.

Bailey îl urmează, ocolind cu atenţie animalele. E destul de greu să găsească un loc să pună piciorul, în vreme ce Marco alunecă în faţa lui fără prea multă greutate.

Bailey îşi pierde echilibrul dând să treacă peste un urs polar culcat pe jos. Umărul lui se izbeşte de un corb suspendat în aer. Corbul cade, iar aripile i se îndoaie şi se frâng.

Înainte ca Bailey să poată spune ceva, Marco întinde mâna, ridică pasărea şi o întoarce pe toate feţele. Mişcă aripile rupte apoi îşi face de lucru în interior, răsucind ceva cu un pocnet. Corbul îşi întoarce capul şi scoate un croncănit ascuţit, metalic.

— Cum reuşeşti să le atingi? întreabă Bailey.

— Sunt pe cale de a desluşi mecanismul de interacţionare cu lumea fizică, spune Marco, netezind aripile corbului şi făcându-l să coboare şchiopătând pe braţul lui întins. Pasărea flutură din aripile de hârtie, dar nu reuşeşte să zboare. Probabil că are de-a face cu faptul că eu le-am creat. Elementele circului la care am contribuit par a fi mai tangibile.

Corbul se îndepărtează ţopăind pe lângă un morman de solzi de hârtie cu o coadă răsucită, care pare să fi fost

odată un dragon.

— Sunt uimitoare, spune Bailey.

— Sunt hârtie şi mecanisme de ceas împachetate în farmece destul de simple. Ai putea să le faci şi tu cu puţină învăţătură.

Lui Bailey nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea să facă şi el asemenea lucruri, dar fiindcă i se spusese simplu şi direct, în mod ciudat nu i se mai păreau atât de irealizabile.

— Unde mergem? întreabă Bailey când se apropie de peretele cel mai îndepărtat al cortului.

— E cineva care doreşte să stea de vorbă cu tine, îl informează Marco. Aşteaptă la Copacul Dorinţelor; părea cel mai stabil.

— Nu cred că am văzut Copacul Dorinţelor, spune Bailey, atent la fiecare pas pe care îl face.

— Nu se numără printre corturile care îţi ies în cale, explică Marco. Îl găseşti doar atunci când ai nevoie de el. Este unul dintre corturile mele preferate. Iei o lumânare din cutia de la intrare şi o aprinzi de la una care arde deja în copac. Dorinţa îţi este aprinsă de dorinţa altcuiva.

Ajung la peretele cortului, iar Marco face semn spre o linie în ţesătura acestuia, nişte panglici înnodate abia vizibile, care îi amintesc lui Bailey de intrarea în cortul lui Widget cu toate cutiile alea ciudate.

— Dacă ieşi pe aici vei vedea intrarea spre cortul acrobaţilor, chiar peste drum. Eu am să te urmez, deşi s-ar putea să nu mă vezi, până când ajungem din nou înăuntru. Fii… atent.

Bailey dezleagă nodurile şi iese cu uşurinţă din cort, trezindu-se pe un drum şerpuit printre corturi. Cerul de deasupra e cenuşiu dar luminos, în pofida ploii molcome care a început să cadă.

Cortul acrobaţilor este mai înalt decât corturile din jur, iar tăbliţa pe care scrie sfidarea legilor gravităţii se leagănă deasupra intrării la câţiva paşi distanţă.

Bailey a fost de câteva ori în acest cort, ştie bine cum arată spaţiul deschis cu artiştii suspendaţi deasupra publicului.

Dar atunci când păşeşte prin uşă nu dă peste ceea ce se aştepta.

Nimereşte în mijlocul unei petreceri. O sărbătoare care a încremenit, suspendată la fel ca păsările care atârnau în aer.

Sunt o mulţime de artişti în cort, scăldaţi în lumina lămpilor rotunde atârnate, printre sfori, scaune şi colivii. Unii stau în grupuri, sau în doi, alţii şed pe perne, cutii şi scaune care aduc o pată de culoare în mulţimea îmbrăcată în alb şi negru.

Şi fiecare siluetă stă perfect nemişcată. Parcă nici nu respiră. Ca nişte statui.

Una, chiar de lângă Bailey, ţine un flaut în dreptul buzelor, dar instrumentul rămâne tăcut.

Alta toarnă vin dintr-o sticlă, iar lichidul a rămas nemişcat în aer.

— Ar fi trebuit să ocolim, spune Marco care apare ca o umbră lângă el. Îi ţin sub observaţie de câteva ore, şi nu s-au mişcat deloc.

— Ce-i cu ei? întreabă Bailey.

— Nimic, din cât îmi dau seama, îi răspunde Marco. Tot circul a fost suspendat, ca să ne ofere mai mult timp, astfel încât…

Ridică mâna şi o flutură spre cei adunaţi.

— Tsukiko face şi ea parte din circ, dar nu e aşa, remarcă Bailey, tulburat.

— Presupun că joacă după propriile reguli, spune Marco. Pe aici, adaugă el, pătrunzând în mulţimea încremenită.

Trecerea printre cei adunaţi la petrecere se dovedeşte a fi mai dificilă decât ocolirea animalelor de hârtie, iar Bailey este extrem de atent la fiecare pas, speriat de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar izbi de cineva în felul în care a doborât corbul.

— Aproape am ajuns, îl anunţă Marco în timp ce se strecoară pe lângă un grup de oameni aşezaţi într-un cerc incomplet.

Bailey însă se opreşte, cu ochii pironiţi la figura spre care priveşte întregul grup.

Widget poartă costumul său de scenă, dar şi-a scos vestonul bicolor, iar vesta îi stă deschisă peste cămaşa neagră. Ţine mâinile ridicate în aer, într-un gest atât de familiar, încât Bailey ştie că a fost întrerupt în mijlocul unei povestiri.

Poppet stă lângă el. Capul ei e întors spre curte, ca şi cum atenţia i-ar fi fost distrasă de la povestirea fratelui ei exact în clipa în care petrecerea fusese oprită. Părul i se revarsă pe umeri, şuviţe de păr roşu mişcându-se în aer de parcă ar pluti în apă.

Bailey face înconjurul grupului ca să ajungă la ea şi întinde mâna ca să-i atingă părul. Acesta se mulează pe degetele lui, unduind uşor înainte de a reveni în starea de încremenire.

— Mă poate vedea? întreabă Bailey.

Ochii lui Poppet rămân nemişcaţi, deşi strălucesc. Bailey se aşteaptă să o vadă clipind, dar în zadar.

— Nu ştiu, spune Marco. Poate, dar…

Înainte de a-şi încheia fraza, unul dintre scaunele atârnate deasupra lor se prăbuşeşte şi e cât pe-aci să-l lovească pe Widget în momentul în care se izbeşte de podea, făcându-se ţăndări.

— Fir-ar să fie! se necăjeşte Marco, iar Bailey face un salt înapoi, cât pe-aci să se lovească de Poppet, trimiţând o undă prin părul ei. Pe acolo, spune Marco, arătând spre peretele cortului aflat la oarecare depărtare. Apoi se face nevăzut.

Bailey aruncă o privire înapoi spre Poppet şi Widget. Părul lui Poppet stă din nou nemişcat. Pe ghetele lui Widget s-au aşezat aşchii din scaunul căzut.

Văzându-şi din nou de drum, Bailey se mişcă precaut

printre siluetele încremenite spre marginea cortului. Aruncă priviri nervoase în sus, spre scaunele şi coliviile rotunde de fier care atârnă în aer ţinute doar de nişte panglici delicate.

Degetele îi tremură în timp ce dezleagă nodurile din perete.

De cum a trecut prin ele, se simte ca şi cum ar păşi într-un vis.

În cortul învecinat se înalţă un copac. La fel de mare ca bătrânul lui stejar, crescând direct în pământ. Crengile lui sunt negre şi golaşe, acoperite însă cu lumânări picurătoare, straturi translucide de ceară învelindu-i scoarţa.

Deşi doar o mică parte din lumânări ard, priveliştea nu e mai puţin strălucitoare, cu lumina ce cade pe crengile negre, aruncând umbre mişcătoare pe pereţii vărgaţi.

Sub copac, Marco ţine în braţe o femeie pe care Bailey o recunoaşte instantaneu ca fiind iluzionista.

Pare la fel de transparentă ca şi Marco. Rochia ei e ca o ceaţă în lumina lumânărilor.

— Bună ziua, Bailey, spune ea în timp ce el se apropie. Vocea răsună în jurul lui, blândă, atât de apropiată de parcă ar sta chiar lângă el şi i-ar şopti în ureche. Îmi place eşarfa ta, adaugă ea, când el nu-i răspunde. Cuvintele-i sunt calde şi ciudat de liniştitoare. Sunt Celia. Nu cred că am făcut vreodată cunoştinţă aşa cum se cuvine.

— Îmi pare bine să vă cunosc, rosteşte Bailey.

Celia zâmbeşte, iar Bailey e frapat de cât de diferită pare de femeia pe care a urmărit-o în spectacol, asta în afara faptului că acum poate să privească prin ea spre crengile întunecate ale copacului.

— Cum de aţi ştiut că voi veni aici? întreabă el.

— Poppet te-a menţionat ca făcând parte din evenimentele care s-au petrecut mai devreme, aşa că am sperat că în cele din urmă vei sosi.

La auzul numelui lui Poppet, Bailey aruncă o privire

peste umăr spre peretele cortului. Petrecerea suspendată pare a fi acum mult mai departe.

— Avem nevoie de ajutorul tău, continuă Celia când el îşi întoarce privirea spre ea. Vrem să preiei circul.

— Poftim!? exclamă Bailey.

Nu ştie la ce se aştepta, dar cu siguranţă că nu la asta.

— În acest moment circul are nevoie de cineva nou care să aibă grijă de el, intervine Marco. Pluteşte în derivă, ca o corabie fără ancoră. Are nevoie de cineva care să îl ancoreze.

— Iar acel cineva sunt eu? întreabă Bailey.

— Ne-ar plăcea să fii tu, da, spune Celia. Dacă eşti gata să-ţi asumi acest angajament. Noi ar trebui să fim capabili să te sprijinim, iar Poppet şi Widget să te ajute, la rândul lor, dar adevărata responsabilitate ţi-ar reveni ţie.

— Dar eu nu sunt… deosebit, reuşeşte să spună Bailey. Nu în felul în care sunt ei. Nu sunt cineva important.

— Ştiu, zice Celia. Nu eşti ursit ori ales, mi-ar fi plăcut să-ţi pot spune că aşa e, dacă asta ţi-ar fi de folos, dar nu e aşa. Te afli în locul potrivit, la momentul potrivit, şi îţi pasă suficient de mult ca să faci ceea ce trebuie. Uneori asta e de ajuns.

În timp ce o urmăreşte în lumina pâlpâitoare, Bailey realizează dintr-odată că e de fapt mult mai în vârstă decât pare şi că acelaşi lucru este valabil şi pentru Marco. E ca şi cum ai constata că cei dintr-o fotografie nu mai au aceeaşi vârstă cu pe vremea când au fost fotografiaţi, şi din cauza asta par cumva mai îndepărtaţi. Circul însuşi pare îndepărtat, deşi se află în interiorul lui. De parcă s-ar desprinde de el.

— Bine, acceptă Bailey, dar Celia ridică o mână transparentă oprindu-l înainte de a mai spune ceva.

— Stai, spune Celia. E ceva important. Aş vrea să-ţi ofer ceva ce niciunul dintre noi n-a avut cu adevărat. Vreau să-ţi ofer posibilitatea de-a alege. Poţi să fii de acord cu propunerea noastră sau poţi să pleci. Nu eşti obligat să ne

vii în ajutor, şi n-aş vrea să crezi că aşa trebuie.

— Ce se întâmplă dacă plec? întreabă Bailey.

Celia se uită la Marco înainte de a răspunde.

Se uită doar unul la altul, fără să vorbească, dar expresia e atât de intensă, încât Bailey îşi mută privirea de la ei, fixând crengile răsucite ale copacului.

— N-are să reziste, răspunde Celia după un timp. Nu intră în detalii, întorcându-se spre Bailey pentru a continua. Ştiu că cer mult de la tine, dar nu am pe altcineva căruia să-i solicit sprijinul.

Dintr-odată, lumânările din copac încep să scoată scântei. Unele se sting pe rând, iar pentru o clipă rotocoale de fum iau locul flăcărilor luminoase înainte de a dispărea.

Celia se clatină, iar Bailey are impresia că va leşina, Marco însă o linişteşte.

— Celia, draga mea, zice Marco, trecându-şi mâna peste părul ei. Eşti cea mai puternică persoană pe care o ştiu. Mai rezistă puţin, sunt sigur că poţi.

— Îmi pare rău, spune Celia.

Bailey n-ar putea spune cui se adresează.

— N-are de ce să-ţi pară rău, o asigură Marco.

Celia îl ţine strâns de mână.

— Ce s-ar întâmpla dacă voi doi, dacă circul… s-ar opri? întreabă Bailey.

— Sincer, nu sunt tocmai sigură, recunoaşte Celia.

— Nimic bun, murmură Marco.

— Ce-ar trebui să fac eu? vrea să ştie Bailey.

— Ar trebui să termini ceea ce am început eu, spune Celia. Am… am acţionat destul de impulsiv şi am dislocat unele cărţi din joc. Şi mai este şi problema rugului.

— A rugului? întreabă Bailey.

— Gândeşte-te la circ ca la o maşinărie, îi cere Marco. Rugul este cel care îi furnizează energia.

— Sunt două lucruri care trebuie să se întâmple, explică Celia. În primul rând, trebuie aprins rugul. Acesta va da circului energie… pe jumătate.

— Şi cealaltă jumătate de unde vine?

— E ceva mai complicat, spune Celia. Pe aceea o port eu. Şi va trebui să ţi-o dau ţie.

— Oh!

— Iar după asta va trebui s-o porţi cu tine, continuă Celia. Tot timpul. Vei fi destul de strâns legat de circ. Vei putea pleca, dar nu pentru perioade lungi de timp. Şi nu ştiu dacă vei putea să o dai mai departe. Va fi a ta. Pentru totdeauna.

Abia atunci Bailey realizează adevărata dimensiune a angajamentului ce i se propune.

Nu e vorba de nişte ani pe care i-ar dedica Harvardului. *Este ceva,* îşi zice el, *ce depăşeşte chiar răspunderea pe care mi-aş asuma-o dacă aş moşteni ferma familiei.*

Se uită la Marco şi la Celia, şi ştie din privirea ei că îl va lăsa să plece dacă i-o cere, indiferent de ce ar putea să însemne asta pentru circ.

Se gândeşte la un şir lung de întrebări, dar niciuna nu contează cu adevărat.

Ştie deja care e răspunsul.

A făcut alegerea când avea zece ani, sub un alt copac, în strânsă legătură cu nişte ghinde, provocări şi o mănuşă albă.

Va alege întotdeauna circul.

— De acord, spune el. Rămân. Am să fac tot ce credeţi că trebuie să fac.

— Mulţumesc, Bailey, spune Celia pe un ton moale.

Cuvintele îi răsună în urechi liniştitor, calmându-l.

— Şi, spune Marco, cred că ar trebui să facem totul oficial.

— Este absolut necesar? întreabă Celia.

— Ajuns în punctul ăsta, nu am de gând să mă mulţumesc cu un contract verbal, răspunde Marco.

Celia se încruntă o clipă, dar apoi încuviinţează. Marco dă drumul mâinii ei cu multă atenţie.

Rămâne neclintită şi nu pare să aibă vreo ezitare.

— Vreţi să semnez ceva? întreabă Bailey.

— Nu tocmai, răspunde Marco.

Scoate un inel de argint de pe degetul mâinii drepte pe care este gravat ceva ce Bailey nu reuşeşte să desluşească. Marco întinde mâna spre o creangă de deasupra capului şi trece inelul prin flacăra unei lumânări până când acesta se încinge, devenind fierbinte şi alb.

Bailey se întreabă cui aparţine dorinţa care arde acolo.

— Mi-am pus o dorinţă în acest copac cu mulţi ani în urmă, spune Marco, de parcă ar şti la ce se gândeşte Bailey.

— Ce v-aţi dorit? întreabă Bailey, sperând că întrebarea nu e prea îndrăzneaţă, Marco însă nu-i răspunde.

În schimb, aşază inelul încins în palmă şi întinde mâna spre Bailey.

La rândul lui, băiatul întinde mâna ezitant, aşteptându-se ca degetele să treacă prin mâna lui Marco la fel de uşor ca mai înainte.

În schimb, constată că mâna lui Marco în a lui este aproape fermă. Marco se apleacă înainte şi-i şopteşte la ureche:

— Mi-am dorit-o pe ea.

Apoi Bailey simte că îl doare mâna. O durere ascuţită şi fierbinte în timp ce inelul îi arde pielea.

— Ce faci? reuşeşte el să bâiguie când apucă să respire.

Durerea este pătrunzătoare, sfâşietoare, trecându-i prin tot trupul, şi abia reuşeşte să-şi stăpânească genunchii să nu se îndoaie sub el.

— Legăminte, spune Marco. E una dintre specialităţile mele.

Dă drumul mâinii lui Bailey, iar durerea dispare instantaneu.

Doar picioarele continuă să-i tremure.

— Eşti bine? întreabă Celia.

Bailey dă din cap, uitându-se în jos spre palma lui. Inelul a dispărut, dar a rămas un cerc roşu, ars, în carnea lui.

Bailey e sigur că va purta această cicatrice tot restul vieţii. Închide palma şi ridică privirea spre Marco şi Celia.

— Spuneţi-mi ce trebuie să ştiu, le cere el.

A doua aprindere a rugului

NEW YORK, 1 NOIEMBRIE 1902

Bailey găseşte fără prea multă greutate camera micuţă înţesată cu cărţi. Corbul mare şi negru aşezat într-un colţ clipeşte curios spre el, în timp ce cotrobăie prin conţinutul biroului.

Răsfoieşte nerăbdător carnetul mare legat în piele până când găseşte pagina cu semnăturile lui Poppet şi Widget. Extrage pagina din cotor cu grijă.

Găseşte un toc într-un sertar şi îşi scrie numele de-a curmezişul paginii, aşa cum fusese instruit. Pe când cerneala se usucă, strânge restul lucrurilor de care va avea nevoie, parcurgând iar şi iar lista în minte, ca nu cumva să uite ceva.

Aţa e uşor de găsit. Un ghem e aşezat chiar pe un vraf de cărţi.

Cele două cărţi, una, o carte de joc obişnuită, iar cealaltă, o carte de tarot cu un înger desenat pe spate, se află printre hârtiile de pe birou. Le vâră pe amândouă în coperta din faţă a carnetului.

Porumbeii din colivia de deasupra lui tresar şi îşi înfoaie uşor penele.

Ceasul de buzunar prins de un lanţ lung de argint se dovedeşte a fi cel mai greu de găsit. Îl descoperă pe jos, lângă birou, iar când încearcă să-l şteargă puţin de praf, vede iniţialele H.B. gravate pe capacul din spate. Ceasul nu mai funcţionează.

Bailey aşază pagina desprinsă peste carnet şi pune totul sub braţ. Aţa şi ceasul le vâră în buzunar alături de lumânarea pe care a luat-o din Copacul Dorinţelor.

Corbul îşi înclină capul spre el când iese. Porumbeii dorm mai departe.

Bailey traversează cortul învecinat, ocolind cele două

rânduri de scaune aşezate în cerc, deoarece nu i se pare cuviincios să treacă printre ele.

Afară ploaia continuă să cadă uşor.

Se grăbeşte să se întoarcă în curtea interioară, unde o găseşte pe Tsukiko aşteptându-l.

— Celia a spus că trebuie să împrumut bricheta, spune el.

Tsukiko îşi lasă capul într-o parte cu un aer curios, arătând ca o pasăre cu un rânjet de pisică pe chip.

— Se acceptă, zice ea după o clipă.

Scoate bricheta de argint din buzunarul paltonului şi o azvârle în direcţia lui.

E mai grea decât se aştepta, un mecanism complicat de rotiţe, parţial ascunse într-o carcasă de argint uzată şi pătată, pe care sunt gravate simboluri pe care nu le poate desluşi.

— Ai grijă de ea, îi cere Tsukiko.

— E fermecată? întreabă Bailey, răsucind-o în mână.

— Nu, dar e veche şi a fost făcută de cineva foarte drag mie. Înţeleg că vrei să-l aprinzi din nou? spune ea, arătând spre cazanul înalt de fier forjat, în care ardea rugul.

Bailey dă din cap.

— Ai nevoie de ajutor?

— Vă oferiţi?

Tsukiko dă din umeri.

— Nu sunt din cale afară de implicată în ceea ce se va întâmpla, spune ea, dar ceva din felul în care priveşte în jur spre corturi şi spre noroiul de pe jos îl face pe Bailey să se îndoiască de cuvintele ei.

— Nu vă cred. Eu însă sunt şi ceva îmi spune că ar trebui să fac asta de unul singur.

Tsukiko îi zâmbeşte, e primul ei zâmbet care i se pare adevărat.

— Atunci am să te las să-ţi vezi de treabă, spune ea.

Îşi trece mâna peste cazanul de fier, iar apa dinăuntru se transformă în abur, ridicându-se într-un nor ce se face

una cu ceaţa din jur.

Fără a mai da vreun sfat sau vreo indicaţie, o ia pe un drumeag în dungi albe şi negre, lăsând un fuior de fum în urmă şi pe Bailey singur în curte.

Şi-l aminteşte pe Widget povestind despre aprinderea rugului, prima aprindere. Deşi abia acum realizează că a fost în noaptea când Widget s-a născut. Povestise atât de detaliat, încât Bailey a presupus că fusese de faţă. Arcaşii, culorile, spectacolul.

Iar acum Bailey e aici, încercând să facă acelaşi lucru cu o carte, nişte aţă şi o brichetă luată cu împrumut. De unul singur. În ploaie.

Mormăie în barbă ceea ce îşi aminteşte din indicaţiile Celiei, care au fost mai complicate decât găsitul unor cărţi şi legatul sforilor. Lucruri despre concentrare şi intenţie pe care nici măcar nu le înţelege pe deplin.

Înfăşoară carnetul cu un fir de lână vopsit în roşu-închis, care pe unele porţiuni este pătat cu ceva uscat şi maroniu.

Face trei noduri, legând carnetul cu pagina ruptă pusă deasupra. Cărţile de joc sunt puse la adăpost înăuntru.

Prinde ceasul de buzunar de carnet, strângând lanţul cât poate de bine.

Le aruncă în cazanul gol, unde aterizează cu o bufnitură surdă şi umedă. Ceasul zornăie lovindu-se de pereţii cazanului.

Melonul lui Marco stă în noroi lângă picioarele lui. Îl aruncă şi pe el în cazan.

Priveşte înapoi spre cortul acrobaţilor, al cărui vârf se zăreşte din curte, înălţându-se deasupra celorlalte corturi.

Iar apoi, fără să-şi dea seama, scoate tot ce mai are prin buzunare şi completează colecţia din cazan. Biletul argintiu de intrare. Trandafirul uscat pe care l-a purtat la rever în timpul mesei cu ceilalţi *rêveurs.* Mănuşa albă a lui Poppet.

Şovăie, răsucind în mână sticla mititică ce conţine copacul în varianta lui Widget, dar o adaugă şi pe ea,

tresărind când aceasta se sparge de peretele cazanului.

Ia lumânarea albă într-o mână şi bricheta lui Tsukiko în cealaltă.

Se moşmondeşte cu bricheta înainte ca aceasta să binevoiască să scânteieze.

Apoi, aprinde lumânarea cu flacăra portocalie şi strălucitoare.

Azvârle lumânarea aprinsă în cazan.

Nu se întâmplă nimic.

Am ales asta, îşi zice Bailey. *Asta vreau. De asta am nevoie. Te rog. Te rog, fă-o să meargă.*

Îşi doreşte asta mai tare decât a dorit vreodată ceva, când sufla în lumânările tortului sau urmărea o stea căzătoare. O dorinţă pentru el. Pentru ceilalţi *rêveurs,* cu eşarfele lor roşii. Pentru un ceasornicar pe care nu l-a cunoscut. Pentru Celia şi Marco, Poppet şi Widget şi chiar şi pentru Tsukiko, deşi ea susţine că nu-i pasă.

Bailey închide ochii.

O clipă totul rămâne liniştit. Până şi ploaia se opreşte.

Simte două mâini odihnindu-se pe umerii lui.

O greutate în piept.

Ceva în interiorul cazanului începe să scoată scântei.

Când flăcările prind să ardă, sunt luminoase şi roşii.

Apoi devin albe, orbitoare, iar scânteile se revarsă ca o cascadă de stele.

Arşiţa îl împinge pe Bailey în spate, trecând prin el ca o undă, aerul arzându-i plămânii. Cade la pământ, iar acesta nu mai este ars şi noroios, ci tare, uscat şi acoperit cu spirale în alb şi negru.

Peste tot în jur, luminile încep să se aprindă de-a lungul corturilor, scânteind ca nişte licurici.

*

Marco stă sub Copacul Dorinţelor, urmărind lumânările care se aprind pe crengi.

O clipă mai târziu, Celia revine lângă el.

— A mers? întreabă el. Te rog, spune-mi că a mers.

Drept răspuns ea îl sărută în felul în care o sărutase el odinioară în mijlocul unui salon plin de oameni.

De parcă ar fi singuri pe lume.

Partea a V-a
PREVESTIRE

Cred că mă gândesc la mine nu atât ca la un scriitor, ci ca la cineva care deschide o poartă, o rută tangenţială pentru a-i ajuta pe cititori să ajungă la circ. Să viziteze circul din nou, chiar dacă numai în gând, atunci când nu pot să asiste concret. Îl recompun prin cuvinte tipărite pe hârtie de ziar, cuvinte pe care ei le pot citi iar şi iar, revenind la circ ori de câte ori doresc. Transportându-i la cerere.

Lucrurile spuse în acest fel sună a magie, nu-i aşa?

— FRIEDRICK THIESSEN, 1898

„Serbarea noastră s-a sfârşit. Actorii,
Ţi-am spus, au fost, toţi, duhuri, şi-n văzduh
S-au destrămat cu toţii. Şi întocmai
Ca funigeii viziunii, turnuri
Cu turlele în nori, palate mândre,
Solemne temple, chiar întreg pământul
Cu tot ce-a moştenit, se vor topi
Ca şi alaiul umbrelor acestea
Şi-n urma lor nu vor lăsa o dâră.
Plămadă suntem precum cea din care
Făcute-s visele; şi scurta viaţă
Înconjurată ni-e de somn."[8]

— PROSPERO, ÎN *FURTUNA,* ACTUL IV,

[8] W. Shakespeare, *Furtuna,* traducere de Leon D. Leviţchi în *Opere,* vol. 8, Editura Univers, Bucureşti 1990 (n. tr.).

DESTINE PREZISE

E târziu, aşa că la ghicitoare nu e coadă.

În timp ce afară aerul răcoros al nopţii e impregnat de caramel şi fum, în cort e cald şi miroase a tămâie, trandafiri şi ceară de albine.

Nu ai de aşteptat prea mult în anticameră înainte de a trece prin perdeaua de mărgele.

Susură ca ploaia, atunci când se lovesc una de alta. Camera e înconjurată de lumânări.

Te aşezi la masă în mijlocul încăperii. Scaunul e surprinzător de comod.

Chipul ghicitoarei e ascuns în spatele unui văl negru, fin, dar lumina i se aprinde în ochi când zâmbeşte.

Nu are un glob de cristal. Nici vreun pachet de cărţi.

Doar o mână de stele argintii sclipitoare, pe care le întinde pe masa acoperită cu catifea şi pe care le citeşte ca pe nişte rune.

Se referă la lucruri de care nu avea de unde să ştie cu nefirească precizie.

Îţi enumeră fapte pe care le ştiai. Informaţii pe care ai fi putut să le ghiceşti. Posibilităţi pe care nu ai cum să le explorezi.

Stelele de pe masă aproape că se mişcă în lumina unduitoare a lumânărilor. Mutându-se şi modificându-se sub ochii tăi.

Înainte de a pleca, ghicitoarea îţi aminteşte că viitorul nu e niciodată dăltuit în piatră.

Proiecte heliografiate

LONDRA, DECEMBRIE 1902

Poppet Murray stă în faţa casei lui Lefèvre cu o servită de piele într-o mână şi o geantă mare de voiaj la picioare. Sună la sonerie de zece ori, alternând sunatul cu serii de bătăi puternice, deşi aude clar soneria răsunând în casă.

Când uşa se deschide într-un final, în prag se află Chandresh în persoană, cu cămaşa violet scoasă din pantaloni şi ţinând o bucată de hârtie mototolită în mână.

— Erai mai mică ultima oară când te-am văzut, o întâmpină el, măsurând-o din cap până în picioare. Şi eraţi doi.

— Fratele meu e în Franţa, spune Poppet, luând geanta şi servieta. Îl urmează pe Chandresh în casă.

Statuia aurită a zeităţii cu cap de elefant din hol trebuie lustruită. Casa e dezordonată sau mai bine zis atât de dezordonată cât poate fi un loc ticsit din pivniţă până în pod cu piese antice, cărţi şi obiecte de artă. Nu mai străluceşte ca atunci când alerga împreună cu Widget pe holuri, cu doar câţiva ani în urmă, fugărind pisoii de culoare portocalie printre oaspeţii multicolori ai casei.

— Ce s-a întâmplat cu personalul dumneavoastră?

— I-am concediat, spune Chandresh. Deveniseră inutili, incapabili să păstreze ceva în ordine. Au rămas doar bucătarii. N-am mai dat un dineu de mult timp, dar măcar ştiu ce au de făcut.

Poppet îl urmează prin holul cu coloane spre birou. N-a intrat niciodată până acum în această cameră, dar se îndoieşte că a arătat vreodată ca acum: acoperită cu proiecte copiate pe hârtie heliografică şi schiţe, plină de sticle goale de coniac.

Chandresh traversează camera, aşezând bucata de hârtie mototolită pe care o ţinea în mână peste un teanc

aflat pe un scaun şi contemplând nepăsător un şir de proiecte atârnate în faţa ferestrelor.

Poppet face loc pe birou pentru a pune servieta acolo, îndepărtând cărţi, coarne de cerb şi ţestoase din jad. Aşază geanta pe podea lângă ea.

— De ce-ai venit? vrea să ştie Chandresh, întorcându-se şi privind-o pe Poppet de parcă abia acum i-ar observa prezenţa.

Poppet deschide servieta cu un pocnet şi scoate din ea un teanc de hârtii.

— Vreau să vă rog să-mi faceţi un serviciu, spune ea.

— Şi despre ce anume ar fi vorba?

— Aş vrea să vă rog să semnaţi pentru donarea circului.

Poppet descoperă un toc de scris pe birou şi îl încearcă pe un colţ de hârtie ca să vadă dacă funcţionează.

— Ca să fiu clar de la început, circul nu a fost niciodată al meu, mormăie Chandresh.

— Bineînţeles că a fost, îl contrazice Poppet, terminând de desenat un P întortocheat. Ideea v-a aparţinut. Ştiu însă că nu aveţi timp să vă ocupaţi de el şi m-am gândit că poate ar fi mai bine dacă aţi renunţa la poziţia de proprietar.

Chandresh cumpăneşte o clipă, dar apoi încuviinţează şi se îndreaptă spre birou ca să citească contractul.

— I-ai trecut pe Ethan şi pe Lainie aici, dar nu pe *tante* Padva, spune el în timp ce-l parcurge cu atenţie.

— Am vorbit deja cu toţi, îl lămureşte Poppet. *Madame* Padva şi-a exprimat dorinţa de-a nu mai fi implicată şi e convinsă că domnişoara Burgess poate să-i preia responsabilităţile.

— Cine este acest domn Clarke? întreabă Chandresh.

— E un foarte drag prieten, spune Poppet, şi o uşoară roşeaţă îi îmbujorează obrajii. Care va fi un excelent administrator al circului.

Când Chandresh termină de citit documentul, fata îi întinde tocul.

Semnează cu o înfloritură tremurată, dând apoi drumul tocului pe masă.

— N-am cuvinte pentru a vă spune cât de recunoscătoare vă sunt.

Poppet suflă peste cerneală ca să se usuce înainte de a pune contractul înapoi în servietă. Chandresh face un semn leneş din mână ca pentru a se feri de cuvintele ei, şi se îndreaptă spre fereastră, contemplând numeroasele cópii heliografiate care atârnă în dreptul ei.

— La ce servesc toate proiectele astea? întreabă Poppet înainte de a închide servieta.

— Am toate aceste… planuri de la Ethan şi nu ştiu ce să fac cu ele, răspunde Chandresh, fluturând mâna spre hârtii.

Poppet îşi scoate haina, aşezând-o pe spătarul scaunului de la birou, şi examinează cu atenţie proiectele şi schiţele care atârnă de rafturi sau sunt întinse peste oglinzi, tablouri ori ferestre. Unele dintre ele reprezintă încăperi întregi, altele detalii de arhitectură exterioară, arcade sau săli.

Se opreşte când ajunge la o planşetă căptuşită cu plută în care stă înfipt un cuţit cu pete maronii pe lamă. Cuţitul dispare în timp ce Poppet merge mai departe, dar Chandresh nu observă nimic.

— Ar trebui să fie planuri de renovare ale casei, dar nu se potrivesc, spune el în timp ce ea face turul încăperii.

— E un muzeu, constată Poppet, îmbinând în minte fragmentele. Acum îşi dă seama că fac parte din clădirea pe care a văzut-o deja în stele.

Componentele sunt într-o totală dezordine, dar cu siguranţă ea e. Dă jos un set de desene şi le asamblează, aşezându-le pe rând.

— Nu e vorba de clădirea asta, îi explică ea lui Chandesh care o urmăreşte curios. E una nouă.

Ia o serie de uşi, variante posibile ale aceleiaşi intrări, şi le pune una lângă alta pe parchet, lăsându-le să se

deschidă spre diferite camere. Chandresh o urmăreşte cum rearanjează planurile, iar pe chipul lui se întinde un zâmbet bucuros când începe să înţeleagă ce are de gând.

Face el însuşi nişte ajustări în revărsarea albastră de hârtie, ca un răspuns la aranjamentele ei, înconjurând replicile unor temple egiptene cu coloane din rafturi încovoiate. Stau împreună pe jos, combinând încăperi cu holuri şi scări.

Chandresh strigă după Marco, dar îşi revine.

— Uit mereu că nu mai e aici, se confesează el lui Poppet. A plecat într-o bună zi şi nu s-a mai întors. N-a lăsat nici măcar un bilet. Îţi poţi închipui că cineva care notează tot timpul câte ceva pleacă fără să lase un rând?

— Cred că plecarea lui a fost neaşteptată, spune Poppet. Şi mai ştiu că regretă că nu poate să aranjeze lucrurile cum trebuie aici.

— Ştii cumva de ce a plecat? întreabă Chandresh ridicându-şi ochii spre ea.

— A plecat ca să fie împreună cu Celia Bowen, răspunde Poppet şi nu poate să-şi stăpânească un zâmbet.

— Ha! exclamă Chandresh. Nu l-aş fi crezut în stare. Bravo lor. Să bem în cinstea lor.

— Să bem?

— Ai dreptate, nu avem şampanie, zice Chandresh împingând cu mâna o grămadă de sticle goale de coniac, în timp ce întinde alt rând de desene pe podea. În acest caz, o să le dedicăm o cameră. Care crezi că le-ar fi pe plac?

Poppet examinează desenele şi schiţele. Sunt mai multe despre care îşi închipuie că ar fi pe gustul unuia dintre ei sau amândurora. Se opreşte însă la desenul unei camere rotunde fără ferestre, luminată doar de razele care se strecoară printr-un acvariu cu peştişori viu coloraţi, aşezat deasupra. Senină şi fermecătoare.

— Asta, spune ea.

Chandresh ia un creion şi scrie pe marginea hârtiei: „Dedicată lui M. Alisdair şi C. Bowen.”

— Aş putea să vă ajut să găsiţi alt asistent, se oferă Poppet. Pot să mai rămân o vreme la Londra.

— Ţi-aş fi extrem de recunoscător, draga mea.

Geanta mare pe care Poppet o pusese pe jos lângă ea, se răstoarnă dintr-odată cu un zgomot surd.

— Ce ai acolo? întreabă Chandresh, măsurând-o cu oarecare nerăbdare.

— V-am adus un cadou, răspunde Poppet bucuroasă.

Pune geanta în picioare şi o deschide cu grijă, scoţând din ea o pisicuţă neagră cu pete albe de-a lungul picioarelor şi a cozii. Arată ca şi cum ar fi fost înmuiată în smântână.

— Numele ei este Ara, îi spune Poppet. Are să vină când este chemată, ştie să facă giumbuşlucuri, dar cel mai mult îi place să i se dea atenţie şi să stea la fereastră. M-am gândit că v-ar face plăcere s-o aveţi prin preajmă.

Aşază pisicuţa cu grijă pe jos şi ţine mâna deasupra ei. Pisicuţa îşi întinde picioarele din spate cu un mieunat slab şi îi linge lui Poppet degetele înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui Chandresh.

— Bucuros de cunoştinţă, Ara, spune el.

— N-am să-ţi redau memoria, spune Poppet, urmărindu-l pe Chandresh în vreme ce pisica încearcă să se urce în poala lui. Nici nu ştiu dacă aş putea, chiar dacă aş vrea, deşi Widge ar fi în stare. În clipa asta, nu cred că ar mai trebui să duci cu tine şi această greutate. Cred că dacă priveşti înainte e mai bine decât să te uiţi înapoi.

— Ce tot spui acolo? întreabă Chandresh, apucând pisicuţa şi scărpinând-o în spatele urechilor în timp ce animalul toarce.

— Nimic, zice Poppet. Mulţumesc, Chandresh.

Se apleacă şi îl sărută pe obraz.

Din clipa în care buzele ei îi ating pielea, Chandresh simte o stare de bine cum n-a mai simţit de ani de zile, de parcă un văl de ceaţă s-ar fi ridicat de pe el. Îşi simte mintea limpede, planurile pentru muzeu capătă coerenţă,

ideile viitoarelor proiecte se înşiră devenind perfect fezabile.

Chandresh şi Poppet petrec ore în şir aranjând şi completând proiectele, creând un spaţiu nou care să fie umplut cu piese antice, cu obiecte de artă şi viziuni ale viitorului.

Pisica îşi face de lucru, jucându-se cu hârtia răsucită în vreme ce ei muncesc.

Poveşti

PARIS, IANUARIE 1903

— Poveştile s-au schimbat, dragul meu băiat, spune bărbatul în costum cenuşiu, cu o undă imperceptibilă de tristeţe în glas. Nu mai au loc bătălii între bine şi rău, nu mai sunt monştri de ucis ori fecioare de salvat. Cele mai multe fecioare sunt perfect capabile să-şi poarte de grijă, după ştiinţa mea, cel puţin cele care merită, în orice caz. Nu mai există poveşti simple cu încercări, fiare şi cu *au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.* Încercările nu mai au un scop şi o cale clar definită. Fiarele iau forme tot mai diverse şi sunt greu de recunoscut ca atare. Şi nu există nici sfârşituri adevărate, fericite ori ba. Lucrurile continuă să se desfăşoare, se suprapun şi se înceţoşează, povestea ta e parte din povestea surorii tale şi din multe alte poveşti, şi nu se poate spune care încotro se îndreaptă. Binele şi răul sunt mult mai complexe decât o prinţesă şi un balaur ori un lup şi o fetiţă cu o scufiţă roşie. Iar balaurul nu e şi el eroul propriei lui poveşti? Nu se comportă oare lupul aşa cum ar trebui să se comporte un lup? Deşi e vorba probabil de un lup mai deosebit, care îşi dă osteneala să se îmbrace în hainele bunicii pentru a se juca apoi cu prada lui.

Widget ia o sorbitură din paharul de vin, cumpănind cele auzite înainte de a răspunde.

— Dar asta ar însemna că nu mai există deloc poveşti simple, nu? întreabă el.

Bărbatul în costum cenuşiu ridică din umeri, apoi ia sticla de vin roşu de pe masă pentru a-şi umple din nou paharul.

— Asta e o chestiune mai complicată. Nucleul poveştii şi ideile din spatele ei sunt simple. Timpul a modificat şi a condensat nuanţele, le-a făcut să fie mai mult decât

poveşti, mai cuprinzătoare decât suma părţilor din care sunt compuse. Dar pentru asta e nevoie de timp. Cele mai adevărate poveşti au nevoie de timp şi de recunoaştere pentru a deveni ceea ce sunt.

Chelnerul vine la masa lor şi discută scurt cu Widget, fără a-l băga în seamă pe bărbatul în costum cenuşiu.

— Câte limbi vorbeşti? îl întreabă bărbatul în costum cenuşiu după ce chelnerul s-a îndepărtat.

— Nu am stat niciodată să le număr, spune Widget. Pot să vorbesc orice limbă după ce am auzit suficient ca să am noţiunile elementare.

— Impresionant.

— Am adunat frânturi şi părţi în mod firesc, iar Celia m-a învăţat cum să aflu schemele, să formez din piese disparate seturi complete.

— Sper că a fost un dascăl mai bun decât tatăl ei.

— Din câte ştiu eu despre tatăl ei, sunt foarte diferiţi. Nu ne-a forţat niciodată pe Poppet sau pe mine să intrăm în jocuri complicate, ca să dau un exemplu.

— Dar ştii măcar ce era cu confruntarea la care te referi? întreabă bărbatul în costum cenuşiu.

— Dar *dumneavoastră ştiţi?* vine răspunsul lui Widget. Pentru că mie mi se pare că de la bun început nu a fost clar definită.

— Puţine lucruri pe lumea asta sunt. Cu mult timp în urmă – cred că ai putea să începi cu *a fost odată ca niciodată* dacă ai vrea să faci din asta o poveste – am avut o dispută cu unul dintre primii mei discipoli în legătură cu felul în care merge lumea, cu permanenţa, rezistenţa şi timpul. Era de părere că sistemul meu e depăşit. A elaborat propriile metode, despre care susţinea că sunt superioare. Părerea mea este că nicio metodologie nu valorează nimic dacă nu poate fi predată, aşa că a început să predea. Înfruntarea discipolilor noştri a început ca un simplu test, deşi cu vremea a devenit ceva mai complicat. În fond, a fost întotdeauna o înfruntare a haosului pentru a

vedea care tehnică e mai puternică. Una e să pui doi adversari singuri într-un ring şi să aştepţi ca unul dintre ei să fie doborât. Dar e cu totul altceva să vezi cum acţionează când sunt şi alţi factori în joc. Când există repercusiuni la fiecare acţiune de-a lor. Această ultimă înfruntare a fost deosebit de interesantă. Trebuie să recunosc că domnişoara Bowen a găsit o cale extrem de inteligentă de ieşire. Deşi regret pierderea discipolului meu în acest proces. Ia o înghiţitură de vin. Probabil că a fost cel mai bun elev pe care l-am avut vreodată.

— Credeţi, aşadar, că e mort? întreabă Widget.

Bărbatul pune paharul jos.

— Crezi cumva că nu e? spune el după o pauză.

— Ştiu că nu e. Aşa cum ştiu că tatăl Celiei, care de asemenea nu este mort, stă acum în dreptul acelei ferestre.

Widget ridică paharul şi îl înclină spre fereastra întunecată de la intrare.

Imaginea din geam, care ar putea fi a unui domn cu păr cărunt într-un costum bine croit sau doar un amalgam de reflexii ale clienţilor, chelnerilor şi de lumină de pe stradă, frântă şi dispersată, se ondulează uşor înainte de a se şterge.

— Niciunul dintre ei nu e mort, continuă Widget. Dar nu sunt nici aşa, zice el făcând semn cu capul în direcţia geamului. Ci sunt în circ. *Sunt* circul. Poţi să auzi paşii lui prin Labirint. Poţi să simţi parfumul ei în Labirintul din Nori. E minunat.

— Crezi că a fi captiv e minunat?

— E o chestiune de perspectivă, spune Widget. Se au unul pe celălalt. Sunt închişi într-un loc care este remarcabil, un loc care poate va creşte şi se va schimba. Într-un fel, au lumea întreagă la dispoziţie, depinzând doar de imaginaţie. Marco m-a învăţat tehnica lui de a crea iluzii, dar încă nu o stăpânesc. Aşa că da, cred că e minunat. Ştiţi că, pentru el, aţi fost ca un tată.

— Ţi-a spus el asta? întreabă bărbatul în costum cenuşiu.

— Nu în cuvinte, spune Widget. Dar m-a lăsat să-l citesc. Văd trecutul oamenilor, uneori în cele mai mici amănunte dacă persoana în cauză are încredere în mine. El are încredere în mine pentru că Celia mă preţuieşte. Nu cred că vă mai consideră vinovat. Datorită dumneavoastră o are pe ea.

— L-am ales pe el în contrast cu ea. Şi ca s-o completeze. Se vede că am ales prea bine. Bărbatul în costum cenuşiu se reazemă de masă, ca şi cum ar avea de gând să şoptească conspirativ, dar tonalitatea glasului său nu se modifică: Asta a fost greşeala, îţi dai seama. Sunt prea potriviţi. Prea dedicaţi unul altuia ca să fie competitivi. Iar acum nu mai pot fi separaţi. Păcat.

— Înţeleg că nu sunteţi un romantic, zice Widget luând sticla ca să-şi umple din nou paharul.

— Am fost în tinereţe. Ceea ce se întâmpla cu foarte, foarte mult timp în urmă.

— Îmi dau seama, remarcă Widget, punând sticla la loc pe masă.

Trecutul bărbatului în costum cenuşiu se întinde mult în urmă, pe o lungă perioadă de timp, mai lungă decât i-a fost dat vreodată lui Widget să întâlnească. Nu reuşeşte să citească decât fragmente din el, atât este de uzat şi de şters. Părţile legate de circ sunt cele mai clare şi cel mai uşor pentru el de desluşit.

— Chiar atât de bătrân par?

— Nu aveţi umbră.

Bărbatul în costum cenuşiu zâmbeşte vag, e unica schimbare de expresie de pe chipul lui pe parcursul întregii seri.

— Eşti extrem de perspicace, spune el. Nici măcar unul din o sută, poate chiar o mie, nu observă asta. Da, am o vârstă destul de înaintată. Am văzut o mulţime de lucruri la vremea mea. Unele pe care aş prefera să le uit. Fiindcă

toate îşi cer obolul, la urma urmei. Aşa cum totul păleşte odată cu trecerea timpului. Nu sunt nici eu o excepţie de la această regulă.

— Aveţi de gând să sfârşiţi ca el? spune Widget făcând din nou semn spre fereastră.

— Sper din toată inima să nu se întâmple. Mă mulţumesc să accept inevitabilul, chiar dacă am mijloace să-l mai amân. El însă a căutat nemurirea, iar ăsta e un lucru teribil. Fiindcă nu e vorba de a căuta ceva, ci de a evita inevitabilul. Va ajunge să dispreţuiască acest stadiu, dacă nu o face deja. Sper ca discipolul meu şi profesoara ta să fie mai norocoşi.

— Vreţi să spuneţi că... speraţi ca ei să poată muri? întreabă Widget.

— Vreau să spun doar că sper ca ei să găsească întunericul sau paradisul fără teamă, dacă vor putea. Face o pauză, apoi adaugă: Şi sper acelaşi lucru pentru tine şi colegii tăi.

— Mulţumesc, spune Widget, deşi nu e prea sigur că înţelege.

— V-am trimis un leagăn când v-aţi născut pentru a vă ura bun venit ţie şi surorii tale în lumea aceasta. Cel mai mic lucru pe care îl pot face este să vă doresc şi o plecare uşoară, deoarece mă îndoiesc că voi fi acolo, pentru a vă conduce personal. De fapt, sper să nu fiu.

— A trăi pentru magie nu e suficient? întreabă Widget.

— Magie, repetă bărbatul în costum cenuşiu, făcând cuvântul să pară nimic. Asta nu e magie. Este felul în care este lumea, dar foarte puţini se ostenesc să ia aminte la acest lucru. Priveşte în jur, îi cere el, fluturându-şi mâna spre mesele din sală. Niciunul dintre ei nu are măcar vreo bănuială despre lucrurile care sunt posibile în această lume, şi ce-i mai rău e că nici nu te-ar asculta dacă ai încerca să-i luminezi. Vor să creadă că magia nu e altceva decât o înşelăciune deşteaptă, fiindcă dacă ar crede că e reală, ar sta noaptea treji, temându-se de propria

existenţă.

— Dar unii oameni pot fi luminaţi, spune Widget.

— Într-adevăr, asemenea lucruri pot fi învăţate. E mai uşor cu minţile mai tinere. Mai sunt şi trucurile. Nu chestii de genul iepurele-scos-din-pălărie, ci căi de a face universul mai accesibil. Foarte puţini oameni în zilele noastre îşi dau osteneala să înveţe, din păcate, şi mai puţini au acces în mod natural. Tu şi sora ta aveţi, ca un efect neprevăzut al deschiderii circului nostru. Ce faceţi cu acest talent? La ce serveşte el?

Widget se gândeşte înainte de a răspunde. Dincolo de circ nu prea există loc pentru asemenea lucruri, deşi poate tocmai asta vrea să spună bărbatul din faţa lui.

— Spun poveşti, răspunde el.

E cel mai sincer răspuns pe care îl găseşte.

— Spui poveşti? întreabă bărbatul, interesul său fiind atât de intens, încât e aproape palpabil.

— Poveşti, basme, cronici în versuri, înşiră Widget. Cum preferi să le numeşti. Lucrurile despre care am vorbit mai înainte că sunt mult mai complicate decât erau. Iau bucăţi din trecut pe care le văd şi le combin în naraţiuni. Nu-i chiar atât de important şi nu de asta sunt acum aici…

— E important, îl întrerupe bărbatul în costum cenuşiu. Cineva trebuie să spună toate aceste poveşti. După ce bătăliile s-au dus şi au fost câştigate ori pierdute, când piraţii şi-au găsit comorile, iar balaurii şi-au mâncat duşmanii la micul dejun cu o ceaşcă de ceai, cineva trebuie să spună cum se suprapun povestirile. În asta constă magia. Ea se află în ascultător şi va fi diferită pentru fiecare ureche, afectându-i pe toţi într-un mod pe care nu ai cum să-l prevezi. De la modul prea lumesc la cel profund. S-ar putea să spui o poveste care se va instala în sufletul cuiva, devenind sângele lui, sinele şi scopul său. Povestea aceea îl va tulbura şi îl va mâna şi cine ştie ce va face datorită ei, plecând de la cuvintele tale. Acesta e rolul tău, darul tău. Sora ta e probabil în stare să vadă viitorul,

dar tu îl poţi modela, nu uita asta, băiete. Mai ia o înghiţitură de vin. La urma urmei, există multe feluri de magie.

Widget tace o vreme, gândindu-se la felul nou în care bărbatul în costum cenuşiu îl priveşte. Se întreabă dacă toate cuvintele mari de mai devreme despre poveşti care nu mai sunt ceea ce erau au fost doar de faţadă, ceva ce bărbatul în costum cenuşiu nu crede cu adevărat.

Dacă înainte interesul lui se confunda mai degrabă cu indiferenţa, acum îl priveşte pe Widget la fel cum se uită un copil la o jucărie nouă sau ca un lup care îşi cântăreşte prada, indiferent că poartă o scufiţă roşie ori nu.

— Încercaţi să-mi distrageţi atenţia, spune Widget.

Bărbatul în costum cenuşiu continuă să-şi soarbă vinul, uitându-se la Widget pe deasupra paharului.

— Aşadar, jocul s-a sfârşit? întreabă Widget.

— Da şi nu. Pune paharul jos înainte de a continua: Din punct de vedere tehnic, a căzut într-o buclă neprevăzută. Nu s-a încheiat aşa cum trebuie.

— Şi cum rămâne cu circul?

— Presupun că ăsta e motivul pentru care ai vrut să discutăm?

Widget dă din cap.

— Bailey a obţinut poziţia lui de la cei doi jucători ai voştri. Sora mea a rezolvat chestiunea predării afacerii cu Chandresh. Pe hârtie şi în principiu ne aflăm deja în posesia circului şi îl administrăm. M-am oferit să mă ocup de restul tranziţiei.

— Nici mie nu-mi plac lucrurile rămase în aer, dar mă tem că nu e chiar atât de simplu.

— N-am vrut să spun că ar fi, spune Widget.

În pauza care urmează, o salvă de râsete se ridică la câteva mese mai încolo, străbate aerul, apoi se curmă şi dispare în murmurul încet, monoton, al conversaţiilor şi în clinchetul paharelor.

— Habar nu ai în ce te bagi, băiete, răspunde calm

bărbatul în costum cenuşiu. Cât de fragilă este întreaga întreprindere. Cât de nesigure consecinţele. Ce ar fi Bailey al vostru, dacă nu ar fi fost adoptat de circ? Nimic altceva decât un visător, aspirând la ceva ce nici măcar nu înţelege.

— Nu cred că e ceva rău în a fi un visător.

— Nu e. Dar visele au metodele lor de a se transforma în coşmaruri. Presupun că *Monsieur* Lefèvre ar putea să povestească mai multe pe această temă. V-ar fi mult mai bine dacă aţi lăsa totul să dispară în mit şi uitare. Toate imperiile decad în cele din urmă. Ăsta e mersul lumii. Poate că a sosit timpul ca şi circul să fie lăsat să moară.

— Din păcate, nu sunt dispus să fac asta, spune Widget.

— Eşti foarte tânăr.

— Chiar ţinând cont de faptul că eu, Bailey şi sora mea suntem, după cum spuneţi, tineri, dacă stau să adun vârsta celor care se află în spatele acestei propuneri, totalul ar putea să depăşească vârsta dumneavoastră.

— Se prea poate.

— Eu nu ştiu ce anume reguli avea jocul dumneavoastră, dar presupun că ne datoraţi măcar atât, având în vedere riscul pe care ni-l asumăm cu toţii din cauza pariului pe care l-aţi făcut.

Bărbatul în costum cenuşiu oftează. Aruncă o privire rapidă spre fereastră, dar umbra lui Hector Bowen nu mai e.

Dacă Prospero Magicianul are vreo părere în această chestiune, preferă să nu şi-o exprime.

— Cred că ăsta e un argument valabil, spune bărbatul în costum cenuşiu după o vreme, dar nu-ţi datorez nimic, tinere.

— Atunci de ce sunteţi aici? întreabă Widget.

Bărbatul zâmbeşte, dar nu spune nimic.

— Negocierile se poartă pentru ceea ce, în fond, este un teren de joc consumat, continuă Widget. Dumneavoastră nu vă mai este de niciun folos. Pentru mine are în schimb

foarte multă importanţă. Nu mă voi da bătut. Vă rog să-mi spuneţi care e preţul dumneavoastră.

Zâmbetul bărbatului în costum cenuşiu îi luminează faţa.

— Vreau o poveste, spune el.

— O poveste?

— Vreau această poveste. Povestea ta. Cum am ajuns în acest loc, pe aceste scaune, la acest vin. Nu doresc o poveste pe care o creezi de aici înainte – îşi ciocăneşte tâmpla cu degetul – o vreau pe cea care este aici. Mâna îi mai zăboveşte o clipă deasupra inimii, înainte de a se lăsa pe spate.

Widget cântăreşte o clipă oferta.

— Şi dacă vă spun povestea, îmi veţi da circul? întreabă el.

— Am să-ţi las tot ce mi-a rămas din el, oricât de puţin ar fi. Când ne vom ridica de la această masă, nu voi mai avea nicio pretenţie asupra circului vostru, nicio legătură cu el. Când această sticlă de vin se va fi golit, o înfruntare care a început pe vremea când tu încă nici nu te născuseşi va fi încheiată, iar remiza acceptată în mod oficial. Asta ar trebui să fie de ajuns. De acord, domnule Murray?

— De acord, spune Widget.

Bărbatul în costum cenuşiu îşi toarnă restul de vin. Flacăra lumânării se reflectă şi se frânge în sticla goală când o pune pe masă.

Widget roteşte vinul în pahar. *Vinul e poezie îmbuteliată*, îşi zice el. E un lucru pe care l-a auzit prima oară de la *Herr* Thiessen, dar ştie că de fapt aparţine altui scriitor, deşi pe moment nu-şi aminteşte cine e acesta.

Sunt atâtea locuri de unde ar putea începe.

Atâtea elemente de luat în considerare.

Se întreabă dacă poezia circului ar putea fi îmbuteliată.

Widget ia o înghiţitură de vin şi pune paharul înapoi pe masă. Se lasă pe spate şi răspunde senin privirii îndreptate asupra lui. Fără să se grăbească, de parcă ar avea tot timpul din lume, din univers, de pe vremea când basmele

însemnau mai mult decât acum, dar probabil mai puţin decât mai târziu, inspiră adânc, dezlegând nodul încurcat al cuvintelor ce-i stau pe suflet, iar ele îi vin pe buze cu uşurinţă.

— Circul soseşte fără veste.

BONS RÊVES

Mai sunt foarte puţini oameni care se plimbă împreună cu tine prin *Le Cirque des Rêves* la acele ore mici ale dimineţii. Unii poartă eşarfe roşii, care se remarcă în mod special pe fondul negru şi alb.

Nu mai ai mult timp până ce soarele răsare inevitabil. Te frământi încercând să hotărăşti cum să umpli minutele ce au rămas din noapte. Să mai vizitezi un ultim cort? Unul în care ai fost deja şi care ţi-a plăcut în mod deosebit sau unul încă neexplorat care altfel va rămâne un mister? Sau mai bine savurezi unul dintre acele mere în caramel ca pe o gustare înainte de micul dejun? Noaptea care părea nesfârşită cu câteva ore în urmă îţi alunecă acum printre degete, însoţită de tic-tacul ceasului, devine trecut, împingându-te înainte spre viitor.

Îţi petreci ultimele clipe la circ aşa cum ai chef, fiindcă e vorba de timpul tău şi numai al tău. Dar nu peste mult timp va sosi ora când *Le Cirque des Rêves* se va închide, cel puţin pe moment.

Tunelul plin de stele a fost deja scos, o singură perdea mai desparte acum curtea de intrare.

Când aceasta se închide în urma ta, distanţa va părea mai mare decât cei câţiva paşi delimitaţi de o perdea vărgată.

Eziţi înainte de a ieşi, zăboveşti urmărind construcţia complicată a ceasului care numără secundele, piesele lui mişcându-se neobosit. Poţi să-l vezi mai îndeaproape decât atunci când ai venit, fiindcă nu mai e lumea aceea care îl acoperă.

Sub ceas e aşezată o discretă placă de argint. Trebuie să te apleci, ca să poţi desluşi inscripţia gravată în metalul strălucitor.

IN MEMORIAM

scrie sus de tot, iar dedesubt, cu litere mai mici, numele şi datele:

FRIEDRICK STEFAN THIESSEN
9 *septembrie 1846 – 1 noiembrie 1901*

şi

CHANDRESH CHRISTOPHE LEFÈVRE
3 august 1847 – 15 februarie 1932

Cineva te urmăreşte în timp ce citeşti placa. Simţi ochii aţintiţi asupra ta înainte de a realiza de unde vine privirea aceea neaşteptată. În ghereta de bilete se află cineva. Femeia dinăuntru te urmăreşte şi îţi zâmbeşte. Nu prea ştii cum să reacţionezi. Ea îţi face semn cu mâna, un semn mic, prietenesc, ca şi cum ar vrea să te asigure că totul este în ordine. Că vizitatorii adesea se opresc acolo înainte de a părăsi *Le Cirque des Rêves* pentru a urmări minunăţia de ceas aşezat la poartă. Că unii mai şi citesc placa pusă în memoria a doi oameni care au murit cu mult timp în urmă. Că stai într-un loc în care au stat mulţi înaintea ta sub stelele ce pălesc şi zorii care mijesc.

Femeia te invită să te apropii de ghereta ei. În vreme ce te îndrepţi spre ea, caută printre teancuri de hârtii şi bilete. O puzderie de pene argintii şi negre prinse în păr îi flutură când îşi întoarce capul. Când găseşte ce căuta, mâna ei înmănuşată îţi întinde cartea de vizită, iar tu o iei. Pe o parte e albă, pe cealaltă e neagră.

Le Cirque des Rêves

stă tipărit cu litere argintii lucitoare pe partea neagră. Iar pe dos, scris cu cerneală neagră pe alb:

O întorci pe toate feţele, întrebându-te ce ai putea să-i scrii domnului Clarke. Poate că ai să-i mulţumeşti pentru acest circ unic şi poate că asta va fi de ajuns.

Îi mulţumeşti femeii pentru cartolină, iar ea îţi zâmbeşte fără un cuvânt.

Te îndrepţi spre porţi, citind din nou cartea de vizită din mâna ta. Înainte de a ieşi pe poartă spre câmpul de dincolo, te întorci la ghişeul de bilete, dar acesta e pustiu, iar în dreptul lui e tras un oblon negru.

Îţi vârî cartea de vizită cu grijă în buzunar.

La poartă, pasul care te duce de pe pământul vopsit în iarba de afară e dificil de făcut.

Îţi zici, în timp ce te îndepărtezi de *Le Cirque des Rêves* spre zorii care se ivesc, că te simţeai parcă mai treaz în mijlocul circului.

Nu mai eşti tocmai sigur de care parte a gardului e visul.

Mulţumiri

Există un număr de asociaţi şi conspiratori în spatele acestei cărţi, cărora le datorez recunoştinţa mea.

Înainte de toţi şi de toate, agentul meu, Richard Pine, care a văzut un potenţial în ceea ce era un amestec realmente groaznic şi care a crezut în mine pas cu pas tot acest drum. Îşi merită eşarfa roşie mai mult decât oricine.

Editoarea mea, Alison Callahan, este un vis devenit realitate, şi toţi cei de la Doubleday merită mai mulţi şoricei de ciocolată decât le-aş putea eu oferi vreodată.

Sunt recunoscătoare tuturor celor care mi-au acordat timp şi atenţie în timpul nenumăratelor revizii, mai ales lui Kaari Busick, Elizabeth M. Thurmond, Dianei Fox şi lui Jennifer Weltz.

Ridic un pahar în cinstea rezidenţilor Purgatoriului. Sunteţi fiinţe ciudate, minunate, talentate, iar eu nu aş fi aici fără voi.

Kyle Cassidy mi-a sugerat fără voie să achiziţionez stiloul *vintage* pe care l-am folosit la compunerea unor pasaje însemnate din Partea a IV-a, aşa că i-am spus că îl voi menţiona la Mulţumiri. Şi-a închipuit probabil că glumesc.

Circul propriu-zis s-a îmbogăţit din multe surse, dar două sunt cele care trebuie amintite în mod special: geniile olfactive de la Black Phoenix Alchemy Lab şi experienţa „imersivă” oferită de compania Punchdrunk, peste care am avut norocul să dau mulţumită Teatrului American de Repertoriu din Cambridge, Massachusetts.

În final, recunoştinţa mea eternă lui Peter şi Cloviei. Unuia îi datorez faptul că această carte există, iar celuilalt că este mai bună decât aş fi putut spera. Vă ador pe amândoi.